

Hobbit

ucenicul asasinului

N

PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA FARSEER

„Dacă te-ai săturat de un fantasy-clîșeu plin de elfi care inundă librăriile, trebuie să citești Ucenicul asasinului. Merită!”

Pixel

Planet

„Robin Hobb este minunat de originală, iar personajele ei sunt uluitoare! Întorsăturile intrigii sunt plauzibile, dar nu și previzibile.”

Entertain

ment Weekly

„Cu siguranță, Robin Hobb a stabilit standardul pentru romanul fantasy contemporan “

ORSON

SCOTT CARD

„Călcând pe urmele lui George R.R. Martin, Hobb strălucește în abilitatea de a crea personaje cu psihologie credibilă, manipulate și compromise de intrigi politice.”

The

Washington Post

„Un fantasy medieval cu elemente gotice sumbre.”

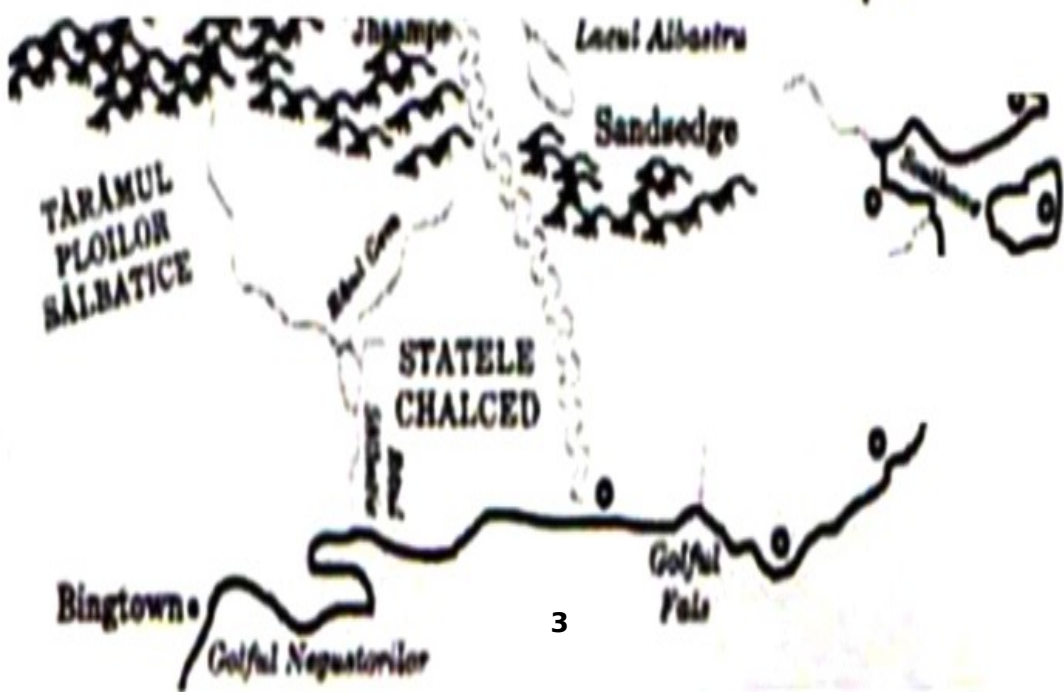
Locus

UCENICUL ASASINULUI

Traducere din limba engleză Antuza Genescu

NEMIRA

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea și s-a mutat pe Insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Undholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Hobb Hobb, a fost nominalizat pentru Brittan Fantasy Award. Pana în 2003 cărțile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour. Următoarele două volume din trilogia *Farseer*, *Royal Assassin* și *Assassin's Quest*, sunt în pregătire la Editura Nemira.

1

ÎNCEPUTURILE POVEȘȚII

Istoria celor Șase Ducate este, neîndoielnic, istoria familiei conducătorilor lor, a neamului Farseer¹. Dacă e ca povestea lor să fie spusă în întregime, atunci ea trebuie să înceapă de demult, dinainte de întemeierea Primului Ducat, și, dacă nu cumva li s-au uitat numele, ar trebui să pomenească pe Străinii care veneau pe mare și, pirați fiind, invadeau un țărm mai blând și mai primitor decât malurile reci ale Insulelor Străine. Dar nu cunoaștem numele acestor strămoși îndepărtați.

Iar despre primul rege adevărat puține se cunosc, în afară de numele său și câteva legende năstrușnice. Îl chema, simplu, Taker², și poate că așa s-a înrădăcinat obiceiul de a-i boteza pe fiii și pe fiicele care se trag din el cu nume care să le orânduiască viața și ființa. Credința populară spune că numele erau legate de nou-născuți prin vrajă și că odraslele regești nu puteau trăda virtuțile ale căror nume le purtau.

Erau trecute prin foc, scufundate în apă sărată și ținute în bătaia vântului; astfel se legau numele de acei prunci aleși. Așa se povestește. O legendă frumoasă, care poate că a fost, cândva, mai mult decât un simplu ritual, dar istoria ne arată că nu e întotdeauna destul să legi copilul de o virtute al cărei nume îl poartă...

Condeiful tremură, pe urmă îmi alunecă printre degetele îndoite, lăsând o dâră de cerneală cât un vierme pe hârtia lui Fedwren. Am prăpădit încă o bunătate de coală pe ceea ce presupun că se va dovedi o strădanie zadarnică. Mă întreb dacă sunt în stare să scriu povestea aceasta sau dacă în fiecare pagină a ei se va strecura o

1 Prevestitor (n. tr.).

2 Acaparatorul (n. tr.).

undă de amărăciune pe care am crezut-o de mult dispărută. M-am crezut vindecat de toată ranchiuna, dar de îndată ce pun mâna pe condei și pe hârtie, din inima băiatului care am fost durerea începe să curgă în stropii de cerneală, asemenea icrelor pe fundul mării, până când fiecare literă scrisă cu măiestrie se întărește ca o crustă peste câte-o veche rană stacojie.

Fedwren și Patience se arătau amândoi atât de entuziasmați ori de câte ori se discuta despre o istorie scrisă a celor Șase Ducate, încât m-am convins singur că merită efortul să o pun pe hârtie. M-am încredințat că exercițiul îmi va abate gândurile de la durere și că va face timpul să se scurgă mai ușor, dar fiecare eveniment istoric la care mă opresc nu face decât să trezească din somn propriile fantome ale singurătății și ale pierderii. Mă tem că voi fi nevoit să renunț cu totul la aceasta îndeletnicire, altfel îmi voi cădea în mreje și voi stăruii încă o dată asupra tuturor celor ce m-au transformat în omul de acum. Așa că o iau de la capăt, iarăși și iarăși, dar îmi dau seama de fiecare dată că scriu despre începuturile mele, în loc să mă aplec asupra începuturilor acestui tărâm. Nici măcar nu știu cui încerc să mă justific. Viața mea este un păienjenis de taine, taine periculos a fi dezvăluite chiar și acum. Să le aștern pe toate pe hârtie fină, doar ca să stârnesc prăpăd de flăcări și scrum?

Primele amintiri le am de la vârsta de șase ani. Despre anii dinainte nu știu absolut nimic, parcă ar fi căzut într-o capcană adâncă, pe care mintea mea nu reușește s-o străpungă, oricât s-ar strădui. Înainte de ziua aceea la Moonseye, nu-i decât un gol. Dar de atunci amintirile încep dintr-odată, de o limpezime și amănunțime copleșitoare. Uneori mi se par prea clare și mă întreb dacă sunt cu adevărat ale mele. Îmi amintesc ziua aceea eu însumi, sau o refac după zecile de istorisiri auzite de la puzderia de slujitoare de la bucătărie, sumedenia de servitori și mulțimea de grăjdari, în timp ce-și explicau prezența mea unul altuia? Poate că am auzit povestea de atâtea ori și din atâtea surse, încât acum am impresia că e propria mea amintire. Să fie oare amănunțimea

rezultatul celor absorbite de un copil de șase ani din faptele petrecute în jurul lui? Să fie memoria perfectă masca strălucitoare a Meșteșugului, a leacurilor de mai târziu pe care le ia cineva ca să nu ajungă dependent de el, leacurile acelea care provoacă durere și dorințe noi? Mai degrabă asta. Se prea poate. Probabil, chiar. Dar să sperăm că nu e cazul.

Amintirea e aproape o senzație fizică: ziua cenușie și rece, ploaia necruțătoare care mă mura, pietrele reci ca gheața de pe străzile orașului straniu, până și asprimea uriașei palme bătătorite care o strângea pe a mea. Grea și aspră, prinzându-mă în ea ca într-o capcană. Cu toate acestea, caldă, nu lipsită de blândețe. Însă fermă. Nu mă lăsa să alunec pe străzile înghețate, dar nici să evadez din propria mea soartă. Era implacabilă ca stropii de ploaie reci și gri care făceau să sclipească zăpada și gheața bătute de pe aleea pietruită din fața imenselor porți de lemn ale clădirii întărite ce se înălța ca o cetate în mijlocul orașului.

Porțile erau înalte nu doar pentru un băiețel de șase ani, ci destul de mari încât să poată cuprinde niște uriași, destul de mari încât să îl facă să pară un pitic și pe bătrânul care mă privea de sus de tot. După mine, erau tare ciudate, deși nu mi-aș putea aminti ce fel de porți sau locuințe mi s-ar fi părut familiare atunci. Știu doar că nu mai văzusem asemenea porți, cioplite și prinse în balamale negre de fier, decorate cu un cap de căprior și inel de alamă scânteietoare. Îmi aduc aminte că lapovița îmi pătrunsese prin haine și îmi era frig la picioarele ude. Totuși, repet, nu-mi amintesc să fi înfruntat pe jos ultimele răbufniri ale iernii, nici să fi fost cărat în vreun fel. Nu, totul începe de acolo, din fața porților fortăreței, în timp ce bărbatul mă ținea strâns de mână.

Parcă e începutul unei piese de la teatrul de păpuși. Da, așa mi-l închipui. Cortina s-a dat la o parte și ne-am pomenit în fața porților uriașe. Bătrânul a ridicat inelul de alamă și a izbit cu el o dată, de două ori, de trei ori în tabla care răsuna de lovituri. Pe urmă s-a auzit o voce din culise. Nu din spatele ușilor, ci din spatele nostru, de unde veniseră.

— Tată, te rog, implora o voce de femeie.

M-am întors s-o privesc, dar începuse din nou să ningă, un voal de fulgi dantelat care se agăța de sprâncene și de mânecile hainei. Nu țin minte să fi văzut pe cineva. Sigur nu m-am luptat să scap din strânsoarea bătrânului, nici n-am strigat: „Mamă, mamă!” Am rămas pe loc, spectator, și am auzit umblet de bocanci în turn și încuietoarea porții dată la o parte.

Femeia strigă pentru ultima oară. Și acum îi aud perfect cuvintele, disperarea din vocea care astăzi ar suna tânără urechilor mele.

— Tată, te rog, te implor!

Mâna care mă ținea tremură scurt, de mânie sau din alt motiv, nu voi ști niciodată. Lute precum corbul cel negru care se repede să înșface o firimitură de pâine, bătrânul se aplecă și înhăță un bulgăr murdar. Îl azvârli fără cuvinte, cu forță, mânios, iar eu m-am făcut mic acolo unde mă aflam. N-am auzit niciun țipăt, niciun zgomot de trup lovit, dar îmi amintesc că porțile s-au dat la o parte, astfel încât bătrânul fu nevoit să pășească înapoi degrabă, târându-mă după el.

Și iată ce se întâmplă. Bărbatul care deschise ușa nu era servitor, cum mi-aș închipui dacă doar aș auzi povestea aceasta. Nu, amintirea îmi aduce în fața ochilor nu un slujitor învățat cu manierele, ci un ostaș, un războinic puțin cărunț, cu burdihanul umflat mai degrabă de grăsime decât de mușchi. Se uită și la bătrân, și la mine cu suspiciune de ostaș, apoi rămase pe loc în liniște, așteptând să-i spunem noi ce voiam.

Cred că bătrânul rămase cu gura căscată și nu se sperie, ci se înfurie. Pentru că mă lăsă de mână dintr-odată, mă apucă din spate de haină și mă azvârli înainte, ca pe un pui de câine unui posibil viitor stăpân.

— Ți-am adus băiatul, zise el cu glas gros.

Și, văzând că paznicul casei se holba la el în continuare, fără să protesteze sau măcar să se arate curios, îi dădu amănunte:

— L-am hrănit la masa mea timp de șase ani. În toată vremea asta, tatăl lui nu mi-a trimis nicio vorbă, niciun ban, n-a venit în vizită, deși am înțeles de la fiica mea că știe că el e tatăl bastardului. Nu vreau să-l hrănesc mai departe, nici să-mi rup spatele trăgând la plug ca să aibă cu ce se îmbrăca. Să-l hrănească cine l-a făcut. Eu am destule pe cap, muiera mea îmbătrânește și o am și pe mama ăstuia de ținut și hrănit. Căci acuma nu vrea s-o mai ia niciun alt bărbat, cu cățelul ăsta coadă după ea. Așa că ia-l tu și du-l la taică-său.

Îmi dădu drumul dintr-odată. Am căzut lat pe pragul de piatră, la picioarele gârzii. M-am așezat în fund, nu mă durea nimic, din câte țin minte, și am ridicat ochii ca să văd ce urma să se întâmple mai departe între cei doi bărbați.

Garda se uită la mine cu buzele ușor țuguiate, nu ca să mă judece, ci ca să hotărască în ce fel să mă categorisească.

— A cui odraslă e? Întrebă pe un ton nu atât curios, cât al cuiva care vrea să afle informații mai precise despre o situație, ca să știe ce să raporteze superiorilor.

— A lui Chivalry, răspunse bătrânul, care se răsucea deja cu spatele la mine, pășind prudent pe trepte, spre aleea pietruită. A prințului Chivalry, adăugă el titlul, fără să se întoarcă. Ța de-are să fie rege. Ța l-a făcut. Așa că el să se ocupe de băiat și să fie bucuros că a reușit să facă un copil pe undeva.

Preț de-o clipă, garda îl urmări pe bătrân cum se îndepărtează. Pe urmă, fără o vorbă, se aplecă, mă prinse de guler și mă trase din drum, ca să poată închide poarta. Îmi dădu drumul în puținele momente cât trase încuietoearea. Apoi se uită în jos, la mine. Nu cu uimire adevărată, ci cu stoicismul cu care un soldat acceptă sarcinile mai neobișnuite.

— Sus, băiete, dă-i drumul și mergi, îmi spuse.

Așa că l-am urmat pe un coridor slab luminat, pe lângă odăi cu mobilier puțin, cu obloanele trase la ferestre ca să nu intre frigul iernii și, în cele din urmă, pe lângă mai multe uși închise, din lemn scump, moale, cioplit foarte frumos. Ostașul se opri și-și aranjă

scurt ținuta. Îmi aduc aminte foarte clar cum s-a lăsat într-un genunchi ca să-mi îndrepte cămașa și să-mi așeze părul, mângâindu-l stângaci de câteva ori, dar dacă o făcea pentru că era bun la inimă și voia ca eu să fac o impresie bună ori pentru că nu-l interesa decât ca «pachetul» să arate bine îngrijit, nu voi ști niciodată. Se ridică și bătut o dată în ușa dublă. O împinse fără să fie chemat – cel puțin eu nu am auzit nicio invitație –, mă îmbrânci în fața lui și o închise.

Odaia era pe atât de caldă pe cât de rece fusese coridorul și pe atât de plină de viață pe cât de pustii fuseseră celelalte încăperi. Gemea de mobilă, avea covoare și draperii, rafturi și suluri împrăștiate peste tot, într-o dezordine caracteristică oricărei camere practice și confortabile. În căminul masiv ardea focul, răspândind căldură și miros plăcut de rășină. Lângă foc se afla o masă imensă, iar la ea stătea așezat un bărbat îndesat, cu sprâncenele încruntate deasupra unui maldăr de hârtii. Nu ridică privirea imediat, așa că am avut vreme să-i studiez clia neagră, stufoasă și nepieptănată, ca o tufă.

Când, în sfârșit, înălță spre noi ochii negri, am avut impresia că ne cuprinde și pe mine, și pe ostaș, dintr-o singură privire.

— Ei, Jason? Întrebă el și chiar la vârsta aceea fragedă am simțit că se resemna cu întreruperea supărătoare. Ce-i asta?

Soldatul mă împinse ușor pe umăr și mă apropie de el cu câțiva centimetri.

— L-o lăsat un plugar bătrân, prințe Verity. Zice că-i pruncu' bastard a lu' prințu' Chivalry.

Câteva momente, bărbatul chinuit din spatele mesei continuă să mă privească nedumerit. Pe urmă, trăsăturile i se luminau într-un zâmbet distrat. Se ridică, ocoli masa, își puse mâinile în șolduri și se uită la mine. Nu m-am simțit amenințat de ochii săi cercetători; în schimb, am avut impresia că ceva anume din înfățișarea mea îi plăcea în mod exagerat. Am înălțat curios privirile spre el. Avea o barbă neagră și scurtă, deasă și dezordonată ca părul, iar obrajii îi erau scofâlciți. Deasupra ochilor i se arcuiau două

sprâncene dese. Avea pieptul cat ursul și umeri lați, de pocnea cămașa pe ei. Pumnii colțuroși arătau munciți, însă pe vâfurile degetelor se vedeau pete de cerneală. În timp ce mă examina, zâmbetul i se lărgi treptat, până când, în cele din urmă, scoase un soi de puf net.

— Să fiu al naibii, rosti el, într-un sfârșit. Băiatul chiar seamănă cu Chiv, nu-i așa? Pe Eda cea fecundă! Cine-ar fi crezut că fratele meu cel ilustru și virtuos e în stare de așa ceva?

Ostașul nu răspunse și nici nu era de așteptat s-o facă. Stătea mai departe în picioare, în alertă, așteptând ordinul următor. Un adevărat ostaș.

Bărbatul mă examina cu aceeași curiozitate.

— Câți ani are? vru el să știe.

— Plugaru' zice că șase. Ostașul ridică mâna să se scarpine pe obraz, apoi păru că își amintește brusc că dă raportul. Domnule, adăugă el.

Bărbatul îi ignoră lipsa de disciplină. Ochii negri căzură din nou asupra mea, iar zâmbetul amuzat se lăți mai tare.

— Păi, să zicem șapte ani, ca să socotim și cât i-a trebuit pântecelui să se umfle. La naiba. Da. A fost primul an când chyurda au încercat să închidă trecătoarea. Chivalry a petrecut acolo trei-patru luni, obligându-i s-o deschidă pentru noi. Se pare că nu e singurul lucru pe care l-a deschis. La naiba. Cine s-ar fi așteptat la una ca asta de la el? Cine-i mama? Întrebă el brusc, după o mică pauză.

Ostașul se foi stânjenit.

— Nu știu, domnule. Numa' plugaru' era în prag și nu mi-o zis decât că ăsta-i bastardu' lu prințu' Chivalry și că n-are de gând să-i mai dea de mâncare ori să-l îmbrace. Zicea că cine l-o făcut să aibă de-acum grijă de el.

Bărbatul scutură din umeri, de parcă ar fi fost la mijloc o problemă de mică însemnătate.

— Băiatul pare bine îngrijit. Eu zic că nu trece nici o săptămână, hai, două, și-o s-o vedem pe maică-sa smiorcăindu-se pe la

bucătărie că-i e dor de pruncul ei. O să aflu atunci cine e, dacă nu mai repede. Hei, băiete, cum îți zice?

Vesta bărbatului se închidea cu o cataramă cu model complicat, în formă de cap de căprior. Era când arămie, când aurie, când roșie, după cum se reflectau pe ea flăcările din cămin.

— Băiat, am răspuns.

Nu știi dacă repetam pur și simplu cuvântul cu care mi se adresaseră și el, și ostașul sau dacă, într-adevăr, nu aveam niciun nume în afară de cuvântul respectiv. O clipă, bărbatul păru surprins, iar pe față îi apărură o expresie de milă, probabil, care se șterse repede, fiind înlocuită cu una de jenă sau ușoară iritare. Se uită la harta care îl aștepta pe masă.

— Păi, rosti el, spărgând liniștea, trebuie să facem ceva cu el, cel puțin până se întoarce Chiv. Jason, ocupă-te să i se dea de mâncare și să primească un pat pe undeva, la noapte. O să mă gândesc mâine ce-i de făcut. Nu putem lăsa bastarzii regești să alerge de colo-colo unul după altul, pe la țară.

— Domnule, rosti Jason, pe un ton care nu exprima nici acordul, nici dezacordul, ci simpla acceptare a ordinului, îmi puse mâna grea pe umăr și mă răsuci spre ușă. Am plecat oarecum șovăind, pentru că odaia era luminoasă, plăcută și încălzită. Picioarele mele înghețate începuseră să mă furnice și știam că, dacă aș mai fi putut rămâne puțin, mi s-ar fi încălzit numai bine. Dar mâna ostașului era de neînduplecat și am fost scos din odaia caldă și dus înapoi pe coridoarele posomorâte, cu lumină zgârcită și rece.

Mi s-au părut și mai întunecate după căldura și lumina din odaie și nu le puteam vedea sfârșitul în timp ce mă străduiam să țin pasul cu garda care șerpuia prin ele. Poate că am scâncit sau poate că se săturase de pasul meu mai lent, pentru că se răsuci dintr-odată, mă apucă și mă așeză pe umerii lui cu atâta ușurință, de parcă n-aș fi cântărit mai mult decât o pană.

— Ești un cățel plouat, observă el fără urmă de răutate, apoi mă cără pe coridoare, coti, coborî și urcă trepte până când ajunse într-o bucătărie spațioasă cu lumină gălbuie.

Am văzut vreo șase ostași așezați pe banchete, mâncând și bând la o masă zgâriată, în fața unui foc de două ori mai mare decât cel din odaia în care fusesem înainte. În cameră mirosea a mâncare, a bere și a transpirație de bărbat, a haine de lână ude, a lemn de foc și a untură arsă. La perete stăteau aliniate butoaie și butoiașe, iar hălțile de carne afumată care atârnav de căpriori păreau niște siluete negre. Pe masă, o grămadă de mâncare și vase. O bucată de carne înfiptă pe-o frigare fu luată de pe flacăra și stropii de grăsime căzură pe căminul de piatră. Când am simțit mirosul, stomacul mi s-a lipit imediat de spate. Jason mă așeză ferm pe colțul mesei cel mai apropiat de foc și-i dădu un ghiont bărbatului cu fața ascunsă după o halbă.

— Hei, Burrich, țâncu' ăsta-i pentru tine, zise Jason fără altă introducere.

Se întoarse cu spatele la mine. M-am uitat curios cum a rupt dintr-o pâine neagră un colț mare cât pumnul, iar pe urmă scoase cuțitul de la curea ca să taie o felie dintr-o roată de brânză. Mi le îndesă pe amândouă în palmă. După aceea, mergând lângă foc, tăie din halca atârnată o porție de carne, mare cât pentru un bărbat. N-am stat pe gânduri și mi-am umplut gura cu pâine și brânză. Lângă mine, bărbatul pe nume Burrich puse halba pe masă și se uită la Jason.

— Ce-i asta? îl întrebă el, pe un ton foarte asemănător cu al bărbatului din odaia caldă. Avea aceleași plete negre și aceeași barbă încâlcită, dar trăsături mai aspre și mai lunguiețe. Culoarea pielii sale spunea că era un om care petrecea mult timp în aer liber. Ochii lui erau mai degrabă căprui decât negri, iar mâinile aveau degete lungi și iscusite. Mirosea a cal, și a câine, și a sânge, și a piele tăbăcită.

— E-al tău, tre' să ai grijă de el, Burrich. Așa o zis prințu' Verity.

— De ce?

— Păi, ești omu' lui Chivalry, nu? Nu tu ai grijă de calu' lui, de ogarii lui, de șoimii lui?

— Și?

— Și primești și bastardu' ăsta mic, măcar până vine Chivalry înapoi și face altceva cu el.

Jason îmi oferi halca din care curgea grăsimea. M-am uitat la pâine, pe urmă la brânză, nevrând să renunț la niciuna, dar poftind și la carnea fierbinte. El ridică din umeri văzându-mă în încurcătură și, cu simțul practic al luptătorului, trânti carnea pe masă, lângă șoldul meu. Mi-am îndesat în gură câtă pâine am putut și m-am întors ca să stau cu ochii pe carne.

— Bastardul lui Chivalry?

Jason ridică iar din umeri, ocupat să-și taie și lui pâine, carne și brânză.

— Așa zice plugaru' ăla bătrân care l-o adus aici. Puse carnea și brânza pe felia de pâine, trase o mușcătură zdravănă și vorbi cu gura plină: O zis că Chivalry ar trebui să fie bucuros c-o puiat un copil pe undeva și-ar trebui să-l hrănească și s-aibă grijă de el acuma.

În bucătărie se lăsă o tăcere neobișnuită. Bărbații rămaseră cu îmbucătura nemestecată, cu mâna pe pâine, halbă ori alte bucate. Toți ochii se întoarseră spre Burrich. El însuși puse halba departe de marginea mesei. Vorbi pe ton calm și uniform, sigur de ceea ce spune:

— Daca stăpânul meu n-are moștenitori, e voia Edei, nu vina lui, că n-ar fi bărbat destul. Lady Patience a fost dintotdeauna delicată și...

— Chiar așa, chiar așa, se grăbi Jason să-l aprobe. Și iaca dovada că nu-i niciun bai cu el ca bărbat, asta ziceam. Se șterse repede cu mâneca la gură. Bucățică ruptă din prințu' Chivalry, cum o zis și frate-său nu demult. Nu-i vina Prințului Moștenitor că doamna lui, Lady Patience, nu poate duce pruncu' la soroc...

Burrich se ridică brusc în picioare. Jason se dădu iute câțiva pași înapoi, înainte să-și dea seama că nu pe el îl țintea, ci pe mine. Burrich mă prinse de umeri și mă răsuci spre foc. Când m-a apucat zdravăn de bărbie și mi-a ridicat fața către el, m-am speriat și am scăpat și pâinea, și brânza. El însă nici nu se sinchisi, ci îmi întoarse

obrazul la lumina flăcărilor și mă cercetă de parcă aş fi fost o hartă. Mă țintui cu privirea. Am văzut în ochii lui un fel de sălbăticie, ca și cum vreuna din trăsăturile mele l-ar fi rănit adânc. Am încercat să-mi întorc privirea de la el, dar, cum nu voia să-mi dea drumul, l-am fixat și eu cu toată îndrăzneala de care am fost în stare și am văzut cum se minunează dintr-odată, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Într-un sfârșit, îi închise o clipă, vrând parcă să-i ferească de o suferință.

— Când o să-l vadă, voința doamnei o să fie pusă la grea încercare, zise Burrich încet.

Își luă mâna de pe bărbia mea și se aplecă greoi să ridice pâinea și brânza pe care le scăpasem. Le curăță de praf și mi le dădu înapoi. M-am uitat lung la bandajul gros care-l împiedica să-și îndoiaie piciorul, îi învelea pulpa și ajungea până deasupra genunchiului. Se așeză la loc și-și umplu halba dintr-un ulcior de pe masă. Bău și mă studie pe deasupra marginii halbei.

— Cu cine l-o făcut Chivalry? întrebă un bărbat de la capătul celălalt al mesei, neprevăzător.

Burrich întoarse privirea spre el și lăsă halba pe masă. Trecură câteva secunde înainte să vorbească și am simțit cum coboară iarăși o liniște grea.

— Cu cine l-o făcut îi treaba lui, zic eu, nu bârfă de bucătărie, răspuse Burrich potolit.

— Chiar așa, chiar așa, aprobă Jason, dând din cap ca un păsăroi curtezan.

Așa mic cum eram, tot m-am întrebat ce fel de om putea fi bărbatul care, deși avea un picior bandajat, pune la respect o cameră plină de bătăranii numai dintr-o privire sau cu o singură vorbă.

— Băiatu' n-are nume, vorbi Jason neîntrebat. Îi zice doar „băiat”.

Anunțul îi lăsă pe toți, chiar și pe Burrich, fără cuvinte. Liniștea se prelungi în timp ce eu mâncam pâinea, brânza și carnea și le clăteam cu o înghițitură, două de bere de la Burrich. Bărbații

plecară din odaie pe rând, câte doi sau câte trei, dar el rămase pe loc, bând și cercetându-mă din priviri.

— Ei, zise el în cele din urmă, după cum îl știu pe taică-tău, o să ia lucrurile așa cum sunt și-o să facă exact ce trebuie. Adică ce doare mai tare, probabil. Se uită lung la mine. Te-oi săturat? mă întrebă, în cele din urmă.

Am clătinat din cap în semn de „da”. Se ridică pe neașteptate, mai-mai să mă trântescă de pe masă.

— Atunci, să mergem, Fitz³, mă chemă el și, după ce ieși din bucătărie, o luă pe un alt coridor. Pășea greoi din cauza piciorului țeapăn, dar se poate să fi avut și berea vreo vină. Cu el sigur puteam să țin pasul. Am ajuns la o ușă masivă, străjuită de un soldat care înclină din cap la trecerea noastră și mă sfredeli din priviri.

Afară bătea un vânt mușcător. Gheața și zăpada care se înmuiaseră în timpul zilei se întăriră odată cu lăsarea nopții. Drumul scârțâia sub tălpi, iar vântul se încăpățâna să găsească fiecare crăpătură și gaură din hainele mele. Pantalonii și picioarele mi se încălziseră la focul din bucătărie, dar nu se uscaseră bine, așa că gerul mușca din ele. Țin minte întunericul și oboseala care mă doborî dintr-odată, somnolența care mi se scurgea prin trup în timp ce-l urmam pe bărbatul straniu cu picior bandajat prin curtea înghețată, în beznă. Ne înconjurai ziduri înalte. Pe ele apăreau din când în când gârzi - umbre vizibile numai când se întâmpla să ajungă în lumina stelelor. Gerul mă ciupea, mă împiedicam și alunecam pe gheață, dar ceva din comportamentul lui Burrich nu mi dădea voie să mă smiorcăi sau să cerșesc îndurare. Mă țineam după el cu încăpățânare. Când am ajuns în dreptul unei clădiri, a deschis o ușă grea.

Dinăuntru se răspândiră căldură, miros de animale și o lumină bolnăvicioasă. Un grăjdar somnoros se ridică în capul oaselor în patul său de paie, clipind ca un pui de pasăre ciufulit. Burrich îl

3 Fitz - prefix cu sensul de „fiul lui...” (n. tr.).

trimise înapoi la culcare cu un singur cuvânt. Tânărul se ghemui în paie și închise ochii. Am trecut pe lângă el, iar Burrich a trântit ușa în spatele nostru. Luă felinarul care ardea slab lângă ea și porni înainte, ca să-mi arate drumul.

Astfel am pătruns într-o altă lume, tărâmul nopții, în care animalele se agitau și fremătau în staule, în care câinii ridicau capetele de pe labele încrucișate ca să mă privească cu ochi lucind galbeni sau verzi în lumina felinarului. Căii se foiră când am trecut pe lângă boxele lor.

— Șoimii sunt în capătul celălalt, îmi spuse Burrich, în timp ce lăsam în urmă staulele.

Am luat vorbele lui ca pe un lucru pe care considera că trebuia să-l știu.

— Aici, zise el. O să-ți ajungă. Măcar câțva timp. Să fiu al naibii dacă știu ce altceva să fac cu tine. Dacă n-ar fi Lady Patience, aș zice că zeul i-a făcut una bună stăpânului. Curiosule, dă-te mai încolo și fă-i loc băiatului pe paie. Așa, înghesuie-te lângă Vulpița. O să te adăpostească ea și-o să facă praf pe oricine se leagă de tine.

M-am pomenit într-un staul încăpător, cu trei câini. Se deșteptaseră și stăteau culcați, lovind paietele cu coada la auzul vocii lui Burrich. M-am mișcat nesigur printre ei și, în cele din urmă, m-am culcat lângă o cățea bătrână, cu botul albicios și o ureche ruptă. Masculul mai bătrân m-a privit bănuitor, dar al treilea animal era un cățelandru, Curiosul pe nume, care m-a primit lingându-mă pe urechi, mușcându-mă de nas și dând întruna din labe. L-am prins în brațe ca să-l potolesc, iar după aceea m-am cuibărit printre ei, așa cum mă sfătuiseră Burrich. El aruncă peste mine o pătură groasă, care mirosea a cal. Un armăsar gri, foarte mare, din staulul vecin deveni dintr-odată neliniștit, lovind cu copita grea în despărțitură și aplecându-și capul peste ea, ca să vadă ce-i cu agitația asta pe timpul nopții. Burrich îl potoli cu o mângâiere.

— Sunt vai și-amar adăposturile în avanpostul ăsta. O să vezi că Buckkeep e mult mai primitiv, numai că în noaptea asta o să stai aici, la căldură și în siguranță. Mai zăbovi o clipă, cu ochii la

noi, cei din staul. Cai, câini, șoimi, Chivalry. Pe toți i-am îngrijit mulți ani și i-am îngrijit cum se cuvine. Dar bastardul ăsta al tău... habar n-am ce-i de făcut cu el.

Mi-am dat seama că nu vorbea cu mine. L-am urmărit peste marginea păturii cum ia felinarul din cârlig și pleacă, bolborosind pentru sine. Îmi aduc aminte foarte bine prima noapte, căldura câinilor, paiele înțepătoare, chiar și somnul în care m-am cufundat când cățelușul s-a lipit de mine. M-am strecurat în mintea lui și am visat împreună o goană nesfârșită, în urmărirea unei prăzi pe care n-am văzut-o niciodată, dar al cărei miros mă trăgea după el prin urzici, muri și grohotiș.

Odată cu visul câinelui, amintirile încep să pâlâpie, vagi, asemenea culorilor și sfârșiturilor viselor avute după ce iei leacuri. Cu siguranță, zilele care au urmat nu sunt nici pe departe atât de clare ca prima mea noapte.

Îmi amintesc de zilele cu burniță de la sfârșitul iernii, când am învățat drumul de la staulul meu la bucătărie. Eram liber să vin și să plec când aveam chef. Uneori dădeam peste câte-o bucătăreasă care punea carnea la frigare în cămin, frământa aluatul de pâine sau turna vin în butoiaș. De cele mai multe ori însă nu găseam pe nimeni și atunci mă serveam din rămășițele de pe masă, pe care le împărțeam cu generozitate cu cățelandrul care a devenit repede prietenul meu nedespărțit. Bărbații veneau și plecau, mâncau și beau și se uitau la mine cu o curiozitate care a ajuns să mi se pară ceva normal. Toți arătau la fel, cu mantalele lor lungi și cu pantalonii lor mulați, cu trupurile vânjoase și mișcările ușoare, cu emblema capului de căprior săltând pe care o purtau în dreptul inimii. Pe unii îi cuprindea stânjeneala în prezența mea. Am început să mă obișnuiesc cu șoaptele care se auzeau în spatele meu ori de câte ori ieșeam din bucătărie.

Burrich se îngrijea de mine tot timpul, așa cum făcea și cu animalele lui Chivalry; îmi dădea mâncare și apă, mă spăla și mă punea la treabă, ceea ce în general însemna că mă țineam scai de el în timp ce își ducea la capăt celelalte sarcini. Însă îmi amintesc

vag de lucrurile acestea, iar amănunte ca spălatul și schimbatul hainelor s-au disipat în presupunerile plate ale unui băiat de șase ani care considera asemenea lucruri cât se poate de normale. Foarte bine mi-l amintesc pe cățelândrul Curiosul. Blana roșcată, lucioasă, scurtă și puțin aspră îmi dădea furnicăături prin haine când mă lipeam de ea sub pătura calului, noaptea. Animalul avea ochi verzi, nasul de culoarea ficatului prăjit, iar gura și limba erau pestrițe, roz cu negru. Când nu mâncam în bucătărie, ne hârjoneam în curte sau pe paiele din staul. Aceasta a fost lumea mea tot timpul cât am stat acolo, nu știu cât o fi fost. Nu prea mult, cred, pentru că nu-mi aduc aminte să se fi schimbat vremea. Toate amintirile mele din vremea aceea sunt zilele urâte și mugetele vântului, zăpada și gheața care se topeau în timpul zilei, dar pe care gerul de peste noapte le aducea la loc.

Mai am o amintire din perioada aceea, dar nu e clară ca o zi de iarnă, ci plăcută, cu nuanțe blânde, ca o tapiserie bogat colorată, pe care o admiri într-o încăpere slab luminată. M-a trezit din somn câinele care se foia și pâlparea gălbuie a felinarului ridicat deasupra mea. Doi bărbați stăteau aplecați asupra mea, dar în spatele lor se afla Burrich, așa că nu-mi era frică.

— Acuma l-ai trezit, atrase atenția unul dintre ei, prințul Verity, bărbatul din odaia caldă și luminoasă în care fusesem dus în prima seară.

— Și ce dacă? O să adoarmă la loc imediat ce plecăm. Naiba să-l ia, până și ochii îi are de la taică-său. L-aș fi recunoscut oriunde. Nimeni nu poate nega asemănarea. Dar n-aveți, nici tu, nici Burrich minte nici cât un purice? Bastard sau nu, nu ții un copil în grajd, printre animale. N-ai găsit alt loc unde să-l adăpostești?

Bărbatul care vorbea aducea foarte mult cu Verity la bărbie și la ochi, dar asemănarea se oprea aici. Se vedea de la o poștă că era mult mai tânăr. Nu-i crescuse încă barba, iar părul castaniu, moale, mirosea a parfum și era mai îngrijit. Gerul nopții îi înroșise obraji și fruntea, dar era un alt fel de roșeață decât cea de pe fața ofilită a însoțitorului său. În plus, Verity se îmbrăca la fel ca oamenii

lui, în straie de lână de toată ziua, țesute ca să reziste, și în culori șterse. Numai capul de căprior de pe piept strălucea, brodat cu fir de aur și argint. Pe lângă el, tânărul care-l însoțea sclipea în veșminte liliachii și roșu-aprins și era acoperit de o mantie grea, croită din atâta material cât să poată învălui un om de două ori. Vesta cafeniu-închis ce se vedea pe dedesubt avea broderie deasă din dantelă. Eșarfa de la gât era legată cu o siluetă din aur a unui cerb săltând, cu un giuvaier verde, sclipitor, în loc de ochi. Felul elegant în care îmbina cuvintele suna ca un lanț de aur în comparație cu zalele simple ale vorbelor lui Verity.

— Regal, nici nu m-am gândit la asta. Ce știi eu despre copii? I l-am dat lui Burrich. E omul lui Chivalry, așa că de-asta s-a ocupat de...

— N-am vrut să fiu lipsit de respect față de sângele albastru, domnule, interveni Burrich, sincer nedumerit. Sunt omul lui Chivalry și m-am îngrijit de băiat cum m-am priceput mai bine. Aș putea să-i fac un așternut de paie în camera gărzilor, dar mi se pare prea mic ca să trăiască în tovărășia unor asemenea bărbați, care toată ziua numai vin și pleacă, se bat, beau și fac hărmălaie întruna. Din vocea lui, îți dădeai imediat seama ce dezgustat era de bărbații aceia. Aici are liniște, iar cățelul s-a atașat de el. Vulpița mea îl păzește noaptea, nimeni n-ar putea să-i facă rău fără să rămână cu amintirea colților ei în carne. Stăpânii mei, nici eu nu mă pricep prea mult la copii, dar mi s-a părut că...

— E-n regulă, Burrich, e-n regulă, îl liniști Verity, retezându-i vorba. Dacă cineva ar fi trebuit să se gândească la asta, eu ar fi trebuit să fiu acela, dar am lăsat lucrul pe seama ta și nu-ți aduc nicio învinuire. Locul ăsta e mai bun decât adăpostul multor copii din sat, mi-e martoră Eda. E bun, pentru moment, iar lucrurile vor trebui schimbate când va veni la Buckkeep.

Regal nu părea prea mulțumit.

— Așadar, tatăl nostru dorește ca el să se întoarcă împreună cu noi la Buckkeep? Întrebă Verity.

— Tatăl nostru, da. Mama noastră, nu.

— Aha, rosti Verity pe un ton din care se înțelegea clar că nu voia să continue discuția, însă Regal se încruntă și vorbe mai departe:

— Mama mea, regina, nu e deloc mulțumită de această situație. Îi dă sfaturi regelui de multă vreme, dar degeaba. Mama și cu mine am fost amândoi de părere să scăpăm de băiat... permanent. Ar fi fost o soluție cât se poate de practică. Nu vrem să se încurce mai tare lucrurile privitoare la succesiune.

— Eu nu văd nicio încurcătură, Regal, spuse Verity cu glas neutru. Chivalry, eu, apoi tu. Și pe urmă verișorul nostru August. Bastardul ăsta ar fi la coada cozii, al cincilea.

— Știu foarte bine că vii înaintea mea; nu trebuie să-mi scoți ochii cu asta de cate ori ai ocazia, replică Regal distant. Se uită chiorâș la mine. Eu tot cred că ar fi mai bine să nu ne stea prin preajmă. Dacă Chivalry n-o să aibă niciodată un moștenitor de la Patience? Dacă se hotărăște să-l recunoască pe... băiatul ăsta? Ar putea să-i învrăjbească pe nobili. De ce să căutăm necazul cu lumânarea? Iată ce credem mama și cu mine. Dar tatăl nostru, regele, nu e un om care să se pripească, după cum bine știm. Ce zice, aia face, cum se spune în popor. A interzis să se ia orice măsură de rezolvare. „Regal”, mi-a spus el, în stilul lui, „să nu faci ceva ce nu mai poți desface, până când nu te-ai gândit adânc la lucrul pe care nu-l mai poți desface odată ce l-ai făcut.” Pe urmă a râs. Râse și Regal, scurt și amar. Simt așa de sătul de umorul lui...

— Aha, rosti din nou Verity, iar eu, nemișcat, m-am întrebat dacă încerca să înțeleagă ce voia să spună regele sau evita să răspundă la plângerea fratelui său.

— Îți dai seama de adevăratul lui motiv, bineînțeles, îi spuse Regal.

— Care e acesta?

— Îi ține încă partea lui Chivalry, răspunse Regal pe un ton scârbit. În ciuda celor întâmplare. În ciuda faptului că s-a însurat ca un prost și are o nevastă excentrică, în ciuda beleei de acum. Crede că o să atragă oamenii de partea lui. Că dovedește că e

bărbat, că Chivalry poate face copii. Sau că e om și poate greși, ca toți ceilalți. Tonul lui lăsa clar să se înțeleagă că nu era de acord cu ce spunea.

— Și așa crede el că o să-i facă pe oameni să-l aprecieze mai mult, să-l sprijine în viitor ca rege? De ce? Pentru că a făcut un copil cu o femeie oarecare, înainte de a se însura cu regina lui? Pe Verity îl nedumerea lipsa de logică.

Am simțit amărăciunea din vocea lui Regal:

— Așa crede regele. Nu se teme de rușine? Nu cred că Chivalry va fi de acord să se folosească de bastard în felul ăsta. Mai ales în ceea ce-o privește pe draga de Patience. Însă regele a poruncit ca băiatul să fie adus la Buckkeep când vă întoarceți.

Regal se uită la mine cu o expresie de nemulțumire. Verity se arată puțin cam buimac, dar înclină din cap aprobator. Peste chipul lui Burrich trecu o umbră pe care lumina bolnavă a felinarului nu reuși s-o alunge.

— Dar stăpânul meu nu are niciun cuvânt de spus? se aventură el să protesteze. După părerea mea, dacă vrea să ofere ceva familiei mamei copilului și să-l dea la o parte, atunci sigur că, de dragul firii sensibile a lui Lady Patience, ar trebui să aibă libertatea să...

Prințul Regal îl întrerupse pufnind disprețuitor:

— A avut libertatea înainte de-a o tăvăli pe femeiușca aia. Lady Patience nu e prima femeie al cărei bărbat are un bastard. Toată lumea de aici știe de existența lui. Verity e de vină, nepriceperea lui. N-are rost să-ncercăm să-l ascundem. Și în ce privește un bastard împărătesc, niciunul dintre noi nu-și permite să aibă sensibilități, Burrich. A lăsa un copil într-un asemenea loc e ca și cum ai lăsa o armă să se clatine deasupra gatului regelui. Chiar și un îngrijitor de câini își dă scama de asta. Iar dacă tu n-o să-ți dai seama, o să-și dea stăpânul tău.

În glasul lui Regal se furișă un șarpe de gheață. L-am văzut pe Burrich cum bate în retragere la auzul vocii lui, deși până atunci nu dăduse înapoi niciodată. Mi s-a făcut frică din cauza asta, mi-am

tras pătura peste cap și m-am cuibărit mai adânc în paie. Lângă mine, Vulpița mârâi încet, din gat. Cred că l-a făcut pe Regal să facă un pas înapoi, nu sunt sigur. Bărbații au plecat imediat după aceea. Dacă au mai vorbit despre același lucru și altă dată, nu mai țin minte.

Timpul trecea. Peste două sau trei săptămâni, cred, m-am pomenit agățat de cureaua lui Burrich, încercând să-mi încolăcesc picioarele în jurul calului de sub el, în timp ce ne îndepărtam de satul friguros și porneam spre tărâmurii mai blânde, într-o călătorie care mi s-a părut nesfârșită. Bănuiesc că, la un moment dat, Chivalry a venit să-l vadă pe bastardul pe care îl procrease și și-a făcut o impresie despre mine, dar eu nu-mi amintesc să mă fi întâlnit vreodată cu tatăl meu. Nu l-am văzut decât o singură dată, într-un tablou, portretul lui atârnat pe un perete din Buckkeep. Peste ani de zile, mi s-a dat de înțelese că făcuse pași importanți în diplomație, semnând un tratat și asigurând o pace care a ținut toată adolescența mea, câștigând respectul și chiar prețuirea Chyurdei.

Ca să spun adevărul, eu am fost singurul său eșec din anul respectiv, dar unul nimicitor. A ajuns acasă la Buckkeep înaintea noastră și a renunțat la pretențiile sale la tron. Când am sosit și noi, el și Lady Patience plecaseră deja de la curte, sub numele de Lord și Lady de Withywoods. Am fost la Withywoods⁴. Nu există nicio legătură între nume și înfățișarea locului. E o vale caldă, înconjurată de o apă curgătoare liniștită care sapă o câmpie întinsă, ascunsă între delușoare unduioase. O zonă prielnică pentru cultivat viță-de-vie și cereale și pentru crescut copii. Un petic de pământ prietenos, departe de hotare, departe de intrigile politice de la curte, departe de tot ceea ce fusese viața lui Chivalry până atunci. A fost o ieșire la țară, un exil blând, dar luxos, al unui bărbat care ar fi ajuns rege. O reprimare blândă a unui luptător, reducerea la tăcere a unui diplomat expert, cum rar se mai găsește.

4 Withywoods - „pădure de sălcii”, în traducere aproximativă (n. tr.).

Așa am ajuns eu la Buckkeep, unicul copil, și acela bastard, al unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată. Verity a devenit Prinț Moștenitor, iar prințul Regal a mai avansat un pas pe scara succesiunii la tron. Dacă n-aș fi făcut decât să mă nasc și să fiu descoperit, tot mi-aș fi lăsat amprenta pe întreg pământul, pentru eternitate. Am crescut fără mamă și fără tată, la curte, unde toți se uitau la mine ca la un catalizator. Și am devenit un catalizator.

2 BOBOCUL

Se cunosc multe legende despre Taker, întâiul Străin care a transformat Buckkeep in Primul Ducat și a întemeiat neamul regesc. Una dintre ele spune că cel dintâi – și ultimul – atac l-a dat în călătoria de pe insula neprimitoare și friguroasă pe care s-a născut, oricare ar fi fost ea. Când a dat cu ochii de fortificațiile de lemn din Buckkeep, se zice că a spus: „Dacă voi găsi un foc și ceva de mâncare aici, nu voi mai pleca niciodată.” Și așa a fost. Nu a mai plecat niciodată.

Însă în familie se povestește că era un marinar prost, căruia i se făcea rău din cauza mării agitate și a tainului de pește sărat pe care-l devorau ceilalți Străini. Că el și echipajul lui rătăciseră, pierduți, pe apă timp de patru zile și că, dacă n-ar fi reușit să pună mâna pe Buckkeep și să-l ia în stăpânire, l-ar fi înecat propriul echipaj. Cu toate acestea, tapiseria cea veche din Sala Mare ni-l arată drept un viteaz bine clădit, rânjind fioros de la prova corăbiei sale, în vreme ce vâslașii îl poartă spre străvechiul Buckkeep, locul buturugilor și al pietrei cioplite prost.

La început, Buckkeep fusese un post care putea fi ușor apărat, aflat pe un râu navigabil, la gura unui golf cu un excelent loc de ancorare. Un conducător local mai neînsemnat, al cărui nume s-a pierdut în negura istoriei, și-a dat seama că e numai bun pentru a controla negoțul pe apă și a construit prima fortăreață acolo. Aparent, a ridicat-o ca să apere și râul, și golful de năvălitorii Străini care dădeau atacul în fiecare vară și prădau tot ce puteau în susul și în josul râului. Însă conducătorul acela a scăpat din vedere un lucru: invadatorii care se infiltrau în fortificații prin trădare. Turnurile și zidurile au devenit avantajul lor principal. Și-au mutat ocupațiile în amonte și, transformând fortul de lemn într-o clădire cu turnuri și ziduri de piatră, au făcut din Buckkeep inima Primului Ducat și, în cele din urmă, capitala regatului celor Șase Ducate.

Dinastia conducătoare a celor Șase Ducate, Farseer, a descins chiar din Străini. Generații la rând au păstrat legătura cu ei, făcând călătorii pentru a peți și a se întoarce acasă cu mirese durdulii și măslinii din neamul lor. Așadar, sângele Străinilor mai curgea încă prin venele celor de neam regesc și nobil, dând naștere unor copii cu păr și ochi negri și membre vânjoase, musculoase. Împreună cu acele trăsături venea și Meșteșugul, alături de toate pericolele și slăbiciunile inerente sângelui ce se scurgea prin venele lor. Am și eu partea mea din această moștenire.

Prima mea experiență la Buckkeep nu a avut nicio legătură cu istoria sau cu moștenirea. Nu știam despre oraș decât că e capătul călătoriei mele, o scenă veșnic schimbătoare, zgomotoasă și aglomerată, gemând de căruțe și câini și clădiri și străzi șerpuitoare care duceau, toate, la cetatea de piatră uriașă de pe stâncile îndreptate spre orașul adăpostit sub ea. Calul lui Burrich era obosit, copitele îi alunecau pe piatra lucioasă de pe străzi. Eu mă țineam strâns de cureaua lui, prea stors de puteri și durere ca să mă plâng. Mi-am lungit gâtul o dată ca să mă uit la vârfurile și zidurile cenușii ale turnului. Arăta friguros și amenințător, în ciuda brizei călduțe, neobișnuite a mării. Mi-am proptit fruntea de spatele lui Burrich și mi s-a făcut rău din cauza mirosului sălciiu al întinderii nemărginite de apă. Așa mi-am făcut eu intrarea în Buckkeep.

Burrich locuia în niște grajduri, nu departe de cele transformate în locuințe. Acolo m-a dus, împreună cu câinii și șoimul lui Chivalry. Se îngriji mai întâi de pasăre, pentru că era toată murdară, săraca, după atâta drum. Câinii se bucurară nespuse că ajunseseră acasă și aveau în ei o energie nestăvilită, foarte enervantă pentru cineva atât de vlăguit ca mine. Curiosul mă tăvăli de vreo cinci-șase ori până când am reușit să-i transmit minții din craniul gros de câine că sunt istovit și cam bolnav și n-am chef de joacă. A reacționat ca orice cățeluș, căutându-și frații din fostul cuib și începând să se bată pe jumătate serios cu unul dintre ei, până când Burrich strigă la ei să se potolească. O fi fost el servitorul lui Chivalry, dar la Buckkeep era stăpânul câinilor, al șoimilor și al cailor.

După ce se ocupă și de animalele lui, începu să se plimbe prin grajduri, inspectând cele făcute sau rămase neterminate în absența lui. Băieții, grăjdarii și îngrijitorii șoimilor apărură ca prin farmec, ca să-și apere animalele de orice posibilă observație critică. Eu m-am ținut scai de Burrich ca am fost în stare. Numai când n-am mai rezistat și am căzut stors de vlagă pe o grămadă de paie păru să mă observe. Pe chipul său își făcu loc o expresie de iritare, apoi de sfârșeală.

— Hei, Cob, du-l pe tânărul Fitz la bucătărie și vezi să primească de mâncare, pe urmă adu-l înapoi la adăpostul meu.

Cob era un puști negricios, scund, de vreo zece ani, care tocmai fusese lăudat pentru sănătatea unor pui fătați în absența lui Burrich. Cu câteva minute înainte, nu-și mai încăpuse în piele de bucurie de atâtea vorbe bune auzite de la Burrich. Acum zâmbetul îi pieri de pe buze și-mi aruncă o căutătură urâtă. Ne-am uitat unul la altul în vreme ce Burrich mergea printre șirurile de staule cu alaiul lui de îngrijitori agitați. Pe urmă Cob îndoii puțin din genunchi ca să mă privească direct în față.

— Așadar, ți-e foame, Fitz? Mergem să îmbucăm ceva? mă întrebă el ademenitor, exact pe același ton cu care-și chemase puii afară din cuib ca să-i vadă Burrich.

Am mișcat din cap aprobator, ușurat că nu se aștepta de la mine la mai multe decât de la un cățeluș, și l-am urmat.

Se uita destul de des în spate, ca să vadă dacă reușesc să mă țin după el. Nici n-am ieșit bine din grajduri, că apăru vesel Curiosul, dornic să mă însoțească. Afecțiunea vădită a câinelui față de mine mă ridică în ochii lui Cob, care continuă să ne vorbească amândurora încurajator, spunându-ne că mai e puțin și ajungem la mâncare, haideți, haideți, lasă adulmecatul pisicii, haide, ia uite ce prieteni buni.

Grajdurile fuseseră un talmeș-balmeș; oamenii lui Verity își aduseseră caii și harnașamentele și Burrich găsisese câte un cusur treburilor nefăcute după pretențiile lui cât lipsise. Dar, când ne-am apropiat de turnul din interiorul orașului, am dat de o puzderie de

oameni mergând pe jos. Se frecau de noi, prinși cu tot soiul de comisioane: un băiat căra pe umeri o halcă uriașă de șuncă grasă, un grup de fetișcane chicoteau, cu brațele pline de stuf și de iarbă neagră, un bătrân cu căutătură mânioasă ducea un coș cu pești săltăreți și trei femei tinere în haine pestrițe glăsuiau la fel de vesele ca sunetul clopoțelilor lor.

Nasul îmi spuse că ne apropiam de bucătărie, dar aglomerația se înteti, până când am ajuns la o ușă unde am dat peste o îngrămădeală de nedescris de oameni care intrau și ieșeau întruna. Cob se opri, Curiosul și cu mine am rămas în spatele lui, adulmecând amândoi cu nări fremătânde. Băiatul se uită la îmbulzeală și se încruntă.

— E mare înghesuială. Toți se pregătesc pentru ospățul de bun-venit de diseară, cel în cinstea lui Verity și a lui Regal. Oricine are cât de cât stare a venit la Buckkeep pentru el; s-a răspândit repede zvonul că Chivalry a renunțat la tron. Toți ducii au venit sau au trimis un om să afle ce se petrece. Am auzit că și chyrda au trimis pe cineva, ca să se asigure că tratatele lui Chivalry vor fi respectate chiar dacă el nu mai e pe-aici...

Cob se întrerupse, stânjenit dintr-odată, dar nu știu dacă a făcut-o pentru că vorbea de tatăl meu și de motivul renunțării lui la tron sau pentru că se adresa unui cățeluș și unui băiat de șase ani ca și cum ar fi fost niște înțelepți. Aruncă o privire în jur, examinând situația.

— Stați aici, ne spuse el, într-un sfârșit. O să mă furișez înăuntru și-o să vă aduc câte ceva. Așa n-o să mă calce nimeni în picioare... și nici n-o să mă prindă. Acum așteptați-mă.

Își întări comanda cu un gest hotărât. M-am retras lângă un zid și m-am ghemuit la marginea mulțimii agitate, iar Curiosul se așeză ascultător lângă mine. M-am uitat plin de admirație după Cob, care se apropie de ușă și se strecură printre ciorchinii de oameni, furișându-se dibaci în bucătărie.

Imediat ce nu l-am mai văzut, mi-am îndreptat atenția asupra populației pestrițe. În general, oamenii care treceau pe lângă noi

erau slugi și bucătăreșe, printre care se împrăștiau menestrelți, negustori și cărăuși. M-am uitat la ei cum vin și pleacă întruna, cu o curiozitate înfrântă de oboseală. Văzusem deja prea multe în ziua aceea ca să mi se mai pară interesanți. Mai mult decât mâncare, voiam un loc liniștit, izolat de toată agitația. M-am așezat pe pământ, cu spatele lipit de zidul încălzit de soare al turnului, și mi-am proptit fruntea de genunchi. Curiosul s-a lipit de mine.

M-a trezit câinele, lovind pământul cu coada. Mi-am ridicat obrazul de pe genunchi și am văzut o pereche de bocanci maro, înalți în fața mea. Mi-am plimbat ochii în sus, pe pantalonii de piele scortșoasă și pe cămașa aspră de lână, apoi la chipul cu barbă zburlită, presărată cu fire cenușii. Bărbatul care se holba la mine clătina un butoiăș pe umăr.

— Hei, tu ești bastardu'?

Auzisem cuvântul destul de des ca să știu că se referea la mine, deși nu prea înțelegeam ce înseamnă. Am răspuns cu o înclinare a capului. Bărbatul se luminează la față, foarte interesat.

— Hei, strigă el, fără să mi se mai adreseze mie, ci trecătorilor. Țsta-i bastardu'. Tontu' de bastard al lu' Chivalry. Mi se pare că aduce un pic cu el, nu-i așa? Cine-i mamă-ta, băiete?

Spre cinstea lor, cei mai mulți dintre trecători își văzură de drum, după ce aruncară o privire curioasă către băiețelul de șase ani proptit de zid. Pe de altă parte, întrebarea pusă de omul cu butoiul era în mod evident una foarte interesantă, pentru că s-au întors mai multe capete spre mine și niște negustori care tocmai ieșiseră din bucătărie se apropiară ca să audă răspunsul.

Însă eu nu știam ce să le răspund. Mama fusese, pur și simplu, Mama, și începusem să uit și puținul pe care mi-l aminteam despre ea. Așa că nu am spus nimic, ci m-am uitat pur și simplu la bărbatul cu butoiul pe umăr.

— Hei, cum te cheamă, băiete? Răsucindu-se către mulțime, acesta mărturisii: Am auzit că nici n-are nume. Nici unul regesc sforăitor, ca să-i urzească viitorul, nici unul de rând, cu care să-l iei la rost. Așa-i, băiete? Ai nume?

Mulțimea de privitori creștea. Câțiva se uitau la mine cu milă, dar niciunul nu interveni. Curiosul simți cate ceva din ceea ce simțeam și eu. Se trânti pe-o parte și-și arătă burta în semn de rugămintă, dând din coadă, zicând, cum fac câinii de cine știe când: „Sunt doar un cățeluș. Nu mă pot apăra. Fie-vă milă de mine.” Dacă ar fi fost câini, privitorii m-ar fi adulmecat de sus până jos și s-ar fi retras, dar oamenii nu au acest bun-simț înăscut. Așa că, văzând că nu răspund, bărbatul făcu un pas spre mine și repetă:

— Ai nume, băiete?

M-am ridicat încet, iar zidul care până atunci îmi ținuse cald la spate deveni brusc o barieră rece în calea retragerii mele. La picioarele mele, Curiosul se tăvăli cu spatele în praf și scoase un scheunat rugător.

— Nu, am răspuns încet, iar când bărbatul păru că vrea să se aplece spre mine ca să mă audă mai bine, am strigat „NU!” și l-am respins, în timp ce mă retrăgeam într-o parte de-a lungul zidului. L-am văzut cum face un pas clătinat înapoi și scapă butoiul, care căzu pe drumul de piatră și se sparse. Nimeni din mulțime n-ar fi fost în stare să înțeleagă ce se întâmplase. Eu sigur nu am înțeles. Cei mai mulți dintre privitori râseră de adultul care dădea înapoi în fața unui copil. Atunci mi-am dobândit reputația de băiat iute la mânie și isteț, pentru că, înainte de lăsarea întunericului, povestea despre bastardul care l-a înfruntat pe asupritorul lui se răspândise deja în tot orașul. Curiosul se ridică stângaci în patru labe și o luă la fugă împreună cu mine. Am văzut cu coada ochiului și fața împietrită de groază a lui Cob, care tocmai ieșea din bucătărie cu niște plăcinte în mână și se uita cum Curiosul și cu mine ne luăm picioarele la spinare. Dacă ar fi fost Burrich, probabil că m-aș fi oprit și m-aș fi lăsat în mâinile lui. Dar nu era, așa că am luat-o la sănătoasa, condus de câine.

Am fugit printre slugile care se buluceau – încă un băiat, pe lângă atâția alții, gonind împreună cu câinele lui prin curte iar Curiosul m-a condus la locul pe care îl credea, bineînțeles, cel mai sigur adăpost din lume. Departe de bucătărie și de turnul interior se

afla o vizuină pe care Vulpița o săpase sub colțul unei dependențe șubrede, unde se depozitau saci cu mazăre și fasole. Acolo se născuse Curiosul, sfidându-l pe Burrich, și acolo reușise Vulpița să-și pitească puii trei zile. Burrich însuși o găsisese. Fusese primul om pe care-l mirosise Curiosul. A fost cam greu să ne vârâm pe sub clădire, dar, odată strecurați, am dat peste o vizuină caldă, uscată și prea puțin luminată. Curiosul s-a cuibărit lângă mine, iar eu l-am luat în brațe. Ascunși acolo, ni s-au potolit bătăile inimii, ne-am liniștit și am căzut într-un somn fără vise, caracteristic după-amiezilor de primăvară și cățelușilor.

M-am trezit tremurând, peste câteva ore bune. Se întunecase de-a binelea, iar căldura slabă a zilei de primăvară timpurie se stinsese. Curiosul se trezi și el imediat și împreună am săpat și ne-am furișat afară din vizuină.

Deasupra orașului se întindea cerul înalt al nopții, cu stele scânteietoare și reci. Mirosul din golf se simțea mai tare, de parcă mirosul de oameni, cai și mâncare din timpul zilei era doar temporar și trebuia să se stingă în fiecare noapte în fața puterii mării. Am bătut ulițe pustii, am trecut pe lângă curți de instrucție, hambare și teascuri de struguri. Peste tot, pustiu și tăcere. Când ne-am apropiat de turnul din interior, am văzut torțe încă aprinse și am auzit glasuri, dar parcă se lăsase oboseala pretutindeni, ultimele resturi ale ospățului stingându-se înainte ca zorii să lumineze cerul. Cu toate acestea, am ocolit turnul, mergând la distanță mare de el, pentru că eram tare scârbiți de oameni.

M-am pomenit că îl urmez pe Curiosul la grajduri. Pe măsuri ce ne apropiam de ele, m-am întrebat cum o să intrăm, dar Curiosul începu să dea iute din coadă și atunci și nasul meu prostovan simți mirosul lui Burrich pe întuneric. Se ridică de pe lada de lemn pe care stătuse lângă uși.

— Iacătă-te, zise el blând. Haida, deci. Haida.

Se ridică, deschise ușile grele și ne conduse înăuntru.

L-am urmat amândoi prin beznă, printre rândurile de staule, pe lângă grăjdari și îngrijitori găzduiți peste noapte, pe lângă câinii,

caii și băieții noștri care dormeau printre ei, până am ajuns la o scară care urca pe zidul ce separa staulele de adăposturi. Am urcat și noi treptele de lemn scârțâitoare după Burrich, care apoi deschise o ușă. Flacăra unei luminări mă orbi pentru câteva clipe. Am pătruns într-o odaie cu tavan oblic, care mirosea ca el, a piele, a uleiuri, a leacuri și ierburi și a toate cele cu care făcea negoț. Închise ușa bine în spatele nostru și, când trecu pe lângă noi ca să aprindă o lumânare nouă de la cea aproape stinsă de pe masă, am simțit și iz dulceag de vin.

Lumina se răspândi în cameră și Burrich se așeză la masă, pe un scaun de lemn. Arăta altfel ca de obicei: era îmbrăcat în straie fine, maro și galbene, cu un lăntșor de argint la vestă. Puse mâna pe genunchi cu palma în sus, iar Curiosul merse imediat la el. Îi scarpină urechile lungi, pe urmă îl bătu afectuos pe coaste, strâmbându-se la praful care-i ieși din blană.

— Sunteți o pereche pe cinste amândoi, rosti el, vorbind mai mult cu cățelușul decât cu mine. Uitați-vă la voi. Jegoși ca doi cerșetori. Astăzi l-am mințit pe regele meu pentru voi. Pentru prima oară în viața mea. Se pare că dizgrația lui Chivalry mă afectează și pe mine. l-am spus că v-ați spălat și dormiți duși, istoviți de atâta drum. Nu i-a plăcut că a trebuit să aștepte ca să vă vadă, dar, spre norocul nostru, avea griji mai mari pe cap. Abdicarea lui Chivalry i-a deranjat pe foarte mulți nobili. Unii văd în asta ocazia de a obține avantaje, alții sunt nemulțumiți că au rămas fără un rege pe care-l admirau. Shrewd încearcă să-i liniștească pe toți. A răspândit zvonul că Verity e cel care a negociat cu chyrda de dau asta, și oamenii au venit să se uite la Verity cel nou și să se întrebe dacă și când va ajunge el regele lor și ce fel de rege va fi. Când a renunțat la tron și s-a dus la Withywoods, Chivalry a stârnit agitație în toate Ducatele, de parcă ar fi străpuns un stup de albine cu bățul.

Burrich ridică ochii de la fața vădit nerăbdătoare a Curiosului.

— Ei, bine, Fitz. Bănuiesc că te-ai lămurit destul și tu astăzi. L-ai speriat de moarte pe săracul Cob când ai luat-o la goană mâncând pământul. Ești rănit? Te-a bătut cineva? Ar fi trebuit să-mi dau

seama că se vor găsi din aceia care să dea vina pe tine pentru toată tărașenia asta. Hai la mine, așa. Hai.

Când văzu că ezit, se mută pe un așternut din pături încropit lângă foc și-l bătu cu palma, ademenitor.

— Uite, ăsta e locul tău, te așteaptă. Este pâine și carne pe masă pentru amândoi.

M-am uitat la tava acoperită de pe masă. Carne, confirmă nasul Curiosului, și am simțit dintr-odată mirosul de mâncare. Burrich râse văzând cum ne repezim la masă și mă aprobă în tăcere când văzu că-i dau o porție Curiosului înainte să-mi umplu eu gura. Am mâncat după pofta inimii, căci Burrich știa cât de flămânzi pot fi un cățel și un băiat după o zi plină de pățanii. După aceea, deși dormisem destul de mult mai devreme, păturile așezate aproape de foc mă ispitiră dintr-odată. Cu burțile pline, ne-am ghemuit cu spatele la flăcări și am adormit.

A doua zi, când ne-am trezit, soarele răsărise de mult și Burrich plecase. Curiosul și cu mine am mâncat colțul de pâine rămas de cu seară și am ros toată carnea de pe oase înainte de a coborî din odaia lui Burrich. Nimeni nu s-a legat de noi și nici n-am fost băgați în seamă.

Afară începuse o nouă zi de haos și benchetuială. În turn parcă se înghesuiau și mai mulți oameni. Ridicau praful și țipau, suprapunându-și glasurile peste șuierul vântului și urletul îndepărtat al valurilor. Curiosul adulmeca totul, fiecare miros, fiecare priveliște, fiecare sunet. Hărmălaia mă amețea, în timp ce mă plimbam, am înțeles din frânturi de discuții că sosirea noastră a coincis cu un ritual de primăvară, când oamenii se adună și se veselesc. Subiectul principal de discuție era tot Chivalry și renunțarea la tron, însă asta nu îi împiedica pe jongleri și păpușari să transforme fiecare ungher într-o scenă pentru caraghioslăcurile lor. Cel puțin un spectacol prezenta căderea în dizgrație a lui Chivalry într-o comedie obscenă, iar eu stăteam, anonim, în mulțime și ascultam nedumerit dialogul despre cum să semeni ogorul vecinului, la care adulții se stricau de râs.

Foarte curând însă, gloata și hărmălaia începură să ne apese prea tare pe amândoi și l-am înștiințat pe Curiosul că voiam să scap de acolo. Am părăsit turnul, ieșind pe poarta din zidul gros, pe lângă ostașii de gardă dornici să se întindă la vorbă cu petrecăreții care veneau și plecau. Nici nu s-au uitat la băiatul și câinele care au ieșit alipiți de familia unui negustor de pește. Și, cum nu vedeam altceva mai bun de făcut, am urmărit familia care se îndepărta de turn și-și croia drum pe străzile șerpuitoare, către Buckkeep. Am rămas tot mai mult în urma ei, deoarece Curiosul se oprea să miroasă și să urineze la fiecare colț, de câte ori simțea un miros nou, până când ne-am pomenit singuri, doi hoinari prin oraș.

Buckkeep era un loc dur, bătut de vânturi, cu străzi abrupte și încâlcite, pavate cu pietre care ieșeau de la locul lor și se clătinau la trecerea căruțelor. Vântul îmi aduse în nări miros de alge și de măruntaie de pește, iar țipetele pescărușilor și ale păsărilor de mare sunau ca o melodie stranie deasupra valurilor murmuitoare. Orașul atârna pe stâncile negre, colțuroase ca melcii turtiți și scoicile, pe pilonii și cheiul care pătrundeau în golf. Casele erau din piatră și lemn, cele din piatră fiind ridicate mai sus, în zona mai stâncoasă, și mai adâncite în ea.

Buckkeep era mai liniștit decât turnul cutremurat de ospețe și de gloată. Nici eu, nici Curiosul nu știam și nici nu aveam destulă experiență ca să ne dăm seama că partea orașului din apropierea apei nu era un loc prin care să rătăcească un copil de șase ani însoțit de un cățel. O exploram nerăbdători, adulmecând drumul în jos pe ulița Brutarilor și prin piața aproape goală, apoi de-a lungul depozitelor și adăposturilor pentru bărci, aflate la nivelul cel mai scăzut al orașului. Aici, apa era foarte aproape și ne-am plimbat pe debarcaderul de lemn, dar și pe nisip și pietre. Treburile se desfășurau ca de obicei, prea puțin tulburate de atmosfera de sărbătoare din turn. Navele trebuie să acosteze și să fie descărcate după cum permite fluxul, iar cei care trăiesc din pescuit trebuie să respecte ritmul creaturilor marine, nu pe al oamenilor.

În curând ne-am întâlnit cu alții copii, unii ocupați cu sarcinile mai ușoare permise de la părinții prinși cu ale lor, dar și unii trândavi, ca noi. M-am împrietenit repede cu ei, fără prea multă introducere sau ceremonie, ca adulții. Erau mai mari ca mine, dar am găsit și câțiva de vârsta mea sau mai mici. Niciunui nu i s-a părut ciudat că mă plimbam pe-afară de unul singur. Mi-au arătat cele mai însemnate atracții ale orașului, inclusiv cadavrul umflat al unei vaci, rămas de la ultimul reflux. Am vizitat un nou vas de pescuit, care tocmai se construia pe un doc încărcat cu așchii de lemn ondulate și acoperit cu pete de smoală puturoasă. Peștele afumat de pe grătarul lăsat nepăzit a asigurat prânzul meu și al celor șase amici ai mei. Or fi fost băieții cu care m-am întovărășit mai zdrențăroși și mai gălăgioși decât cei care aveau treburi de îndeplinit, dar eu nu mi-am dat seama. Iar dacă mi-ar fi spus cineva că m-am însoțit cu o ceată de puști cerșetori, care nu aveau voie să intre în turn pentru că te furau fără să simți, aș fi suferit un șoc. Nu știam decât că petreceam o zi veselă și plăcută, plină de locuri noi de vizitat și de lucruri noi de făcut.

Erau câțiva tineri, mai solizi și mai agresivi, care n-ar fi ratat ocazia să-l sperie pe nou-venit dacă nu l-aș fi avut pe Curiosul cu mine, gata să-și arate colții la primul ghiont primit. Dar, cum nu le-am dat niciun semn că am de gând să le pun în pericol poziția de șefi, mi-au dat voie să merg cu ei. În consecință, m-am arătat foarte impresionat de toate secretele lor și aș îndrăzni să spun că până la sfârșitul acelei după-amiezi lungi, cunoșteam zona sărăcăcioasă a orașului mai bine decât cei ce crescuseră în ea.

Nu am fost întrebat cum mă cheamă, ci mi s-a spus Bobocul. Pe ceilalți îi chema simplu, Dirk sau Kerry, sau, mai descriptiv, Pescarul sau Nară Spartă. Cea din urmă ar fi fost o copilă foarte simpatică în situații mai fericite. Avea cu un an sau doi mai mult ca mine, dar vorbea deschis și era tare ageră la minte. S-a luat la hartă cu un băiat de doisprezece ani, dar nu s-a temut de pumnii lui și remarcile ei usturătoare i-au făcut pe toți să râdă. Nu s-a dat mare că a câștigat și m-a uimit cât de dură putea fi. Dar vânătăile

de pe fața și brațele ei subțiri aveau nuanțe purpurii, albastre și galbene, iar sângele închegat de sub ureche arăta că-și merita numele. Chiar și așa, Nară Spartă era plină de viață și avea un glas mai ascuțit decât pescărușii care se roteau deasupra noastră. Sfârșitul după-amiezii ne-a prins pe Kerry, pe Nară Spână și pe mine pe un țărm stâncos, dincolo de grătarele reparatoarelor de plase. Nară Spartă mă învăța cum să dau jos de pe pietre scoicile lipite de ele. Ea le curăța ca o expertă, cu un băț ascuțit. Tocmai îmi arăta cum să mă folosesc de unghii ca să scot afară locatarii gumoși din cochilie, când o altă fată ne atrase atenția cu un strigăt.

Mantia albastră curată care flutura în jurul ei și pantofii de piele arătau că nu face parte din gașca tovarășilor mei. Nu veni la cules de scoici cu noi, ci doar se apropie atât cât să strige:

— Molly, Molly, te caută peste tot. S-a trezit din beție acum o oră și s-a apucat să te înjure imediat ce-a văzut c-ai plecat și că focul s-a stins.

Pe chipul lui Nară Spartă flutura o expresie de sfidare amestecată cu teamă.

— Fugi, Kittne, dar mai întâi să știi că-ți mulțumesc. N-o să uit de tine data viitoare când apele scot la suprafață racii ascunși printre pădurile de alge.

Kittne mișcă scurt din cap a acceptare, se întoarse imediat și plecă în grabă înapoi de unde venise.

— Ai dat de belea? am întrebat-o pe Nară Spartă, când am văzut că nu mai răsuțește pietrele în căutare de scoici.

— Belea? Scoase un pufnet disprețuitor. Depinde. Dacă tata reușește să rămână treaz toată vremea cât mă caută, poate c-o să am un pic de ghinion. Da' e mai mult decât probabil că diseară o să fie atât de beat, încât n-o să mă nimerească nici unul dintre lucrurile cu care-o să arunce în mine. Mai mult decât probabil! repetă ea categorică atunci când Kerry deschise gura să obiecteze. Și cu asta se apucă iar de scormonit după scoici.

Stăteam ghemuiți, aplecați deasupra unei creaturi de culoare gri pe care o găsiserăm naufragiată într-un smârc rămas după

reflux, când scârțâitul unui bocanc greu pe pietrișul plin de scoici ne făcu pe toți să ridicăm capetele. Kerry țipă și o luă la fugă în jos pe plajă, fără să se oprească pentru a privi înapoi. Curiosul și cu mine am sărit în spate; câinele se împinse în mine, cu dinții dezveliți curajos și cu coada mângâindu-și burta micuță. Molly Nară Spartă fie nu era atât de rapidă ca noi, fie se resemnase cu ce avea să urmeze. Un bărbat greoi o plesni peste cap. Era un individ slăbănog, cu nasul roșu, numai piele și os, astfel că pumnul îi atârna ca un nod la capătul brațului osos, dar lovitura fu destul de tare ca să-o trântescă pe Molly lată la pământ. Scoicile îi pătrunseră în genunchii înroșiți de vânt și, când se trase la o parte ca să se ferească de piciorul ridicat să-o lovească, m-am cutremurat văzând nisipul sărat care-i intrase în tăieturile proaspete.

— Mangustă nerecunoscătoare ce ești! Nu ți-am spus să stai acasă și să faci lumânări? Tu te-ai apucat să scormonești plaja, iar seul s-a întărit în oală. Dacă o să ni se mai ceară lumânări în turn la noapte, eu ce-o să le vând?

— Cele treizeci pe care le-am făcut de dimineață. Numai pentru atâtea mi-ai lăsat fitil, bețivan bătrân ce ești! Molly se ridică în picioare și îl înfruntă curajoasă, în ciuda ochilor plini de lacrimi. Ce era să fac? Să ard tot combustibilul, ca să țin seul moale până când îmi dai tu fitil, ca să nu mai avem cu ce încălzi ceainicul?

Vântul se dezlănțui într-o rafală, iar bărbatul se clătină ușor. O duhoare ne izbi în nări. Transpirație și bere, mă anunță Curiosul, înțelept. Preț de-o clipă, bărbatul păru că se căiește, dar arsurile din stomac și durerea de cap îl înrăiră. Se aplecă brusc și apucă un ciot de creangă albit de atâtea plutit pe apă.

— Să nu vorbești cu mine așa, mucoasă obraznică ce ești! Stai aici jos cu copiii de cerșetori și ce faci numai El știe! Pot să jur că iar ai furat de pe grătarul cu pește afumat, ca să mă faci de râs și mai tare! Să nu îndrăznești să fugi, că o-ncasezi îndoit când te-oi prinde.

Fata trebuie să-l fi crezut, pentru că se ghemui când tatăl ei se aplecă spre ea și ridică brațele mici ca să-și apere capul, iar pe

urmă se gândi mai bine și-și feri numai fața cu palmele. Stăteam transfigurat de groază, în vreme ce Curiosul scheuna de spaimă și se ușura la picioarele mele. Am auzit ciotul șuierând în aer, gata să lovească. Inima mi-a sărit din piept și *I-am împins* pe bărbat cu o forță care țâșni pe neașteptate din stomacul meu.

Se prăbuși, așa cum se prăbușise butoiul de pe umărul bărbatului de cu o zi înainte. Dar cel de acum căzu cu mâna dusă la piept, ciotul rostogolindu-se inofensiv la distanță. Alunecă pe nisip, se zvârcoli din tot trupul, apoi rămase nemișcat.

În clipa următoare, Molly deschise ochii, ferindu-se de lovitura pe care încă o mai aștepta. Îl văzu pe tatăl ei leșinat pe întinderea pietroasă și uimirea i se întinse pe chip. Sări spre el, plângând:

— Tati, tati, ești teafăr? Te rog, nu muri, îți promit c-o să fiu cuminte.

Fără să-i pese de genunchii însângerați, se lăsă lângă el, răsucindu-i fața ca să nu respire în nisip, pe urmă încercând zadarnic să-l ridice în capul oaselor.

— Avea de gând să te omoare, i-am spus eu. Încercam să înțeleg ce se petrecea.

— Nu. Mă bate puțin când sunt rea, dar nu m-ar omorî. Și când e treaz și nu-l doare nimic, plânge și mă roagă să nu fiu rea și să nu-l supăr. Ar trebui să fiu mai atentă, să nu-l enervez. Of, Bobocule, cred că a murit.

Nu eram nici eu sigur, dar în clipa următoare bărbatul scoase un geamăt oribil și deschise scurt ochii. Indiferent ce era atacul care-l doborâse, acum îi trecuse. Amețit, primi scuzele și ajutorul lui Molly, care se învinovățea, și chiar sprijinul meu îndoielnic. Se propti de noi doi în timp ce ne croiam drum în jos, pe suprafața rugoasă a plajei. Curiosul venea după noi, când lătrând, când alergând în cerc în jur.

Oamenii care ne văzură trecând nu ne dădură atenție. Am presupus că nu era ceva nou s-o vadă pe Molly cărându-l pe tatăl ei acasă. I-am ajutat să ajungă la ușa unei mici prăvălii de lumânări. I-am lăsat acolo, iar pe urmă m-am întors pe străzile întortocheate și

pe drumul abrupt până la turn, minunându-mă la fiecare pas de firea sucită a oamenilor.

Odată ce-am descoperit orașul și copiii cerșetori, m-au atras ca un magnet în toate zilele care au urmat. Burrich nu-și vedea capul de treabă în timpul zilei, iar seara o petrecea bând și veselindu-se la Festivalul Primăverii. Nu-l prea interesa când vin și când plec, câtă vreme mă găsea în fiecare seară pe așternutul din fața vetrei. Ca să fiu sincer, cred că habar n-avea ce să facă el cu mine, altceva decât să aibă grijă să mănânc bine ca să cresc voinic și să dorm noaptea într-un loc sigur. Trecea printr-o perioadă grea. Fusese omul lui Chivalry, iar acum, că acesta se dăduse la fund, ce avea să se aleagă de el? Probabil că asta îl apăsa. Și mai era și piciorul lui. Deși se pricepea la comprese și la bandajat, nu reușea să se vindece pe el însuși așa cum făcea cu animalele. I-am văzut piciorul descoperit o dată sau de două ori și m-am înfiorat de rana sfâșiată, care nu voia să se închidă frumos, ci era tot umflată și supura. La început, Burrich înjura de mama focului și strângea din dinți în fiecare seară când o curăța și-o bandaja, dar, pe măsură ce trecea vremea, se uita la ea mai degrabă cu disperare cruntă. În cele din urmă, reuși s-o închidă, dar cicatricea mizerabilă îi deforma piciorul și-i strica mersul. Nu era de mirare că n-avea timp să-și bată capul cu un mic bastard.

Așa că zburdam liber, cum numai copiii mici știu să zburde, fără să mă ia nimeni în seamă de cele mai multe ori. Până când s-a terminat Festivalul Primăverii, gărzile de la poarta turnului se obișnuiseră cu venirile și plecările mele zilnice. Probabil mă credeau vreun curier, pentru că turnul avea mulți din aceștia, însă puțin mai mari decât mine. Am învățat să șterpelesc dimineața devreme destulă mâncare din bucătăria turnului, ca să ne ajungă pentru dejun. Scotocitul după de-ale gurii – coji arse de la brutărie, scoici și alge de pe plajă, pește afumat de pe grătare nepăzite – făcea parte din activitățile mele zilnice. Cu Molly Nară Spartă mă jucam cel mai mult. Rareori l-am mai văzut pe tatăl său lovind-o din ziua aceea; de cele mai multe ori era prea beat ca să dea de ea sau

ca să-și pună în aplicare amenințările când o găsea. Nu m-am gândit decât foarte puțin la ceea ce făcusem în ziua aceea, recunoscător că Molly nu-și dăduse seama că eu eram răspunzător de cele întâmplate.

Orașul deveni lumea mea, iar turnul, locul în care mergeam să mă culc. Era vară, un anotimp minunat pentru un port. Oriunde mă duceam, Buckkeep se anima odată cu oamenii care veneau și plecau. Mărfurile veneau pe Râul Buck din Ducatele Interioare, pe barje cu fundul plat, echipate cu barcații transpirați. Aceștia vorbeau ca niște specialiști adevărați despre bancuri și aluviuni și repere și despre ridicarea și coborârea apelor râului. Încărcătura barjelor era transportată la prăvăliile și depozitele orașului, iar de acolo la docuri și în calele navelor mari. Acelea aveau echipaje formate din marinari care înjurau și rânjeau batjocoritor la barcații și la drumurile lor pe apele interioare. Vorbeau despre valuri mari și despre furtuni și despre nopți în care nici măcar stelele nu-și arătau chipul ca să-i călăuzească. Și pescarii trăgeau la Buckkeep și erau cei mai simpatici dintre toți. Cel puțin când trăgea peștele.

Kerry mi-a arătat docurile și tavernele și cum poate un băiat iute de picior să câștige trei sau chiar cinci bănuți pe zi, ducând mesaje pe străzile abrupte ale orașului. Ne credeam isteți și îndrăzneți, cerând mai puțin decât băieții mai mari, care voiau doi bănuți, dacă nu mai mult, pentru un comision. Nu cred că am mai fost vreodată așa de curajos ca în vremea aceea. Dacă închid ochii, simt mirosul zilelor glorioase de atunci. Calafat, catran, șpan proaspăt de lemn de la docurile uscate, unde constructorii mânuiau cuțitele de cioplit și maiurile. Mirosul dulceag de pește foarte proaspăt și duhoarea otrăvitoare a peștilor ținuți prea mult la aer într-o zi fierbinte. Baloturile de lână din soare, care adăugau propriul iz la damful butoaielor de stejar, pline cu coniac slab de Sandsedge. Snopii de fân așteptând să umple ungherele calei cu mireasma împletită cu parfumul pepenilor tari din coșuri. Toate acele mirosuri vântul le purta în vârtejuri departe de golf, presărându-le cu sare și iod. Curiosul îmi atrăgea atenția asupra

celor adulmecate de el, pentru că avea simțuri mai ascuțite decât ale mele.

Kerry și cu mine eram trimiși după câte-un marinar plecat acasă ca să-și ia rămas bun de la nevastă sau să ducem o mostră de condimente la un cumpărător sau la vreo prăvălie. Căpitanul portului ne trimitea câteodată în fugă să anunțăm un echipaj că un prostovan legase frânghiile greșit și fluxul era pe cale să le ia nava. Mie cel mai mult îmi plăceau comisioanele care ne trimiteau în taverne. Acolo își vindeau marfa născocitorii de povești și bârfitorii. Cei dintâi veneau cu istorisirile tradiționale, despre călătorii și descoperiri și marinari care înfruntau furtuni teribile și căpitani nesăbuiți care și-au scufundat corabia cu tot cu oameni. Pe cele tradiționale le-am învățat pe de rost dar poveștile care mă încântau cel mai mult nu de la povestitorii de meserie le-am auzit, ci de la marinarii înșiși. Nu erau palavre spuse la gura căminului, ca să le audă toată lumea, ci avertizări și vești transmise din echipaj în echipaj, în timp ce marinarii își treceau de la unul la altul sticla de coniac sau pâinea din polen galben.

Vorbeau despre cât pește au prins, despre plasele pline vârf, gata să scufunde barca, sau despre pești și animale minunate zărite când luna lumina dâra lăsată de navă pe apă. Pomeneau de localitățile prădate de Străini, și de cele de pe coastă, și de cele de pe insulele Ducatului nostru, de pirați și bătălii pe mare și vase cucerite prin trădarea echipajelor. Cele mai captivante vorbeau despre Pirații Corăbiilor Roșii, Străini care prădau și pe mare, și pe uscat și atacau nu numai vasele și orașele noastre, dar și pe ale altor Străini. Unii râdeau de poveștile despre navele cu pânză roșie și-i luau în zeflema pe cei ce vorbeau despre pirații Străini care atacau alți corsari ca ei.

Dar Kerry, eu și Curiosul stăteam pe sub mese cu spatele lipit de picioarele lor, ciugulind pâini dulci la un bănuț, și ascultam, făcând ochii cât cepele, istorii despre navele cu pânze roșii, cu zeci de trupuri atârând de capetele vergilor, nu cadavre, ci oameni legați, care se zbăteau și urlau când pescărușii veneau și ciuguleau

din ei. Ascultam povești delicioase de înspăimântătoare până când și tavernele înăbușitoare ni se păreau friguroase, și atunci fugeam jos, la docuri, ca să mai câștigăm un bănuț.

Odată, Kerry, Molly și cu mine am construit o plută din butuci care pluteau pe apă și am împins-o cu o prăjină pe sub docuri. Am lăsat-o acolo legată și fluxul a mișcat-o până a rupt o bucată mare din doc și a spart două luntre. Zile întregi am stat cu frica în sân să nu afle cineva că noi am fost de vină. Odată, proprietarul unei taverne l-a pocnit pe Kerry peste urechi și ne-a acuzat pe amândoi că am furat. Ne-am răzbunat vârand heringi împuțiți sub suportul tăbliei de la mese. Au putrezit și-au puțit și-au atras muștele zile la rând până i-a descoperit proprietarul.

Am învățat câte ceva din meșteșugurile pescărești în aventurile mele: cum să cumpăr pește, cum să repar plase, cum să construiesc bărci și cum să trândăvesc. Am învățat mai multe despre natura omului. Am învățat să ghicesc imediat cine îmi va plăti bănuțul promis pentru transmiterea unui mesaj și cine îmi va râde în față când voi merge să i-l cer. Știam de la care brutar să cerșesc și de la care prăvălii puteam șterpeli cel mai ușor. Și prin toate aventurile acestea am trecut alături de Curiosul, atât de atașat de mine, încât rareori îmi separam mintea complet de a lui. Mă foloseam de nasul, de ochii și de fălcile lui ca de ale mele și niciodată nu mi s-a părut că fac ceva neobișnuit.

Așa s-a scurs o mare parte din vară. Dar într-o bună zi, când soarele strălucea pe un cer mai albastru decât marea, am ajuns la capătul norocului. Molly, Kerry și cu mine furaserăm un șir lung de cârnați cu ficat de la o afumătorie și fugeam pe stradă cu proprietarul ei pe urmele noastre. Curiosul era cu noi, ca întotdeauna. Ceilalți copii se învățaseră cu el ca și cum ar fi făcut parte din mine. Nu cred că le-a trecut prin cap să se mire că gândeam la fel. Eram Bobocul și Curiosul și probabil li se părea o șmecherie faptul că animalul știa unde să se așeze ca să prindă prada furată de noi înainte de a i-o arunca eu. Așa că eram, de fapt, patru cei care fugeam prin hărmălaia de pe strada, pasând carnații

dintr-o mână murdară în botul umed și apoi din nou în mână, în vreme ce proprietarul zbiera după noi și ne fugărea zadarnic.

Brusc, Burrich ieși dintr-o prăvălie.

Fugeam spre el. Ne-am recunoscut într-o clipă de groază reciprocă. Expresia furioasă care îi apăru pe chip îi exprima clar părerea față de purtarea mea. Fugi, m-am hotărât într-o secundă, și m-am ferit de mâinile lui întinse, numai ca să descopăr, complet buimac, că am ajuns exact în brațele lui.

Nu vreau să mă opresc asupra celor ce au urmat. Am primit o păruială zdravănă, nu numai de la Burrich, dar și de la proprietarul cârnaților. Tovarășii mei de hoții, în afară de Curiosul, se evaporară prin ascunzișurile și crăpăturile dintre case. Curiosul veni la Burrich târâș, să fie și el bătut și certat. Am privit îndurerat cum Burrich scoate niște monede din pungă și plătește paguba cămătarului. Mă ținea strâns de spatele cămășii, aproape că mă ridica în aer. După ce cârnățarul plecă și mulțimea care se adunase să vadă încurcătura în care mă aflam începu să se risipească, îmi dădu drumul. Nu știam ce să înțeleg din privirea disprețuitoare pe care mi-o aruncă. După ce îmi trase încă un dos de palmă după ceafă, îmi ordonă:

— Duceți-vă acasă! Acuma.

Ne-am dus, mai iute decât am făcut-o altă dată. Ne-am găsit culcușul în fața căminului și am așteptat tremurând. Am așteptat, am așteptat toată după-amiaza, până la lăsarea serii. Ne era foame amândurora, dar știam că n-ar fi fost înțelept să plecăm. Văzusem pe fața lui Burrich o expresie mai amenințătoare chiar decât supărarea tatălui lui Molly.

Când a venit în sfârșit Burrich, se întunecase de-a binelea. I-am auzit pașii pe scări și n-am avut nevoie de nasul ascuțit al Curiosului ca să-mi dau seama că băuse. Ne-am vârât unul într-altul când a intrat în odaia slab luminată. Respira greu și i-a trebuit mai mult ca de obicei să aprindă câteva lumânări de la singura pe care o aprinsesem eu. După ce a reușit, s-a trântit pe o banchetă și s-a uitat la noi. Curiosul scheună și se trânti pe-o parte lângă el, în

stilul cerșetor al câinilor. Aș fi vrut să fac și eu la fel, dar m-am mulțumit să-l privesc cu teamă. După o clipă, Burrich începu să vorbească:

— Fitz. Ce-o să se aleagă de tine? Ce-o să se aleagă de noi amândoi? Să fugi pe stradă cu hoții și cu cerșetorii, tu, care ai sânge albastru în tine. Să te înhăitezi cu ei, ca animalele.

N-am scos o vorbă.

— Și eu sunt de vină, cred, în aceeași măsură. Vino aici. Vino aici, băiete.

Am îndrăznit să fac un pas sau doi în față. Nu voiam să mă apropiu prea mult de el. Văzând că ezit, Burrich se încruntă.

— Ești rănit, băiete?

Am scuturat din cap.

— Atunci vino aici.

Am șovăit, iar Curiosul scânci, frământat de atâta nesiguranță.

Burrich se uită la el nedumerit. Vedeam că mintea lui lucrează cu greu din cauza vinului. Își plimbă ochii de la cățel la mine, apoi iar la cățel, și pe față i se întipări o expresie de scârbă. Scutură din cap. Se ridică încet, se depărtă de masă și de Curiosul, ferindu-și piciorul bolnav. În colțul camerei se afla un rastel mic, pe care atârnau diferite unelte și obiecte prăfuite. Burrich întinse mâna încet și luă unul dintre ele. Era din lemn și piele, țepăn de nefolosință. Îl scutură, iar biciul de piele scurt pocni ascuțit de piciorul lui.

— Știi ce-i ăsta, băiete? Întrebă el calm, cu glas blând.

Am răspuns scuturând iarăși din cap.

— Un bici pentru câine.

M-am uitat la el tâmp. Nu aveam nici eu, nici Curiosul experiența necesară ca să știm cum să reacționăm. Probabil că Burrich îmi sesiză buimăceala. Zâmbi prietenos și-și păstră blândețea din glas, dar am simțit că-mi ascundea ceva, ceva care mă păștea mai târziu.

— E o unealtă, Fitz. Una de învățătură. Când ai un cățel care nu vrea să asculte - când îi zici: „Vino aici” și el nu vrea - păi, câteva

lovituri zdravene cu ăsta și-o să vezi cum învață să se supună imediat. Câteva plesnituri usturătoare e tot ce trebuie să înveți un câine să asculte.

Vorbi pe ton normal când plesni biciul și-l făcu să danseze pe podea. Nici Curiosul, nici eu nu ne puteam lua ochii de la unealtă și când îl pocni dintr-odată spre câine, animalul scoase un schelălăit de groază și sări înapoi, fugi și se ascunse în spatele meu.

Iar Burrich se prăbuși, acoperindu-și ochii, pe o banchetă de lângă foc.

— O, Eda, murmură el, între blestem și rugăciune. Am ghicit, am bănuț când v-am văzut alergând împreună, dar, pe ochii lui El, nu voiam să am dreptate. N-am lovit un cățeluș cu afuritul ăla de bici în viața mea. Curiosul nu avea de ce să se teamă de el. Dacă nu te-ai fi băgat tu în mintea lui.

Indiferent ce pericol ne-ar fi păscut, am simțit că dispăruse. M-am așezat jos, lângă Curiosul, care se târî în poala mea și ridică speriat botul spre mine. L-am potolit, propunându-i să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Băiat și cățel, stăteam amândoi și ne uitam la Burrich, care împietrise. Când, în cele din urmă, ridică privirea, am observat cu uimire că arăta de parcă plânsese. Ca mama, îmi aduc aminte că mi-am zis, dar, ciudat, acum nu-mi amintesc de ea plângând. Numai de fața întristată a lui Burrich.

— Fitz! Băiete! Vino aici, mă chemă el încet, de data asta pe un ton care nu admitea nesupunerea. M-am ridicat și m-am dus la el, urmat de Curiosul. Nu, îi spuse el câinelui și arătă spre bocancul lui, iar pe mine mă ridică pe banchetă și mă așeză lângă el. Fitz, începu el, apoi se opri. Inspiră adânc și reluă: Fitz, nu-i bine. E rău, foarte rău ce faci cu puiul ăsta de câine. Nu-i natural. E mai rău decât a fura sau a minți. Face din om neom. Pricepi?

M-am uitat la el. Pe chipul meu nu se citea nimic. Oftă și începu să vorbească din nou:

— Băiete, te tragi din neam regesc. Bastard sau nu, ești fiul lui Chivalry, din neamul vechi. Lucrul ăsta pe care-l faci e greșit. Nu-i demn de tine. Înțelegeți?

Am scuturat din cap fără o vorbă.

— Poftim, zi și tu. Nici măcar nu mai deschizi gura. Vorbește cu mine. Cine te-a învățat să faci asta?

Am încercat să-i răspund.

— Să fac ce? Aveam un glas aspru, răgușit.

Burrich căscă ochii. Am simțit că făcea eforturi să se stăpânească.

— Știi ce vreau să spun. Cine te-a învățat să fii una cu câinele, să intri în mintea lui, să vezi prin ochii lui, să-l lași pe el să vadă cu ai tăi, să vă spuneți lucruri unul altuia?

Am stat puțin pe gânduri. Da, așa se întâmpla.

— Nimeni, am răspuns, într-un sfârșit. S-a întâmplat, asta-i tot. Am stat mult împreună, am adăugat, crezând că i-am explicat cât de cât.

Burrich mă privi grav.

— Nu vorbești ca un copil, observă el brusc. Dar am auzit că așa erau toți cei care aveau Harul străvechi. Că de la bun început n-au fost ca toții copiii, întotdeauna știau prea multe și, cu cât creșteau, cu atât știau mai multe. De-asta nu era o crimă, în vremurile de demult, să-i vânez și să-i arzi. Înțelegi ce-ți spun, Fitz?

Am dat din cap în semn că nu și, când am văzut că se încruntă la mine pentru că tăceam, am adăugat:

— Dar încerc. Ce-i Harul străvechi?

Burrich mă privi neîncrezător, apoi bănuitor:

— Băiete! mă amenință el, dar eu n-am făcut decât să-l privesc. După o clipă, cedă în fața neștiinței mele. Harul străvechi, rosti el calm. Se întunecă la obraz și se uită în jos, la propriile mâini, de parcă și-ar fi amintit un păcat vechi. E puterea sângelui de animal, așa cum Meșteșugul se moștenește de la un rege la altul. La început e o binecuvântare, te învață limba animalelor, numai că apoi pune stăpânire pe tine și te trage în jos, face din tine un animal, ca ele. Până când, la sfârșit, nu mai e nici urmă de om în tine, alergi și lingi și guști sânge, de parcă ai fi trăit în haită toată viața. Și nimeni nu mai poate să se uite la tine și să spună că ai fost

om vreodată. Vorbea tot mai încet, fără să mă privească, și cu capul răsucit spre foc, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor gata să se stingă. Unii zic că atunci omul se transformă în animal, dar omoară cu patimă de om, nu de foame, ca animalul. Omoară pentru că-i place...

Asta vrei, Fitz? Să iei sângele albastru care-ți curge în vine și să-l îneci în sânge de sălbăticiune? Să fii animal printre animale, numai de dragul cunoștințelor pe care o să le afli? Mai rău, gândește-te la ce vine înainte. Îți va stârni patima mirosul de sânge proaspăt, îți va întuneca gândurile vederea prăzii?

Vocea lui se auzea tot mai slab; am simțit greața care-l cuprinsese când mă întrebă:

— Vrei să te trezești cu febră și tot asudat, pentru că undeva o cățea e în călduri și o simte tovarășul tău? Asta vrei să știi când te întinzi pe pat, lângă doamna ta?

M-am făcut mic lângă el.

— Nu știi, am zis foarte încet.

Se întoarse către mine, transfigurat.

— Nu știi? răcni el. Eu îți zic ce-o s-ajungi și tu spui că nu știi?

Mi se uscaseră gura. Curiosul se ghemui la picioarele mele.

— Dar nu știi, am protestat. De unde să știi ce-o să fac, dacă n-am făcut nimic încă? De unde?

— Păi, dacă tu nu poți, lasă că pot eu! urlă Burrich și atunci am simțit cât de tare se stăpânise, dar și cât de mult băuse în seara aceea. Câinele pleacă, tu rămâi. Stai aici, în grija mea, ca să te pot supraveghea. Dacă Chivalry nu vrea să fiu lângă el, măcar atât pot să fac. Să mă îngrijesc ca fiul lui să crească bărbat, nu lup. Așa o să fac, chiar de-o fi să murim amândoi!

Se ridică de pe banchetă clătinat, ca să-l apuce pe Curiosul de ceafă. Cel puțin asta voia. Dar câinele și cu mine am sărit departe de el. Ne-am năpustit amândoi spre ușă, dar era trasă încuietorea și, înainte s-o dau la o parte, Burrich se repezi la noi. Pe Curiosul îl împinse la o parte cu bocancul; pe mine mă apucă de umăr și mă aruncă departe de ușă.

— Vino aici, cuțu, ordonă el, dar Curiosul fugi lângă mine.

Burrich găfâia și se holba la ușă. I-am surprins fluxul tumultuos al gândurilor ascunse, furia care-și bătea joc de el și-l îndemna să ne zdrobească pe amândoi și să pună capăt tărașeniei. Reuși s-o controleze, dar frânturile de gânduri pe care le surprinsesem mă îngroziseră. Și când se năpusti iar spre noi pe neașteptate, l-am *respins* cu toată forța groazei din mine.

Se prăbuși la fel de brusc ca o pasăre lovită de piatră în zbor și șezu un moment pe podea. M-am aplecat și l-am tras pe Curiosul lângă mine. Burrich scutură ușor din cap, de parcă ar fi vrut să-și scuture stropii de ploaie din păr. Se ridică amenințător deasupra noastră.

— Îl are în sânge, l-am auzit bolborosind pentru sine. De la afurisita de maică-sa, și n-ar trebui să fiu surprins. Dar băiatul trebuie să învețe. Apoi, fixându-mă din priviri, mă preveni: Fitz. Să nu-mi mai faci așa ceva niciodată. Niciodată. Acum dă-mi cățelul ăla.

Porni din nou spre noi și, simțindu-i murmurul furiei ascunse, nu m-am putut controla. L-am *respins* a doua oară, însă de data asta apărarea mea s-a lovit de un zid care o azvârli înapoi spre mine, așa că m-am împiedicat și m-am prăbușit, gata să leșin, cu mințile întunecate. Burrich se aplecă deasupra mea.

— Te-am preveni, zise el încet, cu glas ca un mârâit de lup.

Atunci, pentru ultima oară, i-am simțit degetele apucând ceafa Curiosului. Îl ridică și-l cără, fără asprime, spre ușă. Dădu abil la o parte încuietoearea care mă împiedicase pe mine să ies și peste câteva secunde am auzit bocănitul greoi al bocancilor lui pe scări.

Mi-am revenit și m-am ridicat într-o clipă, aruncându-mă asupra ușii. Dar Burrich o blocase cumva, pentru că degeaba m-am luptat cu ea. Îl simțeam pe Curiosul din ce în ce mai slab, pe măsură ce era dus tot mai departe de mine, lăsând în urmă o singurătate tulburătoare. M-am smiorcăit, am urlat, zgâriind ușa și căutând să intru în legătură cu el. Am simțit o durere săgetătoare, apoi Curiosul dispăru. Părăsit de simțurile lui de câine, am țipat și am

plâns ca un copil de șase ani și am izbit zadarnic cu pumnii în scândurile groase de lemn.

Mi s-a părut c-au trecut ore întregi până s-a întors Burrich. I-am auzit pașii și m-am ridicat gâfâind și vlăguit de pe prag. A deschis ușa și m-a prins abil de cămașă când am încercat să țâșnesc pe lângă el. M-a azvârlit înapoi în cameră, a trântit ușa și a încuiat-o la loc. M-am izbit de ea fără un cuvânt, gata să mă smiorcăi. Burrich se așeză, istovit.

— Nici să nu te gândești, băiete, mă avertiză el, de parcă ar fi auzit ce plănuiam să fac data viitoare când avea să mă lase afară. A plecat. S-a dus și e mare păcat, pentru că era un animal bun. Neamul lui era aproape la fel de vechi ca al tău, dar mai bine scap de un câine decât de un om. Văzând că nu mă mișc, adăugă pe un ton aproape blând: Nu mai plânge după el. Așa o să te doară mai puțin.

Nu m-am oprit din plâns și din vocea lui mi-am dat seama că nici nu se aștepta. Oftă și se urni greoi, pregătindu-se de culcare. Nu-mi spuse nimic altceva, doar stinse lumânarea și se întinse pe pat. Dar nu dormi, și în primele ore ale dimineții se ridică, mă luă de pe podea și mă așeză pe păturile încălzite de el până atunci. Plecă și nu se întoarse decât după câteva ore bune.

Am zăcut cu inima frântă și cu febră zile la rând. Burrich le-a spus tuturor că sufeream de o boală a copilăriei, cred, așa că am fost lăsat în pace. Au trecut multe zile până când am avut voie să ies afară, și atunci întotdeauna însoțit.

Mai târziu, Burrich a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să nu mai am prilejul de a mă lega de niciun animal. Credea c-a reușit, sunt convins, și într-o oarecare măsură chiar a făcut-o, adică nu m-am apropiat de niciun cal sau un câine în mod special. Știu că era bine intenționat, însă nu simțeam că mă apără, ci că mă ține prizonier. Era gardianul care mă izola cu râvna unui fanatic. Atunci s-au sădit în mine semințele unei singurătați desăvârșite, care a prins rădăcini adânci în ființa mea.

3 ÎNVOIALA

Originea Meșteșugului va rămâne, probabil, veșnic învăluită în mister. Fără îndoială, predilecția pentru el se manifestă foarte puternic în sânul familiei regale, însă nu este limitat doar la curtea regelui. Se pare că există totuși un sâmbure de adevăr în proverbul popular: „Când sângele mării se scurge în sângele câmpiilor, va înflori Meșteșugul”. E interesant de observat că Străinii nu au niciun fel de înclinație pentru Meșteșug, după cum nu au nici cei ce se trag numai din primii locuitori ai celor Șase Ducate.

Stă oare în firea lucrurilor ca toate să aibă un ritm, iar ritmul acela să aducă un fel de pace? Mie așa mi s-a părut dintotdeauna. Toate întâmplările, oricât de zguduitoare sau nemaipomenite, se disipează, la câteva clipe după ce s-au desfășurat, în reluarea rutinei necesare din traiul zilnic. Bărbații care străbat câmpul de luptă în căutarea răniților printre morți nu vor mai tuși, nu-și vor mai sufla nasul, dar vor ridica privirea spre un stol de găște în formă de V. Am văzut fermieri care-și vedeau de arat și semănat, ignorând cu desăvârșire oștirile care se ciocneau la doar câțiva kilometri depărtare.

Așa stau lucrurile și cu mine. Privesc în trecutul meu și mă minunez. Luat de lângă mamă, târât într-un oraș nou, cu climă nouă, părăsit de tată și lăsat în grija servitorului său, apoi lipsit de tovărășia câinelui meu, într-o zi tot m-am ridicat din pat și am început din nou să trăiesc ca orice băiețel. Pentru mine, asta însemna să mă scol când mă trezea Burch și să merg cu el la bucătărie, unde mâncam lângă el. După aceea, deveneam umbra lui. Rareori mă scăpa din ochi. Mă țineam de el ca un cățeluș, îl urmăream cum își rezolvă treburile și, până la urmă, îl ajutam și eu cât mă pricepeam. Seara, la cină, stăteam lângă el pe bancă și mâncam, iar el îmi supraveghea manierele cu ochi pătrunzători. Pe urmă ne întorceam în odaia lui, unde îmi petreceam restul serii

privind focul în liniște, în timp ce el bea, sau privind focul în liniște, așteptându-l să se întoarcă. Lucra și bea, reparând sau făcând hamuri, preparând alifii sau topind ingredientele vreunui leac pentru cai. El lucra, eu învățam, privindu-l, deși nu-mi aduc aminte să fi schimbat mai mult de-o vorbă, două. Greu de crezut cum s-au putut scurge în felul acesta doi ani întregi și o bună parte din al treilea.

Am învățat să fac ca Molly, să fur timp pentru mine când Burrich era chemat să ia parte la o vânătoare sau să ajute o iapă să fete. Foarte, foarte rar îndrăzneam să mă furizez afară când bea mai mult decât putea duce, dar astfel de ieșiri erau periculoase. Când eram liber, îmi căutam degrabă prietenii din oraș și alergam cu ei până când mă părăsea curajul. Lipsa Curiosului mă durea atât de tare, de parcă Burrich mi-ar fi tăiat un braț. Dar niciunul dintre noi n-a mai rostit o vorbă despre el.

Privind înapoi, mă gândesc că și Burrich era la fel de singur ca și mine. Chivalry nu-i dăduse voie să meargă cu el în exil. În schimb, îi lăsase în grijă un bastard fără nume, care mai era și înclinat spre ceva ce el considera o perversiune. După ce i s-a vindecat piciorul, a descoperit că nu mai putea nici să călărească, nici să vâneze și nici măcar să meargă la fel ca înainte; toate astea trebuie să fi apăsător greu un bărbat ca el. Nu se plângea în fața nimănui, așa am auzit. Dar, repet, privind înapoi, nici nu-mi închipui cui s-ar fi putut plânge. Prinși în capcana singurătății eram amândoi. Seara, când ne uitam unul în ochii altuia, fiecare vedea în celălalt cauza singurătății sale.

Însă toate trec, mai ales timpul, iar odată cu lunile, apoi cu anii scurși, mi-am găsit treptat un rost. Îl slujeam pe Burrich și-i aduceam lucrurile înainte ca el să se gândească să mi le ceară, curățăm după ce se îngrijea el de animale, le aduceam apă proaspătă șoimilor și scăpăm câinii de căpușe după ce veneau de la vânătoare. Oamenii se obișnuiseră cu prezența mea și nu se mai holbau la mine. Unii parcă nu mă vedeau deloc. Treptat, Burrich o

lăsă mai moale cu supravegheatul. Veneam și plecam ceva mai liber, dar tot aveam grijă să nu aflu de escapadele mele în oraș.

Erau și alți copii în turn, mulți dintre ei de vârsta mea. Cu unii chiar mă înrudeam, ca verișori de gradul al doilea sau al treilea. Cu toate acestea, nu m-am împrietenit prea tare cu niciunul dintre ei. Cei mai mici erau supravegheați de mamele sau de bonele lor, cei mai mari aveau îndatoriri când mai ușoare, când mai grele care să le ocupe timpul. Nu se purtau urât cu mine; pur și simplu nu făceam parte din grupul lor. Așa că, deși nu-i vedeam pe Dirk, Kerry sau Molly luni la rând, au rămas cei mai buni prieteni ai mei. Când mă aventuram să explorez turnul sau în serile de iarnă, când lumea se aduna în Sala Mare pentru menestrelți, teatru de păpuși sau jocuri de interior, am învățat repede în care loc eram bine-venit și în care nu.

Mă feream să fiu văzut de regină, pentru că de câte ori îi cădeau ochii asupra mea, îmi găsea câte-un cusur în purtare și i-l reproșa lui Burrich. Și din partea lui Regal mă pășteau pericole. Era bărbat în toată firea, dar nu avea scrupule în a mă împinge când îi ieșeam în cale sau în a călca exact peste lucrurile cu care mă jucam. Era meschin și răzbunător, spre deosebire de Verity. Nu că acesta ar fi petrecut mult timp cu mine, dar întâlnirile noastre îmi făceau plăcere. Dacă mă observa, îmi ciufulea părul sau îmi dădea un bănuț. Odată, un servitor a adus în camera lui Burrich niște jucării de lemn, ostași, cai și o căruță, cu vopseaua roasă pe ele, și un mesaj de la Verity, cum că le-a găsit într-un colț din cufărul său cu haine și s-a gândit că mi-ar plăcea să le am. Nu-mi aduc aminte să fi prețuit mai tare un alt lucru de-al meu.

Con, băiatul de la grajduri, era și el periculos. Dacă Burrich se afla prin preajmă, îmi vorbea frumos și se purta prietenește cu mine, dar altfel nu dădea doi bani pe mine. Mi-a dat de înțelese că nu am ce căuta în preajma lui, să-l încurc când lucrează. Până la urmă, am aflat că era invidios că Burrich mă îngrijea și nu se mai interesa de el. Nu se purta niciodată crud cu mine pe față, nu mă

lovea și nu mă muștra fără motiv, dar simțeam că mă urăște și îl evitam.

Toți ostașii se arătau foarte îngăduitori cu mine. După copiii străzii din Buckkeep, probabil că erau cei mai apropiați prieteni ai mei. Numai că, oricât de îngăduitor e un ostaș cu un copil de nouă sau zece ani, au foarte puține lucruri în comun. Le urmăream jocurile cu oase și le ascultam poveștile, dar după fiecare oră petrecută cu ei veneau zile întregi în care nu stăteam deloc în preajma lor. Și, cu toate că Burrich nu-mi interzicea să intru în sala ostașilor, nu-mi ascundea că dezaproba timpul pe care-l petreceam acolo.

Așa că eram și nu eram membru al comunității turnului. Pe unii îi evitam, pe alții îi studiam, iar pe alții îi ascultam. Dar nu m-am apropiat de niciunul.

Apoi, într-o dimineață, înainte de a împlini zece ani, mă jucam pe sub mesele din Sala Mare, făcând tumbe și hârjonindu-mă cu niște cățeluși. Era foarte devreme. Cu o zi înainte fusese un fel de sărbătoare și banchetul durase toată ziua, prelungindu-se până târziu în noapte. Burrich se îmbătase crișă. Aproape toată lumea, nobili și servitori, încă dormea, iar în bucătărie nu găsisem de-ale gurii pe măsură foamei din stomacul meu. Dar pe mesele din Sala Mare trona o comoară: plăcinte neterminate și diverse feluri de mâncare cu carne, fructiere cu mere, felii de brânză; pe scurt, o pradă pe care ar fi poftit-o orice băiat. Câinii mari își luară oasele cele mai bune și se retraseră în colțurile sălii, lăsându-i pe pui să scotocească după bucățile mai mici. Eu am luat o plăcintă cu carne și m-am dus sub masă, unde am împărțit-o cu puii preferați. De când îl pierdusem pe Curiosul, eram foarte atent ca Burrich să nu vadă că mă apropii prea tare de un cățel anume. Tot nu înțelegeam de ce se opunea prieteniei mele cu un singur câine, dar nu voiam să mă cert cu el și să risc viața unui alt animal. Așa că hrăneam pe rând trei pui, când am auzit pași ușori pe podeaua presărată cu stuf. Erau doi bărbați care discutau în șoaptă.

Mi-am zis că sunt slugile de la bucătărie, venite să strângă resturile. M-am târât în patru labe de sub masă ca să mai înșfac niște rămășițe, cât mai aveam ce.

Dar nu un servitor fu persoana care tresări la apariția mea neașteptată, ci bătrânul rege, însuși bunicul meu. Imediat după el, chiar lângă cotul lui, venea Regal. Privirea înceteșată și vesta șifonată dovedeau că benchetuiseră și el noaptea trecută. Noul bufon al regelui, nu demult adus la curte, lipăia după ei, cu ochii spălăciți bulbucăți pe capul ca o coajă de ou. Era o creatură atât de ciudată, cu pielea aceea palidă și amestecul de pete albe și negre, încât nici nu îndrăzneam să mă uit la el. În schimb, regele Shrewd avea ochii limpezi, barba și părul proaspăt pieptănate și hainele fără pată. În primul moment rămase uimit, apoi remarcă:

— Vezi, Regal, e așa cum ți-am spus. Când se ivește o ocazie, apare cineva care să profite de ea; adesea e cineva tânăr sau o persoană mânată de dinamismul și poftetele tinereții. Regalitatea nu are voie să ignore asemenea ocazii sau să permită ivirea lor pentru alții.

Regele continuă să se plimbe pe lângă mine, aprofundând subiectul discuției, în vreme ce Regal îmi aruncă o privire încruntată cu ochii lui injectați. Flutură din mână ca să-mi dea de înțeleș să mă fac nevăzut. Am dat din cap iute că am priceput, dar mai întâi m-am repezit la masă. Mi-am îndesat două mere în vestă și am înșfăcat o tartă cu agrișe aproape întreagă, când regele se întoarse brusc și arătă spre mine. Bufonul îl imită. Am împietrit pe loc.

— Uită-te la el, ordonă bătrânul rege.

Regal se holbă la mine, dar n-am îndrăznit să mă mișc.

— Ce-o să faci din el?

Regal se arătă perplex.

— El? E Fitz. Bastardul lui Chivalry. Se strecoară și fură, ca întotdeauna.

— Tâmpitu-le. Regele Shrewd zâmbi, dar privirea îi rămase de gheață. Bufonul, crezând că lui i se adresase, îi oferii un zâmbet

dulce. Ai dopuri de ceară în urechi? N-auzi nimic din ce spun? Nu te-am întrebat cine e, ci ce-o să faci din el. Uite cum stă acolo, tânăr, puternic și plin de resurse. Se trage din neam la fel de nobil ca noi, chiar dacă s-a născut în patul în care nu trebuia. Așadar, ce-o să faci din el? O unealtă? O armă? Un camarad? Un dușman? Sau îl lași să tragă mâța de coadă, ca să-l ia altcineva și să-l folosească împotriva ta?

Regal mă privi chiorâș, apoi ridică ochii dincolo de mine și, văzând că nu mai e nimeni în sală, îi coborî iar asupra mea. La piciorul meu, un pui scheună, amintindu-mi că mai devreme împărțisem mâncarea cu el. L-am potolit.

— Bastardul? Nu-i decât un copil.

Bătrânul rege oftă.

— Astăzi. În dimineața asta și acum e un copil. Când o să te uiți după el dau viitoare, o să vezi un tânăr sau, mai rău, un bărbat, și atunci va fi prea târziu pentru tine să mai faci ceva din el. Ia-l acum, Regal, și modelează-l, iar peste zece ani îți va fi credincios. În loc de un bastard nemulțumit, care ar putea fi convins să aibă pretenții la tron, va fi un om de încredere, unit cu familia în spirit, ca și prin sânge. Un bastard, Regal, e ceva unic. Pune-i un inel cu sigiliu pe deget și trimite-l în străinătate și vei face din el un diplomat căruia niciun conducător străin nu va îndrăzni să-i întoarcă spatele. Poate fi trimis în siguranță în locuri în care un prinț de sânge nu poate risca. Imaginează-ți în câte feluri te poți folosi de cineva care este și totuși nu este de neam regesc. Schimburi de ostatici. Alianțe prin căsătorie. Acțiuni secrete. Diplomația cuțitului.

Regal făcu ochii cât cepele când auzi ultimele cuvinte rostite de rege. Câteva clipe am respirat toți în tăcere, privindu-ne unul pe altul. Când începu să vorbească Regal, parcă i se oprise ultima îmbucătură în gât:

— Vorbești de lucrurile astea în fața băiatului. Cum o să-l folosești, ca pe-o unealtă, ca pe-o armă. Crezi că nu-și va aminti de cuvintele tale când va crește?

Regele Shrewd răsese, iar răsul lui făcu să răsune pereții de piatră din Sala Mare.

— Să și le amintească? Bineînțeles că și le va aminti. Contez pe asta. Uită-te la ochii lui, Regal. Se citește inteligența în ei și, poate, Meșteșugul. Aș fi un prost să-l mint. Și mai prost aș fi să încep să-l instruiesc și să-l educ fără nicio explicație, căci așa în mintea lui ar rămâne loc și pentru alții, să planteze cine știe ce semințe. Nu-i așa, băiete?

Mă fixa din ochi și mi-am dat seama dintr-odată că și eu făceam la fel. Toată vremea cât vorbise, ne scrutaserăm reciproc din priviri. În ochii bărbatului care era bunicul meu am văzut cinste, cinstea unui om dintr-o bucată, categoric. Nici urmă de alinare, dar știam că puteam să mă bazez pe ea întotdeauna. Am încuviințat din cap la întrebarea lui.

— Vino aici.

Am pornit spre el cu pași înceți. Când am ajuns în dreptul lui, se lăsă într-un genunchi, ca să fie la nivelul meu. Bufonul îngenunche și el solemn lângă noi, privind serios când la mine, când la rege. Regal se uita în jos la toți trei. Atunci nu mi-am dat seama ce ironic era ca bătrânul rege să îngenuncheze în fața nepotului bastard. Așa că am rămas serios când mi-a luat tarta din mână și le-a azvârlit-o căștelor care veniseră după mine. Scoase un ac din faldurile de mătase de la gât și-l înfipse în lâna cămășii mele proaste.

— Acum ești al meu, îmi spuse, și făcu afirmația să pară mai importantă decât legătura de sânge dintre noi. Nu mai trebuie să mănânci resturile lăsate de alții. O să te îngrijesc eu și o să te îngrijesc bine. Dacă un bărbat sau o femeie va încerca vreodată să te întoarcă împotriva mea, oferindu-ți mai mult decât mine, atunci vii la mine, îmi spui oferta și îți dau tot atât. O să vezi că nu sunt niciodată zgârcit și nici nu vei fi tratat rău, așa că n-o să poți folosi asta ca scuză ca să mă trădezi. Mă crezi, băiete?

Am dat din cap în stilul meu muțesc, cum aveam obiceiul, dar ochii căprui care mă fixau voiau mai mult.

— Da, domnule.

— Bine. O să dau niște ordine privitoare la tine. Vezi să le respecti. Dacă îți se pare vreunul nelalocul lui, vorbește cu Burrich. Sau cu mine. Vii direct la ușa camerei mele și arăți acul acela. Ți se va da voie să intri.

M-am uitat la piatra roșie care scânteia într-un cuib de argint.

— Da, domnule, am îngăimat eu din nou.

— Ah, rosti regele.

Am deslușit o umbră de regret în glasul lui și m-am întrebat după ce anume îi părea rău. Își luă ochii de a mine și am revenit brusc în realitate. Am văzut cățelușii, Sala Mare, pe Regal uitându-se la mine cu o nouă expresie de scârbă pe față și bufonul mișcând din cap entuziast, în stilul lui tâmp. Apoi regele se ridică în picioare. Când se răsuci cu spatele la mine, am simțit sa val de frig, de parcă mi-aș fi dat jos o manta de pe mine. Am trăit prima experiență a Meșteșugului în mâinile unui maestru.

— Nu ești de acord, nu, Regal? Întrebă regele pe un ton polemic.

— Regele meu face ce dorește, veni răspunsul.

Regele Shrewd oftă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Mama mea, regina, sigur nu va fi de acord. Dacă ții partea băiatului, toată lumea o să creadă că-l recunoști. O să le vini idei, și lui, și altora.

— Pfui! Regele chicoti, de parcă l-ar fi distrat ceva.

Regal se înfurie brusc:

— Mama mea, regina, nu va fi de acord cu tine și nici nu va fi deloc mulțumită. Mama mea...

—... nu e de acord cu mine și nu e deloc mulțumită de mine de ani de zile. Nici măcar n-o mai iau în seamă, Regal. O să facă scandal și-o să cârâie și-o să-mi repete întruna că se întoarce la Farrow, să fie ducesă acolo, și pe tine o să te facă duce, după ea. Și de se va mânia foarte tare, o să mă amenințe că, dacă ea o să plece, Tilth și Farrow o să înceapă rebeliunea și-o să ajungă regat independent, sub conducerea ei.

— Și a mea, ca rege după ea! adăugă Regal sfidător.

Shrewd dădu din cap pentru sine.

— Da, m-am gândit eu că ți-a plantat semințele otrăvitoare ale trădării în cap. Ascultă, băiete. Poate că-i ocărăște pe servitori și aruncă în ei cu oale, dar niciodată n-o să facă mai mult. Pentru că știe că e mai bine să fii regina unui regat pașnic decât ducesă rebelă. Iar Farrow nu are motiv să se revolte împotriva mea, în afară de cele pe care le inventează ea. Dintotdeauna a fost mai degrabă ambițioasă decât capabilă. Făcu o scurtă pauză și-l ținti pe Regal din priviri. În regalitate, acesta este un eșec de-a dreptul lamentabil.

Am simțit cum Regal își domolește valurile de mânie, cu ochii la podea.

— Hai, îl chemă regele, iar Regal porni după el, ascultător ca un câine - nu fără să îmi arunce o căutătură veninoasă.

Am stat și m-am uitat cum bătrânul rege ieșea din sală. Am simțit ecoul unei pierderi. Ciudat om. Deși eram bastard, s-ar fi putut declara bunicul meu și ar fi putut pur și simplu să ia ceea ce tocmai promisese să plătească. La ușă, bufonul palid se uită înapoi la mine și făcu un gest de neînțeles cu mâinile lui mici. Putea fi o insultă, putea fi o binecuvântare. Sau pur și simplu un salut de bufon. Apoi zâmbi, scoase limba la mine și plecă degrabă după rege.

În ciuda promisiunilor regelui, mi-am umplut vesta cu prăjituri. Le-am împărțit cu cățelușii la umbra grajdurilor. Am mâncat pe săturate, cum nu eram obișnuiți, iar stomacul meu a protestat câteva ore bune după aceea. Cățelușii se încolăciră și se culcară, dar pe mine când mă treceau apele de groază, când nu mai știam de bucurie. Aproape că speram să nu se întâmple nimic, ca regele să uite ce promisese. Dar n-a uitat.

În sfârșit, la lăsarea serii, târziu, am urcat scările și am intrat în odaia lui Burrich. Îmi petrecusem ziua cumpănind la ce-ar putea însemna pentru mine vorbele auzite de dimineață. Aș fi putut foarte bine face cu totul altceva, pentru că, imediat ce-am intrat, Burrich

lăsă la o parte bucata de ham cu care-și făcuse de lucru și-și concentrează toată atenția asupra mea. Mă cercetă în liniște câteva clipe. M-am uitat și eu lung la el. Se schimbaseră ceva și-mi era frică. De când îl omorâse pe Curiosul, credeam că are putere de viață și de moarte asupra mea, că de-un bastard poți scăpa la fel de simplu ca de-un pui de câine. Asta nu mă împiedicase să mă apropiu de el; nu trebuie să iubești ca să depinzi de cineva. Burrich era singurul care-mi insuflase un sentiment de stabilitate în viață, iar acum simțeam că și acesta se șubrezește.

— Așadar, spuse Burrich într-un sfârșit, dar rosti cuvântul ca și cum ar fi pus capăt lucrurilor. Deci. Nu te-ai lăsat până nu i-au căzut ochii pe tine, nu-i așa? A trebuit să-i atragi atenția. Perfect. A hotărât ce se va întâmpla cu tine.

Oftă. Liniștea se lăsă din nou, mai grea. O clipă am crezut că-i era milă de mine. Dar în scurtă vreme vorbi din nou:

— Mâine trebuie să-ți aleg un cal. Mi-a sugerat să fie unul tânăr, ca să vă instruiesc împreună, însă eu l-am convins că-i mai bun unul mai bătrân, mai supus. Câte un învățăcel pe rând, i-am zis. Am eu motivele mele să te sui pe un animal care-i mai... puțin sensibil. Fii atent cum te porți. O să-mi dau seama dacă faci pe deșteptul. Ne-am înțeles?

Am scuturat iute din cap.

— Răspunde-mi, Fitz. Va trebui să-ți folosești limba, dacă e să ai de-a face cu învățători și maeștri.

— Da, domnule.

Tipic pentru Burrich. Grija lui cea mai mare era că o să-mi dea un cal pe mână. Odată puse lucrurile la punct, îmi vorbi cât se poate de obișnuit:

— De-acum înainte o să te scoli odată cu soarele, băiete. O să facem lecții dimineața. Cum să îngrijești un cal și cum să-l stăpânești. Cum să vânez cu câinii și cum să-i pui să aibă grijă de tine. Cum să stăpânești animalele, asta o să te-nvăț.

Accentua ultimele cuvinte mai tare și făcu o pauză după ele, ca să fie sigur că le pricep ca lumea. Mi se făcu inima cât un purice. Am dat o dată din cap, pe urmă m-am corectat imediat:

— Da, domnule.

— După-mesele o să le petreci cu ei. Arme și de-alde astea. Poate Meșteșugul, la sfârșit. În lunile de iarnă, o să faci lecții în casă. Limbi străine și semne. Scris, citit și socotit, n-am nicio îndoială. Și istorie. La ce-o să-ți folosească, habar n-am, dar străduiește-te să înveți bine, ca să fie mulțumit regele. Nu-i un om pe care să-l iriți, cu atât mai puțin să-l înșeli. Cel mai înțelept e să faci în așa fel încât să nu te bage în seamă. Nu ți-am spus lucrul ăsta la timp, iar acuma-i prea târziu.

Își drese brusc glasul și trase aer adânc în piept.

— A, și mai ai ceva de schimbat. Luă bucata de piele la care lucrase și se aplecă din nou asupra ei. Vorbi de parcă se adresa degetelor lui. De-acum o să ai camera ta. Sus, în turn, unde dorm nobilii. Ai fi dormit acolo chiar acum, dacă ai fi catadicsit să vii acasă la timp.

— Ce? Nu pricep. O cameră?

— Aha, deci știi să răspunzi imediat, dacă vrei. Ai auzit ce-am spus, băiete. O să ai camera ta, sus, în turn. Se opri, apoi reluă entuziasmat: în sfârșit o să mă bucur și eu de singurătate din nou. A, și mâine o să ți se ia măsură pentru haine. Și pentru bocanci. Deși ce rost are să încalți un picior care crește, habar n-am...

— Nu vreau o cameră acolo.

Cât de greu îmi fusese să locuiesc cu Burrich, tot preferam să stau cu el decât într-un loc necunoscut. Îmi imaginam o încăpere mare, din piatră rece, cu umbre care te pândesc din colțuri.

— Ei, bine, o să ai una, oricum, mă anunță Burrich neîndurător. E vremea. Demult trebuia s-o ai. Ești odrasla lui Chivalry, chiar dacă nu legitimă. Nu se cuvine să fii ținut în grajd, ca un câine de pripas.

— Pe mine nu mă deranjează deloc, am îndrăznit eu, disperat. Burrich ridică ochii și mă privi aspru.

— Măi să fie. Avem chef de vorbă în seara asta, nu?

Am lăsat ochii în jos.

— Tu locuiești aici, i-am zis, posac, și nu ești câine de pripas.

— Dar nici bastardul unui prinț nu sunt, replică el scurt. O să locuiești în turn de acum și cu asta, basta.

Am îndrăznit să mă uit în ochii lui. Vorbea din nou către degete.

— Aș prefera să fiu câine de pripas, am zis, când mi-am luat inima în dinți. Și toate temerile mele au dispărut când am început să turui: Nu i-ai lăsa să facă așa ceva unui câine de pripas, să schimbe totul deodată. Când i-au dat puiul de copoi Lordului Grimbsy, ți-ai trimis cămașa cu el, ca să aibă animalul ceva care să miroasă a acasă, până se obișnuiește.

— Păi... N-am... Vino aici, Fitz. Vino aici, băiete.

Ca un cățel, m-am dus la el, singurul stăpân pe care l-am avut. Mă bătu pe spate și-mi ciufuli părul, ca și cum aș fi fost un cățel adevărat.

— Nu te teme. N-ai de ce să-ți fie frică. Și, oricum, zise el cu glas înmuiat, nu ne-au zis decât că o să ai o cameră în turn. N-a spus nimeni că trebuie să dormi acolo în fiecare seară. Câteodată, când e prea liniște pentru tine, poți să cobori aici. Ce zici, Fitz? E bine așa?

— Cred că da, am mormăit eu.

În următoarele două săptămâni, a plouat peste mine cu schimbări. Burrich m-a trezit în zori, m-a vârat în cadă și m-a frecat pe piele, mi-a tuns bretonul, iar restul părului mi l-a prins la spate în coadă, cum îl poartă bărbații din turn. Mi-a spus să mă îmbrac în hainele cele mai bune, pe urmă a plescăit din limbă când a văzut că-mi rămăseseră mici. A ridicat din umeri și a spus că n-au decât să rămână așa.

Ne-am dus apoi la grajduri, unde mi-a arătat iapa care era de acum a mea: sură, cu puțin alb. Coama, coada, nasul și pulpele erau înnegrite, de parcă s-ar fi murdărit cu funingine. Așa o și chema. Era un animal docil, bine făcut și bine îngrijit. Nici că s-ar fi

găsit un cal mai puțin năvălaş. În mintea mea de copil, sperasem să primesc cel puțin un cal jugănit, aprig. În schimb, mă alesesem cu Cenușia. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar Burrich probabil că a simțit-o.

— Nu ți se pare că-i cine știe ce animal, nu? Păi, ia zi, Fitz, ce fel de cal ai avut tu ieri, de strâmbi din nas la un animal harnic și sănătos ca Cenușia? E grea cu mânz de la armăsarul ăla năvalnic al Lordului Temperance, așa că vezi, poartă-te blând cu ea. Până acum a instruit-o Cob; a sperat să facă din ea un cal de vânătoare. Dar eu am hotărât că-i mai potrivită pentru tine. E cam supărat din cauza asta, dar i-am promis că poate s-o ia de la capăt cu mânzul.

Burrich potrivise o șa veche pentru mine, jurând că, indiferent ce-o zice regele, va trebui să mă dovedesc un călăreț adevărat înainte de a-mi comanda una nouă. Cenușia ieși afară cuminte și răspunse imediat la comenzile pe care i le dădeam din ham și din genunchi. Cob făcuse o treabă excelentă cu ea. Firea și mintea ei îmi aminteau de un iaz liniștit. Dacă avea vreun gând în cap, sigur nu era despre ceea ce făceam, iar Burrich mă urmărea prea atent ca să risc să-o scrutez. Așa că am călărit-o orbește, din genunchi și din hățuri și schimbându-mi greutatea pe spatele ei. Efortul fizic m-a extenuat mult înainte de sfârșitul primei lecții, iar Burrich o știa. Dar asta n-a însemnat că m-a scutit de la a o țesăla și hrăni pe Cenușia, apoi de la curățatul șei și al căpăstrului. I-am țesălat bine coama, iar pielea veche a șei lucea de ulei când mi-a dat voie să merg la bucătărie și să mănânc.

Însă când am țâșnit spre ușa din spate a bucătăriei, mâna lui Burrich căzu grea pe umărul meu.

— Gata cu intratul pe acolo, îmi zise el categoric. Ușa aia-i pentru ostași și grădinari și de-alde ei. Pentru nobili e o sală specială, cu servitori. De-acum încolo, în ea o să mănânci.

Și spunând asta, mă azvârli într-o cameră cu lumină slabă, în care trona o masă lungă și încă una, mai înaltă, la capul ei. Pe cea lungă se aflau tot felul de bunătăți și oamenii așezați la ea fie începeau, fie terminau de mâncat. Când regele, regina și prinții

lipseau de la masa cea înaltă, cum era cazul și azi, nimeni nu se formaliza.

Burrich mă înghionti pe un scaun din stânga mesei, pe la mijlocul ei. Mancă și el de aceeași parte, dar mai la distanță de mine. Îmi era foame și nimeni nu se holba la mine ca să mă intimideze, așa că am înghițit repede un prânz copios. Mâncarea pe care o furasem înainte direct de la bucătărie fusese mai caldă și mai proaspătă, dar asemenea lucruri nu contau prea mult pentru un băiat în creștere și am mâncat pe săturate, după ce flămâzisem de dimineață.

Cu stomacul pus la cale, îmi veni în minte un anumit dig nisipos, încălzit de soarele după-amiezii și plin de găuri de iepure, unde îmi petreceam multe ore somnoroase cu cățelușii. Am vrut să mă ridic de la masă, dar imediat apăru lângă mine un băiat:

— Stăpâne?

M-am uitat în jur să văd cu cine vorbește, dar toată lumea era ocupată cu mâncatul. Era mai înalt decât mine și mai mare cu câțiva ani, așa că m-am uitat la el uluit când mă privi direct în ochi și mă întrebă din nou:

— Stăpâne? Ai terminat de mâncat?

Am clătinat din cap afirmativ, prea surprins ca să vorbesc.

— Atunci trebuie să vii cu mine. M-a trimis Hod. Ești așteptat la lecția de luptă pe terenul de instrucție în după-masa asta. Asta dacă Burrich nu mai are treabă cu tine.

Burrich apăru brusc lângă mine și mă lăsă cu gura căscată când îngenunche. Îmi îndreptă vesta și-mi aranja părul pe spate în timp ce-mi vorbea:

— Am terminat, pentru o vreme. Nu te mai mira atâta, Fitz. Nu credeai că regele se va ține de cuvânt? Șterge-te la gură și du-te. Hod e un stăpân mai sever decât mine; nu permite să întârzii pe terenul de instrucție. Acuma pleacă degrabă cu Brant.

L-am ascultat, deși aveam inima cât un purice. În timp ce-l urmam pe băiat ieșind din sală, am încercat să-mi închipui un stăpân mai dur decât Burrich. Ideea mi se părea înfricoșătoare.

Odată ieșit, băiatul renunță repede la maniere.

— Cum te cheamă? se interesă el în timp ce mă conducea pe drumeagul pietruit spre sala de arme și spre terenul de instrucție din fața ei.

Am dat din umeri și am întors capul, pretinzând că mă atrag tufele de la marginea drumeagului. Brant pufni, cunoscător.

— Păi, trebuie să ți se spună cumva. Cum te strigă șontorogu' de Burrich?

Disprețul arătat de băiat față de Burrich mă surprinse atât de tare, încât i-am trântit vorbele imediat:

— Fitz. Mă strigă Fitz.

— Fitz? Brant chicoti. Da, bine ales. Șchiopu' bătrân n-o ia pe ocolite.

— Un mistreț i-a nenorocit piciorul, i-am explicat eu. Băiatul vorbea de parcă Burrich se făcea că șchiopătează numai ca să se dea în spectacol. Nu știi de ce, batjocura mă jignează.

— Știu! exclamă el și pufni iar, disprețuitor. I l-a rupt până la os. Mistrețu' îl urmărea pe Chiv, noroc c-a apărut Burrich. L-a doborât pe el și vreo șase câini, așa am auzit. Am intrat printr-o deschizătură în zidul acoperit de iederă și ne-am pomenit pe terenul de instrucție. Chiv credea că nu mai are altceva de făcut decât să omoare mistrețul, când bestia a sărit și a început să-l gonească. A frânt sulița prințului și s-a luat după el, așa am auzit.

Eu mergeam imediat în spatele lui Brant, sorbindu-i vorbele, când se întoarse brusc. M-am speriat așa de tare, că era să cad. El se porni pe râs.

— Cred că a fost anul norocos a' lui Burrich, a pus mâna pe norocul lui Chivalry, nu? Așa zic oamenii. Că Burrich l-a salvat pe Chivalry de la moarte și s-a ales cu un picior șchiop și că a pus mâna pe bastardu' lui Chiv și l-a făcut „răsfățatu'” lui. Da' eu aș vrea să știu cum se face de ai parte de lecții de luptă așa, dintr-odată? Ai și cal, pe deasupra, din câte-am auzit.

Am simțit în glasul lui că nu era doar invidios. În timp, am ajuns să-mi dau seama că mulți oameni consideră norocul altora drept o

insultă la adresa lor. Pe Brant îl simțeam tot mai ostil, de parcă aș fi pătruns nepoftit pe teritoriul unui câine. Cu un câine aș fi putut comunica și i-aș fi spus ce aveam de gând. La Brant însă am simțit doar ostilitate, o furtună gata de răpăială. M-am întrebat dacă o să mă lovească și dacă se aștepta să ripostez sau să dau înapoi. Aproape că mă hotărâsem să fug, când în spatele lui apăru o siluetă impunătoare, îmbrăcată toată în cenușiu, și-l apucă de ceafă.

— Am auzit că regele a poruncit să fie instruit, da, și să primească un cal, ca să învețe să călărească. Asta e destul pentru mine și ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru tine, Brant. Și iarăși, din câte am auzit, ți s-a spus să-l aduci aici și pe urmă să te duci la stăpânul Tullume, că are niște treburi pentru tine. Tu n-ai auzit așa?

— Ba da, doamnă.

Din obraznic, Brant se făcu imediat ascultător, scuturând iute din cap în semn de încuviințare.

— Și, dacă tot „auzi” bârfele astea primejdioase, să știi de la mine că un om înțelept nu spune niciodată tot ce știe. Iar cel ce poartă vorbe nu are nimic în căpățână. M-ai înțeles, Brant?

— Cre' că da, doamnă.

— Crezi? Atunci să mă exprim mai clar. Nu mai fi un bârfitor băgăcios, ci vezi-ți de treburile tale. Fii harnic și săritor și poate că lumea o să spună despre tine că ești „răsfățatu'” meu. M-aș îngriji atunci să fii prea ocupat ca să mai ai timp de bârfe.

— Da, doamnă.

— Tu, băiete, vino după mine.

Brant o luase deja la sănătoasa când femeia se răsuci spre mine. Nu așteptă să vadă dac-o ascultam sau nu. Porni cu pași hotărâți spre terenul de instrucție și mă obligă să alerg ca să țin ritmul cu ea. Țărâna era bătătorită sub soarele fierbinte, care-mi ardea umerii. Imediat am început să transpir. Se vedea însă că pe femeie n-o deranja mersul rapid.

Purta numai haine cenușii: o tunică lungă cenușiu-închis, pantaloni gri ușori și mulați, iar peste acestea un șorț de piele gri, care-i venea până la genunchi. Un soi de grădinăreasă, am presupus eu, deși m-au mirat bocancii de piele fină din picioarele ei.

— Am fost trimis să iau lecții... cu Hod, am reușit să îngaim, printre găfâieli.

Femeia dădu scurt din cap. Ajunși la umbră, în sala de arme, am deschis ochii mari, bucuros că scăpasem de fierbințeala de pe teren.

— Urmează să fiu învățat să lupt cu armele, i-am repetat, în caz că nu mă înțelesese bine prima oară.

Ea dădu iar din cap și împinse o ușă a sălii auxiliare, care semăna cu un șopron. Aici se țineau lecțiile, mi-am dat seama. Fierul și oțelul mai bun se păstrau sus, în turn. Sala aceasta nu prea avea lumină și era și cam răcoroasă, pe lângă faptul că mirosea a lemn, a transpirație și a stuf proaspăt presărat. Femeia nu pierdu vremea. M-am dus după ea la un rastel cu pari descojiți.

— Alege-ți unul, îmi spuse, adresându-mi-se direct pentru prima oară de când îmi poruncise s-o urmez.

— N-ar fi mai bine să-l aștept pe Hod? am întrebat eu, timid.

— Eu sunt Hod, îmi răspunse ea nerăbdătoare. Acum alege-ți un par, băiete. Vreau să petrec puțin timp numai cu tine, până vin ceilalți. Să văd din ce aluat ești făcut și ce știi.

Nu-i luă mult să vadă că nu știam absolut nimic și că mă speriam ușor. După numai câteva lovituri și parări cu propria ei prăjină, îmi lovi scurt parul și-l azvârli învărtindu-se din mâinile mele rănite.

— Hmm, făcu ea, nici aspră, nici blândă, același sunet pe care l-ar scoate un grădinar când vede un cartof de sămânță degerat. Am sondat-o și am dat peste același calm ca al iepei. Nu avea nimic din prudența lui Burrich față de mine. Cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară că unii oameni, ca unele animale, habar n-au că îi scrutez. Poate că aș fi cercetat-o mai adânc, numai că am fost

atât de ușurat că n-am descoperit nici urmă de dușmănie la ea, încât mi-a fost teamă să n-o stârnesc. Așa că m-am făcut mic și am stat nemișcat cât m-a inspectat.

— Băiete, cum te cheamă? Întrebă ea pe neașteptate.

Iarăși...

— Fitz.

Se încruntă la auzul răspunsului meu moale. Mi-am îndreptat ținuta și am vorbit mai tare.

— Burrich îmi zice Fitz.

Tresări ușor.

— Normal. Îi zice la cățea, cățea, iar la bastard, bastard. Așa face el. Păi, cred că înțeleg de ce. Așa. Acum o să-ți arăt de ce parul pe care l-ai ales e prea lung și prea gros pentru tine. Și pe urmă o să-ți alegi altul.

Și mi-a arătat, și am ales alt par, și m-a purtat treptat printr-un exercițiu care atunci mi s-a părut nemaipomenit de complicat, dar pe care, la sfârșitul săptămânii, îmi era la fel de ușor să-l fac ca împletitul coamei Cenușiei. Am terminat tocmai când în sală se buluciră ceilalți elevi. Patru la număr, cam de vârsta mea, toți mai pricepuți decât mine. S-a creat o situație stânjenitoare, pentru că eram cinci elevi și nimeni nu voia să exerseze cu băiatul cel nou.

Am trecut cumva și peste ziua aceea, deși nu știu cum, pentru că amintirea ei se pierde într-o ceață binecuvântată, îmi aduc aminte că mă dureau toate când Hod ne-a lăsat, în sfârșit, liberi; că ceilalți băieți au luat-o la goană pe cărare până în turn, în vreme ce eu m-am târât abătut în spatele lor, ocărându-mă singur că l-am lăsat pe rege să dea cu ochii de mine. Urcușul în turn nu s-a mai terminat, iar sala era plină de lume și de o hărmălaie de nedescris. Am fost prea obosit ca să mănânc bine. N-am ciugulit decât puțină tocană și pâine, cred, cu gândul la căldura și liniștea din grajduri, când Brant veni iar lângă mine.

— Camera ta e gata, îmi spuse el, fără să mai adauge altceva.

Am aruncat o privire disperată spre Burrich, dar el era prins în discuție cu bărbatul de lângă el. Nici nu mi-a observat privirea

rugătoare. Așa că m-am pomenit din nou urmându-l pe Brant, de dau asta pe un șir de trepte late din piatră, spre o parte a turnului în care nu mai urcasem niciodată.

Ne-am oprit între niveluri. Brant luă un sfeșnic de pe o masă și aprinse lumânările.

— Familia regelui locuiește în aripa asta, mă informă el, simplu. Regele are un dormitor mare cât un grajd la capătul coridorului.

Am acceptat informația cu o înclinare a capului, crezând tot ceea ce mi-a spus, deși mai târziu am aflat că un băiat bun la toate, ca Brant, nu intra niciodată în aripa regală. Asta era o treabă pentru lachei mai însemnați. Am mai urcat un șir de trepte și iarăși ne-am oprit.

— Aici sunt primiți musafirii, îmi explică Brant, mișcând sfeșnicul, astfel că flăcările își răspândiră lumina. Vreau să zic, ăia de seamă.

Am urcat încă un șir de trepte, scările îngustându-se vizibil față de primele pe care pășisem. Ne-am oprit și pe palierul următor, iar eu m-am uitat îngrozit la scările care se îngustau și mai mult. Dar Brant nu urcă pe ele, ci cobori în aripa nouă, trecu pe lângă trei odăi, apoi trase zăvorul unei uși din lemn și o deschise cu umărul. Scârțâi greoaie, parcă împiedicată.

— N-a mai fost folosită de mult camera asta, observă el vesel. Dar acum e a ta, poți să faci ce vrei în ea.

Cu aceasta, puse sfeșnicul pe un scrin, luă o lumânare din el și plecă. La ieșire, închise ușa masivă după el, lăsându-mă în semiîntuneric, într-o încăpere mare și străină.

M-am abținut să fug după el sau să deschid ușa. În schimb, am luat sfeșnicul și am aprins aplicele de pe perete. Alte două seturi de lumânări făcură umbrele să se furișeze în colțuri, zvârcolindu-se. În cămin gema un pui de foc. L-am ațâțat puțin, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, și am început să-mi explorez noua proprietate.

Era o simplă odaie pătrată, cu o singură fereastră. O singură tapiserie îndulcea răceala pietrei din care erau făcuți și pereții, și

podeaua. Am ridicat lumânarea cât mai sus, ca s-o văd bine, dar lumina se dovedi insuficientă. Am deslușit vag o creatură scânteietoare înaripată și un personaj cu înfățișarea unui rege, care se închina în fața ei. Mai târziu am aflat că era regele Wisdom, cu care se împrietenea Străbunul. Tapiseria mi s-a părut atunci amenințătoare. M-a îndepărtat de ea.

Cineva dereticase nișel prin odaie. Pe podea am văzut stuf și iarbă proaspătă, iar salteaua cu pene arăta scuturată. Păturile de pe pat erau din lână bună. Draperiile din jurul lui fuseseră date la o parte, iar scrinul și bancheta, adică restul mobilierului, fuseseră șterse de praf. Pentru ochii mei neexperimentați, era o cameră cu multă mobilă. Un pat adevărat, cu o cuvertură și draperii, banchetă cu pernă, și un scrin în care să-mi țin lucrurile – asta însemna mai multă mobilă decât avusesem eu vreodată. Faptul că numai eu aveam să le folosesc le făcea să pară cumva și mai mari. În plus, aveam și căminul, în care am aruncat, îndrăzneț, încă un lemn, și fereastra, cu un scaun de lemn în fața ei, acum cu obloanele trase ca să nu intre frigul nopții. Probabil că se deschidea spre mare.

Scrinul era simpluț, cu monturi de aramă. Pe dinafară era negru, dar pe dinăuntru avea culori deschise și mirosea a parfum. Înăuntru mi-am găsit garderoba limitată, mutată din grajd. Cineva îi adăugase două cămăși de noapte, iar într-un colț am găsit încă o pătură făcută sul. Atât. Am scos o cămașă de noapte și am închis scrinul.

Am pus cămașa pe pat, apoi m-am urcat și eu pe el. Era prea devreme ca să mă culc, dar mă durea tot trupul și nici nu aveam altceva de făcut. Jos, în grajduri, Burrich stătea și bea sau repara hamuri. Ardea focul în cămin și se auzeau zgomotele înăbușite ale cailor care se foiau în staule. În odaie mirosea a piele și a ulei și a Burrich însuși, nu a piatră mucegăită și a praf. Mi-am tras cămașa peste cap și mi-am înghesuit hainele la piciorul patului. M-am ghemuit în pat; era rece și mi s-a făcut pielea de găină. Încet, încet, m-am încălzit și am început să mă destind. Fusesse o zi plină și istovitoare. Fiecare mușchi mă durea și eram stors de vlagă. Știam

că ar fi trebuit să mă ridic și să sting lumânările, dar n-am mai găsit putere pentru asta. Nici forța de a sufla peste ele ca să las încăperea să fie potopită de întuneric. Așa că am moțăit, cu ochii pe jumătate închiși, lângă flăcările voioase. Îmi doream să am parte de altceva, nu de camera asta părăsită, nici de încordarea din odaia lui Burch. Voiam o atmosferă tihnită pe care o avusesem, poate, undeva, dar nu mai știam unde. Așa că am moțăit până am uitat de mine.

4 UCENICIA

O legendă ne povestește despre regele Victor, cuceritorul teritoriilor interioare, care au devenit, în cele din urmă, Ducatul Farrow. La foarte scurtă vreme după ce a luat pământurile din Sandsedge sub aripa sa dominatoare, a trimis după femeia care, dacă el nu ar fi cucerit ținutul, ar fi fost regina din Sandsedge. Femeia a călătorit la Buckkeep foarte agitată, căci îi era teamă să meargă acolo, dar îi era și mai teamă de consecințele pe care ar fi trebuit să le îndure poporul ei dacă îl ruga s-o ascundă. Când a ajuns la Buckkeep, a fost și uimită, dar și oarecum mâhnită, întrucât Victor avea de gând să facă din ea nu o servitoare, ci învățătoarea copiilor lui, pentru ca ei să învețe și limba, și tradițiile poporului ei. Când l-a întrebat de ce voia asta, regele i-a răspuns: „Conducătorul trebuie să fie al tuturor, pentru că nu îi poți conduce decât pe cei pe care-i cunoști.” Mai târziu, femeia a devenit soția îndatoritoare a fiului său celui mai mare, luându-și numele de regina Graciousness la încoronare.

M-am trezit cu soarele în față. Cineva intrase în cameră, deschisese obloanele ca să pătrundă lumina zilei și lăsase un lighean, un prosop și un ulcior cu apă pe scrin. Am fost recunoscător, dar nu m-am simțit înprospătat nici după ce m-am spălat pe față. Mă deșteptasem din somn amorțit și-mi aduc aminte că nu-mi plăcea să-mi intre cineva în cameră și să se miște de colo-colo fără să mă trezească.

Așa cum bănuisem, fereastra se deschidea spre mare, dar n-am avut timp să admir prea mult priveliștea. O singură privire către soare mi-a dat de înțeles că dormisem prea mult. M-am îmbrăcat în grabă și am luat-o la fugă spre grajduri, fără să mai mănânc dejunul.

Dar Burrich nu avea timp pentru mine în dimineața aceea.

— Du-te înapoi în turn, mă sfătui el. Doamna Hasty l-a trimis deja pe Brant să te caute aici, jos. Trebuie să-ți ia măsurile pentru haine. Du-te repede și vezi pe unde e; trăiește așa cum îi e numele și n-o să-i convină dacă-i dai peste cap treburile de fiecare dimineață.

Din cauza grabei cu care am urcat scările înapoi în turn, a început să mă doară din nou trupul vlăguit de cu o zi înainte. Pe cât de tare mă îngrozea gândul de-a o căuta pe doamna Hasty și de-a fi măsurat pentru haine despre care eram convins că nu-mi trebuiau, pe atât de ușurat m-am simțit că nu trebuia să mă urc din nou pe cal în dimineața aceea.

După ce am cercetat bucătăriile, am pornit în sus pe scări și am găsit-o pe doamna Hasty la câteva camere de odaia mea. M-am oprit sfios la ușă și m-am uitat înăuntru. Prin trei ferestre înalte pătrundeau soarele și o briză plăcută, sărată. Lângă un perete am văzut stive de coșuri cu fire și lână vopsită, iar lângă altul, mai înalt, se afla un raft plin de haine viu colorate. Două femei tinere stăteau de vorbă, aplecate asupra unui război. În colțul opus, un băiat puțin mai mare decât mine se clătina în ritmul agale al unei roți de tors. Fără îndoială că femeia lată în spate era doamna Hasty.

Cele două tinere mă observară și se opriră din vorbă. Doamna Hasty se întoarse ca să vadă unde se uită și în clipa următoare eram în mâinile ei. Nu pierdu vremea ca să mă întrebe de nume sau să-mi explice ce făcea. M-am pomenit cățarat pe un taburet, răsucit și măsurat și bombănit, fără nicio considerație pentru demnitatea sau umanitatea mea. A râs de hainele mele cu celelalte femei, a remarcat foarte calmă că îi aminteam de Chivalry când era tânăr și că măsurile și culorile mele se potriveau perfect cu ale lui când era de vârsta mea. Pe urmă le-a cerut părerea în timp ce ridica modele diferite de pânză și le punea pe mine.

— Acea, zise femeia care lucra la război. Albastrul îi scoate în evidență pielea închisă. I-ar fi stat bine și lui taică-său. E o

adevărată binecuvântare că nu trebuie să-l vadă Patience. E bucățică ruptă din Chivalry și s-ar simți lovită în mândria ei.

Stând acolo, învelit în țoale de lână, am auzit pentru prima oară ceea ce știa foarte bine orice om din Buckkeep. Țesătoarele au povestit amănunțit cum vestea despre existența mea a ajuns la Buckkeep și la urechile lui Patience înainte s-o afle de la tatăl meu și câtă durere i-a provocat. Căci Patience era stearpă și, cu toate că Chivalry nu rostise niciodată un cuvânt urât despre ea, toată lumea bănuia cât de greu îi era unui moștenitor ca el să nu aibă un copil căruia să-i lase titlul. Patience a considerat existența mea drept ocară cea mai grea și sănătatea ei, șubredă după atâtea sarcini pierdute, se stingea odată cu spiritul ei. De dragul soției sale bolnave, dar și al decenței, a renunțat Chivalry la tron și a dus-o pe meleagurile ei natale, calde și blânde. Se zvonea că o duc foarte bine acolo, că Patience se înzdrăvenea încetul cu încetul și că Chivalry, mult mai potolit decât înainte, învăța treptat cum să-și administreze valea bogată în viță-de-vie. Păcat că Patience îl condamna pe Burrich în aceeași măsură ca și pe Chivalry pentru lipsa lui de moralitate și declarase că nu poate să-l mai vadă în fața ochilor. Căci din momentul când se rănisese la picior și până îl abandonase Chivalry, bătrânul Burrich se schimbase foarte mult. A fost cândva o vreme când femeile din turn nu știau cum să stea mai mult în preajma lui; să-i atragi atenția însemna să-ți atragi gelozia tuturor celor destul de mari ca să poarte fustă. Acum? Îl strigau bătrânul Burrich, deși era în floarea vârstei. Nu-i corect, ca și cum vorba unui servitor ar conta mai mult decât vorba stăpânului. Dar toate s-au terminat cu bine, credeau femeile. La urma urmei, nu va fi Verity un rege mult mai bun decât Chivalry? Chivalry era un nobil atât de pretențios, încât îi făcea pe cei din jur să se simtă murdari și zgârșiți în prezența lui; nu-și găsea clipă de odihnă când venea vorba de făcut un lucru bun și, deși era prea manierat ca să-i batjocorească pe cei ce nu făceau la fel, îți clădea întotdeauna senzația că purtarea lui impecabilă era un reproș tacit la adresa celor cu mai puțină autodisciplină. O, dar a apărut

bastardul și, după atâția ani, iată dovada că Chivalry nu e omul care a pretins a fi atâta vreme. Verity, da, e bărbat între bărbați, un rege pe care poporul se poate bizui și se spune că e un adevărat conducător. Călărea ca fulgerul și lupta cot la cot cu ostașii lui, iar dacă uneori se mai îmbăta sau îl lua gura pe dinainte, păi, o recunoștea deschis, spre cinstea numelui său. Oamenii înțelegeau un asemenea om și-l urmau.

Toate acestea le-am ascultat foarte interesat, chiar dacă în tăcere, în vreme ce femeile puneau pe mine tot felul de materiale, le analizau și alegeau dintre ele. Am înțeles mult mai bine de ce copiii din turn mă lăsau să mă joc singur. Nu știu dacă femeile s-au gândit că aș putea avea propriile gânduri sau sentimente despre discuția lor, căci n-au dat niciun semn. Singura observație pe care țin minte că mi-a făcut-o doamna Hasty direct a fost să mă spăl mai bine pe gat. Pe urmă m-a gonit din cameră ca pe-o găină enervantă și am plecat, în sfârșit, la bucătărie, ca să mănânc ceva.

După-amiaza am petrecut-o cu Hod și am exersat până când aș fi putut jura că prăjina mea se făcuse de două ori mai grea. După aceea am mâncat, m-am culcat, m-am trezit iar de dimineață, ca să mă pregătesc cu Burrich. Învățătură îmi lua toată ziua și orice clipă liberă aveam, îmi era pe dată ocupată de treburi care tot de învățătură țineau, fie că reparam hamuri pentru Burrich, fie că frecam armura și o puneam la loc pentru Hod. A sosit și clipa când am găsit, într-o după-amiază, nu unul sau două, ci trei rânduri complete de haine, inclusiv ciorapi lungi, întinse pe patul meu. Două erau mai de toată ziua, maronii, cum purtau toți copiii de vârsta mea, dar unul era din pânză albastră, subțire, iar pe piept avea un cap de căprior cusut cu fir de argint. Emblema lui Burrich și a celorlalți luptători era un căprior săltând. Capul de căprior îl mai văzusem numai pe vestele lui Verity și ale lui Regal. Așa că m-am uitat la el și m-am mirat, dar m-am și întrebat de ce avea diagonala aceea roșie peste el.

— Înseamnă că ești bastard, mi-a explicat Burrich fără menajamente când l-am întrebat. De sânge regesc, dar bastard.

Asta-i tot. O cale rapidă de a arăta că ai sânge albastru, dar nu ești de neam regesc curat. Dacă nu-ți place, poți să-l schimbi. Sunt sigur că regele ți-ar da voie. Un nume și un blazon numai ale tale.

— Un nume?

— Bineînțeles. E o cerere foarte simplă. Bastarzii sunt rari în casele nobile, mai ales în a regelui. Dar toată lumea a auzit de ei. Pretinzând că mă învață cum să am grijă de șa, am trecut prin camera harnașamentelor și ne-am uitat la hamurile vechi și nefolosite, întreținerea și recuperarea celor vechi era una dintre fixațiile cele mai ciudate ale lui Burrich. Să-ți găsești un nume și un blazon numai ale tale, pe urmă să-i ceri voie regelui...

— Ce nume?

— Păi, care-ți place. Țsta pare distrus; cineva l-a aruncat umed și-a mucegăit. Să vedem ce putem face cu el.

— N-ar fi ca unul adevărat.

— Ce? Îmi întinse un braț de piele puturoasă. I l-am luat.

— Un nume pe care mi-l dau eu mie. N-ar fi al meu de-adevărat.

— Păi, atunci ce-ai de gând?

Am inspirat adânc.

— Regele ar trebui să mă boteze. Sau tu. Mi-am luat inima în dinți. Sau tatăl meu. Nu crezi?

Burrich se încruntă.

— Ai niște idei tare ciudate. Gândește-te la asta o vreme. O să găsești tu un nume mai potrivit.

— Mai pe măsura lui Fitz, am spus eu ironic și l-am văzut pe Burrich cum își prinde bărbia în mâini.

— Hai să reparăm hamul ăsta, propuse el calm.

L-am dus la bancul de lucru și am început să-l curăț.

— Bastarzii nu sunt rari, am remarcat eu. Și, în oraș, le dau nume părinții lor.

— În oraș, nu sunt așa de rari, încuviință Burrich după o clipă. Ostașii și marinarii își fac de cap. E ceva obișnuit printre oamenii obișnuiți. Dar nu pentru casa regală. Sau pentru cineva cu un pic

de mândrie. Ce-ai fi crezut despre mine, când erai mai mic, dacă aş fi plecat să curvăşăresc noaptea sau aş fi adus femeii în cameră? Ce-ai crede despre femeii acum? Sau despre bărbaţi? E frumos să te îndrăgosteşti, Fitz, şi nimeni nu se uită urât la un tânăr sau la o tânără pentru un sărut. Dar am văzut eu ce se întâmplă în Binghamton. Negustorii aduc la piaţă fetişcane drăguţe sau tinere proaspete, de parcă ar fi pui de găină sau cartofi. Iar copiii pe care ajung să-i nască ele au nume, dar nimic altceva. Nici dacă se însoară, negustorii tot nu renunţă la... obiceiul ăsta. Dacă oi găsi vreodată femeia potrivită, o să-i spun că niciodată n-o să mă uit la alta. Şi o să vreau să ştiu că toţi copiii mei sunt ai mei.

Burich se lăsase prins de patimă. M-am uitat la el cu o privire jalnică.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

Păru dintr-odată obosit.

— Nu ştiu, băiete. Nu ştiu. Era tânăr, avea doar vreo douăzeci de ani. Şi era departe de casă. Se lupta să ducă pe umeri o povară grea. Astea nu-s nici motive, nici scuze. Dar niciunul dintre noi doi nu va şti mai mult decât atât.

Şi cu asta a terminat.

Viaţa mea se desfăşura după rutina stabilită. Unele seri le petreceam cu Burich, la grajduri, altele, mai rare, în Sala Mare, când venea câte-un menestrel călător sau vreun teatru de păpuşi. Foarte rar reuşeam să mă furişez în oraş, dar asta însemna că a doua zi muream de somn. După-amiezile le petreceam inevitabil cu vreun învăţător sau instructor. Mi s-a dat de înţeles că acestea erau lecţiile pe timp de vară şi că iarna voi învăţa să ţin condeiul în mână şi să fac literele. Aveam mai mult de lucru decât avusesem vreodată în copilărie. Însă, în ciuda programului încărcat, eram, de cele mai multe ori, singur.

Singurătatea.

Mă găsea în fiecare noapte, când încercam zadarnic să găsesc un cotlon micuţ şi cald în patul meu cel mare. Cât dormisem deasupra grajdurilor, în camera lui Burich, fusesem cam năuc din

cauză că visam alături de animalele oboseite care emanau căldură și mulțumire, și care, în somn, se foiau și bocăneau pe dedesubt. Visam ca un cal sau ca un câine care scâncește și se zbate în somn, așa cum bine știe cine se uită la el cum doarme. Visele lor fuseseră asemenea mirosului îmbietor de pâine caldă. Dar acum, izolat între patru pereți, aveam, în sfârșit, timp pentru coșmarurile acelea devoratoare, dureroase ale oamenilor. Nu mai aveam cățelușul cald de care să mă lipesc, nici senzația că sunt înconjurat de frații sau rudele din grajdul apropiat. În schimb, stăteam treaz și mă gândeam la mama și la tata și mă întrebam cum de m-au putut scoate din viața lor amândoi, cu atâta ușurință. Auzeam bârfele aruncate neglijent de la unul la altul în preajma mea și le interpretam comentariile într-un fel care mă înfricoșa. Mă întrebam ce-o să se aleagă de capul meu când voi crește și regele Shrewd va muri. Câteodată mă întrebam dacă lui Molly Nară Spartă și lui Kerry li se făcea dor de mine sau dacă se împăcaseră cu dispariția mea la fel de ușor ca și cu apariția mea printre ei. Dar cel mai mult sufeream de singurătate, pentru că în tot turnul acela înalt pe nimeni nu-l simțeam ca pe-un prieten. Nimeni, în afară de animale, de care Burrich nu mă lăsa să mă apropiu.

Într-o seară m-am dus la culcare frânt de oboseală, numai ca să nu mă chinuiesc singur cu temeri, până când m-a doborât somnul, ca pe-un dușman. Mă trezi o lumină în ochi, dar și senzația că ceva nu era în regulă. Nu dormisem destul, iar lumina era galbenă și tremurătoare, nu albă ca a razelor de soare care se răsfățau de obicei pe geamul meu. M-am foit nervos și am deschis ochii.

Stătea la piciorul patului, cu un felinar ridicat în mână. Era un lucru neobișnuit la Buckkeep, însă nu doar lumina de culoarea untului îmi atrase atenția. Bărbatul însuși era neobișnuit. Purta o robă de culoarea lânii de oaie nevopsite, care părea spălată din când în când, dar nu în ultima vreme. Aceeși culoare și același aspect neîngrijit le aveau părul și barba lui. În ciuda nuanței părului, nu-mi dădeam seama cât de bătrân era. Sunt boli care lasă urme pe fața unui om după ce se vindecă, dar nu mai văzusem

niciodată pe cineva mai pestriț la obraz decât el, cu zeci de cicatrice micuțe de vărsat de vânt, pete roz și roșii ca niște arsuri ușoare, cu fața lividă până și în lumina gălbuie a felinarului. Mâinile sale parcă erau numai din oase și tendoane învelite în piele albă. Mă privea insistent, cu ochi de un verde pătrunzător, cum nu mai văzusem la nimeni. Îmi aminteau de ochii unei pisici care vânează; și ai lui străluceau la fel, într-o îmbinare de bucurie și înverșunare. Mi-am tras plapuma până sub bărbie.

— Te-ai trezit, rosti bărbatul. Scoală-te și vino după mine.

Se răsuci dintr-odată și plecă de lângă pat, depărtându-se și de ușă, către colțul umbros dintre cămin și perete. Nu m-am mișcat. Se uită înapoi la mine și adică felinarul mai sus.

— Grăbește-te, băiete, mă îndemnă enervat și bătu în piciorul patului cu bastonul în care se proptea.

Am coborât din pat, strâmbându-mă când am atins podeaua rece cu talpa. Am întins mâna după haină și pantofi, dar bărbatul nu stătu după mine. Se uită în spate să vadă ce mă reține, iar privirea lui săgetătoare era destul ca să renunț la haine și să mă cutremur.

L-am urmat fără o vorbă, în cămașa de noapte, dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam explica; pur și simplu așa mi se poruncise. M-am dus după el către o ușă care nu fusese niciodată acolo până atunci și am urcat un șir de trepte înguste în serpentină, luminate numai de felinarul său. Umbra lui cădea în spatele meu și peste mine, așa că umblam în semiîntuneric, pipăind atent cu piciorul înainte de a călca. Scările erau din piatră rece, tocite și neașteptat de netede. Am urcat și am urcat, sus, tot mai sus, până când mi s-a părut că am trecut și de vârful turnului. Pe scări și pe sub cămașa mea se furișa un vânt de gheață, făcându-mă să tremur, dar nu numai de frig. Am urcat într-una până când, într-un sfârșit, bărbatul împinse o ușă imensă, care se deschise ușor și fără zgomot.

Am intrat într-o odaie cu lumină caldă, răspândită de câteva felinare atârinate cu lanțuri subțiri de un tavan invizibil. Era o încăpere largă, de cel puțin trei ori cât a mea. Mi-a atras atenția

peretele dominat de un pat masiv, cu cadru de lemn, umflat de saltele și perne decorative. Pe podea, covoarele se suprapuneau în nuanțe când aprinse, când pale de roșu, verde-crud și albastru. Am văzut și o masă de lemn de culoarea mierii făcute de albinele sălbatice, pe care trona un vas cu fructe atât de coapte, încât le simțeam aroma. Pretutindeni zăceau împrăștiate cărți și suluri de pergament, de parcă raritatea lor nici n-ar fi contat. Ceilalți trei pereți erau decorați cu tapiserii care închipuiau un tărâm unduos, cu văi și cu dealuri împădurite în fundal. Am pornit spre el.

— Pe aici! mă îndrumă călăuza mea și mă conduse neabătut spre capătul opus al camerei.

Aici am avut parte de un alt spectacol: o masă, de fapt o lespede de piatră cu suprafața foarte pătată și arsă. Pe ea se aflau o mulțime de instrumente, cutii și unelte, o balanță, un mojar cu pistil și nenumărate obiecte pe care nu le cunoșteam. Peste toate zăcea un strat subțire de praf, de parcă cineva abandonase lucrul la mijlocul lui, cu luni sau chiar ani înainte. În spatele mesei era un suport cu o colecție dezordonată de suluri, unele cu margine albastră sau aurie. În cameră plutea un miros înțepător, mănunchiuri de ierburi stăteau la uscat pe un alt suport. Am auzit un foșnet și am zărit o umbră de mișcare în colțul opus, dar călăuza nu mi-a dat răgaz să cercetez ce anume era. Șemineul care ar fi trebuit să încălzească locul acela din cameră stătea gol și rece, ca o gură deschisă. Cenușa părea umedă, veche. Am ridicat ochii de la obiectul studiat și m-am uitat la călăuză. Bărbatul se miră surprins de panica de pe fața mea. Se întoarse și cercetă el însuși încăperea pe îndelete. Stătu puțin pe gânduri, apoi mi s-a părut că-l cuprinde stânjeneala.

— E mare dezordine. Adică haos adevărat, mi se pare. Ei, asta e. A trecut ceva timp. Mult timp. Mda. O să se facă ordine. Dar mai întâi trebuie să facem prezentările. Și cred că e cam prea răcoare ca să stai urmai în cămașă de noapte. Pe aici, băiete.

L-am urmat în capătul mai primitiv al încăperii. Se așeză într-un scaun de lemn prăpădit, tot învelit în pături. Mi-am scufundat

recunoscător degetele de la picioare în preșul de lână scămoșată. Am stat în fața lui, așteptând în timp ce mă scruta cu privirea. S-au scurs câteva minute de liniște. Apoi mi-a vorbit:

— Mai întâi, să te prezint pe tine ție însuși. Scrie pe tine din cine te tragi. Shrewd a preferat s-o recunoască, pentru că, oricât ar fi negat, n-ar fi convins pe nimeni că nu e așa. Făcu o scurtă pauză și zâmbi, de parcă ar fi auzit o glumă. Mare păcat că Galen refuză să te învețe Meșteșugul. Dar a fost interzis cu ani în urmă, de teamă să nu devină o unealtă la îndemâna tuturor. Fac pariu că, dacă bătrânul Galen ar încerca să te-nvețe, te-ar găsi capabil. În orice caz, nu avem timp să ne preocupăm de lucruri care nu se vor întâmpla. Oftă gânditor și rămase tăcut o clipă, apoi reluă brusc: Burrich ți-a arătat și cum să lucrezi, și cum să te supui. Două lucruri la care se pricepe de minune. Nu ești deosebit de puternic, iute în mișcări sau ager la minte. Nici să nu crezi că ești. Numai că te încapățânezi să dobori pe oricine e mai puternic, mai iute sau mai ager decât tine. Țasta e un pericol mai mare pentru tine decât pentru altcineva. Însă nu e lucrul cel mai important.

Acum ești omul regelui. Și trebuie să înțelegi, chiar din clipa asta, că acesta e lucrul cel mai important. El te hrănește, te îmbracă, se ocupă de educația ta. Tot ceea ce-ți cere în schimb, pentru moment, e să-i fii credincios. Mai târziu o să aibă nevoie de serviciile tale. Acestea sunt condițiile în care vei primi învățătura mea. Să fii omul regelui, într-un totu credincios lui. Căci, dacă nu vei fi așa, ar fi prea periculos să te învăț meșteșugul meu.

Făcu o pauză lungă, timp în care n-am făcut decât să ne uităm unul la altul.

— Ești de acord?

Nu era o simplă întrebare, ci urmărea să pecetluiască o înțelegere.

— Da, am răspuns, apoi, văzând că așteaptă, am adăugat: Ți dau cuvântul meu.

— Bine, rosti el din inimă. Așa. Să trecem la altceva. M-ai mai văzut înainte?

— Nu.

Preț de-o clipă, mi-a trecut prin minte o ciudățenie: deși turnul găzduia deseori străini, nu încăpea îndoială că acest bărbat locuia în el de multă, foarte multă vreme. Iar eu îi știam din vedere sau după nume pe toți de acolo.

— Știi cine simt, băiete? Sau de ce te afli aici?

I-am răspuns scuturând iute din cap în semn că nu.

— Ei, bine, nimeni nu știe. Așa că vezi să nici nu afle nimeni. Bagă bine la cap: nu vorbești cu nimeni despre ce facem noi aici sau despre ce înveți. Ai înțeleș?

Probabil că semnul meu din cap îl mulțumi, pentru că se relaxă în scaun. Își prinse genunchii cu degetele noduroase pe sub roba de lână.

— Bine. Bine. Așa. Poți să-mi spui Chade. Eu cum să-ți spun?

Așteptă un răspuns, dar când văzu că nu-l primește, vorbi tot el:

— Băiete! Astea nu simt nume pentru niciunul dintre noi, dar o să ne mulțumim cu ele cât o să învățăm împreună. Așadar, eu sunt Chade, încă un învățător pe care Shrewd l-a găsit pentru tine. I-a trebuit ceva timp să-și aducă aminte că sunt și eu pe-aici și încă o vreme ca să-și ia inima în dinți să mă roage să-ți fiu învățător, iar mie mi-a luat și mai mult să fiu de acord. Dar acum s-a terminat. Ce anume trebuie să te învăț... ei...

Se ridică și se duse lângă foc. Îl privi lăsând capul pe-o parte, apoi se aplecă, luă vâtraiul și ațâță tăciunii.

— E vorba de crimă, mai mult sau mai puțin. Cum să omori oameni. Arta subtilă a asasinării diplomatice. Orbirea sau asurzirea. Mutilarea unui membru, paralizia, o tuse nimicitoare sau impotența. Senilizarea timpurie, nebunia sau... Dar nu contează. Toate astea fac parte din meseria mea. Care va fi și a ta, dacă ești de acord. Dar să știi de la bun început că te voi învăța cum să omori oameni. Pentru regele tău. Nu pe față, cum îți arată Hod, nu pe câmpul de luptă, sub privirile și încurajările privitorilor. Nu. Eu te voi învăța căile josnice, tainice și rafinate de a ucide. O să ajungi fie să-ți

placă, fie să nu. De asta nu eu răspund. Dar o să mă asigur că vei învăța. Și o să mă asigur de încă un lucru, căci așa m-am înțeles cu regele Shrewd. Că știi exact ce înveți, nu ca mine când eram de vârsta ta. Așa. Urmează să fac din tine un asasin. Îți convine, băiete?

Am dat afirmativ din cap, nesigur și neștiind ce altceva să fac. Chade mă privi încordat.

— Poți să vorbești, nu? Oi fi tu bastard, dar nu ești și mut, nu?

Am înghițit în sec.

— Nu, domnule. Pot să vorbesc.

— Păi, atunci, deschide gura. Nu mai da din cap. Spune-mi ce părere ai despre toate astea. Despre cine sunt eu și despre ceea ce tocmai ți-am propus să facem.

Mă invita să-i vorbesc, iar eu încremenisem. Mă uitam la obrazul ciupit de vărsat, la pielea albă precum ceara și i-am simțit scânteierea ochilor verzi asupra mea. Mi-am plimbat limba prin gură, dar n-am reușit să scot un cuvânt. Mă invita să vorbesc, dar chipul lui mă îngrozea mai tare decât mi-am închipuit vreodată că m-ar îngrozi ceva.

— Băiete, rosti el pe un ton blând, care mă făcu să-l privesc în ochi, eu te pot învăța chiar dacă mă vei urî, chiar dacă vei disprețui lecțiile noastre. Te pot învăța chiar dacă ești plictisit, leneș sau prost, dar nu te pot învăța dacă ți-e frică de mine. Cel puțin, nu așa cum doresc eu. Și nu te pot învăța dacă te hotărăști că-i mai bine să nu înveți așa ceva. Va trebui să-mi spui. Ai învățat să-ți păzești gândurile atât de bine, încât ți-e seamă să afli care sunt ele. Încearcă totuși să le rostești cu glas tare acum, în fața mea. N-o să te pedepsesc.

— Nu prea-mi place, am balmăjit eu dintr-odată, să omor oameni.

— Aha. Nici mie nu mi-a plăcut când a trebuit s-o fac, adăugă Chade după o mică pauză. Nici acum nu-mi place. Oftă brusc, din rărunchi. Tu vei hotărî, de câte ori se ivește ocazia. Prima oară va fi cel mai greu. Dar să știi de pe acum că hotărârea va trebui s-o iei

peste mulți ani. Între timp, ai mult de învățat. Ezită. Află un lucru, băiete. Va trebui să-ți mizezi minte în toate situațiile, nu doar într-una anume. Nu e nimic rău în a învăța. Nici măcar în a învăța cum să omori. Nu e nici bine. Pur și simplu înveți ceva, un lucru pe care ți-l arăt eu. Atât. Pentru început, crezi că poți învăța cum s-o faci? Mai târziu vei hotărî dacă vrei s-o faci sau nu.

Cum să pui o asemenea întrebare unui copil? Chiar și atunci, o parte din mine scoase ghearele și pufni disprețuitor la ideea lui, dar, așa necopt cum eram, n-am găsit nimic de obiectat. În plus, mă rodea curiozitatea.

— Pot să învăț.

— Bine, rosti Chade, dar cu un zâmbet obosit, nu atât de mulțumit cum ar fi vrut. Foarte bine, atunci. Foarte bine. Se uită în jur. De ce să nu începem chiar în noaptea asta? Hai să ne apucăm de curățenie. Este o mătură pe undeva. A, dar mai întâi schimbă-ți cămașa de noapte cu ceva mai... aha, uite o zdreanță acolo. E numai bună, deocamdată. Nu putem să le lăsăm pe spălătorese să se întrebe de ce-ți miroso cămășile de noapte a camfor și leacuri de alinare, nu-i așa? Acuma apucă-te de măturat podeaua, cat fac eu puțină ordine.

Așa s-au scurs următoarele câteva ore. Am dat cu mătura, apoi am curățat podeaua de piatră cu o cârpă. Mi-a dat indicații cum să fac ordine în grămada de obiecte de pe masa cea mare. Am așezat ierburile pe suportul pentru uscare. Am hrănit cele trei șopârle din cușca din colț cu bucăți de carne veche și mucegăită, pe care le-au înghițit pe nemestecate. Am frecat oale și vase și le-am așezat la loc. Chade a lucrat cot la cot cu mine, bucuros de tovărășia mea, și-am pălăvrăgit de parcă eram amândoi bătrâni. Sau tineri.

— Încă n-ai învățat să scrii? Nici să socotești? Pfui! Ce-o fi în capul bătrânului? Lasă că mă ocup eu de asta imediat. Ai fruntea tatălui tău, băiete, și te încrunți la fel ca el. Ți-a mai spus cineva? Aha, aici mi-erai, Alunecosule, nemernicule! Ce-ai mai pus la cale de data asta?

O nevăstuică maronie se iți de după o tapiserie și am fost imediat prezentați. Chade mi-a dat voie s-o hrănesc cu ouă de prepeliță dintr-un vas de pe masă și a răs când a văzut că animăluțul venea după mine, să-i mai dau. Mi-a dat o brățară de aramă pe care am găsit-o sub masă, prevenindu-mă că s-ar putea să-mi înverzească încheietura și avertizându-mă că, dacă mă întrebă cineva de unde-o am, să spun că am găsit-o în spatele grajdurilor.

După un timp, ne-am oprit să mâncăm prăjitură cu miere și să bem vin fiert. Am stat amândoi la o masă scundă, așezați pe niște covorașe din fața căminului. M-am uitat cum dansau flăcările pe obrazul brăzdat al lui Chade și m-am întrebat de ce părea atât de înfricoșător. Chipul i se schimonosi într-un zâmbet.

— Îți pare cunoscut, nu, băiete? Chipul meu, vreau să spun.

Nu-mi părea. Mă holbasem la cicatricile grotești de pe pielea albă și bolnăvicioasă. Habar n-aveam ce voia să spună Chade. L-am privit întrebător, încercând să-mi dau seama singur.

— Nu-ți mai chinui mintea, băiete. Toți rămânem cu urme, o să pricepi și tu, mai devreme sau mai târziu. Dar acuma, ei, bine... Se ridică, întinzându-se, astfel că haina îi dezveli pulpele pipernicite, albe. Acum e târziu, mai degrabă. Sau devreme, depinde care parte a zilei îți place mai mult. E timpul să te întorci în patul tău. Acum. N-o să uiți că acesta e marele nostru secret, nu? Nu numai eu și camera asta, ci și trezitul noaptea și lecțiile de omorât oameni, toate, da?

— N-o să uit, i-am promis. Apoi, simțind că ar însemna ceva pentru el, am adăugat: Ai cuvântul meu.

Chade chicoti, pe urmă înclină din cap cu tristețe. Mi-am pus iarăși cămașa de noapte și m-a condus în jos pe scări. A ținut felinarul slab lângă patul meu până m-am urcat în el și-a întins păturile peste mine, cum nu mai făcuse nimeni de când plecasem de la Burrich. Cred că am adormit când el nici nu plecase de lângă mine.

A doua zi a venit Brant să mă trezească, atât de mult întârzasem. M-am deșteptat amețit, cu capul plesnind de durere. Dar imediat ce a plecat, am sărit din pat și m-am repezit în colțul camerei. Am pipăit peretele rece cu palmele, dar nu am găsit nicio crăpătură în piatră sau în mortar care să-mi arate ușa secretă care, eram convins, era acolo. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că Chade ar fi fost doar un vis; chiar dacă m-aș fi gândit, aveam brățara de aramă pe mână, dovadă că totul era real.

M-am îmbrăcat în grabă, am trecut pe la bucătărie cât să iau o felie de pâine și niște brânză, din care încă mai mâncam când am ajuns la grajduri. Burrich se enervă din cauza întârzierii mele și-mi găsi cusur în toate, și la călărit, și la îngrijit caii. Îmi aduc bine aminte cum m-a dojenit:

— Să nu crezi că, dacă ai o cameră sus în castel și un blazon pe vestă, poți să zaci ca un derbedeu puturos până la amiază și pe urmă să te scoli numai ca să-ți piepteni pletele. Nu accept așa ceva. Oi fi tu bastard, dar ești bastardul lui Chivalry, și-o să fac din tine un om de care să fie mândru.

M-am oprit din treabă și am rămas cu țesala în mâni.

— Te referi la Regal, nu-i așa? întrebarea mea neobișnuită îl lăsă mască.

— Ce?

— Când vorbești de derbedei care zac în pat toată dimineața și nu fac nimic decât să se pieptene și să se îmbrace, vorbești de Regal.

Burrich deschise gura, apoi o închise. Obrajii lui bătuți de vânt se înroșiră mai tare.

— Nici tu, nici eu, mormăi într-un sfârșit, nu avem căderea să-i criticăm pe prinți. Am vorbit doar așa, în general, că omul, mai ales copilul, nu se cuvine să doarmă prea târziu dimineața.

— Și niciodată un prinț, l-am completat eu și am tăcut imediat, întrebându-mă de unde îmi venise gândul în minte.

— Și niciodată un prinț, aprobă Burrich sever. Era în staulul vecin și vedea de piciorul fierbinte al unui cal castrat. Animalul

necheză dintr-odată și l-am auzit pe Burrich icnind de efortul de a-l ține pe loc. Tatăl tău n-a dormit niciodată până când se urca soarele sus pe cer numai pentru că băuse cu o seară înainte. Sigur, îi plăcea vinul cum n-am mai văzut pe altul să-i placă, dar era și disciplinat. Și nici n-avea pe cineva care să-l trezească. Se scula din pat și aștepta de la cei aflați sub comanda lui să-i urmeze exemplul. Nu era foarte popular din cauza asta, dar soldații lui îl respectau. Oamenii apreciază la un conducător să facă el ceea ce le cere lor. Și să-ți mai spun ceva. Tatăl tău nu risipea banii împopoțonându-se ca un păun. În tinerețe, înainte de a se însura cu Lady Patience, lua cina într-o seară într-unul dintre turnurile mai mici. M-au așezat nu prea departe de el – o mare onoare – și am auzit din întâmplare frânturi din discuția pe care o purta cu fiica pe care un tată o așezase, plin de speranță, lângă viitorul rege. Fata l-a întrebat ce părere are despre smaraldele pe care le poartă, iar el i-a făcut complimente. „M-am întrebat, sire, dacă vă plac giuvaierile, pentru că în seara asta nu purtați niciunul”, l-a măgulit ea, flirtând. Atunci Chivalry i-a răspuns, foarte serios, că bijuteriile lui străluceau la fel de tare ca ale ei, dar erau mult mai mari. „O! Și unde păstrați bijuteriile acestea, aș fi încântată să le văd?”, s-a interesat fata. Păi, i-a răspuns el, i-ar face mare plăcere să i le arate în seara aceea, dar când se mai întunecă. Am văzut-o cum se înroșește, în așteptarea unui rendez-vous. Mai târziu, prințul chiar a invitat-o pe creasta zidului, dar a luat cu el jumătate din musafirii de la cină. A arătat spre luminile turnurilor de pază de pe coastă, lucind în întuneric, și i-a spus fetei că pe acelea le consideră cele mai frumoase și mai dragi giuvaiere și că a cheltuit banii dați de tatăl ei pe taxe pentru a le menține așa de strălucitoare. Apoi le-a arătat musafirilor cum pâlpâiau luminițele gărzilor tatălui ei în fortificațiile turnului și le-a spus că, atunci când se uită la ducele lor, ar trebui să vadă luminițele scânteind pe fruntea lui. A fost un compliment grozav pentru duce și pentru ducesă, iar nobilii ceilalți au luat aminte la el. Străinii n-au prea avut succes cu raidurile lor în vara aceea. Așa conducea Chivalry. Prin propriul exemplu și prin

arta cu care mânuia cuvintele. Așa ar trebui să procedeze orice prinț.

— Eu nu sunt prinț adevărat, ci bastard. Cuvântul suna ciudat în gura mea, acel cuvânt pe care-l auzisem atât de des, dar pe care îl rostisem atât de rar.

Burrich oftă ușor.

— Fii ce-ți spune sângele tău, băiete, și nu lua în seamă ce crede lumea.

— Uneori mă satur să tot fac lucruri grele.

— Și eu.

I-am cumpănit spusele în tăcere, cât am țesălat-o pe Cenușia pe umeri. Tot aplecat asupra calului, Burrich vorbi pe neașteptate:

— Nu pretind de la tine mai multe decât de la mine. Știi, nu?

— Știu, i-am spus, uimit că aducea vorba de asta.

— Nu vreau decât să dau tot ce am mai bun din mine prin tine.

Era o idee cu totul nouă pentru mine.

— Pentru că, dacă l-ai face pe Chivalry mândru de mine, de omul în care m-ai transformat, atunci poate că s-ar întoarce?

Sunetul ritmic pe care-l producea ungând cu alifie piciorul calului se estompă, apoi se opri brusc. Burrich rămase aplecat asupra animalului și vorbi încet, prin peretele staulului.

— Nu. Nu de-asta. Nu cred că l-ar mai convinge nimic să se întoarcă înapoi. Chiar dacă s-ar întoarce, n-ar mai fi omul care-a fost. Înainte, vreau să spun.

— E numai vina mea că a plecat, nu? Auzeam în minte ecoul celor rostite de țesătoare: *De n-ar fi fost băiatul, el ar fi ajuns următorul rege.*

Burrich făcu o pauză lungă.

— Nu e vina nimănui că s-a născut, zic eu... Oftă și vorbi mai departe, de parcă-i scotea cineva vorba cu cleștele din gură. Iar un bebeluș nu are cum să evite să fie bastard. Nu. Chivalry e singurul vinovat de prăbușirea lui, deși tare greu mi-e să recunosc lucrul ăsta.

L-am auzit cum freacă iar piciorul calului.

— Și de a ta, am adăugat eu, vorbind aproape de umărul Cenușiei, convins că nu mă aude.

Însă peste câteva clipe l-am auzit mormăind:

— Mă descurc foarte bine, Fitz. Foarte bine.

Își termină treaba și veni în staulul ieipei mele.

— Îți umblă limba azi ca bârfa pe la oraș, Fitz. Ce te-a apucat?

Veni rândul meu să mă opresc din lucru și să mă gândesc la răspuns. Precis ceva în legătură cu Chade, am tras eu concluzia: un lucru legat de cineva care voia să înțeleg și să am un cuvânt de spus despre ceea ce învățam. Acel lucru îmi dezlegase limba și am pus, în sfârșit, întrebările pe care le țineam în mine de atâția ani. Dar, pentru că nu mă puteam exprima direct, am scuturat din umeri și am răspuns sincer

— Doar niște lucruri la care m-am tot gândit.

Burich îmi acceptă răspunsul cu un mormăit.

— Păi... Ai făcut progrese, dacă ai ajuns să pui întrebări, dar nu-ți promit c-o să-ți răspund la ele întotdeauna. Mă bucur că te aud vorbind ca un bărbat. N-o să-mi mai fac atâtea griji că te transformi într-un animal.

Se uită fix la mine în timp ce rosti ultimele cuvinte, apoi se îndepărtă șchiopătând. L-am privit cum pleacă și mi-am adus aminte de seara când îl văzusem prima oară, când cu o singură vorbă potolise o cameră plină de bărbați. Nu mai era același om. Și nu doar din cauză că era schilod își schimbase purtarea și se uita lumea altfel la el. Era același stăpân al grajdurilor, recunoscut de toți, nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea acolo. Dar nu mai era mâna dreaptă a viitorului rege. Numai grija față de mine îl mai făcea omul lui Chivalry. Nu era de mirare că nu se putea uita la mine fără un pic de ranchiună. Nu el zămislise bastardul care-i adusese decăderea. Pentru prima oară de când îl cunoșteam, l-am privit nu numai cu precauție, dar și cu milă.

FIDELITATE

În unde regate și țărâmurii, se obișnuiește ca băieții să aibă întâietate asupra fetelor în probleme de moștenire. Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată în cele Șase Ducate. Titlurile se moștenesc numai prin ordinea nașterii.

Cel care moștenește un titlu trebuie să-l considere o datorie. Dacă un stăpân sau o stăpână a fost atât de nesăbuită, încât să taie prea mult din păduri deodată, să neglijeze viile sau să lase vitele să se împerecheze între ele prea des, locuitorii ducatului se pot revolta și pot merge la rege să-i ceară dreptate. S-a întâmplat așa ceva, fiecare nobil știe că asemenea lucruri nu sunt imposibile. Bunăstarea e a oamenilor, iar ei au dreptul să protesteze dacă ducele lor o administrează prost.

Când se căsătorește deținătorul unui titlu, el nu trebuie să uite acest lucru. Partenerul ales trebuie să vrea să ia și el parte la administrarea proprietății. Motiv pentru care, partenerul cu titlu inferior trebuie să-l cedeze următoarei rude mai tinere. Nu poți administra decât o singură proprietate. Ocazional, acest lucru a dus la diviziuni. Regele Shrewd s-a căsătorit cu Lady Desire, care ar fi fost ducesă de Farrow dacă n-ar fi ales să-i accepte oferta și să devină regină. Se spune că a ajuns să-și regrete hotărârea și să se convingă de faptul că, dacă ar fi rămas ducesă, ar fi avut mai multă putere. S-a măritat cu Shrewd știind foarte bine că era a doua lui regină, că prima îi născuse deja doi moștenitori. Nu și-a ascuns niciodată disprețul față de cei doi prinți mai mari și sublinia deseori că, prin naștere, e de rang mult mai înalt decât prima regină; îl considera pe fiul ei, Regal, mult mai nobil decât frații lui vitregi. A încercat să le insuflă și altora această idee, prin numele ales pentru fiul ei. Din păcate pentru planurile ei, cei mai mulți au privit acest șiretlic drept prost gust. Unii chiar o luau în zeflema și o numeau Regina Interioară, pentru că atunci când se îmbăta susținea categoric că avea influența politică necesară pentru a uni Farrow și

Tilth într-un regat nou, unul care va scăpa de conducerea lui Shrewd la porunca ei. Dar lumea îi pune pretențiile pe seama patimii pentru beție, și pentru alcool, și pentru droguri. Este adevărat totuși că, înainte de a cădea pradă cu totul dependenței, ea a pus la cale ruptura dintre ducatele interioare și cele de coastă.

Ardeam de nerăbdare să fac lecții nocturne cu Chade. Nu le țineam niciodată după un orar fix, nici nu se desfășurau după un plan anume. Putea să treacă o săptămână sau chiar două între ele sau puteam fi chemat în fiecare noapte timp de o săptămână, iar a doua zi să îmi duc treburile la capăt clătinându-mă. Uneori mă chema imediat ce se ducea toată suflarea din castel la culcare, alteori la orele mici ale dimineții. Era un orar extenuant pentru un băiat în creștere, dar nu m-am gândit niciodată să mă plâng lui Chade sau să refuz o întâlnire. Dar nici lui nu cred că i-a trecut prin minte că lecțiile mele nocturne mă dădeau peste cap. Nocturn fiind, pentru el noaptea probabil că era perioada cea mai bună să se ocupe de mine. Iar lecțiile pe care le învățam se potriveau în mod bizar cu orele întunecate.

Lecțiile lui aveau un orizont nemărginit. Petreceam câte-o seară studiind sârguincios ilustrațiile din tratatul lui uriaș despre plante, iar a doua zi trebuia să culeg șase exemplare care să se potrivească cu ele. Nu a considerat niciodată necesar să-mi spună unde să caut ierburile, în grădina de legume sau în ascunzișurile întunecoase ale pădurii, dar eu le găseam și mai și făceam observații între timp.

Ne jucam și jocuri. De exemplu, îmi spunea că a doua zi trebuie să merg la Sara, bucătăreasa, și s-o întreb dacă anul ăsta șunca are mai puțină grăsime decât anul trecut. Seara următoare trebuia să-i redau lui Chade toată conversația cu bucătăreasa, cuvânt cu cuvânt, și să-i răspund la zeci de întrebări: în ce poziție stătea, dacă era stângace, dacă auzea prost, ce gătea în clipa aceea. Nu accepta ca scuză timiditatea și reținerea mea, așa că am ajuns să cunosc mulți dintre oamenii de rând ai turnului. Deși le puneam

Întrebările lui Chade, fiecare dintre ei se bucura că mă interesam de el și era mai mult decât bucuros să-și împartă cunoștințele cu mine. Fără să vreau, mi-am câștigat reputația de „tânăr ager” și „băiat bun”. Peste ani de zile, mi-am dat seama că lecția nu era doar un exercițiu de memorie, ci și un mod de a-mi face prieteni printre oamenii obișnuiți și de a învăța cum gândesc. De atunci, mi s-a întâmplat de multe ori ca un zâmbet, un compliment despre cât de bine fusese îngrijit calul meu sau o întrebare pusă repede unui grăjdar să-mi aducă informații pe care nu le-aș fi obținut altfel, oricâți bani aș fi fost dispus să dau.

Alte jocuri îmi întăreau curajul și-mi ascuțeau spiritul de observație. Într-o zi, Chade mi-a arătat un scul și mi-a spus să aflu exact, fără s-o întreb pe doamna Hasty, unde ținea stocul de fire din care era făcut și ce ierburi s-au folosit la vopsirea lor. Peste trei zile mi s-a spus să-i fur femeii cea mai bune foarfecă de tuns și să o ascund după un anumit rastel cu sticle de vin, pe urmă să o duc la locul ei, toate astea fără să mă vadă nici ea, nici altcineva. La început, astfel de exerciții s-au dovedit foarte potrivite cu înclinația naturală a unui copil spre năzbâtii și rareori dădeam greș. Când greșeam, suportam consecințele pe pielea mea. Chade mă prevenise că nu mă va apăra de furia nimănui și-mi sugerase să am întotdeauna o minciună pregătită, ca să explic de ce mă aflam unde n-ar fi trebuit să mă aflu sau de ce dețineam un lucru care nu-mi aparținea.

Am devenit expert în minciună. Nu cred că am fost învățat să mint întâmplător.

Acestea erau lecțiile din abecedarul meu de asasin. Pe lângă altele. Luțea de mână și strecuratul pe nevăzute. Unde să lovești un om ca să-l lași fără simțire. Unde să lovești un om ca să moară fără să scoată un sunet. Unde să înjunghii un om ca să moară fără să sângereze prea mult. Pe toate le-am învățat repede și bine, prosperând sub îndrumarea lui Chade, care-mi aprecia agerimea minții.

În curând a început să mă folosească la treburi mărunte prin turn. Nu-mi spunea niciodată dinainte dacă îmi testa îndemânarea sau dacă treburile respective chiar trebuiau făcute. Pentru mine era totuna. Le duceam la îndeplinire din devotament față de Chade și față de poruncile lui. În primăvara aceluia an am „dres” vinul din pocalele unor delegați ai negustorilor din Bingtown ca să se îmbete mai tare decât intenționau. În aceeași lună, am ascuns una dintre marionetele trupei de teatru sosite la noi; păpușarul a fost nevoit să prezinte *Întâmplarea cu ceștile surori*, o povestioară populară veselă, în loc de drama istorică interminabilă pe care o pregătise. La Festivalul Verii, am adăugat o iarbă în ceaiul de după-amiază al unei slujnice, astfel că pe ea și pe încă trei prietene de-ale ei le-a apucat pântecăraia și n-au putut servi la masă în seara aceea. În toamnă, am legat o ață în jurul chișiței calului cu care venise un nobil în vizită pentru ca animalul să șchiopăteze temporar, iar stăpânul lui să stea la Buckkeep cu două zile mai mult decât plănuia. Nu știam niciodată motivele misiunilor pe care le primeam de la Chade. La vârsta aceea, eram mai interesat să duc o treabă la capăt decât să mă întreb de ce. Și asta, cred, era tot un lucru pe care trebuia să-l învăț: să mă supun unui ordin fără să întreb de ce a fost dat.

Una dintre misiuni mă aduse în al nouălea cer. Am știut chiar și atunci că nu era un capriciu de-al lui Chade. Mă chemă la el chiar înainte de a se crăpa de ziuă.

— Lordul Jessup și doamna lui sunt la noi în vizită de două săptămâni. Îi cunoști din vedere; el are o mustață foarte lungă, iar ea se joacă întruna cu părul ei, chiar și la masă. Știi de cine vorbesc?

M-am încruntat. Mai mulți nobili se adunaseră la Buckkeep pentru un consiliu în care să discute raidurile tot mai dese ale Străinilor. Am bănuț că ducatele de coastă voiau mai multe nave de război, dar cele interioare nu voiau să contribuie și ele la plata taxelor pentru o problemă pe care o considerau strict legată de țărmlul mării. Lordul Jessup și Lady Dahlia trăiau într-un ducat din

interior. Jessup cu mustața lui părea o fire schimbătoare și mereu agitat. În schimb, pe Lady Dahlia n-o interesa absolut deloc consiliul, ci-și petrecea mai toată vremea explorând orașul.

— Cea cu flori în păr? Care tot cad?

— Întocmai, îmi spuse Chade ferm. Foarte bine. O cunoști. Acum, uite ce ai de făcut. Nu am timp să pun la cale un plan cu tine. Astăzi, în orice clipă, ea va trimite un paj în camera prințului Regal. Pajul va duce un mesaj – un bilețel, o floare, un obiect. Vei lua obiectul din camera lui Regal înainte ca el să-l vadă. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap și am vrut să-i spun ceva, dar Chade rămase neclintit și aproape că mă alungă din cameră.

— Nu mai ai timp. Se luminează imediat! hotărî el.

Am reușit să mă ascund în camera lui Regal până când a sosit pajul. După felul în care s-a strecurat fata, am fost convins că n-o făcea prima oară. Așeză un sul mic și un boboc de floare pe perna lui Regal, apoi se furișă afară din odaie. În clipa următoare amândouă erau în vesta mea, iar mai târziu, sub perna mea. Cred că cel mai greu a fost să nu citesc ce scria pe sul. I l-am dat lui Chade, împreună cu floarea, în noaptea următoare.

În următoarele câteva zile am așteptat, convins că se va stârni agitație și sperând să-l văd pe Regal în mare încurcătură. Spre surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Regal se purta ca de obicei, numai că avea limba mai ascuțită și flirta fără rușine cu fiecare doamnă. În ceea ce-o privește pe Lady Dahlia, s-a arătat brusc interesată de dezbaterile din consiliu și l-a încurcat pe soțul ei, devenind o susținătoare ferventă a taxelor de război. Regina și-a exprimat nemulțumirea față de modificarea alianței și a exclus-o pe Lady Dahlia de la o degustare de vin din apartamentele ei. N-am înțeles nimic din toată tărașenia și, când i-am spus lui Chade, acesta m-a dojenit:

— Nu uita că ești omul regelui. Primești o sarcină, o îndeplinești. Ar trebui să fii foarte mulțumit de tine că ți-ai dus la capăt îndatorirea. Atât trebuie să știi. Numai Shrewd plănuiește mișcarea următoare și pune la cale un plan. Tu și cu mine poate că

nu suntem decât niște pioni, dar suntem cei mai buni dintre oamenii lui; fii convins de asta.

Însă Chade aflase limitele supunerii mele cu puțină vreme înainte. Când a fost să fac calul să șchiopăteze, mi-a sugerat să-i tai furcuța. Nici prin cap nu mi-a trecut. I-am spus, cu priceperea cuiva crescut printre cai, ci existau și alte mijloace de a ologi calul fără a-l răni și că ar trebui să aibă încredere în soluția aleasă de mine. Nici astăzi nu știu ce părere a avut când am refuzat să-l ascult. Nu mi-a reproșat nimic pe moment, nici nu m-a aprobat. Atunci, ca de multe alte ori, și-a ținut povețele pentru sine.

Regele mă chema la el tot la trei luni. De obicei, trimitea după mine dimineața, foarte devreme. Stăteam în fața lui, uneori când se scâldea, alteori când servitorul îi lega părul la spate, în coadă, cu fire aurii, cum numai regele avea voie să poarte, alteori când îi întindea hainele pe pat. Ritualul era întotdeauna același. Mă cerceta din cap până-n picioare, să vadă cât am crescut și dacă eram bine îngrijit, ca pe un cal pe care voia să-l cumpere. Îmi punea câteva întrebări, de obicei cum merge cu călăritul și cu mânuirea armelor, și-mi asculta serios răspunsurile scurte. Pe urmă întreba, mai mult ceremonios:

— Și consideri că îmi respect partea din învoiala noastră?

— Da, domnule, răspundeam eu.

— Atunci ai grijă să ți-o respecti și tu pe a ta, îmi replica întotdeauna, apoi îmi spunea să plec.

Iar servitorul care se ocupa de el sau îmi deschidea ușa la venire și la plecare parcă nici nu mă vedea și nu auzea nimic din vorbele regelui.

În același an, la sfârșitul toamnei, când iarna își scotea deja colții, am primit cea mai dificilă însărcinare.

Chade m-a chemat în camera lui imediat ce-am suflat în lumânare înainte de culcare. Am mâncat dulciuri și am băut puțin vin fierț în fața șemineului. M-a lăudat nemăsurat pentru ultima ispravă, când a trebuit să întorc pe dos, fără să fiu prins, toate cămășile puse la uscat pe sforile din curtea spălătoriei. Cel mai

greu mi-a fost să mă abțin din râs ca să nu-mi trădez ascunzătoarea - o vană pentru vopsit - când doi băieți de la spălătorie au spus că farsa mea e lucrătura spiritelor din apă și au refuzat să mai spele ceva în ziua aceea. Ca de obicei, Chade știa ce se petrecuse înainte de a-i spune eu. Am fost de-a dreptul încântat când mi-a povestit că Lew, șef peste spălătorie, a hotărât să se agațe sunătoare în toate colțurile curții și să fie împletită în ghirlande la fiecare fântână, ca să alunge spiritele și să se poată lucra a doua zi.

— Ai talent la asta, băiete, chicoti Chade și-mi ciufuli pletele. Încep să cred că nu există misiune pe care să n-o poți duce la capăt.

El ședea în scaunul lui cu spătar drept în fața focului, iar eu mă așezasem pe podea, cu spatele proptit de piciorul lui. Mă bătu pe umeri, așa cum lăuda Burrich puii de prepelicar când făceau ceva bine, apoi se aplecă în față și-mi șopti:

— Dar ți-am pregătit o provocare.

— Ce trebuie să fac? I-am întrebat nerăbdător.

— Nu va fi ușor, nici pentru cineva atât de îndemânatic, mă preveni el.

— Pune-mă la încercare! I-am provocat, la rândul meu.

— Peste o lună sau două, poate, după ce mai înveți câte ceva.

În noaptea asta vreau să te învăț un joc care să-ți ascută văzul și memoria.

Scotoci într-un săculeț și scoase pumnul plin. Îl deschise scurt în fața mea: pietre colorate. Apoi îl închise imediat.

— Ai văzut pietre galbene?

— Da. Chade, care e provocarea?

— Câte?

— Două. Chade, sunt sigur că pot să-i fac față acum.

— Se poate să fie mai multe?

— Da, dacă sunt bine ascunse sub cele de la suprafață. Dar nu cred. Chade, care e provocarea?

Desfăcu degetele bătrâne și amestecă pietrele cu arătătorul lui lung.

— Ai avut dreptate. Sunt numai două galbene. Mai încercăm o dată?

— Chade, pot s-o fac.

— Așa crezi, nu? Mai uită-te o dată la pietre. Unu, doi, trei, gata. Sunt pietre roșii?

— Da. Chade, care e misiunea?

— Mai multe roșii sau mai multe albastre? Să-mi aduci un obiect de pe noptiera regelui.

— Ce?

— Mai multe roșii sau mai multe albastre?

— Nu, adică, despre ce e vorba?

— Ai greșit, băiete! strigă Chade vesel. Deschise pumnul. Vezi, sunt trei roșii și trei albastre. Egale ca număr. Va trebui să te uiți mai repede, dacă vrei să faci față provocării.

— Și șapte verzi. Știu asta, Chade. Dar... vrei să fur de la rege?

Nu-mi puteam crede urechilor.

— Nu să furi, să împrumuți. Cum ai făcut cu foarfeca doamnei Hasty. Nu-i nimic rău să joci cuiva o festă, nu?

— Nimic rău, în afară de faptul că aș fi biciuit dacă aș fi prins. Sau și mai și.

— Și ți-e frică să nu te prindă. Vezi, ți-am spus că e mai bine să aștepți încă o lună sau două, până devii și mai iscusit.

— Nu de pedeapsă mă tem. Numai că, dacă sunt prins... regele și cu mine... am făcut o înțelegere...

Nu-mi găseam cuvintele. M-am uitat la el buimac, învățătura primită de la Chade făcea parte din înțelegerea mea cu Shrewd. De câte ori ne întâlneam, înainte de a începe lecția, îmi amintea serios de ea. Mi-am dat cuvântul că voi fi credincios și lui, și regelui. Sigur își va da seama că, dacă fac ceva împotriva regelui, îmi încalc promisiunea.

— E un joc, băiete, îmi spuse Chade, răbdător. Atât. O pozna. Nu-i ceva atât de serios cum crezi tu. Ți-o dau ca sarcină numai

pentru că odaia și lucrurile regelui sunt atât de bine păzite. Oricine poate să dispară cu o foarfecă de croitoreasă. De data asta vorbim de furt adevărat, de a pătrunde în camera regelui și de a lua un obiect care-i aparține. Dacă ai putea face asta, aș ști că nu mi-am pierdut timpul cu tine degeaba. Aș zice că apreciezi ce te-am învățat.

— Știi că apreciez tot ce m-ai învățat, am zis eu, repede. Nu la asta mă referisem. Chade nu mă înțelegea. Aș simți că... trădez. Ca și cum m-aș folosi de cunoștințele primite de la tine să-l păcălesc pe rege. Ca și cum i-aș râde în față.

— O! Chade se lăsă pe spate în scaun, cu zâmbetul pe buze. Nu te lăsa tulburat de asta. Regele Shrewd știe să râdă la o glumă bună. Orice obiect vei lua de la el, o să i-l duc chiar eu înapoi. Așa o să vadă cât de bine te-am educat și ce bine ai învățat tu de la mine. Fură ceva neimportant, dacă ești foarte îngrijorat; nu trebuie să-i iei coroana de pe cap sau inelul de pe deget! Peria de păr sau vreo hârtie... Mănușa sau cureaua. Nimic valoros. Doar un semn.

Mi-am zis că ar trebui să iau o pauză și să cumpănesc, dar știam că nu e nevoie.

— Nu pot s-o fac. Adică, nu vreau. Nu de la regele Shrewd. De la oricine altcineva, din camera oricui, da. Mai ții minte când am luat pergamentul lui Regal? O să vezi, mă furișez oriunde și...

— Băiete? rosti Chade încet, nedumerit. N-ai încredere în mine? Ascultă-mă, o să fie bine. E o provocare, nu înaltă trădare. De data asta, dacă ești prins, îți promit că ies în față și explic totul. Nu vei fi pedepsit.

— Nu despre asta-i vorba, am protestat, înnebunit. Vedeam că Chade era tot mai uimit de refuzul meu. Mi-am scotocit mintea ca să găsesc o explicație.

— Am promis să-i fiu credincios lui Shrewd. Și asta...

— Dar nu e vorba de necredință în ceea ce-ți cer eu! se răsti el. Am ridicat ochii și i-am văzut sclipiri furioase în privire. Speriat, m-am tras la o parte. Nu-l mai văzusem atât de pornit. Ce tot spui, băiete? Că-ți cer să-ți trădezi regele? Nu fi idiot. E doar un test

simpliciu, felul meu de a te examina și de a-i arăta lui Shrewd însuși ce ai învățat, iar tu te pui de-a curmezișul. Și încerci să-ți ascunzi lașitatea turuind despre credință. Băiete, mi-e rușine cu tine. Am crezut că ai tăria necesară, altfel nu m-aș fi apucat să te învăț.

— Chade! am strigat, îngrozit.

Mă lăsase cu gura căscată. Plecă de lângă mine. Simțeam că mica mea lume se clatină în vreme ce el rostea în continuare:

— Mai bine du-te înapoi în patul tău, băiețuș. Gândește-te bine cum m-ai jignit în noaptea asta. Ai insinuat că eu aș fi necredincios regelui nostru. Târăște-te înapoi pe scări, lașule. Și data viitoare când te chem... Dacă te mai chem, să fii gata să te supui. Altfel, să nu mai vii deloc. Acum pleacă.

Nu-mi mai vorbise așa niciodată. Nu țin minte să fi ridicat vreodată vocea la mine. M-am uitat încremenit, incapabil să înțeleg ceva, la brațul subțire, plin de cicatrice, care ieșea din mâneca veșmântului, la degetul lung, care arăta disprețuitor spre ușă și trepte. Când m-am ridicat, mi s-a făcut rău. Am amețit și a trebuit să mă proptesc de un scaun când am plecat. Dar m-am dus, așa cum mi-a cerut, neștiind ce altceva să fac. Chade, care devenise stâlpul de sprijin al universului meu, care mă convinsese că însemnam și eu ceva, își lua înapoi tot ce-mi oferise. Nu numai susținerea, dar și timpul petrecut împreună, speranța că puteam ajunge cineva în viață, cândva.

Am coborât scările împiedicându-mă și clătinându-mă. Niciodată nu fuseseră atât de multe și de reci. Ușa din spate se trânti și mă lăsă în beznă. Am bâjbâit până am ajuns în pat, dar păturile nu mă încălzeau, iar somnul nu voia să vină. M-am zvârcolit în chinuri. Cel mai rău era că, în adâncul sufletului, nu eram nehotărât. Nu puteam să fac ceea ce îmi cerea Chade. Așadar, îl voi pierde. Fără învățătura lui, nu-i mai eram de niciun folos regelui. Dar nu asta mă chinuia, ci faptul că urma să dispară din viața mea. Uitasem cum mă descurcasem fără el, când fusesem singur. Mi se părea imposibil să revin la chinul de a trăi de pe o zi pe alta, să trec de la o treabă la alta.

Am încercat cu disperare să găsesc o soluție, fără succes. Puteam să merg la Shrewd, să arăt acul și să mi se dea voie să-l văd, să-i spun în ce încurcătură am intrat. Dar ce-ar spune el? S-ar uita oare la mine ca la un băiețel prostuț? Ar zice că ar fi trebuit să-l ascult pe Chade? Mai rău, ar zice că am avut dreptate să nu-l ascult și s-ar supăra pe el? Acestea erau probleme prea apăsătoare pentru mintea unui copil și nu găseam soluții care să mă scoată din impas.

Când, în sfârșit, a venit dimineața, m-am târât din pat și m-am prezentat la Burrich, ca de obicei. Mi-am văzut de treabă într-o muțenie care mi-a atras mai întâi dojeni, apoi întrebări despre dureri de burtă. I-am spus că dormisem prost și m-a lăsat în pace fără să-mi vâre pe gât leacul cu care mă amenința. Nici cu armele nu m-am descurcat prea bine. L-am lăsat pe un copil mai mic decât mine să-mi tragă o lovitură zdravănă în cap. Hod ne-a certat pe amândoi pentru nesocotință și mi-a spus să stau jos puțin.

Îmi plesnea capul și-mi tremurau picioarele când m-am întors în turn. M-am dus în cameră, pentru că n-aveam chef de prânz și nici de conversația zgomotoasă de la masă. M-am trântit pe pat și am închis ochii, spunându-mi că o să mă odihnesc o clipă, dar am căzut într-un somn adânc. M-am trezit pe la jumătatea după-amiezii și m-am gândit la ce-o să-mi audă urechile pentru că pierdusem lecțiile din ziua aceea. Dar nici asta n-a fost suficient ca să mă trezesc de-a binelea, așa că am adormit la loc. M-a trezit o servitoare la vremea cinei, trimisă de Burrich să vadă ce-i cu mine. Am scăpat de ea, spunându-i că mi-e greață și nu mănânc până nu-mi trece. După plecarea ei, am moțăit, dar n-am mai dormit. N-am mai putut. Noaptea se lăsa în camera mea fără nicio rază de lumină și auzeam cum lumea din turn se pregătește de culcare. În beznă și liniște de mormânt, am stat și-am așteptat o poruncă la care nu îndrăzneau să mă supun. Dacă se deschidea ușa? Nu mă puteam duce la Chade, pentru că nu eram în stare să mă supun lui. Ce-ar fi mai rău: să nu mă cheme deloc sau să mă cheme și să nu îndrăznesc să merg la el? Am răsucit problema pe toate părțile și, când zorii se

furișau cenușii, am primit răspunsul. Chade nici nu se deranjase să trimită după mine.

Nici astăzi nu mă gândesc cu plăcere la zilele care au urmat. M-am târât de la una la alta cu inima atât de grea, că n-am mâncat și nici nu m-am odihnit bine. Nu mă puteam concentra la nicio datorie și îngھیteam muștrările dascălilor apatic, fără să crâcnesc. M-am pomenit cu o durere de cap care nu-mi mai trecea, iar stomacul mi s-a făcut nod și-a refuzat orice fel de mâncare. Numai gândul la bucate mă îngrețoșă. Burrich m-a suportat așa vreo două zile, apoi m-a îngھesuit într-un colț și m-a obligat să beau o licoare împotriva viermilor și un leac pentru întărirea sângelui. Combinația m-a făcut să vomit puținul pe care-l mâncasem în ziua aceea. M-a pus să-mi clătesc gura cu rachiu de prune. Nici în ziua de azi nu pot să beau rachiu fără să-mi vină rău. Apoi, spre mirarea mea, m-a târât pe scări în podul lui și mi-a poruncit țăfnos să mă odihnesc toată ziua. Seara m-a dus în turn. Sub ochii lui, a trebuit să beau o zeamă lungă și să mănânc o bucată de pâine. M-ar fi dus înapoi la el în pod, dacă n-aș fi insistat că voiam să dorm în patul meu. De fapt, trebuia neapărat să stau în camera mea. Trebuia să știu dacă Chade măcar încerca să mă cheme, fie că mergeam la el, fie că nu. Am stat treaz încă o noapte, cu ochii ațintiți la colțul mai întunecat din odaia mea. Dar nu m-a chemat.

Dimineața mi-a bătut cenușie la fereastră. M-am răsucit pe-o parte și am rămas în pat. Atât eram de mâhnit, că nu mai aveam putere să lupt. Soluțiile mele nu duceau nicăieri. De ce să mai cobor din pat? Îmi dădea târcoale o stare de somnolență însoțită de o durere de cap. Orice sunet era prea tare, îmi era când prea cald, când prea frig, indiferent cum îmi aranjam păturile. Am închis ochii, dar și visele erau strălucitoare și enervante: două voci se certau atât de tare, încât parcă le auzeam de lângă mine, din pat; era cu atât mai frustrant, cu cât mi s-a părut că un singur om se ceartă cu sine însuși și ține când partea lui, când a altuia.

— Nenorocește-l cum l-ai nenorocit pe celălalt! bodogănea el nervos.

— Tu și testele tale tâmpite!

— Niciodată nu ești destul de prudent. Nu te poți încrede în oricine. Sângele hotărăște. Testează-i caracterul⁵, atât.

— Metal! Dacă vrei o lamă care să lovească fără cap, du-te și fă-ți-o singur. Dă cu barosul în ea pân-o faci lată.

Apoi, mai încet:

— Nu mai am forță pentru asta. Nu mă mai las folosit. Dacă ai vrut să-mi pui la încercare firea, ai reușit.

Apoi:

— Nu-mi vorbi tu mie despre sânge și familie. Nu uita cine sunt pentru tine! Nu loialitatea lui o îngrijorează, nici a mea!

Glasurile supărate tăcură, se îmbină, începură să se certe din nou, de data asta mai înverșunat. Am deschis puțin ochii. Camera mea se transformase într-un mic câmp de luptă. M-a trezit cearta aprinsă dintre Burrich și doamna Hasty, care se băteau să mă îngrijească. Femeia avea un coș de nuiete din care ieșeau gâturile mai multor sticle. Mirosul de muștar și de mușetel dintr-o compresă pluti spre mine atât de pătrunzător, încât îmi venea să vomit. Burrich stătea neînduplecat între ea și pat, cu brațele încrucișate la piept și cu Vulpița la picioare. Cuvintele doamnei Hasty îmi răsunau în cap ca pietrele aruncate peste pietre. „În turn”, „rufăria aceea curată”, „te pricepi la băieți”, „câinele ăla împuțit”. Nu țin minte să fi spus și Burrich ceva. Stătea acolo neclintit, îi simțeam prezența și prin ochii închiși.

Mai târziu, plecă, dar Vulpița rămase în pat, nu la picioare, ci lipită de mine; gâfâia din greu, dar nu voia să mă părăsească și să se așeze pe podeaua răcoroasă. Am deschis iarăși ochii, dar era târziu, amurgea. Burrich îmi luase perna, o scuturase și se chinuia stângaci să mi-o vâre la loc sub cap, cu partea rece în sus. Se așeză greoi pe pat. Tuși ca să-și dreagă vocea.

⁵ Joc de cuvinte intraductibil. Mettle (caracter) și metal se pronunță similar (n. red.).

— Fitz, nu te-am mai văzut așa niciodată. Adică... orice s-ar petrece cu tine, nu-i nici de la burtă, nici în sânge. Dacă ai fi puțin mai mare, aş zice că suferi din cauza femeilor. Arăți ca un ostaş care a băut trei zile la rând, numai că tu n-ai băut. Băiete, ce se întâmplă cu tine?

Se uită la mine sincer îngrijorat. Tot așa se uita și când se temea să nu piardă mînzul vreo iapă sau când vânătorii aduceau înapoi câini prinși de mistreț. M-a impresionat și, fără să vreau, i-am scrutat mintea. Am dat peste veșnicul zid din ea, dar Vulpița scheună ușor și mă atinse cu botul pe obraz. Am încercat să dau glas frământărilor mele fără să-l trădez pe Chade:

— Mă simt atât de singur, m-am auzit spunând, dar chiar și mie vorbele mi-au sunat ca o plângere complet neînsemnată.

— Singur? Burrich încruntă din sprâncene. Fitz, sunt aici. Cum poți să spui că ești singur?

Așa se termină dialogul nostru, cu noi privindu-ne și neînțelegând nimic. Mai târziu mi-a adus de mâncare, dar n-a insistat să mănânc. Și a lăsat-o pe Vulpița cu mine peste noapte. O mică parte din mine se întreba cum ar reacționa cățeaua dacă s-ar deschide ușa, dar cealaltă, mai mare, știa că nu avea motive de îngrijorare. Ușa aceea nu avea să se mai deschidă niciodată.

A venit iarăși dimineața. Vulpița mă împunse cu nasul și scânci să iasă afară. Prea dărâmat ca să-mi pese dacă mă prinde Burrich, i-am cercetat mintea. Era flămândă și însetată și-i pocnea vezica. Agitația ei mă cuprinse dintr-odată și pe mine. Am tras pe mine o tunică, am coborât-o pe scări până afară, apoi am dus-o la bucătărie, să mănânce. Bucătăreasa a fost mai încântată decât mi-aș fi imaginat eu. Vulpiței i-a oferit o porție mare din tocana rămasă de cu seară, iar mie a insistat să-mi pregătească șase felii groase de șuncă pe coaja caldă a primei pâini coapte în ziua aceea. Mirosul fin al Vulpiței și pofta ei de mâncare mi-au trezit și mie simțurile și m-am pomenit mîncînd, nu pentru că mi-ar fi fost foame ca de obicei, ci pentru că prețuiam mîncarea ca orice ființă tânără.

De acolo, Vulpița m-a condus la grajduri și, cu toate că am ieșit din mintea ei înainte de a intra în ele, m-am simțit înviorat de contact. Aplecat să lucreze ceva, Burrich își îndreptă spatele, mă cercetă din priviri, se uită lung la Vulpița, bodogăni ceva pentru sine, apoi îmi întinse un biberon și un tampon.

— Orice-ar frământa mintea omului, se poate vindeca lucrând și ocupându-se de altceva. Cățeaua de șoricar a fătat acum câteva zile și un pui nu-i destul de voinic să se lupte cu ceilalți. Vezi dacă poți să-l ții în viață azi.

Era un pui urât. Pielea roz i se vedea prin blana dungată. Încă nu deschisese ochii, iar pielea i se încrețea pe la bot. Avea o coadă cât a unui șobolan și m-am minunat că mama nu-și sfâșia puii, atât de bine semănau cu rozătoarele. Era pipernicit și fără vlagă, dar l-am ispitit cu laptele cald și cu tamponul până când a supt puțin, dar a vărsat și pe el destul cât mama să se apuce să-l lingă și să-l atingă cu nasul. Am luat-o pe una dintre surorile lui de la sfârc – avea oricum burta rotundă și plină și sugea din încăpățânare – și l-am pus în locul ei. Cățelușa avea să fie albă, cu o pată neagră la un ochi. Mi-a prins degetul mic și a început să-l sugă și am simțit cât de puternic avea să-i fie maxilarul într-o zi. Burrich îmi povestise despre șoricari care sar la botul taurului și nu-i dau drumul, indiferent ce-ar face animalul. Nu avea nevoie de oameni care să învețe un câine să se poarte așa, dar nu-și putea ascunde respectul pentru curajul unui câine care se pune cu un taur. Șoricarii noștri erau ținuți pentru prins șobolani și duși să adulmece regulat prin păture și hambare cu grâne.

Așa mi-am petrecut toată dimineața. Am plecat la prânz, mulțumit că burtica puiului se rotunjise de lapte. După-masă am curățat bălegarul din grajd. Burrich mă ținea ocupat, dându-mi treabă după treabă, nelăsându-mi timp decât pentru muncă. Nu-mi vorbea și nu-mi puneă întrebări, dar întotdeauna își găsea de lucru la câțiva pași de mine. Se purta de parcă m-ar fi luat în serios când m-am plâns de singurătate și era hotărât să stea întotdeauna acolo unde îl puteam vedea. Am încheiat ziua lângă cățelușul meu, care

arăta mult mai zdravăn decât de dimineață. L-am legănat la piept și mi s-a târât sub bărbie, căutând lapte cu boticul lui bont. Mă gădila. L-am pus jos și m-am uitat la el. O să aibă nasul roz. Se zicea că șoricarii cu nasul roz erau cei mai sălbatici în luptă. Însă în mintea acestuia erau acum numai căldură, siguranță, lapte și afecțiune. L-am luat în brațe protector și l-am lăudat că s-a întremat. A dat din coadă în palmele mele. Iar Burrich s-a aplecat peste marginea staulului și mi-a tras una peste cap, făcându-mă să scâncesc odată cu puiul.

— Destul, mă preveni el aspru. Un om nu face așa ceva. Și nici n-o să-ți ajute sufletul frământat. Dă-i cățelul înapoi mamei.

M-am supus fără chef, deloc convins că Burrich avea dreptate când spunea că legătura cu un cățeluș nu rezolvă nimic. Tânjeam după lumea lui: paiele, frații lui, laptele și mama lui. În clipa aceea, era singura lume bună pentru mine.

După aceea am mers cu Burrich să mâncăm. M-a dus la popota ostașilor, unde nu contau manierele și nu trebuia să faci conversație. Era o alinare să fiu ignorat, să-mi treacă mâncarea pe deasupra capului fără să se agite nimeni ca să-mi pună ceva în farfurie.

Burrich s-a îngrijit să mănânc, însă pe urmă ne-am așezat afară, pe banca de lângă ușa din spate a bucătăriei, și am băut. Mai băusem bere și vin altă dată, dar niciodată în felul acela înverșunat, cum mi-a arătat Burrich. Când bucătăreasa a îndrăznit să iasă și să-l mustre că dă tărie unui copil, i-a aruncat aceeași privire cruntă pe care mi-o aduceam aminte din seara în care îl văzusem prima oară, atunci când a redus la tăcere o încăpere de soldați, ca să apere bunul nume al lui Chivalry. Femeia pur și simplu a plecat.

Burrich a venit cu mine în camera mea, mi-a tras tunica peste cap cât m-am clătinat eu lângă pat, apoi m-a trântit în așternut și a aruncat o pătură peste mine.

— Acuma o să dormi, mi-a spus, cu glas gros. Mâine o luăm de la început. Și poimâine iarăși. Până când o să te scoli într-o zi și-o să vezi că ce te-a frământat atâta nu te-a omorât.

A suflat în lumânare și-a plecat. Mi se învârtea capul și mă dureau oasele de atâta muncă. Dar tot n-am dormit. M-am pomenit plângând. Băutura desfăcuse strânsoarea din jurul stăpânirii mele și am vărsat lacrimi. Nu în liniște. Am suspinat, am sughițat și am bocit. Mi-a tremurat bărbia. Mi s-a uscat gâtul, a început să-mi curgă nasul și am plâns atât de tare, încât n-am mai putut respira. Cred că am vărsat toate lacrimile pe care le ținusem în mine din ziua în care bunicul a obligat-o pe mama să mă abandoneze.

— Nu mai pot! m-am auzit strigând și deodată am simțit cum simt prins strâns în brațe.

Chade mă luă și mă legănă ca pe-un bebeluș. Chiar și pe întuneric i-am recunoscut brațele osoase și mirosul de ierburi și praf. Uluit, m-am agățat de el și am plâns până am răgușit, până când mi s-a uscat gura și n-am fost în stare să mai scot niciun sunet.

— Ai avut dreptate, rosti Chade cu gura în părul meu, calm, liniștitor. Ai avut dreptate. Ți-am cerut să faci ceva rău și m-ai refuzat pe bună dreptate. N-o să mai fii supus la asemenea încercări niciodată. Nu de către mine.

Când m-am liniștit în cele din urmă, plecă pentru o vreme. Se întoarse cu o băătură călduță și insipidă, care nu era apă. Mi-a ținut cana la gură și am băut-o fără să întreb nimic. Apoi am căzut, doborât de somn pe neașteptate. Nici nu-mi amintesc când a ieșit Chade din cameră.

M-am trezit în zori și m-am prezentat la Burrich după un dejun copios. Am lucrat repede și atent și n-am înțeles deloc de ce se trezise Burrich mahmur și morocănos. A mormăit ceva despre „rezistă la băătură ca taică-său” și m-a lăsat liber mai repede, zicându-mi să merg și să fluier în altă parte.

Peste trei zile, regele m-a chemat la el în zori. Era deja îmbrăcat. Am văzut o tavă cu mâncare pentru mai mult de o persoană. Imediat ce am ajuns, și-a concediat servitorul și mi-a spus să mă așez. Am luat un scaun de la măsuța din cameră. Fără să mă întrebe dacă mi-e foame, m-a servit cu mâna lui și s-a așezat

de partea cealaltă a mesei, ca să mănânce și el. I-am înțeles gestul, dar n-am putut să mănânc prea mult.

A vorbit numai despre mâncare, n-a scos o vorbă despre înțelegeri, loialitate sau promisiuni. Când a văzut că am terminat, și-a împins farfuria la o parte și s-a foit stânjenit în scaun.

— A fost ideea mea, rosti el pe neașteptate, pe un ton aproape aspru. Nu a lui. N-a fost de acord cu ea de la bun început. Eu am insistat. Când vei fi mai bătrân, vei înțelege. Nu pot să-mi asum riscuri cu nimeni. I-am promis însă că vei auzi aceste lucruri din gura mea. A fost ideea mea, nu a lui. Și nu-i voi mai cere niciodată să-ți pună firea la încercare în felul acesta. Ai cuvântul meu de rege.

Și cu asta, mi-a făcut semn să plec. Când m-am ridicat, am luat de pe tava lui un cuțitaș de argint gravat, cu care tăiasse fructele. M-am uitat direct în ochii lui și, fără să mă ascund deloc, l-am lăsat să-mi alunece în mânecă. Regele Shrewd a căscat ochii cât cepele, dar n-a scos o vorbă.

Peste două nopți, Chade m-a chemat la el și am reluat lecțiile ca și cum nu le-am fi întrerupt deloc. El vorbea, eu ascultam. Ne-am jucat cu pietrele și n-am mai greșit. Mi-a dat o însărcinare și am glumit împreună. Mi-a arătat cum dansează pentru un cârnat Alunecosul, nevăstuica. Eram din nou prieteni. Dar, înainte de a pleca de la el, m-am dus la șemineu. În liniște, am așezat cuțitul în mijlocul poliței. De fapt, i-am înfipt lama în lemnul poliței. Am ieșit fără o vorbă și fără să mă uit la el. De fapt, n-am mai vorbit despre cele petrecute niciodată.

Cred că și astăzi cuțitul de argint e tot acolo.

UMBRA LUI CHIVALRY

Există două tradiții legate de botezarea odraslelor regale cu nume ce sugerează virtuți sau abilități. Cea mai respectată spune că, într-un fel, numele acestea obligă; că atunci când un asemenea nume este dat unui copil care va fi inițiat în tainele Meșteșugului, Meșteșugul contopește numele cu copilul, iar acesta nu are de ales, ci va crește practicând virtutea asociată lui sau ei prin numele primit. În această primă tradiție cred cu încăpățânare tocmai acei oameni care sunt înclinați să-și scoată pălăria în prezența nobililor de rang mai puțin însemnat.

O tradiție mai veche atribuie numele întâmplării, cel puțin la început. Se spune că regele Taker și regele Ruler⁶, primii doi dintre Străinii care aveau să conducă viitoarele Șase Ducate, nu purtau asemenea nume. În limba lor, numele sunau foarte asemănător cu aceleași cuvinte în limba Ducatelor și astfel au ajuns să fie cunoscuți prin omonimele lor, nu prin numele adevărate. Dar, pentru a servi regalitatea, e mai bine ca poporul să creadă că un băiat care primește un nume nobil trebuie să-și dezvolte o natură nobilă când crește.

— Băiete!

Am ridicat capul. Dintre cei cinci-șase copii care trândăveau pe lângă foc, niciunul nu reacționează, în afară de mine. Fetele nici nu observă când m-am mutat în capătul celălalt al mesei joase, unde stătea în genunchi Maestrul Fedwren. Avea un fel anume de a rosti cuvântul „băiete”, astfel încât toți știau când vrea să spună „băiat” și când „bastard”.

Mi-am vârât genunchii sub masa scundă și m-am așezat, apoi i-am prezentat lui Fedwren bucata mea de hârtie de orez. Cât și-a

6 Conducător (n. tr.).

plimbat el ochii pe coloanele mele de litere îngrijite, mi-am lăsat mintea să zburde.

Iarna ne adunase și ne înghesuise pe toți în Sala Mare. Afară, viscolul biciuia zidurile turnului, în vreme ce talazurile izbeau stâncile cu o forță care câteodată zguduia până și podeaua de piatră de sub picioarele noastre. Cerul acoperit de nori ne furase și puținele ore de lumină naturală searbădă pe care se îndurase iarna să ni le lase. Mi se părea că întunericul apasă deasupra noastră ca o ceață, și afară, și înăuntru. Semiobscuritatea mă zgâria pe ochi și mi-era somn fără să fiu obosit. Preț de-o clipă, mi-am lăsat simțurile libere și am perceput lenea care cuprindea câinii moțând sau foindu-se prin cotloane. Nici măcar acolo nu am găsit o imagine sau un gând care să-mi atragă atenția.

Focurile ardeau în toate cele trei căminuri, iar copiii se adunaseră în grupulețe, la căldură. În fața unuia, făurarii de arcuri și săgeți îi dădeau zor cu lucrul, ca nu cumva mâine să fie o zi senină și să nu aibă cu ce vâna. Jinduiam să stau cu ei, pentru că glasul molatic al lui Shelf se ridica și cobora în timp ce spunea o poveste des întreruptă de râsetele apreciative ale ascultătorilor. La căminul din capătul opus, voci de copii ciripeau într-un cor de socoteli. Câteva mămici vigilente mișcau din degetele de la picioare în timp ce croșetau horbotă, iar degetele bătrâne și zbârcite ale lui Jerdon pișcau harpa și îndrumau vocile tinere să cânte la unison.

Lângă focul nostru stăteau copiii care erau destul de mari, încât să șadă liniștiți și să învețe literele. Fedwren se ocupa de asta. Ochilor lui albaștri ageri nu le scăpa nimic.

— Aici, îmi zise el, arătând cu degetul. Ai uitat să tragi linia peste codițe. Mai ții minte cum ți-am arătat? Justice, deschide ochii și treci la exersat literele. Dacă te mai prind că picotești, te las să ne aduci un butuc pentru foc. Charity, tu te duci să-l ajuți dacă mai rânjești o dată. În afară de asta - își concentrează din nou atenția asupra muncii mele - faci literele mult mai frumos, nu numai pe cele ale Ducatelor, dar și runele Străinilor. Deși acelea nu se pot finisa pe hârtia asta proastă. Suprafața e prea poroasă și sugerează

cerneala prea repede. Hârtia de scoarță bine tasată e cea mai bună pentru rune. Își plimbă apreciativ degetul pe hârtia pe care scria. Dacă și mai departe lucrezi așa de frumos, înainte de a se sfârși iarna te las să faci o copie după *Leacurile reginei Bidewell*. Ce zici de asta?

Am încercat să zâmbesc și să mă arăt cât se poate de măgulit. Elevii nu primeau de obicei sarcini de copiere; hârtia bună era foarte rară și o trăsătură de condei neglijentă distrugea o coală întreagă. Știam că *Leacurile* era doar o carte cu proprietăți ale ierburilor și cu profeții, dar activitatea de copiere era o onoare la care aspira orice elev. Ridicându-mă să mă întorc la locul meu, Fedwren înălță brațul să mă oprească:

— Băiete?

M-am oprit. Fedwren păru stânjenit.

— Nu știu pe cine să întreb, în afară de tine. În mod normal, i-aș întreba pe părinți, dar... Din fericire, se îndură și lăasă propoziția neterminată. Se scărpină pe cap gânditor, cu degetele pătate de cerneală. Iarna se va termina curând, iar eu voi pleca din nou la drum. Știi ce fac eu vara, băiete? Bat toate cele Șase Ducate după ierburi și fructe sălbatice și rădăcini pentru cernelurile mele și fac provizii din hârtia de care am nevoie. E o viață frumoasă, să străbați liber drumurile vara și să stai aici în turn toată iarna. Sunt multe de spus despre ce înseamnă a trăi din munca de scrib.

Se uită la mine gânditor. M-am uitat și eu la el, întrebându-mă ce urmărește.

— Tot la câțiva ani, îmi iau câte un ucenic. Unii reușesc mai departe și fac muncă de scrib pentru turnurile mai puțin însemnate. Alții, nu. Unii nu au răbdare cu detaliile sau memorie pentru cerneluri. Eu cred că tu ai reuși. Te-ai gândit vreodată să te faci scrib?

Întrebarea mă luă complet pe nepregătite și m-am holbat la el muțeste. Nu mă șoca doar ideea de a deveni scrib, ci și aceea că Fedwren voia să mă facă ucenicul lui, să-l urmez și să învăț secretele meseriei sale. Trecuseră câțiva ani de la înțelegerea mea

cu bătrânul rege. În afara nopților alături de Chade și a după-amiezilor furate petrecute cu Molly și Kerry, nu mă gândisem că i-ar plăcea altcuiva tovărășia mea, cu atât mai puțin că ar putea să mă vrea de ucenic. Propunerea lui Fedwren m-a lăsat fără cuvinte. Probabil și-a dat seama că eram uluit, pentru că îmi oferii zâmbetul lui vesel, de bătrân tânăr.

— Ei, gândește-te la asta, băiete. Scribul are o meserie bună, iar tu ce alte perspective ai? Rămâne între noi, dar cred că ți-ar prinde bine să petreci o vreme în afara turnului.

— În afara turnului? am repetat eu, mirat. Parcă mi-ar fi tras cineva o perdea de pe ochi. Nici nu mă gândisem la așa ceva. Dintr-odată, drumurile care plecau din Buckkeep mi-au apărut scânteietoare, iar pe hărțile enervante pe care fusesem obligat să le învăț vedeam locuri care mă așteptau să le vizitez. Eram siderat.

— Da. Să pleci din Buckkeep. Pe măsură ce crești, umbra lui Chivalry se va subția. Nu te va proteja întotdeauna. Mai bine să fii pe picioarele tale, să ai propria viață și îndeletnicire înainte să pierzi protecția lui. Dar nu trebuie să-mi răspunzi pe loc. Mai gândește-te. Poate stai de vorbă și cu Burrich.

Mi-a dat înapoi hârtia de orez și m-a trimis la loc. Am cugetat la propunerea lui, dar nu cu Burrich am stat de vorbă despre ea. În primele ore ale unei dimineți noi, Chade și cu mine stăteam ghemuiți, cap la cap; eu culegeam cioburile roșii ale unui vas răsturnat de Alunecosul, iar el recupera semințele mici și negre împrăștiate în toate direcțiile. Alunecosul se cățăraseră pe marginea de sus a unei tapiserii lăsate și chițăia ca să se scuze, dar eu mi-am dat seama că se și distra pe seama noastră.

— Au venit tocmai din Kalibar semințele astea, felină slăbănoagă ce ești! îl mustră Chade.

— Kalibar, am repetat eu și am venit cu amănunte: la o zi de drum de hotarul nostru cu Sandsedge.

— Așa-i, băiete, mormăi Chade aprobator.

— Ai fost vreodată acolo?

— Eu? Nu. Am vrut să zic că semințele vin de foarte departe. Am trimis după ele la Firecrest. Au acolo o piață mare, care atrage neguțatori din toate ducatele și pe mulți dintre vecinii noștri.

— Ah, Firecrest. Ai fost vreodată acolo?

Chade stătu puțin să se gândească.

— O dată sau de două ori, când eram mai tânăr. Țin minte hărmălaia și zăpușeala. Așa sunt locurile din centrul țării, prea aride și prea calde. M-am bucurat când m-am întors la Buckkeep.

— Ai fost în vreun loc care să-ți placă mai mult decât Buckkeep?

Chade își îndreptă spatele încet, căci avea palma plină de semințe mici și negre.

— De ce nu mă întrebi direct ce vrei să afli, în loc s-o tot iei pe ocolite?

Așa că i-am povestit ce ofertă îmi făcuse Fedwren, dar și despre revelația mea, aceea că hărțile nu erau doar linii și culori, ci locuri și posibilități. Aș putea locui aici sau acolo, aș putea fi altcineva, un scrib sau...

— Nu, mă întrerupse Chade. Oriunde te-ai duce, tot bastardul lui Chivalry ai fi. Fedwren e mai deștept decât l-am crezut, dar tot nu înțelege. Nu vede cum stau lucrurile în general. În ochii lui, aici la curte ești întotdeauna bastardul, urgisitul. Dar nu-și dă seama că aici te bucuri de darurile regelui Shrewd, primești învățătură sub ochii lui și nu ești o amenințare pentru el. Bineînțeles, aici trăiești sub umbra lui Chivalry. Firește, ea te protejează. Dacă ai pleca de aici, ai deveni un pericol pentru rege și unul și mai mare pentru moștenitorii lui. N-ai duce un trai liber, de scrib rătăcitor. Ai fi găsit într-o dimineață în patul tău dintr-un han cu gâtul tăiat sau ai fi străpuns de o săgeată pe drumul mare.

Am simțit un fior de spaimă.

— Dar de ce? am întrebat încet.

Chade oftă. Lăsă semințele într-un vas și-și scutură ușor degetele de praf.

— Pentru că ești bastard regal, ostaticul propriului tău neam. Deocamdată, așa cum ți-am zis, nu ești o amenințare pentru Shrewd. Ești prea tânăr. Pe lângă asta, te are sub nas și nu te poate scăpa din ochi. Trăim vremuri tulburi. Raidurile Străinilor sunt tot mai îndrăznețe. Locuitorii de la malul mării încep să protesteze, zicând că avem nevoie de mai multe vase de patrulare, unii cer chiar să avem propriile noastre vase de război, ca să atacăm și noi, ca răspuns la raiduri. Dar Ducatele Interioare nu vor să plătească pentru niciun vas, cu atât mai puțin pentru acelea care ne-ar arunca într-un război adevărat. Se plâng că regele nu se gândește decât la coastă, că nu le pasă de fermele lor. Și că muntenii sunt mai prevăzători cu hârțiile de trecere. Taxele de negoț cresc în fiecare lună. Așa că negustorii vorbesc pe la colțuri și se plâng unii altora. Spre sud, în Sandsedge și mai departe, e secetă, vremuri grele. Localnicii blestemă, de parcă regele și Verity ar fi de vină și pentru asta. Verity e un tovarăș plăcut la un pahar, dar nu e nici ostașul, nici diplomatul care a fost Chivalry. Preferă să vâneze căpriori sau să-i asculte pe menestrelii lângă foc decât să călătorească iarna pe drumuri, pe vreme rea, și să țină legătura cu celelalte ducate. Mai devreme sau mai târziu, dacă situația nu se îmbunătățește, oamenii se vor uita în jur și vor spune: „Ei, bine, un bastard nu merită atâta atenție. Chivalry ar fi trebuit să urmeze la tron; ar fi pus capăt necazurilor imediat. Poate că ar fi ținut prea mult la protocol, dar cel puțin ar fi pus lucrurile pe roate și nu i-ar fi lăsat pe străini să ne calce în picioare.”

— Deci Chivalry ar mai putea deveni rege? Întrebarea îmi dădu un fior de plăcere. Mi-am și închipuit intrarea lui triumfală în Buckkeep, întâlnirea noastră și... Și pe urmă ce?

Chade păru să-mi citească gândurile pe față.

— Nu, băiete. Nici o șansă. Chiar dacă l-ar cere poporul, mă îndoiesc că ar trece peste necazul în care s-a vârat singur sau peste dorința regelui. Dar ar stârni murmure și proteste, iar ele ar putea duce la răscoale și încăierări și, da, nu i-ar face viața prea

ușoară bastardului. Ar trebui să se rezolve și situația ta, într-un fel sau altul. Ori cadavru, ori unealta regelui.

— Unealta regelui. Înțeleg.

Am simțit o apăsare pe suflet. Imaginea bolții senine arcuite peste drumurile gălbui pe care le străbăteam călărind pe Cenușia dispăru într-o clipită. În schimb, mi-au venit în minte câinii de vânătoare în adăposturile lor și șoimul cu masca pe cap și legat, așezat pe încheietura regelui și eliberat numai la dorința lui.

— Nu e chiar așa de rău, mă asigură Chade pe un ton calm. De cele mai multe ori, ne construim singuri o închisoare în jurul nostru, așa cum tot singuri ne alegem libertatea.

— N-o să ajung niciodată să călătoresc, așa-i? Deși era o idee nouă, călătoritul deveni pe neașteptate extrem de important pentru mine.

— N-aș zice chiar așa. Chade scotocea după un obiect cu care să astupe vasul plin de semințe. În cele din urmă, se mulțumi să-l acopere cu o farfurioară. O să ajungi să vizitezi multe locuri. Pe ascuns, atunci când ți-o vor cere interesele familiei. Asta e valabil pentru orice prinț. Crezi că Chivalry a ales singur unde să-și dovedească diplomația? Crezi că lui Verity îi place să fie trimis să viziteze orașele prădate de Străini, să asculte plângerile celor care stăruie că, dacă ar fi fost mai bine apărați sau dacă în cetățile lor ar fi fost mai mulți oameni, așa ceva nu s-ar fi întâmplat? Un prinț adevărat se bucură de foarte puțină libertate când e vorba să aleagă unde sau cum își va petrece timpul. Chivalry probabil că are acum mai multă libertate decât a avut vreodată să hotărască unde și cum să-și petreacă vremea.

— Numai că nu se poate întoarce la Buckkeep? Realizarea mă străfulgeră și mă făcu să îmi pierd cu cioburile în mână.

— Numai că nu se poate întoarce la Buckkeep. Nu se face să tulburăm populația cu vizitele unui fost viitor rege. E mai bine că s-a făcut nevăzut în liniște.

Am aruncat cioburile în foc.

— Măcar el a ajuns să plece undeva, am mormăit. Eu nici în oraș n-am voie...

— Atât de mult contează asta pentru tine? Să cobori într-un port umil, murdar și soios ca Buckkeep?

— Sunt și alt fel de oameni acolo... Am șovăit. Nici măcar Chade nu știa de prietenii mei. Am riscat. Îmi zic Bobocul. Și nu se gândesc că sunt „bastard” de câte ori se uită la mine.

Nu mai dădusem glas gândurilor acestora până atunci, dar orașul mă atrăgea dintr-odată mai mult ca oricând.

— Of, rosti Chade și umerii i se mișcă odată cu oftatul, dar apoi tăcu. În clipa următoare, începu să-mi explice cum poți îmbolnăvi un om dându-i rubarbă și spanac la aceeași masă, ba chiar îl poți omorî, dacă porțiile sunt suficiente, fără niciun pic de otravă. L-am întrebat cum procedezi să nu-i îmbolnăvești pe ceilalți meseni și discuția noastră a luat alt curs. De-abia mai târziu mi-am dat seama că vorbele pe care le rostise despre Chivalry fuseseră ca o profeție.

Peste două zile, am aflat cu surprindere că Fedwren mă cerea pentru el o zi sau două. Și mai surprins am fost când mi-a dat o listă de provizii pe care să i le aduc din oraș și destul argint ca să le cumpăr, plus doi bănuți pentru mine. Mi-am ținut respirația, așteptându-mă ca Burrich sau un alt dascăl de-al meu să se împotrivescă, dar mi s-a spus să plec degrabă. Am ieșit pe poartă cu un coș pe braț, amețit de libertatea neașteptată. Am numărat lunile scurse de la ultima mea escapadă și-am constatat uluit că trecuse mai bine de-un an. Am plănuit imediat să mă reobișnuiesc cu orașul. Nu-mi spusese nimeni când să mă întorc și eram sigur că pot să fur un ceas, două pentru mine fără să-și dea seama cineva.

Fedwren voia diverse lucruri, așa că am bătut toate străzile. Habar n-aveam la ce-i folosesc unui scrib părul uscat de sirenă sau o grămadă de nuci. Poate că făcea din ele cerneală colorată, mi-am zis. Nu le-am găsit la prăvăliile obișnuite, așa că m-am dus în bazarul din port, unde oricine avea o pătură și ceva de vânzare își zicea negustor. Algele le-am găsit repede și am aflat că se pun în

supă. Pentru nuci mi-a luat mai mult timp, pentru că se aduceau din centrul țării, nu de pe mare, iar comercianții care veneau cu ele erau mai rari.

Dar le-am găsit și pe ele, lângă coșuri cu țepi de porc spinos, mărgele din lemn, conuri de nucă și material din scoarță de copac bătută. Femeia care le vindea era bătrână, cu păr argintiu, nu alb sau gri. Avea un nas mare și tare și pomeți ieșiți în evidență, ca niște rafturi. Erau trăsături moștenite și îmi păreau atât noi, cât și cunoscute. M-am înfiorat când mi-am dat seama că era de la munte.

— Keppet, mi se adresă femeia care vindea lângă ea, în timp ce îmi terminam cumpărăturile. Am privit-o lung, crezând că vorbea cu bătrâna căreia tocmai îi plătisem. Dar ea pe mine mă țintea. Keppet, repetă ea, insistentă. M-am întrebat ce-o fi însemnând cuvântul în limba ei. Părea un soi de cerere, dar bătrâna nu făcea decât să privească în gol spre stradă, așa că am ridicat din umeri în semn de scuză către vecina ei mai tânără și am plecat, punând nucile în coș.

N-am făcut decât vreo câțiva pași, când am auzit-o strigând din nou: „Keppet!” M-am uitat în spate și le-am văzut pe cele două femei bătându-se. Bătrâna o prinsese pe tânără de încheieturi, iar tânăra se zbătea și dădea din picioare să scape. Negustorii din jurul lor se ridicau în picioare alarmați și-și trăgeau marfa de lângă ele. Poate că m-aș fi întors să urmăresc bătaia, dacă n-aș fi dat cu ochii de un chip cunoscut.

— Nară Spartă! am exclamat.

Se întoarse cu fața la mine. O clipă, am crezut că m-am înșelat. Trecuse un an de când n-o mai văzusem. Cum se putea cineva schimba atât de mult? Părul negru, împletit cuminte în spatele urechilor, acum îi cădea liber pe umeri. Nu mai purta vestă și pantaloni largi, ci bluză și fustă. Hainele de adult mă lăsară fără cuvinte. Probabil că m-aș fi întors și-aș fi pretins că o confund, dacă nu m-ar fi provocat din ochii negri și nu m-ar fi întrebat cu glas distant:

— Nară Spartă?

M-am ținut pe poziție.

— Nu ești Molly Nară Spartă?

Ridică mâna și-și dădu la o parte părul de pe obraz.

— Sunt Molly Chandler.

Mi s-a părut că mă recunoaște, dar tot cu aceeași voce de gheață îmi vorbi:

— Nu cred că ne cunoaștem. Cum vă numiți?

Nedumerit, am reacționat fără să gândesc. I-am pătruns în minte. Am descoperit că e agitată și m-am mirat că se teme. Am încercat s-o liniștesc și cu gândul, și cu vorba.

— Sunt Bobocul, i-am spus imediat.

Făcu ochii mari, apoi râse ca de-o glumă bună. Bariera pe care o ridicase între noi se sparse ca o bulă de săpun. Am regăsit-o dintr-odată așa cum o știam. Aceeași apropiere dintre noi care îmi amintea de Curiosul. Stânjeneala dispăru. Gloata se strângea în jurul bătaușelor, dar noi le-am lăsat în urmă și am pornit să ne plimbăm pe străzile cu dale de piatră. I-am admirat fusta. Mi-a spus că purta fuste de câteva luni și că le prefera pantalonilor. Cea de pe ea fusese a mamei sale; auzise că nu mai găsești lână țesută atât de fin, nici vopsită într-un roșu atât de aprins. La rândul ei, îmi admiră hainele. Atunci mi-a trecut prin cap că poate și ea mă considera pe mine foarte schimbat. Purtam cămașa cea mai bună, pantalonii fuseseră spălați nu demult, iar în picioare aveam bocanci buni, de ostaș, deși Burrich spusese că nu merită să îmbrac haine bune, pentru că tot cresc. Molly m-a întrebat ce treabă am și i-am răspuns că fac niște comisioane pentru dascălul de litere din turn. I-am mai spus că aveam nevoie de două lumânări din ceară de albine, o minciună sfruntată, care mi-a permis să mă plimb cu ea mai departe pe străzile întortocheate. Ne-am ciocnit coatele din greșeală. A început să-mi povestească despre viața ei. Căra și ea un coș pe braț, cu diverse pachete și mănunchiuri de ierburi pentru parfumarea lumânărilor, mi-a explicat. Ceara de albine absoarbe mult mai bine aroma decât seul, credea ea. Făcea cele mai bune

lumânări parfumate din Buckkeep, o recunoșteau și ceilalți doi meșteri de lumânări din oraș. Uite, miroase-o pe asta, e levănțică, nu-i așa că-i minunat parfumul? Preferatul mamei sale. Și al ei. Asta miroase a ierburi sfărâmate și îndulcite, asta a monardă. Asta-i rădăcină de secerător, nu-i prea place, nu, dar unii zic că, dacă o pui în lumânări, alungă durerea de cap și tristețea de iarnă. Mavis Threadsnip îi spusese că mama lui Molly o amesteca și cu alte ierburi și obținea o lumânare minunată, care potolea colicii bebelușilor. Așa că Molly se hotărâse să încerce și ea, să experimenteze, să vadă dacă găsește ierburile potrivite ca să refacă rețeta mamei ei.

Își arăta cunoștințele și îndemânările cu atâta calm, încât ardeam de nerăbdare să cresc în ochii ei:

— Știu rădăcina de secerător. Unii fac din ea o alifie pentru dureri de umeri și de spate. De aici i se trage numele. Dar dacă distilezi o tinctură din ea și o amesteci cu vin nici nu i se simte gustul și cine o bea doarme o zi și o noapte și încă o zi, iar un copil moare în somn.

Căscă ochii cât cepele și se îngrozi de ultimele mele cuvinte. Am tăcut, simțind cum iar se strecoară stinghereala între noi.

— De unde știi lucrurile astea? mă întrebă ea, cu respirația tăiată.

— Am... Le-am auzit de la o moașă care călătorea și vorbea cu moașa noastră din turn, am bâiguit eu o minciună. A fost... o poveste tristă, despre un bărbat rănit căruia i s-a dat o licoare ca să doarmă, dar copilul lui a băut și el. O poveste foarte, foarte tristă. Molly se în muie și mă privi din nou cu căldură. Ți-am spus asta numai ca să fii atentă cu rădăcina. Să n-o lași prin preajma copiilor.

— Mulțumesc. O să am grijă. Te pricepi la ierburi și rădăcini? N-am știu că un scrib poate fi interesat de ele.

Mi-am dat seama că mă credea ajutor de scrib. N-am văzut niciun motiv să-i spun adevărul.

— A, păi, Fedwren folosește multe lucruri pentru vopselele și cernelurile sale. Unele copii le face simple, dar altele sunt mai

împodobite cu păsări, pisici, țestoase și păsări. Mi-a arătat un tratat de ierburi cu toate frunzele și florile desenate pe chenarul paginii.

— Tare mi-ar plăcea să-l văd, zise ea din adâncul sufletului, iar eu am și început să mă gândesc la un mod de a-l fura pentru câteva zile.

— S-ar putea să-ți fac rost de o copie, s-o citești... nu s-o păstrezi, dar s-o studiezi câteva zile, m-am oferit, cam șovăitor.

Râse, dar am simțit o undă de supărare.

— De parcă eu știu să citesc! Dar îmi închipui că tu ai prins ceva învățătură tot făcând comisioane pentru scrib.

— Cât de cât, i-am spus, uimit de invidia din ochii ei când i-am arătat lista de cumpărături și i-am mărturisit că pot să citesc toate cele șapte cuvinte de pe ea.

O cuprinse rușinea dintr-odată. Începu să meargă mai încet și mi-am dat seama că ne apropiam de prăvălia de lumânări. Aș fi vrut să știu dacă mai primea bătaie de la tatăl ei, dar n-am îndrăznit s-o întreb. Cel puțin pe fața ei nu se vedea nicio urmă de violență. Am ajuns la ușa prăvăliei și ne-am oprit acolo. Molly luă o hotărâre bruscă, pentru că mă prinse de mânecă, trase aer adânc în piept și mă întrebă:

— Crezi c-ai putea să citești ceva pentru mine? Măcar o parte?

— O să încerc, m-am oferit.

— Când am... acum că port fuste, tata mi-a dat lucrurile mamei. Mama o ajuta să se îmbrace pe o doamnă din turn în copilărie și a învățat literele. Am niște tăblițe de la ea. Aș vrea să știu ce scrie în ele.

— O să încerc, am repetat.

— Tata e în prăvălie.

Nu mai spuse nimic, dar felul în care mi-a atras atenția era suficient.

— Trebuie să cumpăr două lumânări de ceară pentru Fedwren, i-am amintit. Nu îndrăznesc să mă întorc în turn fără ele.

— Nu te purta prea prietenos cu mine, mă preveni ea, apoi deschise ușa.

Am urmat-o, dar încet, de parcă numai din întâmplare am intrat amândoi deodată. N-ar fi trebuit să fiu atât de circumspect. Tatăl ei dormea dus într-un scaun, lângă șemineu. M-a șocat cât de mult se schimbase. Fusesse slab, dar acum era scheletic; la față aducea cu o plăcintă pe jumătate coaptă, trântită peste o tartă cu fructe plină de cocloașe. Chade mă învățase bine. M-am uitat la unghiile și la buzele lui, chiar și prin cameră, și am știut că nu mai avea mult de trăit. Poate că n-o mai bătea pe Molly pentru că nu mai avea putere. Fata îmi făcu semn să stăm în liniște. Dispăru în spatele draperiilor care separau prăvălia de locuința lor, lăsându-mă să explorez locul.

Era o încăpere plăcută, nu prea mare, dar cu tavanul mai înalt decât aveau majoritatea prăvăliilor și locuințelor din Buckkeep. Cred că Molly cea harnică mătura și făcea curățenie. Un miros plăcut și o lumină blândă umpleau atelierul. Lumânările atârnav pe un suport, în perechi agățate de fitilul comun. Lumânările din seu pentru vapoare umpleau un raft. Erau și trei lămpi de ceramică smălțuită, pentru cine-și permitea să le cumpere. Pe lângă lumânări, am văzut oale cu miere, un produs secundar al stupilor de albine pe care îi ținea în spate și de la care obținea ceara pentru cele mai fine produse ale ei.

Molly reapăru și-mi făcu semn să merg după ea. Aduse un suport de lumânări și niște tăblițe și le așeză pe o masă. Pe urmă se dădu înapoi și strânse din buze, parcă întrebându-se dacă se purta înțelept.

Tăblițele erau lucrate în stil vechi. Simple plăci de lemn tăiate în lungul fibrei și frecate cu nisip. Literele fuseseră minunat netezite și apoi sigilate în lemn cu un strat gălbui de sacâz. Erau cinci tăblițe la număr, lucrate desăvârșit. Patru dintre ele, rețete de ierburi pentru lumânări de leac. În timp ce le citeam pe fiecare pe rând, o vedeam pe Molly cum se străduiește să le țină minte. Când am ajuns la a cincea, am ezitat.

— Asta nu e o rețetă, i-am spus.

— Păi, ce este? mă întrebă ea șoptit.

Am scuturat din umeri și am început să i-o citesc: „Astăzi s-a născut Molly Buchețel, fata mea, dulce ca un buchețel de flori. Pentru durerile nașterii, am ars două lumânări conice de mirt și două rotunde, parfumate cu doi pumni de violete mărunte, care cresc lângă moara lui Dowell, și un pumn de sorbestrea tăiată foarte fin. Să facă și ea la fel când vine vremea să nască un copil și nașterea va fi la fel de ușoară ca a mea, iar pruncul tot desăvârșit. Așa cred eu.”

Atât scria. Când am terminat de citit, se lăsă o liniște de mormânt. Molly îmi luă tăblița, o strânse în mâini și se uită lung la ea, de parcă ar fi citit printre rânduri lucruri pe care eu nu le văzusem. M-am mișcat de pe un picior pe altul, iar foșnetul îi aduse aminte de prezența mea. Strânse tăblițele în liniște și dispăru cu ele încă o dată.

Când se întoarse, merse încet la raft și luă două lumânări din ceară de albine, apoi încă două, rotunde și roz, de pe alt raft.

— Nu-mi trebuie decât...

— Sst! Nu trebuie să-mi dai niciun ban. Cele cu parfum din flori de fructe dulci îți vor trimite vise liniștite. Mie îmi plac foarte mult, cred o să-ți placă și ție.

Îmi vorbea prietenește, dar când mi-a pus lumânările în coș, mi-am dat seama că aștepta să plec. Mă conduse totuși până la ușă și o deschise fără zgomot, ca să nu-l trezească pe tatăl ei.

— La revedere, Bobocule, îmi spuse, apoi îmi oferii un zâmbet larg. Buchețel. N-am știut că așa m-a botezat. Nară Spartă mi se spunea pe stradă. Cred că celor mai bătrâni, care știau cum m-a botezat, li s-a părut amuzant. Și, după o vreme, au și uitat cum mă cheamă, de fapt. Nu-i nimic. Nu mă deranjează. Acum am un nume. Un nume de la mama mea.

— Ți se potrivește, am zis, într-o izbucnire de curtoazie, apoi, când am văzut că se uită lung și am simțit că mă înroșesc în obraji, am plecat în grabă. Am constatat cu uimire că se făcuse târziu după-amiază, aproape seară. Am făcut în grabă restul

cumpărăturilor, cerșind ultimul lucru de pe listă, o piele de nevăstuică, printre obloanele trase de negustor la fereastră. Mi-a deschis ușa morocănos, plângându-se că-i plăcea să mănânce mâncarea caldă, dar i-am mulțumit de atâtea ori, încât probabil m-a crezut cam țicnit.

Mă străduiam să străbat cât mai repede porțiunea cea mai abruptă a drumului înapoi spre turn, când am auzit tropot de copite în spatele meu. Călăreții veneau de la docurile orașului, în mare grabă. Era ridicol. Nimeni nu ținea cai în oraș, pentru că drumurile erau prea abrupte sau prea denivelate ca să fie de prea mare folos. În plus, orașul se concentra într-o zonă atât de restrânsă, încât a călări era un moft, nu o necesitate. Deci caii trebuiau să fie de la grajdurile turnului. M-am retras într-o parte a drumului și am așteptat, curios să aflu cine risca să-l înfurie pe Burrich mânând caii pe pietrele lunecoase și strâmbe, pe lumină slabă.

Spre uimirea mea, i-am văzut pe Regal și Verity pe armăsarii negri, mândria lui Burrich. Verity avea o cravașă cu pene, ca cele pe care le purtau mesagerii când veneau la turn cu vești de cea mai mare însemnătate. Văzându-mă că stau liniștit lângă drum, opriră amândoi atât de brusc, încât calul lui Regal se răsuci într-o parte, gata să cadă în genunchi.

— Burrich o să facă o criză dacă rupi genunchii mânzului, am strigat disperat și am alergat spre el.

Regal scoase un țipăt nearticulat. În secunda următoare, Verity se strica de râs.

— Ai crezut că-i o stafie, cum am crezut și eu. Puah, băiete, ne-ai tras o sperietură, cum ai stat acolo nemișcat. Și semeni așa de bine cu el. Hei, Regal!

— Verity, ești un tâmpit. Ține-ți gura! Regal trase mânios de hățuri și pe urmă își netezi vesta. Ce cauți pe drum la ora asta târzie, bastardule? Ce naiba pui la cale, de te strecori din turn în oraș la vremea asta?

Eram obișnuit cu disprețul lui Regal. Însă dojana aceasta aspră era o noutate. De obicei, mă evita sau se trăgea de lângă mine, de

parcă aş fi fost o grămadă de bălegar. Luat prin surprindere, am răspuns repede:

— Mă îndrept spre turn, nu dinspre el, domnule. Am făcut nişte comisioane pentru Fedwren. Am ridicat coşul drept dovadă.

— Sigur că da. Rânji. Ce minciună credibilă! E cam mult pentru o coincidenţă, bastardule, îmi aruncă el din nou cuvântul jignitor.

Probabil că m-am arătat şi jignit, şi nedumerit, pentru că Verity pufni în stilul lui şi spuse:

— Nu-l lua în seamă, băiete. Ne-ai speriat pe amândoi. Tocmai a venit o navă în oraş, arborând steagul pentru mesaje speciale. Şi când Regal şi cu mine ne-am dus să aflăm despre ce-i vorba, ce să vezi? Era de la Patience, ne anunţa că Chivalry a murit. Şi pe urmă, venind pe drum, ce ne e dat să vedem? Pe Chivalry copil, stând liniştit în faţa noastră, şi cum eram în starea aceea sufletească apăsătoare...

— Eşti un mare idiot, Verity, se răsti Regal. De ce nu strigi să te-audă tot oraşul înainte de a afla regele. Şi nu-i mai băga în cap bastardului că seamănă cu Chivalry. Din câte am auzit, are deja destule idei de-ale lui, şi pentru asta trebuie să-i mulţumim dragului nostru tată. Hai! Avem de transmis un mesaj.

Regal smuci iar hăţurile şi îmboldi calul cu pintenii. M-am uitat cum pleacă şi în prima clipă nu m-am gândit la altceva decât să merg la grajduri când ajung în turn şi să verific cât de tare e rănit calul la gură. Dar, dintr-un motiv necunoscut, am ridicat capul spre Verity şi am spus:

— A murit tata.

Stătu nemişcat pe cal. Deşi mai solid şi mai gras decât Regal, tot şedea mai bine în şa. Cred că vedeam ostaşul din el. Se uită la mine preţ de-o clipă, apoi rosti:

— Da. Fratele meu e mort.

Unchiul meu mi-a permis în clipa aceea să mă simt înrudit cu el şi de atunci încolo am început să-l privesc cu alţi ochi.

— Sari în spatele meu, băiete, te duc eu în goană la turn, se oferi el.

— Nu, mulțumesc. Burrich m-ar jupui dac-ar afla c-am călărit doi pe-un cal.

— Asta așa e, băiete, mă aprobă Verity amabil. Atunci să știi, îmi pare rău că ai aflat vestea în felul ăsta. Nu știu unde mi-a fost capul. Încă nu-mi vine să cred.

I-am surprins frântura de suferință din glas. Se aplecă în față, șopti ceva calului și țâșni. Am rămas din nou singur pe drum.

Începu să cadă o ploaie fină, ca o ceață, alungând și ultimul strop de lumină, iar eu tot în același loc stăteam. M-am uitat în sus, la turnul care se profila negru pe cerul înstelat; ici-colo sclipea câte-o luminiță risipită. Mi-a venit să las coșul jos și s-o iau la goană, să fug prin întuneric și să nu mă mai întorc. Ar veni cineva să mă caute? Mă îndoiam. Mi-am mutat coșul pe brațul celălalt și am început urcușul istovitor în susul dealului.

7

ÎNSĂRCINAREA

Când a murit regina Desire, unele buze au murmurau „otravă”. Am ales să scriu aici numai ceea ce știu că e purul adevăr. Regina Desire a murit otrăvită, dar s-a otrăvit singură, ani la rând, n-a fost mâna regelui. De nenumărate ori a încercat s-o convingă să renunțe la otrăvurile pe care le înghițea fără măsură. A consultat doctori și specialiști în ierburi, dar nici n-o convingeau bine să renunțe la una, că ea descoperea imediat una nouă pe care s-o încerce.

Spre sfârșitul ultimei veri din viața sa, a devenit tot mai nesocotită, luând mai multe feluri de otrăvă deodată. Nici măcar nu mai încerca să-și ascundă năravul. Purtarea ei îl puneă pe Shrewd la grea încercare, pentru că, atunci când se amețea cu vin sau fum, arunca acuzații grave și făcea afirmații revoltătoare, fără s-o intereseze cine era prin preajmă sau ce ocazie se sărbătorea. A fi crezut că excesele de la sfârșitul vieții ei i-au dezamăgit pe urmașii ei. Dimpotrivă, aceștia au declarat că Shrewd a făcut-o să se

autodistrugă sau chiar a otrăvit-o cu mâna lui. Dar eu pot să spun foarte sigur că nu regele e vinovat de moartea ei.

Burrich mi-a tăiat părul, în semn de doliu. Mi-a lăsat firul numai cât lățimea degetului. S-a ras și el pe cap, ba și-a dat jos și barba și sprâncenele, atât de îndurerat era. Porțiunile palide ale corpului său contrastau puternic cu nasul și obrajii roșcovani; îi dădeau o înfățișare foarte stranie, mai stranie decât a oamenilor pădurii, care veneau în oraș cu părul lipit de cap cu smoolă și cu dinții vopsiți în roșu și negru. Copiii se uitau la creaturile acelea sălbatice și șușoteau pe la spatele lor, însă știau de frica lui Burrich. Cred că din cauza ochilor lui. Am văzut orbite în cranii care arătau mai pline de viață decât ochii lui în zilele acelea de doliu.

Regal și-a trimis un om să-l ia la rost pe Burrich că s-a ras în cap și că m-a tuns pe mine. Așa se purta doliu după un cap încoronat, nu după unul care a renunțat la tron. Burrich s-a uitat fix în ochii bărbatului până când acesta a plecat. Verity și-a tăiat câțiva centimetri din păr și din barbă, așa se jelea după un frate. Unele gărzi din turn și-au scurtat cozile împletite, cum fac războinicii când le moare un camarad. Dar ceea ce făcuse Burrich cu el și cu mine era o exagerare. Oamenii se holbau la noi. Am vrut să-l întreb de ce trebuie să plâng după un tată pe care nici nu l-am cunoscut, care nu a venit niciodată să mă vadă, dar a fost destul să mă uit o dată în ochii lui înghețați și la gura lui aspră, ca să-mi piară îndrăzneala.

Nimeni nu-l informase pe Regal că Burrich tăiasse câte-o șuviță din coama fiecăruia cal, nici despre duhoarea răspândită de focul în care a ars tot părul sacrificat. Aveam o idee vagă despre ce însemna asta: Burrich trimitea o parte din spiritele noastre să fie împreună cu Chivalry, un obicei moștenit de la nația bunicii sale.

Parcă murise chiar el. O forță de gheață îi anima trupul; își ducea toate treburile la capăt fără cusur, dar și fără suflet sau mulțumire. Slugile lui, care înainte se întreceau care să primească și o mișcare din cap în semn de laudă de la el acum îi întorceau capul, de parcă le era rușine cu el. Numai Vulpița nu l-a părăsit.

Cățeaua cea bătrână se ținea scai de el oriunde mergea, deși stăpânul n-o răsplătea nici măcar cu o privire sau o mângâiere. O dată am luat-o în brațe, de milă, și chiar am îndrăznit să-i sondez mintea, dar m-am lovit de o amortăală și-o spaimă de-a intra în legătură cu alte minți. Suferea împreună cu stăpânul ei.

Viscolul biciuia și urla printre stânci. Ziua se lăsa un ger care alunga orice gând de primăvară. Chivalry a fost îngropat la Withywoods. S-a ținut post în turn, dar scurt și discret. A fost mai degrabă un semn de respect al tradiției decât un doliu adevărat. Cei care-l jeleau sincer erau considerați de prost gust. Viața lui publică ar fi trebuit să i se încheie odată cu abdicarea; ce lipsă de tact din partea lui să atragă atenția asupra sa murind!

Exact la o săptămână de la moartea tatălui meu m-a trezit curentul familiar de pe scara secretă și lumina galbenă care mă chema. M-am sculat și am urcat degrabă treptele către refugiul meu. Mi-ar fi prins bine să scap de atmosfera stranie din jur, să amestec ierburi și să miros fumuri ciudate alături de Chade. Nu mai aveam nevoie de senzația că sufletul mi-e suspendat, ca atunci când am auzit de moartea lui Chivalry.

Dar masa de lucru nu era luminată, iar căminul din partea aceea a camerei era rece. Chade stătea în fața propriului foc. Îmi făcu semn să mă așez lângă scaunul lui. M-am așezat și m-am uitat la el, dar privirea lui scruta flăcările. Ridică brațul plin de cicatrice și îl odihni pe părul meu țepos. Am stat așa o vreme, amândoi cu ochii la foc

— Ei, băiete, asta ne mai lipsea, rosti el în cele din urmă, apoi tăcu, de parcă altceva nu mai era de spus. Îmi ciufuli părul scurt.

— Burrich m-a tuns, i-am zis eu, dintr-odată.

— Am văzut.

— Nu-mi place. Mă înțeapă când pun capul pe pernă și nu pot să dorm. Gluga îmi alunecă. Și arăt groaznic.

— Arăți ca un băiat în doliu după tatăl său. N-am mai spus nimic. Crezusem că părul meu era doar puțin mai lung decât al lui Burrich, dar Chade avea dreptate. Avea lungimea impusă de doliul

unui băiat după tatăl său, nu pe aceea a unui supus plângându-și regele. Asta mă deranja și mai tare.

— Totuși de ce să port doliu după el? I-am întrebat pe Chade ce nu îndrăznisem să-l întreb pe Burrich. Nici măcar nu l-am cunoscut.

— A fost tatăl tău.

— A lăsat o femeie grea. Când a aflat, a plecat. Halal tată. Nu i-a păsat niciodată de mine.

Spusesem în sfârșit ce aveam de spus, cu glas tare, sfidător. Mă înfuriau și Burrich cu jelitul lui, și durerea tăcută de acum a lui Chade.

— N-ai de unde să știi. Nu auzi decât bârfe. Ești prea tânăr ca să înțelegi anumite lucruri. N-ai văzut niciodată o pasăre care atrage prădătorii spre ea, prefăcându-se rănită, ca să-și salveze puii.

— Nu cred în așa ceva, am ripostat, dar pe neașteptate mai puțin convins. N-a făcut nimic care să mă facă să cred că ține la mine.

Chade întoarse către mine privirea bătrână, ochii roșii și scufundați în orbite.

— Dacă ai fi știut tu că ține la tine, ar fi știut și alții. Când o să devii bărbat, o să înțelegi cât l-a costat asta. Să nu te cunoască, numai pentru a te ști în siguranță. Să-i facă pe dușmanii lui să te ignore.

— Ei, bine, acum n-o să-l mai „cunosc” până la sfârșitul zilelor mele, am zis, bosumflat.

Chade oftă.

— Iar sfârșitul zilelor tale o să vină mult mai târziu decât s-ar fi întâmplat dacă tatăl tău te-ar fi recunoscut drept moștenitorul lui. Se opri, apoi mă întrebă precaut: ce vrei să afli despre el, băiete?

— Totul. Dar tu de unde știi?

Cu cât mai tolerant se arăta Chade, cu atât mai arogant mă făceam eu.

— L-am cunoscut toată viața. Am... lucrat cu el. De multe ori. Ne potriveam cum se potrivește mănusa pe mână, ca să zic așa.

— Și tu erai mâna sau mânășă?

Oricât de obraznic i-am vorbit, Chade nu s-a enervat deloc.

— Mâna, răspunse el, după ce stătu puțin pe gânduri. Mâna care se mișcă nevăzută, învelită de mânășă de catifea a diplomației.

— Ce vrei să spui? Eram intrigat, în ciuda supărării.

— Că se pot face anumite lucruri. Chade își dresе glasul. Se pot întâmpla lucruri care ușurează calea diplomației. Sau îndeamnă una dintre părți să fie mai dornică să negocieze. Se pot întâmpla anumite lucruri...

În clipa aceea, se dărmă lumea pentru mine. Adevărul îmi apăru brusc în fața ochilor, ca o viziune a ceea ce era Chade și a ceea ce aveam eu să devin.

— Vrei să spui că, dacă un om moare, atunci e mai ușor de negociat cu urmașul lui. E mai devotat cauzei noastre, de frică sau...

— Din recunoștință. Da.

Un fior de groază îmi scutură trupul când toate piesele jocului se așezară la locul lor. Atâtea lecții și învățătură, iată pentru ce. Am vrut să mă ridic, dar Chade mă prinse imediat de umăr.

— Sau un om rămâne în viață, trăiește cu doi sau cu cinci sau cu zece ani mai mult decât a crezut că poate și, când va negocia, o va face cu înțelepciunea și toleranța vârstei. Sau un bebeluș poate fi vindecat de o tuse care-l îneacă și mama va înțelege dintr-odată, recunoscătoare, că ceea ce oferim noi va fi în avantajul tuturor. Mâna nu e întotdeauna aducătoare de moarte, băiete. Nu întotdeauna.

— Dar de suficiente ori.

— Nu te-am mințit niciodată în legătură cu asta. Două lucruri am sesizat în glasul lui Chade pe care nu le remarcasem până atunci: se apăra și se simțea rănit. Dar tinerețea e nemiloasă.

— Nu cred că vreau să mai învăț ceva de la tine. Cred c-o să merg la Shrewd și-o să-i spun să găsească pe altcineva care să omoare oamenii pentru el.

— Asta numai tu hotărăști. Însă te sfătuiesc să n-o faci, deocamdată.

Calmul lui mă luă pe nepregătite.

— De ce? Mi-am dat seama că vorbeam în șoaptă.

— Pentru că unii vor vrea să pună capăt poveștii ăsteia cu Chivalry. Și asta se poate realiza cel mai bine prin eliminarea ta. Te vor urmări, ca să vadă cum reacționezi la moartea tatălui tău. Îți dă idei și te agită? Vei deveni o problemă, așa cum a fost el?

— Poftim?

— Băiatul meu, spuse Chade și mă trase lângă el. Am simțit pentru prima oară posesiunea în vorbele lui. Trebuie să fii potolit și prudent în perioada asta. Am înțeles de ce te-a tuns Burrich, dar, sincer să fiu, aș fi preferat să n-o facă. Aș vrea să nu își amintească nimeni că ești fiul lui Chivalry. Ești încă un pui ieșit din ou... dar ascultă-mă. Nu schimba nimic deocamdată. Așteaptă jumătate de an sau un an. Apoi ia o hotărâre. Dar acum...

— Cum a murit tata?

Chade mă scrută din priviri.

— N-ai auzit că a căzut de pe cal?

— Ba da. Și l-am auzit pe Burrich înjurându-l pe bărbatul care a spus asta, zicând că Chivalry n-a căzut de pe cal și nici calul nu l-a trântit pe el.

— Burrich trebuie să-și pună frâu limbii.

— Atunci, cum a murit tata?

— Nu știu. Dar nici eu nu cred că a căzut de pe cal. Chade rămase tăcut. M-am ghemuit la picioarele lui ciolănoase și desculțe și m-am întors să privesc spre flăcări.

— O să mă omoare și pe mine?

— Nu știu, veni răspunsul după o pauză lungă. Nu și dacă intervin eu. Cred că mai întâi trebuie să-l convingă pe regele Shrewd că e necesar. Și dacă reușesc asta, eu sigur voi ști.

— Deci crezi că amenințarea vine din turn.

— Da.

Chade așteptă multă vreme întrebarea mea, care nu mai veni. Îi răspunde oricum:

— N-am știut nimic până nu s-a întâmplat ce s-a întâmplat. N-a fost mâna mea la mijloc. Nici măcar n-au apelat la mine. Poate pentru că știau că nu m-aș fi limitat doar să-i refuz. Aș fi avut grijă să nu se întâmple nimic.

— Aha. M-am relaxat puțin. Dar Chade mă învățase prea bine cum gândește curtea. Atunci probabil că n-o să vină la tine dacă se hotărăsc să mă elimine. O să se teamă că mă avertizezi.

Îmi prinse bărbia și îmi întoarse fața spre el.

— Moartea tatălui tău trebuie să fie singura avertizare de care ai nevoie, acum sau oricând. Ești bastard, băiete. Întotdeauna vom fi un risc, întotdeauna vom fi vulnerabili. Întotdeauna se pot lipsi de noi, dacă nu suntem absolut necesari pentru propria lor siguranță. Ai învățat mulțor de la mine în ultimii ani. Ține învățătura foarte aproape de tine și călăuzește-te întotdeauna după ea. Dacă vreodată faci în așa fel încât ei să nu aibă nevoie de tine, te vor ucide.

L-am privit cu ochi mari.

— Acum nu au nevoie de mine.

— Zău? Eu îmbătrânesc. Tu ești tânăr și docil, semeni cu un membru al familiei regale și ai înfățișare nobilă. Câtă vreme nu ai ambiții nepotrivite, vei fi în siguranță. Făcu o pauză, apoi rosti cu glas apăsător: noi suntem oamenii regelui, băiete. Ai lui și numai ai lui, într-un fel care poate nici nu ți-a trecut prin cap. Nimeni nu știe ce știi eu și majoritatea au și uitat cine sunt. Sau cine am fost. Cine știe adevărul despre noi l-a aflat de la rege.

Am stat să pun lucrurile cap la cap.

— Atunci... Ziceai că amenințarea vine din turn. Dacă n-a fost mâna ta, n-a fost nici a regelui... Regina! am strigat, deodată sigur pe mine.

Chade își ascunde gândurile în spatele pleoapelor.

— Asta e o presupunere periculoasă. Și mai periculoasă dacă ai impresia că trebuie să acționezi bazându-te pe ea.

— De ce?

Oftă.

— Când îți vine o idee și te-ai decis că e adevărată fără să ai dovezi, nu mai vezi celelalte posibilități. Trebuie să te gândești la toate, băiete. Poate că a fost un accident. Poate că Chivalry a fost omorât de cineva pe care l-a jignit la Withywoods. Poate că n-a avut nimic de-a face cu faptul că era prinț. Sau poate că regele mai are un asasin, despre care eu nu știu nimic, și chiar el a adus moartea fiului său.

— Nu crezi nimic din toate astea, i-am spus eu, sigur pe mine.

— Nu. Nu cred. Pentru că nu am nicio dovadă că sunt adevărate. Așa cum nu am nicio dovadă că tatăl tău a murit din ordinul reginei.

Atât mai țin minte din conversația noastră de atunci. Dar sunt convins că Chade m-a făcut intenționat să mă gândesc la cine l-a omorât pe tata, că a semănat în mine semințele prudenței față de regină. Mi-am ținut gândul pentru mine, nu doar în zilele care au urmat. Mi-am văzut de treabă ca de obicei. Treptat, părul mi-a crescut la loc și, până la începutul verii, lucrurile au revenit la normal. Tot la câteva săptămâni eram trimis cu comisoane în oraș. Mi-am dat curând seama că, indiferent cine mă trimitea cu ele, unul sau două obiecte de pe listă ajungeau în camera lui Chade, așa că am ghicit cine avea grijă să mă bucur de scurte clipe de libertate. Nu reușeam să vorbesc cu Molly de fiecare dată când ieșeam, dar îmi era destul să stau în fața vitrinei prăvăliei sale până mă vedea și schimbam măcar un salut cu capul. Odată am auzit pe cineva în piață laudându-i lumânările parfumate și zicând că doar mama ei le mai făcuse atât de plăcute. Am zâmbit și m-am bucurat pentru ea.

A venit vara și a adus vreme călduroasă pe coasta noastră, iar, odată cu ea, pe Străini. Unii se dădeau negustori cinstiți, aduceau mărfuri din ținuturi reci - blănuri și chihlimbar, fildeș și butoiașe cu ulei - și spuneau povești de necrezut, care îmi făceau părul măciucă, așa cum pățeam când eram mic. Marinarii noștri nu aveau încredere în ei, îi numeau spioni sau alte lucruri, mai urâte, dar

Străinii aveau mărfuri de calitate, iar aurul cu care cumpărau de la noi vin și cereale era tare și greu și negustorii noștri îl primeau.

Și alți Străini ne vizitau țărmurile, deși nu se apropiau de turnul din Buckkeep. Aveau cuțite și torțe, arcuri și berbeci, și veneau să prade și să distrugă orașele pe care le prădau și le distrugeau de ani de zile. Uneori invazia lor semăna cu o întrecere complicată și sângeroasă: ei trebuiau să găsească orașele nepregătite și neînarmate suficient, noi trebuia să-i atragem cu ținte aparent vulnerabile și apoi să-i ucidem și să-i măcelărim. Dar, dacă era un concurs, atunci, în vara aceea noi l-am pierdut rușinos. De câte ori mergeam în oraș, auzeam noi vești despre distrugeri și noi proteste ale locuitorilor.

Sus, în turn, printre războinici, aveam cu toții senzația că suntem mărginiți. Străinii scăpau navelor noastre de patrulare cu ușurință și nu cădeau niciodată în cursă. Loveau acolo unde nu aveam destui oameni și când ne așteptam mai puțin. Cel mai stânjenit era Verity, pentru că pe umerii lui căzuse sarcina de a apăra regatul când Chivalry renunțase la tron. Prin cârciumi se zvonea că, de când nu mai primea sfaturile înțelepte ale fratelui său mai mare, toate se duceau de râpă. Nimeni nu protesta împotriva lui încă, dar mă tulbura gândul că nici nu-l susținea nimeni cu tărie.

În mintea mea de copil, consideram că raidurile n-au cum să mă afecteze. Sigur, nu era bine că aveau loc și îmi părea rău de cei ale căror case erau arse sau prădate. Dar, fiind în siguranță în turn, nu-mi păsa aproape deloc de teama și de vigilența permanente din alte porturi, nici de chinul celor care își construiau casele în fiecare an, numai ca să le vadă arzând anul viitor. Ignoranța mea nu avea să mai dureze mult.

Am coborât la Burrich pentru „lecție” într-o dimineață, deși petreceam la fel de mult timp doftoricind animale și antrenând mânji și mânze cât petreceam învățând. Luasem locul lui Cob la grajduri, căci el se ocupa acum de caii și câinii lui Regal. Dar în ziua aceea, spre surprinderea mea, Burrich mă duse sus, în odaia lui, și

îmi spuse să mă așez la masă. Mă îngrozea perspectiva unei dimineți plicticoase petrecute reparând hamuri.

— Astăzi o să te învăț cum să te porți, mă anunță el brusc. Am sesizat o umbră de îndoială în vocea lui, ca și cum nu mă credea în stare să învăț un asemenea lucru.

— Cu cail? am făcut eu pe neștiutorul.

— Nu. Asta știi deja. Cu lumea. La masă, după masă, când oamenii stau și discută unii cu alții. Astfel de maniere.

— De ce?

Burrich se încruntă.

— Pentru că, din motive pe care eu nu le pricep, o să-l însoțești pe Verity când merge la Neatbay ca să se întâlnească cu ducele Kelvar de Rippon. Ducele Kelvar nu cooperează cu ducele Shemshy la întărirea cu oameni a turnurilor de pe coastă. Shemshy îl acuză că lasă turnurile complet nepăzite, așa că Străinii navighează și chiar ancorează lângă Insula de Pază, iar de acolo atacă localitățile lui Shemshy din Ducatul Shoaks. Prințul Verity se va consulta cu Kelvar despre aceste afirmații încă nedovedite.

Înțelegeam perfect situația. Toată lumea bârfea despre ea. Ducele Kelvar de Rippon răspundea de trei turnuri de pază. Cele două care păzeau punctele din Neatbay aveau întotdeauna oameni suficienți, pentru că apărau cel mai bun port din Ducatul Rippon, însă turnul de pe Insula de Pază nu proteja decât puțin din ceea ce era valoros pentru ducele Kelvar; linia de coastă înaltă și stâncoasă apăra puține orașe, iar așa-ziișilor invadatori, chipurile, le-ar veni greu să-și țină vasele departe de stânci în timpul raidurilor. Țărml de la miazăzi era lăsat în pace. Insula de Pază era mai mult casa pescărușilor, a caprelor și a unei populații dense de moluște. Însă turnul de pe ea era vital pentru a apăra Southcove din Ducatul Shoaks. Din el se vedeau atât canalele interioare, cât și cele exterioare, fiind plasat pe o creastă naturală, care permitea focurilor să fie observate ușor de pe uscat. Shemshy însuși avea un turn de pază pe Insula Oului, dar aceasta nu era decât o mică întindere de nisip care se ridica deasupra valurilor când fluxul era

puternic. Din turn nu se vedea bine apa și trebuia mereu reparat din cauza plajei nesigure și a mareelor de furtună ocazionale. Dar se vedeau flăcările de avertizare ale unui foc de pe Insula de Pază și mesajul putea fi trimis mai departe. Asta dacă pe insulă se aprindea un asemenea foc.

Prin tradiție, locurile de pescuit și de cules moluște de pe Insula de Pază aparțineau Ducatului Rippon, așa că întărirea turnului de pază de acolo cu oameni era responsabilitatea acestui ducat. Numai că menținerea unei garnizoane acolo însemna aducerea de oameni cu tot cu alimente, provizii de lemne și ulei pentru focurile de semnalizare și apărarea turnului însuși de furtunile care măturau mica insulă stearpă. Era un post urât de ostași și se zvonea că a fi trimis acolo era un fel de pedeapsă pentru garnizoanele indisciplinate sau apolitice. Kelvar a declarat nu o dată, când era beat, că, dacă a aduce oameni în turn era un lucru atât de important pentru Ducatul Shoaks, atunci să se ocupe ducele Shemshy de el. Nu că Ducatul Rippon ar fi vrut să cedeze locurile de pescuit de pe insulă sau bancurile dense de crustacee.

Așa că, atunci când orașele din Shoaks au fost prădate pe neașteptate, de un grup de Străini care au distrus orice speranță de a însămânța ogoarele la timp și au ucis, au furat sau au risipit oile gestante, ducele Shemshy a venit cu gura mare la rege, protestând că Kelvar nu-și aprovizionase turnurile cu destui luptători. Kelvar a negat acuzația și a susținut că numărul mic de oameni instalați acolo era suficient pentru o poziție care numai rareori trebuia apărată. „De paznici, nu de ostași e nevoie pe Insula de Pază”, a declarat el. Și, în acest scop, a adunat în turn bărbați și femei bătrâne. O parte din ei fuseseră cândva soldați, dar cei mai mulți erau refugiați din Neatbay; datornici, hoți de buzunare și prostituate ofilite, pretindeau unii, în vreme ce susținătorii lui Kelvar spuneau că sunt cetățeni în vârstă care au nevoie de o slujbă sigură.

Toate acestea le știam mai bine decât credea Burrich, mulțumită bârfelor auzite prin cârciumi și lecțiilor politice pe care

mi le ținea Chade. Dar mi-am mușcat limba și i-am ascultat explicațiile amănunțite și interminabile. Nu era prima oară când vedeam că mă crede încet la minte. Îmi lua tăcerea drept prostie, nu se gândea că pur și simplu nu simt nevoia să vorbesc.

Așa că acum începu să mă învețe cu trudă manierele pe care ceilalți băieți le prindeau din zbor, stând în preajma bătrânilor. Trebuie să-i salut pe oameni când mă întâlnesc cu ei prima oară într-o zi sau dacă intru în cameră și e cineva în ea; nu se face s-o șterg discret. Trebuie să le spun oamenilor pe nume, iar dacă sunt mai bătrâni decât mine sau de rang mai înalt decât mine, cum vor fi toți cei pe care-i voi întâlni în călătorie, îmi reaminti Burrich, trebuie să le menționez și titlul. Pe urmă, m-a asasinat cu detalii despre protocol; cine poate ieși din cameră înaintea mea și în ce situații (aproape oricine, în aproape orice situație, avea voie să iasă înaintea mea). Apoi a trecut la manierele de la masă. Să fiu atent unde sunt așezat; să fiu atent cine stă pe scaunul mai înalt și să mănânc odată cu el; cum să beau la un toast sau la mai multe, fără să mă amețesc. Și cum să mă fac plăcut când vorbesc, adică să ascult atent ce spune persoana de lângă mine, oricine ar fi ea. Și cum să fac asta. Și asta. Până când am început să visez cu ochii deschiși, dorindu-mi din tot sufletul să repar hamuri la nesfârșit.

Burrich îmi trase un ghiont și mă aduse cu picioarele pe pământ.

— Și nici asta n-ai voie să faci. Arăți ca un imbecil, așa cum stai acolo și dai din cap, iar mintea ți-o ia ragna. Să nu crezi că nu se observă. Și nu te mai holba așa când îți fac observație. Stai cu spatele drept și zâmbește frumos. Nu tâmp, negliobule. Of, Fitz, ce să mă fac cu tine? Cum se te apăr, când tu cauți belelele cu lumânarea? Și de ce vor să te îndepărteze în felul ăsta?

Ultimele două întrebări, pe care și le-a pus sieși, îi trădară grijile. Poate că eram cam negliob că nu-mi dădeam seama de ele. Nu el trebuia să plece, ci eu, dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea. Burrich trăia de destulă vreme la curte ca să fie prudent. Pentru prima oară de când îi fusesem dat în grijă, eram luat de sub

supravegherea lui. Nu demult fusese îngropat tatăl meu. Așa că se întreba, deși n-o spunea, dacă voi mai veni înapoi sau dacă va profita cineva de ocazie ca să mă elimine. Am înțeles cât ar fi avut de suferit mândria și reputația lui dacă eu „dispăream”. Am oftat și pe urmă am zis și eu câteva vorbe: poate că le trebuia o mână de ajutor cu caii și câinii. Verity nu pleca nicăieri fără Leon, câinele lui lup. Nu trecuseră două zile de când mă lăudase pentru felul în care mă ocupam de el. I-am spus toate astea lui Burrich și am fost extrem de satisfăcut să constat că micul meu subterfugiu funcționa. I-am citit ușurarea pe chip, apoi mândria că era un dascăl atât de priceput. A trecut imediat de la maniere la îngrijirea corectă a câinelui-lup. Dacă poliloghia despre maniere mă plictisise, de repetarea cunoștințelor despre câini mi s-a făcut lehamite de-a dreptul. Când mi-a dat voie să mă duc la celelalte lecții, am simțit că-mi cresc aripi la picioare.

Am fost amețit tot restul zilei. Hod m-a amenințat că mă bate cu biciul dacă nu mă adun. Pe urmă a scuturat din cap, a oftat și mi-a spus s-o șterg și să mă întorc când sunt în stare să mă concentrez. Am fost încântat s-o aud. Nu aveam altceva în cap decât gândul că voi pleca din Buckkeep și voi călători, voi străbate tot drumul până la Neatbay. Știam că ar fi trebuit să mă întreb de ce plec, dar eram sigur că mă va lămuri Chade în curând. O să mergem pe mare sau pe uscat? Trebuia să-l fi întrebat pe Burrich. Căile către Neatbay nu erau cele mai bune, auzisem eu, dar nu mă deranja. Cenușia și cu mine nu mai făcuserăm niciun drum lung împreună. Dar o călătorie pe mare, pe un vas adevărat...

Am ales drumul mai lung spre turn, o cărare care urca printr-o porțiune împădurită de pe dealurile stâncoase. Acolo se străduiau să crească mesteceni și anini, dar mai ales tufe amestecate. Razele soarelui și o adiere ușoară se jucau cu crengile mai înalte și-mi creau impresia că sunt personaj într-o pictură stranie, pestriță. Am ridicat ochii printre crengi spre soarele orbitor și, când i-am coborât, l-am văzut pe bufonul regelui.

M-am oprit în loc, uluit. M-am uitat din reflex după rege, deși ar fi fost de-a dreptul ridicol să-l gădesc acolo. Însă bufonul era singur. Afară, în lumina zilei! Am simțit cum mi se ridică părul pe brațe și la ceafă. Toată lumea din turn știa că bufonul nu suporta lumina zilei. Toată lumea. Dar, în ciuda celor șușotite de atotștiutorii paji și slujitoare de la bucătărie, iată bufonul în fața mea, cu pletele fluturând în vânt. Jacheta de mătase pestriță, albastru cu roșu, și pantalonii îi sclipeau, contrastând cu paloarea lui. Însă ochii nu mai erau șterși, ca pe coridoarele slab luminate ale turnului. Văzându-i cum mă urmăresc de la numai câțiva metri în lumina zilei, mi-am dat seama că sunt de un albastru foarte deschis, ca și cum un singur strop de ceară albăstruie căzuse pe o farfurie albă. Și albeața pielii era o iluzie, pentru că în lumina jucăușă a soarelui am văzut-o inundată pe dedesubt de o nuanță roz. Sânge, mi-am zis imediat și m-am cutremurat. Sângele roșu se vedea prin straturile de piele.

Bufonul nu-mi luă în seamă comentariile tăcute. În schimb, ridică un deget, vrând parcă să pună capăt nu numai gândurilor, ci și zilei. Eu însă nu mă puteam concentra decât asupra lui și, când observă satisfăcut acest lucru, își lăți gura într-un zâmbet, dezvelindu-și dinții mici și albi, de bebeluș cu gura cât a unui băiat mai mare.

— Fitz! ciripi el. Fitz fitz scăpat sufocat. Uns fitz.

Tăcu brusc și-mi zâmbi din nou. M-am uitat la el șovăitor, fără să vorbesc sau să mă mișc. Degetul se ridică iarăși, de data asta scuturat către mine.

— Fitz! Fitz scăpat sufocat. Uns cuunt. Lăsă capul pe-o parte, scuturându-și pletele ca puful de păpădie în altă direcție.

Am început să prind curaj.

— Fitz, am spus prudent și m-am bătut cu degetul în piept. Fitz, eu sunt ăsta. Da. Mă cheamă Fitz. Te-ai rătăcit?

Am încercat să-i vorbesc cât mai blând și mai mângâietor, ca să nu sperii sărmana creatură. Sigur plecase din turn și se rătăcise și de aceea se bucura atât de tare să vadă o față cunoscută.

Inspiră pe nas și scutură din cap atât de tare, încât părul i se depărta de scalp ca o flacăra suflată de vânt.

— Fitz! rosti el apăsător, cu glas spart. Fitz scapă sufocat fitz. Unscuunt.

— Nu te speria, l-am rugat. Mi-am îndoit genunchii, deși nu eram cu mult mai înalt decât el. Am făcut un gest de apropiere cu palma deschisă. Hai, să mergem. Vino. Îți arăt eu drumul spre casă. Vrei? Nu-ți fie frică.

Bufonul lăsă brusc mâinile pe lângă corp. Înălță capul și-și dădu ochii peste cap, spre cer. Apoi se uită la mine și țuguie buzele de parcă voia să scuipe.

— Vino încetitor, l-am îndemnat din nou.

— Nu, rosti el de-a dreptul, pe un ton exasperat. Ascultă-mă, idiotule. Fitz scapă sufocare fitz. Unscuunt.

— Ce-ai zis? l-am întrebat uluit.

— Am zis, repetă el sacadat. Fitz scapă sufocare spaimă. Unscuunt.

Se înclină, se răsuci și porni pe cărare, îndepărtându-se de mine.

— Stai! i-am ordonat. Mi se înroșiră urechile de rușine. Cum să-i explici cuiva politicoasă că ani de zile l-ai crezut un imbecil, nu numai bufon? N-am găsit răspunsul. Ce înseamnă încurcătura asta de limbă, uns cuunt-unsunt?? Îți bați joc de mine?

— Nici vorbă. Se opri cât să se întoarcă spre mine și să-mi spună: Fitz scapă sufocat. Unscuunt. Cred că e un mesaj. O chemare pentru o faptă importantă. Cum tu ești singurul pe care-l cunosc și suportă să fie strigat Fitz, cred că e pentru tine. Ce înseamnă, de unde să știi? Sunt bufon, nu interpret de vise. O zi bună.

Se răsuci din nou. De data asta nu mai merse pe cărare, ci se abătu de la ea și se ascunse într-o tufă de caprifoi. Am fugit după el, dar, când am ajuns în locul în care părăsise drumeagul, dispăruse. Am rămas pe loc, cu ochii holbați în păduricea deschisă,

pictată de soare, așteptând să văd o tufă clătinându-se în urma trecerii lui sau să-i văd un colț din jacheta pestriță. Nici urmă de el.

Iar mesajul lui nu avea niciun înțeles. Am meditat asupra bizarei întâlniri tot drumul spre turn, dar până la urmă mi-am scos-o din minte ca pe-o simplă întâmplare.

Chade nu m-a chemat în noaptea aceea, ci în următoarea. Arzând de curiozitate, am urcat scările ca vântul. Dar când am ajuns în vârful lor m-am oprit, știind că va trebui să mai aștept până să primesc răspuns la întrebările mele, pentru că Chade stătea la masa de piatră, cu Alunecosul cocoțat pe umăr, și un nou sul pe jumătate desfăcut în fața lui. Un pahar de vin fixa un colț, iar degetul lui încovoiat urmărea o listă. I-am aruncat o privire în trecere. Erau nume de orașe și informații. Sub fiecare nume de loc se întindea un răboj – atâția războinici, atâția negustori, atâtea oi sau butoaie de bere sau măsuri de grâu și așa mai departe. M-am așezat de cealaltă parte a mesei și am așteptat. Știam că nu e bine să-l întrerup pe Chade.

— Băiete dragă, începu el cu glas moale, fără să ridice privirea de pe sulul de pergament, ce te-ai face dacă un tâlhar ar veni pe la spate și te-ar lovi ușor în cap? Dar numai când ești cu spatele. Cum ai proceda?

N-am stat prea mult pe gânduri.

— M-aș întoarce și m-aș face că mă uit la altceva. Numai că aș avea un băț lung și gros în mână. Când m-ar lovi, m-aș răsuci și i-aș sparge capul.

— Hmm... Da. Ei, am încercat și asta. Indiferent cât de nepăsători ne prefacem, Străinii întotdeauna știu când le pregătim o momeală și nu atacă atunci. De fapt, am reușit să-i păcălim pe unul sau doi dintre tâlharii mai neînsemnați. Dar niciodată pe Pirații Corăbiilor Roșii. Și lor vrem noi să le venim de hac.

— De ce?

— Pentru că ei sunt cei care ne fac cel mai mare rău. Vezi tu, băiete, ne-am obișnuit cu raidurile. Ba poți chiar spune că ne-am adaptat la ele. Însămânțăm un acru în plus, mai țesem niște pânză,

mai creștem un boulean. Țăranii și orășenii noștri încearcă tot timpul să pună câte ceva deoparte și când arde hambarul unuia sau se dă foc unui depozit în iureșul unui raid, toată lumea pune umărul să-l ridice la loc. Doar că Pirații nu numai că fură și distrug câte ceva întâmplător. Distrug pur și simplu, iar ceea ce duc cu ei pare luat accidental. Chade tăcu și se uită fix la perete, de parcă vedea prin el. Nu are sens, rosti el nedumerit, mai mult pentru sine decât pentru mine. Sau cel puțin nu unul pe care să-l văd eu. Pirații dau foc la grâne și la fânul încă necules de pe câmp. Omoară vitele pe care nu le pot fura. Acum trei săptămâni, la Tornsby, au dat foc morii și au spintecat sacii cu grâne și făină. Ce fel de profit e ăsta pentru ei? De ce-și riscă viața numai pentru a distruge? Nu fac niciun efort să pună mâna pe teritoriu, nu au venit cu nicio plângere împotriva noastră. De un hoț te poți păzi, dar aceștiaucid și nimicesc la întâmplare. Tornsby nu va mai fi reconstruit; supraviețuitorii nu mai au nici voință, nici resurse. S-au mutat, unii s-au dus la familiile din alte orașe, alții cerșesc în alte părți. De prea multe ori s-a întâmplat așa.

Oftă și scutură din cap, ca să se limpezească la minte. Când ridică ochii, se concentra numai asupra mea. Era un obicei de-al lui. Lăsa la o parte o problemă ca și cum ar fi uitat complet că există. Acum mă anunță, de parcă nu avea altă grijă:

— O să-l însoțești pe Verity când merge să discute cu ducele Kelvar la Neatbay.

— Mi-a spus Burrich. Dar tare s-a mirat și mă mir și eu. De ce? Chade rămase perplex.

— Nu te-ai plâns tu acum câteva luni că te-ai săturat de Buckkeep și vrei să vizitezi Ducatele?

— Ba da. Dar mă îndoiesc că de asta mă ia Verity cu el. Chade pufni.

— De parcă pe Verity îl interesează cine-i în suita lui. Nu are răbdare pentru amănunte, deci nici geniul lui Chivalry de a trata cu oamenii. Totuși e un soldat bun și, pe termen lung, poate va deveni cel de care aveam nevoie. Nu, ai dreptate. Verity habar nu are de

ce mergi și tu... încă. Shrewd îi va spune că ești pregătit ca spion. Asta e tot, deocamdată. Regele și cu mine ne-am consultat. Ești gata să începi să-l răsplătești pentru tot ce a făcut pentru tine? Ești gata să începi să lucrezi pentru familie?

Vorbea atât de blând și mă privea atât de sincer, încât eram aproape calm când l-am întrebat:

— Va trebui să omor pe cineva?

— Poate. Se foi în scaun. Tu va trebui să hotărăști asta. Să hotărăști și pe urmă să treci la fapte... e altceva decât să îți se spună direct „Acela e omul și trebuie ucis.” E mult mai greu și nu sunt deloc sigur că ești pregătit.

— Voi fi pregătit vreodată?

Am încercat să zâmbesc, dar mi-a ieșit un rânjec spasmodic. Am încercat să-l șterg, dar n-am reușit. Mă străbătu un fior necunoscut.

— Probabil că nu.

Chade tăcu, apoi decise că acceptasem misiunea.

— Vei merge ca îngrijitor al unei nobile în vârstă, care se duce să-și viziteze rudele de la Neatbay. Nu va fi o treabă prea grea pentru tine. E foarte bătrână și are sănătatea șubredă. Lady Thyme circulă într-o lectică închisă. Tu vei călări lângă ea, ca să ai grijă să nu fie scuturată prea tare, să-i aduci apă dacă-ți cere și să-i îndeplinești micile dorințe.

— Nu mi se pare prea diferit de a îngriji câinele lui Verity.

Chade zâmbi.

— Excelent. Și de el tot tu te vei ocupa. Trebuie să devii indispensabil pentru toată lumea în această călătorie. Așa vei avea motive să mergi pretutindeni și să auzi totul și nimeni nu te va întreba ce cauți acolo.

— Dar misiunea mea adevărată?

— Să ascuți și să înveți. Și lui Shrewd, și mie ni se pare că Pirații Corăbiilor Roșii cunosc prea bine strategiile și punctele noastre tari. Kelvar a refuzat de două ori să dea bani pentru a aduce oameni în turnul de pe Insula de Pază. De două ori l-a

neglijat, și de două ori au plătit orașele de pe coastă din Ducatul Shoaks din cauza neglijenței lui. A trecut oare de la neglijență la trădare? Lucrează cu dușmanul, pentru profitul lui? Vrem să tragi cu urechea și să vezi ce descoperi. Dacă nu afli nimic grav sau dacă nu ai decât bănuieli serioase, vii cu vestea la noi. Dar dacă descoperi trădare și ești sigur pe tine, atunci moartea lui nu va veni niciodată prea curând.

— Prin ce mijloace? Parcă nu eu eram cel care vorbea. Vocea mea suna atât de calmă, de reținută.

— Am preparat un praf, care nu are gust în mâncare și nici nu colorează vinul. Ne bazăm pe inventivitatea și pe discreția ta când îl vei folosi. Dădu la o parte capacul unui vas de pământ de pe masă. În el era un pachet din hârtie foarte fină, mai subțire decât hârtia cea mai subțire a lui Fedwren. În mod ciudat, primul meu gând a fost cât de mult i-ar plăcea dascălului meu să lucreze cu asemenea material. În pachet se afla un praf alb extrem de fin. Se lipea de hârtie și plutea în aer. Chade își acoperi nasul și gura când vărsă o măsură într-un con de hârtie uleiată. Mi-l întinse. Am luat praful morții în palmă.

— Cum acționează?

— Nu prea repede. Persoana nu va cădea moartă la masă, dacă la asta te gândești. Dar dacă stă mult cu cana în față, se va îmbolnăvi. După cum îl știu eu pe Kelvar, bănuiesc că se va culca cu stomacul umflat și nu se va mai trezi dimineața.

Am vârât praful în buzunar.

— Verity știe ceva despre asta?

— Verity⁷ e la fel cinstit ca numele lui. N-ar putea sta la masă cu un om pe care vrea să-l otrăvească fără să i-o spună. Nu, în această misiune minciuna ne va servi mai bine decât adevărul. Se uită fix în ochii mei. Vei lucra singur, fără să primești sfaturi de la nimeni decât de la tine.

⁷ Adevăr, cinste (n. tr.).

— Înțeleg. M-am foit neliniștit pe taburetul meu de lemn. Chade?

— Da?

— Așa a fost și pentru tine? Prima oară?

Se uită la mâinile lui și pipăi cicatricele roșii urâte care-i pătau dosul palmei stângi. Liniștea se prelungi, dar am așteptat.

— Aveam un an mai mult decât tine, vorbi el, într-un sfârșit. Și n-a trebuit decât s-o fac, nu să hotărâsc dacă trebuie s-o fac sau nu. Îți ajunge?

Mă cuprinse dintr-odată stânjeneala, fără să știu de ce.

— Cred că da, am șoptit.

— Bine. Știu că n-ai avut niciun gând rău, băiete. Dar bărbații nu vorbesc despre timpul petrecut în patul unei doamne. Iar asasinii nu vorbesc despre... treburile noastre.

— Nici măcar dascălul cu elevul?

Chade întoarse privirea de la mine către un colț din tavan.

— Nu. După o clipă, adăugă: peste două săptămâni, poate vei înțelege de ce.

Și asta a fost tot.

După socoteala mea, aveam treisprezece ani.

LADY THYME

Istoria Ducatelor este un studiu al geografiei lor. Scribului de la curtea regelui Shrewd, un anume Fedwren, îi plăcea foarte mult această vorbă. Nu pot spune că nu e adevărată. Poate că toate istoriile sunt relatări ale hotarelor naturale. Apele și gheața care ne-au despărțit de Străini ne-au transformat în popoare separate, iar pășunile bogate și luncile fertile ale Ducatelor au dat naștere avuțiilor care ne-au făcut dușmani; poate acesta ar fi primul capitol al unei istorii a Ducatelor. Râurile Ursului și Vin sunt cele care au creat viile și livezile roditoare din Tilth, așa cum Munții cu Crestele Vopsite, care se înalță în Sandsedge, i-au adăpostit și i-au izolat în aceeași măsură pe locuitori și i-au lăsat vulnerabili în fața oștirilor noastre organizate.

Am sărit din somn înainte ca luna să se închine luminii zorilor, mirat că reușisem să dorm. Burrich îmi supraveghease pregătirile de călătorie cu atâta strictețe încât, dacă ar fi fost după mine, aș fi plecat în secunda în care am terminat de mâncat terciul de ovăz.

Dar nu așa procedează un grup de oameni care pleacă împreună. Soarele se ridicase bine peste linia orizontului înainte de a ne aduna.

„Un membru al familiei regale nu călătorește niciodată cu bagaje puține”, mă avertizase Chade. Verity pleacă la drum trăgând după el povara sabiei regești. Oricine îi vede trecând știe lucrul ăsta. Vestea trebuie să ajungă înaintea lui la Kelvar și la Shemshy. Mâna împărătească e pe cale să le aducă împăcarea. După plecarea lui, amândoi trebuie să rămână cu dorința de a nu se fi certat niciodată. Asta este arta conducerii. A-i face pe oameni să dorească să trăiască fără a fi nevoie să intervină cineva între ei.”

Așa că Verity călătorea cu tot alaiul, lucru care îl scotea din sărite pe ostașul din el. Trupa de ostași aleși de el purta culorile și emblema cu căprior ale neamului Farseer și călărea în fața celorlalți

ostași. Pentru ochii mei tineri, era foarte impresionant. Pentru a nu părea prea războinic, Verity luase cu el nobili cu care să facă conversație și să se distreze la sfârșitul zilei; șoimi și câini cu îngrijitorii lor; muzicieni și barzi și un păpușar; servitorii nobililor și ai soțiilor lor; cei ce se ocupau de hainele și părul lor și le găteau bucatele preferate; animale mici – toate veneau în urma nobililor călare și alcătuiau coada alaiului nostru.

Eu eram pe la mijlocul lui. Am așezat-o pe Cenușia cea nărăvașă lângă o lectică împopoțonată, între doi cai suri castrați, mai potoliți. Hands, unul dintre băieții mai isteți de la grajd, primise sarcina de a îngriji un ponei și de a mâna caii de la lectică. Eu aveam grijă de asinul care ne căra bagajele și de ocupanta lecticii, foarte bătrâna Lady Thyme, pe care nu o mai văzusem până atunci. Când, în cele din urmă, a venit să urce în lectică, era atât de îmbrobodită în mantii, voaluri și eșarfe, încât mi s-a părut bătrână mai mult din cauză că era sfrijită, nu grasă, și că parfumul ei o făcea pe Cenușia să strănute. S-a așezat într-un cuib de perne, pături, blănuri și cuverturi, apoi a poruncit imediat să se tragă și să se lege perdelele lecticii, deși era o dimineață frumoasă. Cele două tinere care se ocupaseră de ea au plecat fericite în mare grabă, lăsându-mă pe mine singurul ei servitor. Mi s-a făcut inima cât un purice. Crezusem că măcar una dintre ele va călători cu ea în lectică. Cine o să se ocupe de nevoile ei personale când i se va înălța cortul? Habar n-aveam cum să slujesc o femeie, cu atât mai puțin una bătrână. M-am hotărât să urmez sfatul lui Burrich pentru un tânăr care are de-a face cu femei bătrâne: fii amabil și politicos, vesel și îngrijit la obraz. Un tânăr chipeș cucerește imediat o bătrână. Așa zicea Burrich. M-am apropiat de lectică.

— Lady Thyme? V-ați instalat comod? am întrebat. Trecu mai mult timp și n-am primit răspuns.

Poate nu auzea bine.

— V-ați instalat comod? am repetat, de data asta mai tare.

— Nu mă mai bate la cap, tinere! veni răspunsul, surprinzător de vehement. Țăran necioplit, adăugă apoi în șoaptă.

Auzind-o, sigur că am tăcut, deși spaima mi-a crescut de zece ori. Halal tovarăș de călătorie, vesel și sociabil... În sfârșit, am auzit cornii sunând și am văzut steagul lui Verity ridicându-se departe, în fața noastră. Praful înălțat îmi spunea că avangarda pornise deja. S-au scurs multe minute până s-au mișcat caii din fața noastră. Hands urni caii lecticii, iar eu am îmboldit-o pe Cenușia. Iapa tropăi veselă, iar asinul o urmă resemnat.

Îmi aduc bine aminte ziua aceea: cum se ridica praful gros în aer în fața noastră, cum am stat de vorbă cu Hands, cu glas scăzut, iar când am răs tare, cum ne-a ocărât Lady Thyme: „Terminați cu hărmălaia!”. Mai țin minte și cerul albastru strălucitor arcuindu-se de la o creastă de deal la alta, pe măsură ce înaintam pe unduirile drumului de coastă. Din vârfurile dealurilor, marea ne lua graiul cu priveliștea ei minunată, iar în vale ne îmbăta parfumul stăruitor al florilor. Am văzut și ciobănițe aliniat într-un șir pe un zid de piatră; chicoteau și arătau spre noi cu degetul, roșind. Turmele de oi grele de lână pătau pantele dealurilor în spatele lor, iar Hands și cu mine ne-am mirat, în șoaptă, de felul în care își legau fustele într-o parte și le făceau nod, lăsându-și genunchii și pulpele goale, în bătaia soarelui și-a vântului. Năvăvașă, Cenușia se plectisea de ritmul lent, iar bietul Hands trebuia să-l îmboldească întruna în coaste pe bietul lui ponei bătrân ca să nu rămână în urmă.

Ne-am oprit de două ori în ziua aceea, ca să descalece călăreții să-și întindă oasele și să adăpăm caii.

Lady Thyme nu a ieșit din lectică, dar o dată mi-a amintit, acră, că ar fi trebuit să-i aduc deja apă. Mi-am mușcat limba și i-am dat să bea. La atât s-a rezumat conversația noastră.

Am oprit pentru noapte când soarele nu coborâse încă la apus. Hands și cu mine am ridicat cortul lui Lady Thyme, care a mâncat în lectică, dintr-un coș de nuiete: carne rece, brânză și vin, hrană pe care și-a adus-o singură, prevăzătoare. Noi doi am ciugulit câte ceva, rații de soldați: pâine tare, brânză și mai tare și carne uscată. La mijlocul mesei, Lady Thyme mi-a cerut s-o însoțesc din lectică în cort. S-a ridicat învelită toată în mantii și voaluri, de parcă era

viscol afară. Hainele ei fine, în multe culori și diverse grade de vechime, fuseseră cândva scumpe și foarte frumos croite. Acum, în timp ce se lăsa grea pe mine și mergea clătinându-se, am simțit un miros oribil, o amestecătură de praf, mucegai și parfum, peste care apăsa un iz de urină. La ușa cortului, m-a concediat țâfnoasă și m-a avertizat că avea un cuțit și că-l va folosi dacă încercam să intru și s-o deranjez în vreun fel.

— Și să știi că mă pricep să-l folosesc, tinere! m-a amenințat ea.

Am dormit așa cum am mâncat, ca niște ostași: pe pământ, acoperiți cu mantalele. Noaptea era blândă și am aprins și un foc mic. Hands mă tachina și glumea despre așa-zisa mea poftă după Lady Thyme și despre cuțitul ei care mă aștepta dacă încercam să mi-o satisfac cu ea. Până la urmă am ajuns să ne luăm la trântă, până când Lady Thyme a început să zbiere că nu poate dormi din cauza noastră. Pe urmă am stat de vorbă în șoaptă, iar Hands mi-a spus că nimeni nu mă invidia pentru însărcinarea mea, că oricine călătorise odată cu ea o evita după aceea. M-a prevenit și că partea cea mai grea a datoriei mele încă nu venise, dar a refuzat categoric, deși a râs cu lacrimi, să-mi spună care era aceasta. Am adormit repede, întrucât, copil fiind, mi-am scos din cap adevărata misiune până când ajungeam să mă ocup de ea.

M-am trezit în zori, în ciripit de păsărele și în duhoarea pe care o împrăștia oala de noapte plină din fața cortului. Deși eram obișnuit să curăț grajduri și adăposturile câinilor, de-abia mi-am calmat stomacul când am golit-o și-am curățat-o și i-am dat-o înapoi. Când am terminat, Lady Thyme striga deja că nu i-am adus apă, nici caldă, nici rece, nici nu i-am pregătit fiertura de ovăz, ale cărei ingrediente le trimisese ea înainte. Hands o ștersese la ostași, lângă foc și mâncare, lăsându-mă cu tiranul meu. După ce am servit-o pe o tavă despre care m-a asigurat că era urât aranjată, după ce am spălat vasele și oala și i le-am dat înapoi, restul procesiunii era aproape gata de plecare. Dar Lady Thyme nu mi-a dat voie să-i strâng cortul până nu s-a văzut în siguranță, în lectică.

Am împachetat totul în mare grabă și m-am pomenit pe cal fără să fi dus nimic în gură la dejun.

Eram hămesit după treburile dimineții. Hands se uită la chipul meu posac cu milă și-mi făcu semn să călăresc mai aproape de el. Se aplecă și-mi șopti la ureche.

— În afară de noi, toți au auzit de ea înainte, începuse el, făcând un semn discret din cap către lectică. Duhoarea ei de fiecare dimineață a ajuns de poveste. Whitelock zice că mergea în toate călătoriile lui Chivalry. Are rude în toate cele Șase Ducate și nu prea are cu ce să-și omoare vremea, decât să le viziteze. Toți ostașii zic că au învățat de mult să stea departe de ea, altfel îi pune la tot soiul de treburi zadarnice. A, și Whitelock ți-a trimis asta. A zis să nu te aștepți să te odihnești sau să mănânci cât ai grijă de ea, dar că o să-ți pună câte ceva deoparte în fiecare dimineață.

Îmi dădu un colț de pâine cu trei felioare de slănină rece în el. Avea un gust nemaipomenit. Am mușcat din el și am înghițit lacom primele îmbucături.

— Țărane! zbieră Lady Thyme din lectică. Ce tot faci acolo? Bârfești nobilii, sunt sigură! Treci înapoi la locul tău. Cum vrei să te ocupi de nevoile mele dacă umbli aiurea?

Am strunit-o iute pe Cenușia și am revenit lângă lectică. Am înghițit o îmbucătură zdravănă de pâine și slănină și am reușit să întreb:

— Doamna are nevoie de ceva?

— Nu vorbi cu gura plină, se răsti ea. Și nu mă mai bate la cap, tâmpitule.

Și tot așa mai departe. Drumul urma țărnul mării. În ritmul nostru lent, ne-au trebuit cinci zile să ajungem la Neatbay. Am văzut vreo două sătucuri, dar în rest numai stânci bătute de vânt, pescăruși, pajiști și, din când în când, cioturi și copaci răsuciți. Însă pentru mine totul era numai frumusețe și minunăție, pentru că după fiecare cotitură ajungeam într-un loc pe care nu-l mai văzusem niciodată.

Pe măsură ce călătoria noastră se apropia de sfârșit, lady Thyme se făcea tot mai afurisită. În a patra zi n-a mai terminat cu plângerile, iar eu am reușit să-i fac pe plac doar de câteva ori. Lectica se clătina prea tare, îi venea rău. Apa pe care i-am adus-o dintr-un pârâu era prea rece, cea din sacii mei, prea caldă. Oamenii și caii din fața noastră ridicau prea mult praf; o făceau intenționat, era convinsă. „Și spune-le să nu mai cânte cântecele alea deșucheate.” Cu ea pe cap, n-am mai avut timp să mă gândesc dacă să-l omor sau nu pe ducele Kelvar, nici dacă aș fi vrut.

La începutul celei de-a cincea zile, am zărit fum înălțându-se din Neatbay. Pe la prânz, am deslușit clădirile mai mari și turnul de pază de pe stâncile de deasupra orașului. Neatbay avea un relief mult mai blând decât Buckkeep. Drumul șerpuia printr-o vale largă. Apele albastre ale râului Neatbay se întindeau nemărginite în fața noastră. Plaja era nisipoasă, iar flota lor de pescuit era formată din vase cu pescaj mic și fundul plat și ambarcațiuni mici și iuți, care navigau pe valuri ca niște pescăruși. Neatbay nu avea locul larg de ancoraj din Buckkeep, deci nu era port de navigare și comerț însemnat, ca Buckkeep, dar mie mi s-a părut un loc foarte frumos în care să trăiești.

Kelvar a trimis o gardă de onoare în întâmpinarea noastră, așa că s-a produs o întârziere, din cauza schimbului de formalități cu trupele lui Verity. „Ca doi câini care se amușină pe la fund”, remarcă Hands cu amărăciune. Din scara șeii, băteam cu privirea destul de departe ca să văd ceremonia oficială și l-am aprobat din cap în silă. Într-un sfârșit, ne-am pornit iar la drum și în scurtă vreme străbăteam străzile din Neatbay.

Toată lumea s-a dus direct la turnul lui Kelvar, numai Hands și cu mine am fost obligați s-o însoțim pe Lady Thyme pe niște străduțe dosnice, până la hanul la care insista ea să tragă. După privirea de pe chipul cameristei, mai stătuse acolo și altă dată. Hands a dus caii și lectica la grajduri, dar eu a trebuit să-i suport greutatea pe braț până la odaia ei. M-am întrebat ce mâncase atât de condimentat, ca să mă doboare cu fiecare răsuflare. M-a

concediat la ușă, cu un pomelnic de pedepse care m-ar fi așteptat dacă nu m-aș fi întors exact după șapte zile. La plecare, m-a cuprins mila față de cameristă, pentru că Lady Thyme începu să pomenească cu glas pițigăiat despre servitoarele hoațe de care avusese parte în trecut și să comande cum voia aranjat așternutul pe pat.

Cu inima ușoară, am încălecat pe Cenușia și i-am strigat lui Hands să se grăbească. Am mers la trap pe străzile din Neatbay și am reușit să ajungem din urmă alaiul lui Verity chiar când intra în turn. Bayguard fusese construit pe teren plat, cu puține posibilități de apărare naturală, dar era păzit de ziduri și tranșee pe care inamicul ar fi trebuit să se cațere înainte de a ajunge la celelalte ziduri ale turnului, cele de piatră solidă. Hands mi-a spus că invadatorii nu trecuseră niciodată de a doua tranșee și l-am crezut.

Am trecut pe lângă muncitori care reparau zidurile și tranșeele și care s-au oprit să se holbeze mirați la intrarea viitorului rege în Bayguard.

Odată porțile turnului închise în spatele nostru, a mai urmat o ceremonie de primire interminabilă. Bărbații, caii și tot calabalâcul au stat în soarele amiezii câtă vreme Kelvar și Bayguard l-au întâmpinat pe Verity. Am auzit sunet de corn și cuvintele oficialităților, înăbușite de forfota de cai și oameni. Când s-a terminat, într-un sfârșit, alaiul de oameni și animale a început să freamăte și să se împrăștie.

Bărbații descălecară, iar slugile lui Kelvar apărură brusc printre noi, arătându-ne unde să ne adăpăm caii, unde să ne odihnim peste noapte și, lucrul cel mai important pentru un ostaș, unde să ne spălăm și să mâncăm. M-am alăturat lui Hands și i-am condus pe Cenușia și poneiul lui la grajduri. M-am auzit strigat și, când m-am întors, l-am văzut pe Sig de la Buckkeep arătând spre mine cuiva îmbrăcat în culorile lui Kelvar.

— Iacătă-l, ăla-i Fitz. Hei, Fitz! Sitswell zice că ești chemat. Verity vrea să mergi în odaia lui. Leon e bolnav. Hands, du-o tu pe Cenușia în locul lui Fitz.

Parcă îmi smulgea cineva mâncarea din gură. Am tras aer adânc în piept și m-am prezentat lui Sitswell numai un zâmbet, cum mă sfătuiseră Burrich. Mă îndoiesc că bărbatul cel posac a observat. Pentru el, nu eram decât una dintre slugile de călcat în picioare într-o zi agitată. M-a dus la camera lui Verity și m-a lăsat acolo, evident ușurat că se poate întoarce la grajduri. Am bătut încet la ușă și mi-a deschis imediat servitorul lui Verity.

— Aha. Mulțumesc Edei că ești tu. Hai, intră! Animalul nu vrea să mănânce și Verity e convins că-i ceva grav. Grăbește-te, Fitz.

Bărbatul purta emblema lui Verity, dar nu-mi aminteam să-l mai fi văzut. Uneori mă stânjenea să constat câți oameni știau cine sunt, când eu habar n-aveam cine sunt ei. În odaia vecină, Verity se stropșea și dădea cuiva indicații despre ce haine voia să poarte în seara aceea. Dar nu el era treaba mea, ci Leon.

I-am pătruns în minte, pentru că, fără Burrich prin preajmă, nu aveam niciun fel de remușcări. Leon înălță capul osos și mă privi cu ochi de martir. Zăcea pe cămașa transpirată a lui Verity într-un colț, lângă șemineu. Îi era prea cald, murea de plictiseală și, dacă nu plecam la vânătoare, voia să meargă acasă.

Am făcut un mic spectacol pipăindu-i corpul și desfăcându-i buzele ca să-i examinez gingia, pe urmă l-am apăsat tare pe burtă. La sfârșit l-am scărpinat după urechi și i-am spus celui care-l slujea pe Verity:

— Nu are nimic, pur și simplu nu-i e foame. Hai să-i dăm apă rece și să așteptăm. Când o să vrea să mănânce, o să ne anunțe. Și hai să luăm astea de aici până nu se acresc de căldură și nu le mănâncă Leon numai așa, ca să se îmbolnăvească de-adevărat. Mă refeream la un vas cu resturi de plăcinte trimise pentru Verity. Niciuna nu era bună pentru câine, dar mie îmi era așa de foame, că nu m-ar fi deranjat să le mănânc la cină; chiar au început să-mi chiorăie mațele la vederea lor. Oare n-au la bucătărie, pe unde-o fi, un os de vită proaspăt pentru el? Acum i-ar plăcea mai mult să se joace cu el decât să-l mănânce...

— Fitz? Tu ești, băiete? Ce are Leon?

— Mă duc după os, mă asigură servitorul, iar eu m-am ridicat și m-am dus în pragul odăii vecine.

Verity se ridică din cadă și luă prosopul întins de slugă. Se frecă viguros pe cap, apoi, în timp ce se ștergea pe cop, mă întrebă din nou:

— Ce are Leon?

Așa era Verity. Nu mai vorbisem de niște săptămâni bune, dar nu pierdea vremea cu salutul. Chade zicea că asta e un cusur, nu le arăta oamenilor lui că sunt importanți pentru el. Probabil se gândea că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva important, ar fi fost anunțat. Era foarte deschis la suflet și îmi plăcea lucrul ăsta. Pentru el, toate mergeau bine dacă nu-i spunea cineva că mergeau prost.

— Nu are nimic, domnule. E indispus de căldură și de atâta drum. O noapte de odihnă la răcoare o sa-l învioreze; dar eu nu l-aș îndopa cu plăcintă și grăsimi; nu pe arșița asta.

— Păi... Verity se aplecă să-și șteargă genunchii. E foarte probabil să ai dreptate, băiete. Burrich zice că te pricepi de minune la câini, așa că o să țin seama de ce-ai spus. Numai că părea cam apatic și de obicei are poftă de mâncare, orice-i dai, mai ales din farfuria mea.

Părea jenat, de parcă l-ar fi prins cineva drăgălind un sugăr. Nu știam ce să-i mai spun.

— Dacă nu mai doriți altceva, domnule, pot să mă întorc la grajduri?

Se uită la mine peste umăr, nedumerit.

— Mie mi se pare o pierdere de timp. Hands se ocupă de calul tău, nu? Trebuie să faci baie și să te îmbraci, dacă vrei să nu întârzi la cină. Charim? Ai apă pregătită pentru el?

Servitorul lăasă hainele pe care le aranja pe pat pentru Verity.

— Imediat, domnule. Îi pregătesc și hainele.

În următoarea oră, universul meu s-a rotit cu susu-n jos. Știam că se va întâmpla cândva, mă preveniseră și Burrich, și Chade, dar să devin brusc dintr-un coate-goale de la Buckkeep un om din suita

lui Verity era cam stânjenitor. Toată lumea credea că bănuiesc ce se întâmplă.

Verity se îmbracă și ieși din cameră înainte să intru eu în cadă. Charim îmi spusese că plecase să discute cu căpitanul gărzii lui. M-am bucurat că era pus pe bârfe. Nu mă considera de rang atât de însemnat încât să se rețină de la pălăvrăgeală și plângeri în fața mea.

— Îți pregătesc un așternut aici pentru la noapte. N-o să-ți fie rece. Verity a spus că vrea să fii adăpostit pe lângă el, nu doar să te ocupi de câine. Mai are și alte treburi pentru tine?

Charim se întrerupse, sperând un răspuns. L-am evitat, vârându-mi capul în apa caldă și săpunindu-mi ca să mă curăț de transpirația și praful din păr. Pe urmă am tras aer în piept.

Charim oftă.

— Îți pregătesc imediat hainele. Lasă-mi-le pe cele murdare. O să ți le duc la spălat.

Era ciudat să fiu slugărit în timp ce mă spălam, și era și mai ciudat să se ocupe cineva de hainele mele. Charim a insistat să-mi îndrepte cutele vestei și a întins mânecile oricum prea lungi ale cămășii mele celei mai bune la lungimea cea mai enervantă. Părul îmi crescuse destul ca să mi se încâlcească șuvițele pe care le pieptănă, trăgându-mă tare de ele. Pentru un băiat învățat să se îmbrace singur, părea că dichisitul și inspectatul nu se mai terminau.

— Nu-ți poți ascunde originea, se auzi o voce gravă de la ușă.

M-am întors și l-am văzut pe Verity cercetându-mă cu o expresie îndurerată și amuzată.

— E leit Chivalry la vârsta lui, nu-i așa, domnule?

Charim părea nespuse de mulțumit de sine.

— Este. Verity se opri să-și dreagă vocea. Oricine își dă seama cine e tatăl tău, Fitz. Oare ce-o fi fost în mintea tatălui meu când mi-a spus să te scot în lume tot dichisit. Shrewd⁸ îl cheamă, așa

⁸ Șiret, viclean (n. tr.).

cum îi e firea. Ce s-o fi așteptând să câștige? Păi, mai vedem noi. Oftă. Așa știe el să fie rege și îl las să-și vadă de datoria lui. A mea e să-l întreb pe un bătrân dichisit de ce nu-și duce destui oameni în turnurile de pază. Hai, băiete. E vremea să coborâm.

Se întoarse și plecă fără să mă aștepte. Când m-am grăbit să plec după el, Charim mă prinse de braț.

— Trei pași în urmă, în partea stângă. Nu uita.

Așa m-am ținut după el. În timp ce înainta pe coridor, alții din anturajul nostru ieșiră din odăi și-și urmară prințul. Toți purtau cele mai fine veșminte, ca să profite de ocazia de a fi admirați și invidiați în afara Buckkeepului. Mânele mele lungi erau perfecte în comparație cu ale altora. Cel puțin eu nu aveam clopoței sau mărgelile de chihlimbar sunătoare la pantofi.

Verity se opri în capul scărilor și peste alaiul său se lăsă liniștea. M-am uitat la fețele răsucite spre prinț și am avut timp citesc pe ele toată galeria de emoții a omenirii. Unele femei zâbeau prosteste, altele parcă rânjeau. Tinerii își căutau postura care să le scoată cel mai bine hainele în evidență; alții, mai simplu îmbrăcați, se îndreptară de spate în poziția de gardă. Am citit invidie și dragoste, dispreț, teamă și, pe câteva chipuri, ură. Dar Verity nu aruncă niciuna decât o privire trecătoare înainte de a coborî. Mulțimea se dădu la o parte în fața noastră, făcând loc ducelui Kelvar să ne conducă în sala de mese.

Kelvar era altfel decât mă așteptasem. Verity îl numea filfizon, dar eu am văzut un om care îmbătrânea repede, slab și hărțuit, care își purta straietele extravagante ca pe o armură împotriva timpului. Părul grizonant era strâns la spate într-o coadă subțire; ca și cum ar fi fost încă războinic, și avea mersul tipic al celor mai buni spadasini.

L-am privit așa cum mă învățase Chade să-i privesc pe oameni și am crezut că-l înțeleg foarte bine înainte de a ne așeza, însă numai după ce ne-am luat locurile la masă (spre surprinderea mea, am stat nu departe de rangurile înalte) am reușit să-i pătrund cu

privirea în suflet. Și nu prin faptele lui, ci prin înfățișarea doamnei sale, care veni să ni se alăture.

Nu cred că Lady Grace avea mult mai mulți ani decât mine, dar se împopoțonase ca păunul. Nu mai văzusem niciodată o persoană care să facă atâta risipă de lux, dar să fie atât de zgârcită cu bunul gust. Se așeză pe scaun într-un spectacol de gesturi somptuoase și mișcări fastuoase care-mi amintiră de un păsăroi făcând curte perechii. Parfumul ei năvăli spre mine în valuri – mai degrabă mirosea a bani decât a flori. Adusese cu ea un cățeluș, o corcitură cu blană mătăsoasă și ochi mari. Se apucă să-i gângurească cât și-l așeză în poală. Animăluțul se cuibări comod și se propti cu capul pe masă. Lady Grace nu-și mai luă privirea de la Verity, încercând să vadă dacă o remarcase și dacă era impresionat. L-am urmărit pe Kelvar privind cum soția lui îi aruncă ocheade prințului și mi-am zis: iată de ce avem turnuri de pază fără destui oameni.

Cina a fost un chin pentru mine. Eram lihnit, dar manierele mă obligau să mă rețin. Am mâncat cum fusesem instruit, ridicând lingura odată cu Verity și dând la o parte un fel de mâncare dacă lui nu-i plăcea. Jinduiam după o porție bună de carne caldă și pâine cu care să iau grăsimea, dar ni s-au oferit bucățele de carne cu condimente stranii, compot de fructe exotice, pâine albă și legume prea fierte și pe urmă asezonate. O expoziție impresionantă de mâncare bună, stricată pentru a fi gătită cum cere eticheta. Verity nu se îndemna nici el să guste și m-am întrebat dacă mesenii vedeau că nu e prea impresionat.

Nici nu știam cât de bine învățasem manierele de la Chade. Am înclinat din cap politicos către comeseana mea, o tânără pistruiată, și am discutat cu ea despre cât de greu găseai pânză de in bună la Rippon zilele astea, în vreme ce trăgeam cu urechea la frânturile de conversație de la masă. Nimeni nu vorbea despre subiectul care ne adusese pe toți aici. Verity și Kelvar aveau să se întâlnească singuri a doua zi. Dar multe dintre cele auzite de mine pomeneau de turnul nepăzit de pe Insula de Pază și aruncau o lumină stranie asupra problemei.

Am auzit lumea mormăind despre drumurile mai prost întreținute decât înainte. O femeie și-a exprimat bucuria că s-au reluat reparațiile fortificațiilor din Bayguard. Un bărbat s-a plâns că se înmulțiseră tâlharii de drumul mare și nu mai spera să ajungă la el nici două treimi din marfa care trecea prin Farrow. De asta se plângea tânăra de lângă mine că nu se mai găsea în de calitate. M-am uitat la ducele Kelvar cum aprecia fiecare gest al tinerei sale soții. Am auzit observația lui Chade de parcă mi-ar fi șoptit-o la ureche: „Iată un duce căruia nu-i stă mintea la cum să-și conducă ducatul.” Bănuiam că Lady Grace purta hainele în care intraseră banii pentru repararea drumurilor și soldele ostașilor care le-ar fi păzit de tâlhari. Poate că cerceii ar fi putut plăti oamenii care să păzească turnurile de pe Insula de Pază.

În cele din urmă, cina se termină. Aveam stomacul plin, dar nu eram sătul, atât de subțire fusese masa. Doi menestrel și un poet au venit să ne distreze, dar eu am ciulit urechile la ce se vorbea, nu la expresiile frumoase ale poetului sau la baladele menestrelilor. Kelvar stătea în dreapta prințului; Lady Grace, la stânga lui, împărțea scaunul cu câinele.

Grace poza în fața prințului. Ducea mâna când la cercei, când la brățări. Nu era obișnuită să poarte atâtea bijuterii deodată. O bănuiam că se trage dintr-o familie de rând și acum o copleșea poziția. Un menestrel a cântat, cu ochii la ea, „Un trandafir alb în lanul de trifoi” și a fost răsplătit de roșeața din obrazii ei. Spre sfârșitul serii, când m-a cuprins și pe mine oboseala, am văzut că Lady Grace se plictisea. Odată a căscat și și-a dus prea târziu mâna la gură. Cățelușul care îi adormise în brațe tresărea și scheuna în somn, visând ce-i permitea creierul cât un bob. Pe măsură ce o cuprindea somnul, Grace semăna tot mai mult cu un copil; se juca cu animalul ca și cu o păpușă și se lăsa pe spate în colțul scaunului. Ațipi de două ori. Se arată evident ușurată când Kelvar chemă menestrelii și poetul ca să-i răsplătească pentru interpretare. Luă brațul soțului ei să-l urmeze în dormitor, fără să dea drumul cățelului pe care-l strângea la piept.

Am fost încântat să urc în anticamera lui Verity. Charim îmi găsisse o saltea de pene și niște pături. Salteaua era la fel de confortabilă ca patul de acasă. Mi se închideau ochii, dar Charim mi-a făcut semn să merg în dormitorul lui Verity. Adevărat soldat, acesta nu avea nevoie de lachei să-i tragă bocancii din picioare. Numai Charim și cu mine ne îngrijeam de el. Charim cloncănea și bolborosea ținându-se în spatele prințului, ridicând și aranjând hainele pe care acesta la arunca la întâmplare. Îi luă imediat bocancii și începu să le lustruiască pielea cu ceară. Verity își trase o cămașă de noapte peste cap și se întoarse spre mine.

— Ei? Ce-ai să-mi spui?

I-am raportat cum îi raportam lui Chade, tot ce auzisem, repetând, pe cât țineam minte, aceleași cuvinte și precizând cine cu cine vorbea. Am încheiat cu bănuielile mele.

— Kelvar e un bărbat care și-a luat nevastă tânără, una pe care o impresionezi imediat cu avuții și daruri, am făcut eu un rezumat. Habar n-are de responsabilitățile poziției ei, cu atât mai puțin de ale lui. Kelvar risipește bani, vreme și timp de gândire ca s-o cucerească. Dacă n-aș dovedi lipsă de respect, aș zice că-l lasă bărbăția și caută s-o satisfacă pe tânăra lui mireasă cu daruri în schimb.

Verity oftă din străfunduri. Se aruncase pe pat cât încă mai vorbeam. Acum bătea o pernă prea moale, împăturind-o ca să-și sprijine capul mai bine pe ea.

— Afurisitul de Chivalry, rosti el absent. Treburi de-astea el știa să le desfacă, nu eu. Fitz, vorbești ca taică-tău. Dacă ar fi aici, ar găsi el o metodă să descurce ițele. Le-ar fi descâlcit deja, cu unul dintre zâmbetele alea ale lui și o sărutare pe mâna care trebuie. Dar eu nu mă pricep la așa ceva și nici nu pretind că mă pricep. Se foi în pat, nemulțumit de poziție, de parcă se aștepta să fac o remarcă despre datoria sa. Kelvar e bărbat și e duce. Și are o datorie de împlinit. Să ducă oameni în turn ca să-l păzească. E simplu ca bună ziua și am de gând să i-o spun în față. Instalează niște soldați bine instruiți în turnul ăla, ține-i acolo, plătește-i să-și

facă treaba. Ce-i așa de complicat? N-am de gând să fac pe diplomatul cu el.

Se răsuci iar greoi în pat, pe urmă se întoarse brusc cu spatele la mine.

— Stinge lumânarea, Charim.

Sluga se supuse atât de repede, încât am rămas pe întuneric și am mers pe bâjbâite până la salteaua mea. Întins pe ea, m-am mirat că Verity nu vedea cum stau lucrurile în ansamblu. Da, îl putea obliga pe Kelvar să păzească turnul. Dar nu-l putea obliga să ducă destui oameni în el sau să fie mândru de asta. Era o chestiune de diplomație. Și nu-i păsa deloc de starea drumurilor, de repararea fortificațiilor și de hoții de drumul mare? Toate trebuiau rezolvate acum și în așa fel încât mândria lui Kelvar să nu fie rănită, iar poziția lui față de ducele Shemshy să fie corectată și reafirmată. Iar cineva trebuia s-o învețe pe Lady Grace ce responsabilități are. Atâtea probleme. Dar nici n-am pus bine capul pe pernă, că am și adormit.

9 UNS UNT

Bufonul a sosit la Buckkeep în al șaptelea an de domnie a regelui Shrewd. E unul dintre puținele lucruri sigure despre el. Cică ar fi fost un dar de la negustorii din Bingtown, dar originea lui nu se cunoaște exact. Circulă mai multe povești. Una zice că a fost luat prizonier de Pirații Corăbiilor Roșii și că negustorii din Bingtown l-au furat pentru ei. Alta zice că a fost găsit pe când era bebeluș, plutind într-o bărcuță, ferit de soare de o umbrelă din piele de rechin, pe un pat din buruieni și levănțică. Putem s-o lăsăm la o parte, pentru că e o invenție. Nu știm nimic despre viața bufonului înainte de a veni la curtea lui Shrewd.

Bufonul e sigur om, chiar dacă nu i-au fost ambii părinți oameni. Poveștile care spun că s-a născut din Ceilalți sunt sigur minciuni, pentru că degetele de la mâini și de la picioare nu-i sunt lipite și nici nu se teme de pisici. Caracteristicile lui fizice neobișnuite (lipsa de culoare, de exemplu) sunt moștenite de la celălalt părinte, nefiind aberații individuale, deși e foarte posibil să mă înșel.

În privința bufonului, ceea ce nu știm e mai important decât ceea ce știm. Când a venit la Buckkeep, lumea doar i-a ghicit vârsta. Din experiență personală, vă spun cu mâna pe inimă că arăta mult mai tânăr și mai copilăros decât acum. Dar, cum bufonul nu dă semne de îmbătrânire, poate că nu era chiar atât de tânăr când a venit, ci la sfârșitul unei copilării prelungite.

Sexul bufonului a fost, și el, subiect de dezbatere. Când o persoană mai tânără și mai directă decât mine la întrebat fără menajamente dacă e bărbat sau femeie, a răspuns că nu e treaba nimănui, ci numai a lui. Așa că mă dau bătut.

În ce privește puterea lui de prezicător și faptele viitoare prezentate enervant de vag, nu s-a ajuns la un consens: e un talent individual sau al rasei? Unii cred că bufonul știe totul dinainte, chiar și dacă cineva vorbește despre el și unde. Alții zic că la mijloc nu e

decât marea lui plăcere de a-ți arunca acel „ Ți-am zis eu”, pentru că se folosește de cele mai obscure fapte pe care ți le-a înșirat și susține că au fost profeții. Poate că a fost așa, poate că nu, dar în multe cazuri cu martori de încredere a prezis, oricât de vag, evenimente care aveau să se petreacă mai târziu.

Foamea m-a trezit la scurtă vreme după miezul nopții. Am stat treaz, ascultând cum îmi chiorăie mațele. Am închis ochii, dar foamea îmi făcea greață. M-am sculat și m-am dus la masa pe care văzusem resturile de plăcintă, dar le luaseră servitorii. Am stat pe gânduri, dar mațele mă mânau din spate.

Am deschis încet ușa și am ieșit pe coridorul fără lumină prea multă. Cei doi paznici puși acolo de Verity se uitară la mine întrebători:

— Mor de foame, le-am explicat. Nu știți unde e bucătăria?

Nu cunosc soldat care să nu știe unde se află bucătăria. Le-am mulțumit și le-am promis să le aduc și lor ce găsesc de mâncare. M-am furișat pe coridorul locuit de umbre. Coborând treptele, mi s-a părut să simt sub tălpi lemn, și nu piatră. Pășeam cum mă învățase Chade, lăsând talpa jos încet, în zonele cele mai întunecate, pe margine, unde scările nu scârțâiau. Parcă așa călcam eu dintotdeauna.

Lumea din turn dormea. Puținele gărzi pe lângă care am trecut moțâiau; nimeni nu s-a legat de mine. Atunci mi-am zis că m-am mișcat atât de agil încât n-am fost văzut, dar acum bănuiesc că, de m-a zărit cineva, n-a crezut că un țânc slăbănog și ciufulit merită să fie luat la întrebări.

Am găsit bucătăria de îndată. Era o încăpere largă, cu lespezi și pereți din piatră, ca protecție împotriva focului. Am văzut trei căminuri mari, cu focurile bine apărate pe timp de noapte. Deși era târziu, sau devreme, cum vreți, locul era foarte bine luminat.

Am ochit tigăile acoperite și am simțit aluat de pâine crescând. O oală mare cu tocană stătea la cald pe marginea unuia din căminuri. Când m-am uitat sub capac, mi-am dat seama că pot lua

o farfurie sau două. Am scotocit prin preajmă și m-am servit. Am rupt un coltuc dintr-una dintre franzelele învelite de pe un raft, iar într-un colț am găsit un vas cu unt pus la rece într-un butoi cu apă. Nu cine știe ce, dar era mâncarea simplă după care tânjiseam toată ziua.

Golisem deja pe jumătate a doua porție, când am auzit târșăit de picioare. Am ridicat capul și am oferit cel mai dezarmant zâmbet posibil, sperând ca și bucătăreasa de aici să fie la fel de bună la suflet ca aceea din Buckkeep, însă nu era decât o servitoare cu o pătură aruncată peste cămașa de noapte și cu un bebeluș în brațe. Plângea. Jenat, am întors privirea.

Nici măcar nu se uită la mine. Așeză bebelușul învelit pe masă și aduse un vas și-l umplu cu apă rece, bolborosind întruna. Se aplecă deasupra bebelușului.

— Uite, mielușelul meu drag. Uite, dragul meu. O să-ți faci bine. Bea puțin. O, dragul meu, nici să lipăi nu poți? Deschide gura, atunci. Hai, deschide gura.

Nu m-am putut abține să nu privesc. Ținea vasul stângaci și încerca să-l ducă la gura sugarului. Cu cealaltă mână îi deschise gura, folosind mai multă forță decât era normal la o mamă cu un copil de țâță. Lovi ușor vasul și stropi cu apă. Am auzit un gălgăit straniu, apoi un soi de râgăit. Când am sărit s-o opresc, din legături ieși un cap de câine.

— Vai de mine, iar se sufocă! Moare! Micul meu Arțăgos moare și numai mie îmi pasă. Începe să horcăie și eu nu știu ce să fac și micuțul meu moare.

Strânse la piept cățelul care se sufoca și horcăia. Scutură tare din căpșor, pe urmă se liniști. Dacă nu i-aș fi auzit respirația grea, aș fi jurat că-i murise în brațe. Se uită la mine cu ochi mari și bulbucăți. Am simțit panica și durerea micului animal.

Liniștește-te.

— Încet, m-am auzit vorbind, Nu-i face bine dacă-l ții așa. Nu poate respira. Lasă-l jos. Dezvelește-l. Lasă-l pe el să stea cum îi e

mai bine. Cu atâtea zdrențe îi e prea cald, încearcă să respire și se sufocă. Lasă-l jos.

Fata era cu un cap mai înaltă decât mine și m-am temut că va trebui să mă lupt cu ea. Dar m-a lăsat să iau câinele înfășat din brațele ei și să dau la o parte câteva rânduri de cârpe. L-am așezat pe masă.

Animalul suferea cumplit. Capul îi cădea între labele din față. Pe bot și pe piept era plin de salivă, burta îi era umflată și tare. Începu să regurgiteze și să se înece din nou. Deschise botul larg, cu buzele depărtate strâmb de dinții ascuțiți. Făcea eforturi mari, se vedea după cât de roșie i se făcuse limba. Fata țipă și sări în față, încercând să-l apuce din nou, dar am împins-o hotărât.

— Nu-l lua în brațe, i-am spus agitat, încearcă să dea ceva afară și nu poate dacă-l strângi de burtă.

Fata se opri.

— Să dea ceva afară?

— Arată și se poartă de parcă i-a rămas ceva în gât. A scăpat cumva la oase sau pene?

— Peștele avea oase. Dar foarte mici.

— Pește? Ce idiot i-a dat voie să mănânce pește? Era proaspăt sau putred? Văzusem ce pățește un câine când mănâncă pește putred de pe mal. Dacă asta înghițise câinele, nu mai avea nicio șansă.

— Era păstrăv proaspăt și gătit. Am mâncat și eu la cină.

— Bine, cel puțin nu-i otrăvitor. Acum e numai osul care-l îneacă. Și dacă-l înghite, tot îl poate omorî.

Fata rămase cu respirația tăiată.

— Nu, nu se poate! Nu se poate să moară. O să se facă bine. Îl doare puțin stomacul. I-am dat prea mult să mănânce. O să-i treacă. Și ce știi tu despre câini, dacă ești slugă la bucătărie?

Animalul se convulsionează din nou. Nu vomă decât fierc galbenă.

— Nu sunt slugă la bucătărie. Mă pricep la câini. Chiar de câinele lui Verity mă ocup, dacă vrei să știi. Și dacă nu ajutăm cățelul ăsta, o să moară. Cât de curând.

Fata se uită cu groază și respect cum prind câinele în mâini. I-am deschis gura și i-am vârât degetele în gât. Animalul râgâi mai puternic și mă lovi speriat cu labele din față. Avea unghiile prea mari, trebuiau tăiate. Am atins osul cu vârful degetelor. L-am pipăit ca degetele și l-am simțit cum se mișcă, dar era așezat oblic în gât. Câinele scoase un urlet sugrumat și se zvârcoli turbat în mâinile mele.

— N-o să poată scăpa de el fără ajutor, am spus eu.

Am lăsat-o suspinând și ștergându-și mucii. Măcar nu mi l-a mai luat în brațe să-l strângă. Am luat unt în palmă din butoi și l-am aruncat în vasul meu cu tocană. Acum îmi trebuie un cârlig sau un obiect foarte curbat, dar nu prea mare. Am răscolit prin coșuri până am găsit un cârlig de metal cu mâner. Poate că era folosit la ridicatul oalelor fierbinți de pe foc.

— Așează-te, i-am cerut fetei.

Ea se uită la mine cu gura căscată, apoi se așează ascultătoare pe bancă, unde i-am arătat.

— Acuma ține-l bine între genunchi. Să nu-i dai drumul, oricât dă din labe sau se zbate sau scheaună. Și ține-l de labele din față ca să nu mă zgârie la coaste cât lucrez. Ai priceput?

Fata inspiră adânc, înghiți în sec și dădu din cap aprobator. Lacrimile îi curgeau întruna pe obraji. I-am pus câinele în poală și l-am cuprins cu brațele ei.

— Ține-l bine, i-am zis. Am scobit o bucată de unt. O să ung obiectele. Pe urmă o să-i deschid gura cu forța și-o să agăț osul cu cârligul, ca să-l scot. Ești gata?

Îmi făcu iar semn din cap. Nu mai plângea și nu mai tremura din buze. M-am bucurat că prinsese un pic de curaj. I-am făcut și eu semn cu capul.

Cel mai ușor a fost să bag untul pe gâtul câinelui. Rămase blocat acolo. Câinele se sperie mai tare. Am fost gata-gata să mă pierd și eu cu firea din cauza panicii lui. Nu aveam timp să lucrez cu blândețe. I-am deschis botul cu forța și i-am vârât cârligul pe gât, sperând să nu-l tai în carne. Dacă-l tăiam, murea. Altfel, murea

oricum. Am răsucit unealta în gât, în timp ce animalul se zvârcolea, schelălăia și urina pe stăpâna lui. Cârlițul apucă osul. L-am tras brusc, cu putere.

Osul ieși, plin de spumă, fiere și sânge. Unul mic și afurisit. Nu era de pește, ci de pasăre mică, o parte din osul pieptului. L-am trântit pe masă.

— Și nici oase de pasăre nu are voie, să știi, i-am spus fetei cu asprime.

Nici nu cred că m-a auzit. Cățelușul găfâia recunoscător în poala ei. Am luat vasul cu apă și i-am dat să bea. Adulmecă, lipăi de câteva ori, pe urmă se făcu ghem, vlăguit. Fata îl ridică în brațe și-l legănă, aplecând capul deasupra lui.

— Vreau ceva de la tine, i-am cerut eu.

— Orice, vorbi fata, cu gura în blana câinelui. Îți dau orice-mi ceri.

— Mai întâi, nu-i mai da să mănânce din mâncarea ta. Dă-i numai carne roșie și boabe fierte o vreme. Pentru un câine de mărimea lui, ajunge o porție cât încape în palmă. Nu-l mai căra în brațe peste tot. Lasă-l să fugă, să facă mușchi și să-și tocească unghiile. Spală-l. Îi put blana și respirația de la mâncarea prea bogată. Altfel, nu trăiește mai mult de un an sau doi.

Se uită la mine îngrozită. Duse mâna la gură. Ceva în gestul ei, același cu care își mângâiase giuvaierele la cină, îmi arată pe cine muștruluiam: pe Lady Grace. Iar eu făcusem câinele să urineze pe cămașa ei de noapte.

Probabil că m-a dat de gol expresia feței, pentru că zâmbi încântată și strânse câinele mai tare la piept.

— O să fac ce mi-ai spus, băiete. Dar tu? Tu nu vrei nicio răsplată?

Se gândi c-o să-i cer bani, un inel sau chiar o slujbă în gospodăria ei. În schimb, m-am uitat la ea și i-am sus, cât de hotărât am putut:

— Vă rog, Lady Grace, să-i cereți soțului dumneavoastră să ducă în turnul de pe Insula de Pază cei mai buni oameni ai lui, ca să pună capăt neînțelegerii dintre ducatele Rippon și Shoaks.

— Ce?

Întrebarea aceea, dintr-un singur cuvânt, îmi spuse totul despre ea. Accentul și intonația nu erau ale unei doamne.

— Cereți-i soțului dumneavoastră să instaleze oameni destui în turn. Vă rog.

— De ce i-ar păsa unui băiat doctor de câini de asemenea lucruri?

Întrebarea veni prea direct. Nu știu unde-o fi găsit-o Kelvar, dar nu era de stirpe aleasă și nici bogată nu fusese. Încântarea de pe chipul ei când am recunoscut-o, faptul că venise cu câinele în ambianța familiară a bucătăriei, de una singură, numai cu pături peste cămașa de noapte, dădea de gol o fată de rând ajunsă prea repede printre nobili și prea departe de starea ei anterioară. Era singură, nehotărâtă și needucată și nu știa la ce se așteaptă lumea de la ea. Mai rău, știa că era ignorantă și asta o rodea și-i amăra traiul plăcut. Dacă nu învăța cum să fie ducesă înainte să îmbătrânească și să-și piardă frumusețea, n-o aștepta decât ani de singurătate și ironie. Avea nevoie de un mentor, unul secret, ca Chade. Avea nevoie de povețele pe care i le puteam da eu acum. Însă trebuia să fiu prudent, pentru că nu ar fi primit sfaturi de la un băiat priceput la câini. Numai o fată simplă le-ar fi ascultat, iar ea nu știa altceva despre ea decât că nu mai era o fată simplă, ci ducesă.

— Am avut un vis, i-am spus, inspirat pe neașteptate. Atât de clar. Ca o viziune. Sau o avertizare. M-am trezit și am simțit că trebuie să vin în bucătărie.

Mi-am luat privirea de la ea. Am văzut cum se uită la mine cu ochi mari. Reușisem s-o atrag.

— Am visat o femeie care rostea vorbe înțelepte și care a transformat trei bărbați puternici într-un zid pe care Pirații Corăbiilor Roșii nu l-au putut sparge. Stătea în fața lor cu bijuteriile

în mână și le spunea: „Fie ca turnurile de pază să strălucească mai tare decât petrele din inelele acestea. Fie ca ostașii cu ochii-n patru din turnuri să înconjoare coasta noastră, așa cum perlele acestea îmi înconjoară gâtul. Fie ca turnurile principale să fie întărite din nou împotriva celor care ne amenință poporul. Pentru că bucuroasă aş umbla fără giuvaiere în fața regelui și-a oamenilor simpli și-aș lăsa apărarea poporului să fie bijuteria pământului nostru. Iar regele și ducii au rămas uimiți de inima ei generoasă și de căile ei nobile. Dar poporul a iubit-o cel mai mult, pentru că știa că și ea îl iubește mai mult decât aurul sau argintul.”

M-am exprimat cam stângaci, nici pe departe atât de clar cum sperasem, și totuși am captivat-o. O vedeam cum se imaginează dreaptă, impunătoare în fața viitorului rege și-l uimea cu sacrificiul ei. Am simțit cum ardea să se distingă, s-o preamărească neamul din care se trăgea. Poate că fusese mulgătoare sau ajutor la bucătărie și tot așa o vedea familia ei. Așa le va arăta că acum era ducesă nu doar cu numele. Ducele Shemshy și anturajul lui vor duce vorba despre fapta ei în Ducatul Shoaks. Menestrelii îi vor cânta vorbele în cântece. Iar soțul ei se va arăta și el o dată mirat de purtarea ei. Să vadă în ea o ființă căreia îi păsa de țară și de popor, nu o frumusețe pe care-o cucerise cu titlul său. Aproape că-i vedeam gândurile defilându-i în minte. Se uita în gol și zâmbea pierdută.

— Noapte bună, băiete, rosti ea cu glas calm și se strecură alunecând din bucătărie, cu câinele lipit de piept. Purta pătura pe umeri de parcă era o blană de hermină. Mâine își va juca perfect rolul. Am zâmbit, întrebându-mă dacă-mi îndeplinisem misiunea fără să fac rău. Nu că aş fi încercat să aflu dacă Kelvar era sau nu trădător; dar aveam senzația că am tăiat răul de la rădăcină. Puteam să pun rămășag că turnurile vor fi bine păzite înainte de sfârșitul săptămânii.

M-am întors în pat. Furasem din bucătărie o franzelă pe care le-am dat-o gărzilor care m-au lăsat să intru înapoi în camera lui Verity. Undeva departe, în Bayguard, cineva anunța ora fixă. Nu i-

am dat atenție. M-am cuibărit în pat, cu burta plină și bucurându-mă de pe acum de spectacolul pe care îl va oferi Lady Grace a doua zi. În timp ce moțaiam, am pus rămășag cu mine că va purta un veșmânt alb, simplu, și că își va lăsa părul liber.

N-am mai apucat s-o văd. Parcă nu trecură decât câteva clipe, când cineva mă scutură să mă trezesc. Am deschis ochii și l-am văzut pe Charim aplecat deasupra mea. Flacăra palidă a lumânării alungea umbrele de pe pereți.

— Scoală, Fitz, șopti el răgușit. A venit un curier la turn din partea lui Lady Thyme. Are nevoie de tine imediat. Acum ți se pregătește calul.

— De mine? am întrebat prostește.

— Bineînțeles. Ți-am pregătit hainele, îmbracă-te în liniște. Verity încă doarme.

— De ce are nevoie de mine?

— Păi, nu știu. Mesajul n-a fost prea clar. Poate că s-a îmbolnăvit. Curierul n-a spus decât că are nevoie de tine imediat. O să afli de ce când ajungi acolo.

Ce mai alinare... Dar mi-a stârnit curiozitatea. Nu știam precis ce rudă era Lady Thyme cu regele, dar mă depășea ca însemnătate pe mine. N-am îndrăznit să-i încalc ordinul. M-am îmbrăcat repede la lumina lumânării și am ieșit din cameră a doua oară în noaptea aceea. Hands o înșeuase deja pe Cenușia și-mi aruncă o înțepătură porcoasă legată de ordinul primit. Eu i-am sugerat cum să-și petreacă noaptea mai departe și am plecat. Am fost lăsat să ies din turn și din fortificație de gărzile înștiințate de sosirea mea.

Ajuns în oraș, am cotit de două ori greșit. Arăta altfel noaptea, iar la venire nu fusesem prea atent. În cele din urmă, am nimerit curtea hanului. Hangița, îngrijorată, se trezise și ținea o lumânare la fereastră.

— Geme și vă cheamă de peste-un ceas, domnule, mă anunță ea agitată. Mă tem că e grav, dar nu vrea să lase pe nimeni înăuntru, decât pe dumneavoastră.

Am străbătut degrabă holul până la ușa ei. Am bătut încet la ușă, așteptând să aud cum mă trimite la plimbare cu glasul ei pițigăiat. În schimb, am auzit o voce tremurată:

— Fitz, băiete, tu ești? În sfârșit. Intră repede. Am nevoie de tine.

Am tras aer în piept și am tras încuietoarea. Am pătruns în semiîntunericul camerei cu aer închis și mi-am ținut respirația, ca să nu mă doboare duhorile. Nici moartea nu miroase mai urât, mi-am zis.

Draperii grele ascundeau patul. Singura lumină venea de la o lumânare aproape stinsă într-un sfeșnic. Am luat-o și m-am apropiat de pat.

— Lady Thyme, am întrebat șoptit, ce s-a întâmplat?

— Băiete. Vocea veni dintr-un ungher tainic al odăii.

— Chade, am spus. Niciodată nu m-am simțit mai idiot.

— N-avem timp de explicații. Să nu te simți prost, băiete. Lady Thyme i-a păcălit pe mulți la vremea ei și îi va păcăli în continuare. Cel puțin așa sper. Ai încredere în mine și nu pune întrebări. Fă ce-ți spun. Mai întâi, du-te la hangiță și spune-i că Lady Thyme a făcut o criza de-a ei și trebuie să se odihnească în liniște câteva zile. Să n-o deranjeze cu niciun chip. Strănepoata ei va veni s-o îngrijească.

— Cine...

— S-a aranjat deja. Iar strănepoata ei îi va aduce mâncare și tot ce are nevoie. Tu insistă numai că Lady Thyme are nevoie de liniște și nu trebuie deranjată. Acum du-te.

M-am dus și am părut destul de zguduit ca să fiu foarte convingător. Hangița mi-a promis că n-o să lase pe nimeni nici să bată la ușă, pentru că nu i-ar plăcea ca Lady Thyme să-și schimbe părerea bună despre hanul și negoțul ei. De aici am dedus că Lady Thyme o plătea generos.

Am intrat din nou în odaie fără zgomot și am închis ușa cât se poate de încet. Chade trase zăvorul și aprinse o altă lumânare de la cea gata să se stingă. Întinse o hartă mică pe masa de lângă ea. Am observat că era îmbrăcat de călătorie: mantie, bocanci, vestă,

pantaloni – toate negre. Dintr-odată, îmi păru alt om, în formă foarte bună și viguros. M-am întrebat dacă bătrânul cu robă nu era tot o mască. Când se uită la mine, aș fi jurat că soldatul din fața mea e Verity. Nu-mi lăasă timp de gândire.

— Cum o să decurgă lucrurile aici, rămâne treaba lui Verity și a lui Kelvar. Noi doi avem de lucru în altă parte. Am primit un mesaj în noaptea asta. Pirații de pe Corăbiile Roșii au dat năvală aici, la Forge. Atât de aproape de Buckkeep, că nu-i o jignire obișnuită; e o amenințare. Și asta cât Verity e la Neatbay. Să nu-mi spui că nu știau că-i plecat din Buckkeep. Și asta nu-i tot. Au luat ostatici, i-au târât pe corabie. Și i-au trimis vorbă regelui Shrewd însuși. Vor aur, grămezi de aur, altfel eliberează ostaticii.

— Nu vrei să spui că o să-i omoare dacă nu primesc aurul?

— Nu. Chade scutură din cap furios, un urs tulburat de albine. Nu. Mesajul a fost foarte clar. Dacă primesc aurul, îi vor omorî. Dacă nu, le dau drumul. Mesagerul era din Forge. Soția și fiul lui au fost luați de pirați. A stăruit că a înțeles bine amenințarea.

— Nu văd ce problemă avem, am pufnit eu.

— La suprafață, nici eu. Dar mesagerul care a venit cu amenințarea la Shrewd încă tremura, deși străbătuse drum lung călare. N-a putut să explice mesajul, nici să spună dacă, după părerea lui, aurul trebuia plătit sau nu. N-a fost în stare decât să repete întruna cum căpitanul corăbiei i-a zâmbit când i-a transmis ultimatumul și cum au râs ceilalți pirați la cuvintele lui.

Așa că mergem să vedem cum stau lucrurile, eu și cu tine. Acum, înainte ce regele să dea un răspuns oficial, înainte să afle Verity. Fii atent. Țasta e drumul pe care am venit. Vezi cum urmează curba coastei? Și ăsta e cel pe care vom pleca. Mai drept, dar mult mai abrupt și mai mlăștinos pe alocuri, așa că n-a fost folosit niciodată de căruțe, însă e mai rapid călare. Aici ne așteaptă o mică ambarcațiune; traversând golful, vom scuti drum și timp. Acostăm aici, și pe urmă o luăm spre Forge.

Am studiat harta. Forge era la nord de Buckkeep; m-am întrebat cât îi trebuise mesagerului să ajungă la noi și dacă până

ajungeam noi acolo pirații își puteau pune în aplicare amenințarea. Dar nu avea rost să iroiesc timpul cu presupuneri.

— Tu ai cal?

— S-a aranjat. De către cel care a venit cu mesajul. Afară e un murg cu trei picioare albe. E pentru mine. Mesagerul va face rost de o strănepoată pentru Lady Thyme, iar barca ne așteaptă. Să mergem.

— Încă un lucru, am zis, ignorându-i sprâncenele încruntate. Trebuie să te întreb, Chade. Ai venit aici pentru că n-ai avut încredere în mine?

— O întrebare corectă, aș zice. Nu. Am venit aici să spionez orașul, să ascult bârfele femeilor, să trag cu urechea în turn. Femeile care fac bonete și vânzătoarele de nasturi ar putea ști mai multe decât sfătuitorul de rang înalt al regelui, chiar fără să-și dea seama. Acum plecăm?

Am plecat. Am ieșit prin poarta laterală. Murgul era priponit imediat la ieșire. Cenușia nu se arată prea interesată de el, dar se purtă frumos. Am simțit nerăbdarea lui Chade, dar a ținut caii în ritm moderat până când am lăsat în urmă străzile pietruite din Neatbay. Odată luminile caselor rămase în spatele nostru, am mânat caii la galop. Chade deschidea drumul. M-am mirat cât de bine călărește și cât de ușor găsea drumul pe întuneric. Cenușiei nu-i plăcea să meargă așa de repede noaptea. Dacă n-ar fi fost lună plină, nu cred c-aș fi reușit s-o conving să țină pasul murgului.

Nu voi uita niciodată noaptea aceea. Nu pentru că am galopat sălbatic până în ultimul moment, pentru că nu așa s-a întâmplat. Chade mă călăuzea și se purta cu caii de parcă erau piese pe o tablă de joc. Nu juca rapid, ci ca să câștige. Așa că uneori lăsam animalele să-și tragă sufletul, alteori descălecam și le conduceam în siguranță prin locurile periculoase.

Spre dimineață, când cerul s-a făcut cenușiu, ne-am oprit să mâncăm din desagiile lui Chade. Ne aflam pe un vârf de deal ascuns de copaci atât de deși, încât de-abia se vedea cerul prin coroana lor. Auzeam oceanul și-i simțeam boarea, dar nu-l vedeam.

Cărarea, lată numai cât îi trebuia unei căprioare, devenise întortocheată. Acum, că ne liniștiserăm, auzeam și simțeam mirosul vieții din jur. Păsările ciripeau, vietățile mici mișunau pe sub tufișuri și prin crengi. Chade își întinse oasele, apoi se așeză pe mușchiul pufos, cu spatele proptit de un copac. Bău apă multă dintr-o ploscă, apoi trase câteva înghițituri cumpătate de coniac. Arăta obosit, iar lumina zilei îi trăda vârsta mai mult decât flacăra lumânării. M-am întrebat dacă va rezista drumului sau va ceda.

— O să-mi revin, zise el, când îmi surprinse privirea asupra lui. Am avut eu sarcini și mai grele decât asta, când am dormit și mai puțin. În plus, o să ne odihnim în barcă cinci, șase ore, dacă va aluneca lin. Așa că nu trebuie să tânjim după somn. Să mergem, băiete.

După două ore, cărarea se bifurca. Am luat-o din nou pe drumul mai ascuns de crengi. N-a trecut mult și a trebuit să mă aplec pe gâtul Cenușiei ca să nu mă lovesc de crengile joase. Aerul era înăbușitor sub crengi și ne-am procopsit cu roiuri de musculițe care înțepau caii și îmi pătrundeau pe sub haine, ca să ajungă la carnea mea și să se înfrupte din ea. Erau atât de dese, încât atunci când mi-am făcut curaj să-l întreb pe Chade dacă nu cumva ne rătăciserăm, era să mă înec cu cele care mi-au intrat în gură.

Pe la prânz am ajuns pe o pantă de deal în bătaia vântului. Am văzut din nou oceanul. Vântul răcori caii transpirați și alungă musculițele. Era o adevărată plăcere să stai drept în șa din nou. Drumul era destul de larg ca să călăresc lângă Chade. Petele livide ieșeau în evidență pe pielea albă; arăta mai palid decât bufonul. Mă surprinse cercetându-l și se încruntă.

— Mai bine spune-mi ce-ai făcut, în loc să te holbezi la mine ca un prostovan, îmi ordonă el sever, așa că l-am ascultat.

Era greu să mă uit și la drum, și la fața lui în același timp, dar când s-a rățoit la mine a doua oară, avea pe chip o expresie de amuzament prefăcut. Când am terminat de raportat, scutură din cap.

— Noroc chior. Ca taică-tău. Poate că diplomația ta de bucătărie o să rezolve singură problema, dacă nu mai există și altele. Bârfele pe care le-am auzit sunt de acord cu tine. Bine. Kelvar a fost un duce bun înainte, dar a luat-o razna din cauza miresei tinere. Oftă dintr-odată. Dar nu e chiar așa de bine când e Verity pe capul lui, tot muștrându-l că nu are destui oameni în turnuri, care Verity are și el pe cap un raid la Buckkeep. La naiba! Mai aveam atâtea de aflat. Cum au trecut năvălitorii de turnurile noastre fără să fie văzuți? De unde au știut că Verity e plecat la Neatbay? Au știut? Sau au avut doar noroc? Și ce înseamnă ultimatumul acela straniu? E o amenințare sau o bătaie de joc?

Câteva clipe am călărit în tăcere.

— Aș vrea să știu ce măsuri a luat Shrewd. Când mi-a trimis mesagerul, încă nu se hotărâse. Poate că ajungem la Forge și aflăm că s-au rezolvat toate. Și aș vrea să știu exact ce mesaj i-a trimis lui Verity cu ajutorul Meșteșugului. Se zice că mai demult, când Meșteșugul era cunoscut de mai mulți, un om știa la ce se gândește comandantul lui dacă pur și simplu tăcea o vreme și asculta. Poate că e doar o poveste. Astăzi, puțini mai sunt inițiați în taina Meșteșugului. Cred că regele Bounty a hotărât așa. Să transforme Meșteșugul într-un mister, o unealtă pentru elită, și astfel să-l facă mai valoros. Țsta a fost planul pe atunci. Eu nu l-am prea înțeles. Dacă spuneau asta despre arcași ori lupi de mare destoinici? Totuși, cred că un conducător cu aură de mister impune mai mult oamenilor lui... Un om ca Shrewd, lui i-ar plăcea ca supușii lui să se întrebe dacă poate să le citească gândurile fără ca ei să scoată un cuvânt. Da, asta i-ar plăcea lui Shrewd, tare i-ar mai plăcea.

La început am crezut că Chade era foarte îngrijorat, chiar furios. Nu îl auzisem niciodată să turuie atâta pe marginea unui subiect. Dar când calul sări în lături din cauza unei veverițe care traversă cărarea, fu gata să cadă din șa. M-am întins și am prins hățurile.

— Ești teafăr? Ce s-a întâmplat?

Clătină încet din cap.

— Nimic. Când ajungem la barcă, o să mă simt mai bine. Trebuie să mergem înainte. Nu mai avem mult.

Se făcuse cenușiu la piele și se clătina tot mai tare în șa, la fiecare pas al calului.

— Hai să ne odihnim puțin, am propus eu.

— Fluxul nu așteaptă. Iar odihna nu mi-ar fi de folos, nu și dacă aş sta cu teama că barca noastră o ia razna. Nu. Trebuie să mergem mai departe. Ai încredere în mine, băiete, adăugă el. Știu ce pot să fac și nu sunt atât de prost, încât să încerc ceea ce nu sunt în stare.

Așa că nu ne-am oprit. Nu prea aveam ce face. Dar am călărit alături de el, ca să prind hățurile murgului, la nevoie. Oceanul vuia tot mai aproape, cărarea se făcea tot mai abruptă. În scurtă vreme, eu am ajuns călăuza, fie că voiam, fie că nu.

Am ieșit dintre tufe pe un mal abrupt și înalt, sub care se vedea întinderea de nisip.

— Am ajuns, slavă Edei, șopti Chade în spatele meu. Am văzut barca cu fundul plat. Un bărbat de pază striga și ne făcea semn cu șapca. Am ridicat brațul ca să-i răspund la salut.

Am coborât, mai mult alunecând. Chade s-a urcat imediat în barcă. Eu am rămas să mă îngrijesc de cai. Niciunul nu ardea de nerăbdare să intre în apă, cu atât mai puțin să se ridice peste balustradă și să sară pe punte. Am încercat să le pătrund în minte și să-i conving, dar pentru prima oară în viață am descoperit că eram prea obosit pentru asta. Nu mă puteam concentra. Așa că a fost nevoie de trei marinari și a trebuit să mă scufund de două ori ca să-i îmbarcăm și pe ei. Erau plini de apă sărată pe hamuri și catarama. Cum o să-i explic asta lui Burrich? Cu așa ceva mi-am frământat mintea când mi-am găsit un loc comod la prova și m-am uitat la vâslașii care se aplecau asupra vâslelor și ne purtau spre ape mai adânci.

10 REVELAȚII

Timpul și fluxul nu așteaptă pe nimeni. Iată o zicătoare străveche. Pentru marinari și pescari, ea înseamnă că orarul bărcii depinde de ocean, nu de cheful omului. Însă uneori, când ceaiul îmi calmează cât de cât durerea, zac aici și gândurile mi-o iau razna. Fluxul nu așteaptă după nimeni, știu că e adevărat. Dar timpul? Oare vremurile în care m-am născut așteptau nașterea mea? Oare evenimentele se rostogoleau în loc, ca mecanismul mare din lemn al ceasornicului din Sayntanns, jucându-se cu conceperea mea și dând impuls vieții mele? Nu am pretenții la măreție. Cu toate acestea, dacă nu m-aș fi născut, dacă părinții mei nu ar fi căzut în brațele poftei trupești, câte s-ar fi desfășurat altfel... Câte... Ar fi fost mai bine? Nu cred. Pe urmă clilesc și încerc să-mi concentrez privirea într-un loc, întrebându-mă dacă aceste gânduri sunt ale mele sau mi le aduce leacul din sângele meu. Ce bine ar fi să mă sfătuiesc cu Chade, pentru ultima oară...

Soarele străbătuse cerul până la mijlocul amiezii, când cineva mă trezi cu ghionturi.

— Te cheamă stăpânul tău.

Atât mi-a spus. Am sărit ca ars. Pescărușii care se roteau deasupra noastră, aerul proaspăt al mării și clătinatul bărcii îmi amintiră imediat unde mă aflam. M-am ridicat, rușinat că adormisem fără să mă întreb dacă Chade stătea confortabil. M-am grăbit spre cabina din barcă.

L-am găsit pe Chade instalat la masa mică din bucătărie. Era absorbit de o hartă întinsă pe ea, dar mie mi-a atras atenția un castron mare cu ciorbă de pește. Îmi făcu semn spre el fără să-și ridice ochii de pe hartă, iar eu m-am bucurat că mă lăsa în voia mea. Am găsit și niște pesmeți marinărești și o sticlă de vin roșu acru. Nu mi-am dat seama cât de foame îmi era până când nu m-

am văzut cu mâncarea în față. Ștergeam farfuria cu un rest de pesmet când Chade mă întrebă:

— E mai bine acum?

— Mult mai bine. Tu cum te simți?

— Mai bine, rosti el și îmi aruncă obișnuita căutătură de vultur. Spre ușurarea mea, părea că își revenise complet. Împinse vasele la o parte și făcu harta să alunece în fața mea. Până diseară, vom ajunge aici. O să fie mai grea acostarea decât îmbarcarea. Dacă avem noroc, o să avem vânt potrivit. Dacă nu, o să pierdem fluxul și curentul va fi mai puternic. Caii s-ar putea să înoate până la țarm, iar noi să călătorim în barcă. Sper să nu fie așa, dar pregătește-te și pentru varianta asta, în orice caz. Odată ajunși la țarm...

— Miroși a semințe de carris.

Nu-mi venea să-mi cred propriile cuvinte, dar simțisem izul dulceag al semințelor și al uleiului în respirația lui Chade. Mâncasem prăjituri cu semințe de carris la Festivalul Primăverii, când mănâncă toată lumea, deci știam că și fărâma de sămânță de pe vârful prăjiturii e destul cât să-ți dea aripi. Toți sărbătoreau așa Venirea Primăverii. O dată pe an nu făcea rău nimănui, însă Burrich mă avertizase să nu cumpăr niciodată un cal care mirosea a carris și, pe lângă asta, mă prevenise că dacă prinde pe cineva că toarnă ulei de carris în nutrețul cailor, îi vine de hac. Cu mâinile lui.

— Serios? Nu mai spune. Acum îți propun ca, dacă e nevoie să înoți cu caii prin apă, să-ți pui cămașa și mantaua într-un sac de piele pentru păstrat ulei și să mi-l dai mie în barcă. Așa o să ai haine de schimb când ajungem la mal. De pe plajă, drumul nostru...

— Burrich zice că, dacă-i dai carris unui animal, nu mai e la fel. Îl strică. Zice că poți să-i dai ca să câștige o cursă ori să întreacă un cerb, dar după aceea n-o să mai fie niciodată cum a fost. Zice că negustorii de cai necinstiți dau carris animalelor ca să arate bine la vânzare; îi face vioi și le lucesc ochii, dar le trece repede. Burrich zice că nu-și mai dau seama când sunt obosiți și trag mai departe,

deși de mult ar fi trebuit să cadă lați. Mi-a spus Burrich că uneori, după ce elimină uleiul, calul pur și simplu se prăbușește.

Cuvintele îmi ieșiră din gură ca stropii de apă pe piatra rece. Chade ridică ochii de pe hartă.

— Măi, să fie, câte știe Burrich despre semințele de carris. Mă bucur că l-ai ascultat cu atâta atenție. Acum, dacă ești drăguț să fii la fel de atent și la mine, ca să plănuim următorul pas în călătoria noastră...

— Dar, Chade...

Mă săgeta din ochi.

— Burrich se pricepe foarte bine la cai. De mic promitea. Rareori se înșală... când vine vorba de cal. Acum fii atent la mine. O să avem nevoie de lumină ca să ajungem de pe plajă pe stâncile de deasupra. Drumul e foarte prost. Poate va trebui să urcăm cu un singur cal odată, însă nu înseamnă că e imposibil. De acolo, mergem pe uscat la Forge. Nu există niciun drum care să ne ducă acolo mai repede. E un tărâm deluros, dar neîmpădurit. Și o să-l străbatem noaptea, deci o să ne călăuzim după stele. Sper să ajungem la Forge pe la mijlocul după-amiezii. O să ne deghizăm în călători tu și cu mine. Asta am hotărât până acum; restul o să-l planificăm pe parcurs.

Din cauza planurilor lui prevăzătoare și a detaliilor precise, ratasem momentul de a-l întreba cum de lua carris și nu murea. Mi-a mai ținut o predică despre detalii încă jumătate de oră și pe urmă m-a scos din cabină, zicând că mai are și alte pregătiri de tăcut, iar eu trebuia să văd de cai și să mă odihnesc cât mai pot.

Caii se aflau în partea din față a punții, într-o îngrăditură improvizată din funii. Pielele fereau puntea de copite și excremente. Un mus acru repara balustrada ruptă de Cenușia la îmbarcare. Nu avea chef de vorbă, iar caii stăteau în liniște și confortabil. Am tras o tură rapidă pe punte. Ne aflam pe o mică ambarcațiune curată, o navă de curse regulate între insule, mai mult lată decât adâncă. Din această cauză, naviga ușor pe râuri și urca ușor pe mal fără să se distrugă, dar în ape mai adânci nu s-ar fi descurcat prea bine. Se

înclina când într-o parte, când în alta, ca o țărancă încărcată de snopi într-o piață aglomerată. Noi eram singura încărcătură de la bord, se pare. Un marinar mi-a dat niște mere pe care să le împart cu caii, dar nu s-a înghesuit la vorbă. Așa că, după ce am porționat fructele, m-am așezat pe paie, lângă animale, și am ascultat de sfatul lui Chade, odihnindu-mă.

Vântul ne-a fost prielnic, iar căpitanul ne-a apropiat mai mult decât am crezut că e posibil de stâncile care se înălțau amenințător la orizont, însă coborâtul cailor de pe vas a fost o treabă extrem de neplăcută. În ciuda predicilor și a avertizărilor lui Chade, tot n-am fost destul de pregătit să mă măsoar cu apa în beznă. Lămpile de pe punte nu foloseau la nimic, mai mult mă încurcau decât mă ajutau, din cauza umbrelor pe care le arunca lumina lor slabă. La sfârșit, un marinar l-a dus pe Chade la mal în barca vasului. Am coborât de pe navă cu caii șovăielnici, știind că Cenușia s-ar opune unei funii legate de ham și probabil ar scufunda ambarcațiunea. M-am agățat de ea și am încurajat-o, bazându-mă pe simțul ei de a ne conduce către lumina slabă de pe mal. Aveam o funie lungă legată de calul lui Chade, pentru că nu voiam să se zbată prea aproape de noi în apă. Apa era rece, noaptea, neagră ca smoala și, dacă aș fi avut un pic de minte, mi-aș fi dorit să fiu în altă parte. Dar băieții au în ei ceva care transformă greutatea și neplăcerile lumești într-o provocare personală și o aventură.

Am ieșit din apă înghețat și plin de energie. O țineam pe Cenușia de hățuri și îndemnam murgul lui Chade să vină după noi. Când am reușit să-i controlez pe amândoi, Chade era deja lângă mine, cu lampa în mână, și râdea din tot sufletul. Barcagiul se înapoia deja la vas. Chade mi-a dat hainele uscate, dar nu prea mi-au folosit așa, trase peste cele ude learcă.

— Unde-i cărarea? l-am întrebat, tremurând de frig.

Chade râse scurt, în bătaie de joc.

— Cărare? Am aruncat o privire cât mi-ai adus tu calul. Nu-i nicio cărare, numai vadul apei care coboară de pe stânci. Dar va trebui să ne descurcăm.

Lucrurile nu stăteau chiar așa de rău cum le descriesese el, dar nici foarte bine. Drumul era îngust și abrupt și ne alunecau pietrele sub picioare. Chade mergea înainte cu lampa, apoi veneam eu și caii. La un moment dat, murgul o luă razna, se smuci înapoi și mă dezechilibra, mai-mai s-o îngenuncheze pe Cenușia, care se străduia să meargă în direcția opusă. Am stat cu inima cât un purice până am ajuns în vârful stâncilor.

De sus, noaptea și panta dealului se întindeau în fața noastră sub lumina lunii și a stelelor răspândite deasupra capului. Spiritul provocării puse din nou stăpânire pe mine. Poate că și atitudinea lui Chade mă stimula. Din cauza semințelor de carris, îi luceau ochii mari luminați doar de felinar, iar vioiciunea lui, deși nenaturală, era contagioasă. Caii erau și ei afectați, pufneau și dădeau din cap. Chade și cu mine am răs ca doi smintiți când am reglat hamurile și am sărit în șa. El se uită la stele, apoi studie panta dealului care cobora sub ochii noștri. Cu dispreț de nebun, aruncă felinarul într-o parte:

— La naiba cu el! Strigă în beznă și dădu pintoni murgului, care țâșni înainte. Cenușia nu era un cal care să rămână mai prejos, așa că am făcut ceea ce nu mai făcusem niciodată, am galopat pe teren necunoscut, în pantă, pe întuneric. Mă mir și acum că nu ne-am lăsat oasele pe-acolo. Dar ne-am văzut scăpați; câteodată, norocul îi ocrotește pe copii și pe cei cu mintea dusă. În noaptea aceea, amândoi am fost și una, și alta.

Mergeam în urma lui Chade. În clipele acelea am dezlegat încă o părticică din misterul care-l înconjura pe Burch. Te cuprinde o ușurare neobișnuită când îi lași pe alții să judece în locul tău, spunându-le: „Voi conduceți, eu mă iau după voi și am toată încrederea că nu mă veți duce la moarte sau la suferință.” În noaptea aceea, când am mânat caii ca turbații, iar Chade se călăuzea numai după stele, nu m-am gândit ce-am putea păți dacă ne abatem de la drum sau dacă unul dintre cai alunecă și se rănește. Nu mă simțeam deloc responsabil de acțiunile mele. Totul se limpezise. Făceam pur și simplu ce-mi spunea Chade, convins că

o vom scoate la capăt. Spiritul meu călărea pe valurile înalte ale încrederii. La un moment dat, mi-am zis: asta avusese Burrich de la Chivalry, asta îi lipsea atât de mult.

Am călărit toată noaptea. Chade lăsa caii să se odihnească, dar nu atât de des pe cât i-ar fi lăsat Burrich. Se opri nu o dată să cerceteze cerul și orizontul, ca să se asigure că mergeam pe drumul bun.

— Vezi dealul de acolo? Nu se zărește prea clar, dar eu îl știu. La lumină, arată ca o căpiță de untar. Keeffashaw îi zice. Trebuie să-l vedem mereu la apus. Să mergem.

A doua oară se opri pe un vârf de colină. Mi-am tras iapa lângă el. Stătea liniștit, cu spatele foarte drept. Parcă era sculptat în piatră. Apoi ridică un braț și arată, clătinând ușor din cap:

— Vezi viroaga de acolo? Am luat-o prea mult spre răsărit. Va trebui să ne corectăm din mers.

Eu nu vedeam nicio viroagă, doar o creștătură neagră în peisajul luminat de stele. De unde știa Chade că e acolo? Peste vreo jumătate de oră, arată spre stânga, unde pâlpâia o singură lumină pe o ridicătură de pământ.

— Cineva e treaz în Woolcot, remarcă el. Poate brutarul pune la copt cornurile pentru dimineață. Se răsuci pe jumătate în șa. Nu i-am văzut zâmbetul de pe buze, dar i l-am ghicit. M-am născut foarte aproape de locul ăsta. Hai, băiete, să mergem mai departe. Nu-mi place să-i știu pe năvălitori așa de aproape de Woolcot.

Așa că am pornit din nou pe o pantă atât de abruptă, încât am simțit-o pe Cenușia cum își încordează mușchii pulpelor și mai mult alunecă decât merge.

Zorile colorau deja cerul în gri când am simțit iar mirosul mării. Era încă devreme când am ajuns în vârful unei ridicături și am privit în jos, la orașelul numit Forge. Era destul de sărăcăcios; puteai ancora în condiții bune numai dacă te ajuta fluxul. În restul timpului, navele trebuiau să rămână mai departe să lase bărcile să circule la mal și înapoi. Forge apărea pe hărți datorită minereului de fier. Nu mă așteptasem la un oraș înfloritor, dar nici la fuioare de

fum înălțându-se din clădiri cu acoperișuri înnegrite. O vacă mugea, cerând să fie mulsă. Câteva bărci scufundate pluteau aproape de mal, cu catargele țepene, ca niște copaci morți.

Dimineața se furișa pe străzile pustii.

— Unde sunt localnicii? m-am întrebat eu, cu glas tare.

— Morți, luați ostatici sau ascunși prin pădure, încordarea din glasul lui Chade îmi atrase atenția.

Spre surprinderea mea, am citit multă durere pe chipul lui. Văzu că mă holbez la el și scutură din umeri.

— Senzația că oamenii sunt ai tăi, că nenorocirea lor e eșecul tău... o să înțelegi când mai crești. E în sânge.

Mă lăsă cu gândurile mele și îndemnă la pas murgul obosit. Am coborât cu greu panta și am intrat în oraș.

Mersul la pas era singura măsură de precauție luată de Chade. Noi doi, neînarmați, pe cai obosiți, călărind printr-un oraș în care...

— Corabia a dispărut, băiete. O navă de pirați nu se mișcă fără toți vâslașii. Mai ales nu în curentul din jurul porțiunii ăsteia de coastă. Încă un lucru de mirare. Cum de ne cunosc atât de bine fluxul și curenții, încât să atace aici? Și de ce să atace chiar aici? Ca să fure minereu de fier? Le-ar fi fost mult mai ușor să ia cu asalt o navă comercială. N-are logică, băiete. Niciun pic de logică.

Se lăsase o ceață groasă peste noapte. Prin oraș se târa duhoarea de case umede arse. Ici, colo, mai vedeai câte una arzând mocnit. În fața unora zăceau împrăștiate diverse obiecte. Încercaseră locuitorii să-și salveze o parte din bunuri sau le scosese pirații ca să le fure și apoi se răzgândiseră? O ladă cu sare fără capac, câțiva metri de lână verde, un pantof, un scaun rupt. Grămada amintea, mut dar grăitor, de ceea ce fusese cândva familiar, iar acum zăcea rupt și mânjit de noroi. Mă cuprinse groaza.

— Am ajuns prea târziu, zise Chade cu glas stins. Struni calul și Cenușia se opri lângă el.

— Ce? am întrebat tresărind, scos din gândurile mele.

— Ostatici. I-au eliberat.

— Unde?

Chade se uită la mine ca la un nebun sau prost.

— Acolo. În ruinele clădirii de acolo.

Mi-e greu să explic ce mi s-a întâmplat în clipa următoare. S-au petrecut prea multe deodată. Am ridicat ochii spre un grup de oameni, bărbați și femei de toate vârstele, care stăteau în scheletul unei foste prăvălii. Vorbeau între ei în șoaptă și scotoceau prin resturi. Erau uzi și murdari, dar nu le păsa. Două femei apucară deodată un ceainic, unul mare, și începură să se palmuiască una pe alta, fiecare încercând să tragă prada din mâna celeilalte. Semănau cu două ciori care se bat pentru un rest de brânză. Țipau și se pocneau și se jigneau în timp ce trăgeau de mânere. Ceilalți nu le băgau în seamă, continuau să scormonească după alte trofee.

Se purtau foarte ciudat pentru niște țărani. Auzisem de multe ori că, după un raid, locuitorii se adunau și făceau toți curățenie, reparau clădirile care se mai puteau repara, se ajutau unii pe alții să recupereze bunurile dragi, împărțindu-le între ei, și se descurcau cum puteau până construiau alte colibe și prăvălii. Însă oamenii aceștia se arătau absolut nepăsători că pierduseră totul, că le muriseră familiile și prietenii de mâna năvălitorilor. Se adunau ca să se dondănească pe puținele rămășițe.

Priveliștea mă îngrozea.

Nici cu mintea nu-i puteam pătrunde.

Nu-i văzusem și nu-i auzisem până nu mi-i arătase Chade. Aș fi trecut pe lângă ei. Celălalt lucru care mi s-a întâmplat a fost că mi-am dat seama că eram diferit. Imaginați-vă un copil văzător într-un sat de orbi cărora nici prin cap nu le trece că există simțul văzului. Copilul nu ar ști cum se numesc culorile, nici nuanțele luminoase. Orbii n-ar ști cum vede el lumea. Acea a fost clipa în care ne-am oprit caii și ne-am uitat lung la gloată. Chade gândea cu glas tare, plin de amărăciune:

— Ce s-a întâmplat cu ei? Ce i-a apucat?

Știam răspunsul.

Toate relațiile dintre oameni, legăturile dintre mamă și copil, bărbat și femeie, atașamentul față de rude și vecini, câini și vite, peștii mării și păsările cerului – toate dispăruseră.

Toată viața, fără s-o știu, fusesem dependent de aceste legături spirituale care îmi spuneau dacă în preajma mea se aflau ființe vii. Câinii, caii, până și găinile, la fel ca oamenii, aveau asemenea legături. Mă uitam la ușă înainte de a intra Burrich pe ea, știam dacă se născuseră căței în grajd, îngropați pe sub paie. Mă trezeam când Chade deschidea drumul spre scară. Pentru că îi simțeam pe oameni. Iar acest simț era cel ce mă alerta mai întâi, mă avertiza să-mi folosesc ochii, urechile și nasul, ca să văd despre ce e vorba.

Ființele din fața mea nu aveau niciun sentiment.

Imaginați-vă apă care să nu aibă greutate și să nu fie udă. Așa îmi păreau ele. Dezbrăcate de ceea ce le făcea să fie nu doar oameni, ci creaturi vii. Parcă mă uitam la pietre care se ridică de jos, se ceartă și bombăne. O fetiță găsi un borcan cu gem, își vârî pumnul în el, apoi și-l linse. Un bărbat se întoarse de la grămada de țoale pârjolite în care scormonea și merse la ea. Îi smulse borcanul și o împinse, ignorându-i țipetele furioase.

Nimeni nu comunica.

M-am aplecat și am prins hățurile murgului când Chade vru să descalece. Am strigat la Cenușia. Deși era obosită, teama din vocea mea îi dădu puteri noi. Sări în față. Când am smucit de hățurile murgului, l-am adus lângă mine, gata să-l dobor pe Chade – noroc că se ținu bine în șa. Ne-am dus, cai și oameni, cat mai departe de localitatea moartă. Am auzit strigăte în urma noastră, înspăimântătoare ca urletele lupilor, reci ca viscolul strecurat prin coș, dar noi călăream și pe mine mă cuprinsese groaza. N-am oprit și nu i-am dat lui Chade hățurile murgului până când nu ne-am depărtat foarte mult de casele arse. Drumul șerpuia. Am oprit lângă o pădurice. De-abia atunci l-am auzit pe Chade, care îmi cerea furios explicații

N-am reușit să fiu prea coerent. M-am aplecat și am îmbrățișat gâtul Cenușiei. Tremura de oboseală, ca mine. Mi s-a părut că

deslușesc neliniște și la ea. M-am gândit la oamenii pustii din Forge și am îmboldit-o pe Cenușia cu genunchii. Porni fără chef, urmată de Chade, care voia să știe ce se întâmpla. Nu m-am uitat la el în timp ce, printre gâfâituri, încercam să-i spun ce simțeam.

Când am terminat, caii noștri mergeau la pas pe pământul bătătorit. Mi-am luat inima în dinți și m-am uitat la Chade. Mă privea de parcă îmi crescuseră coarne. Odată conștient de simțul meu special, nu-l mai puteam ignora. Mi-am dat seama că nu mă credea. Dar l-am simțit și cum se distanța de mine, puțin câte puțin, și se izola de cineva devenit dintr-odată un pic cam ciudat. Mă durea cu atât mai tare, cu cât nu se purtase la fel cu locuitorii din Forge. Și ei erau de-o sută de ori mai ciudați decât mine.

— Parcă erau niște marionete, i-am spus. Păpuși de lemn care prind viață într-o piesă diavolească. Dacă ne-ar fi văzut, n-ar fi ezitat să ne omoare pentru cai sau haine sau un colț de pâine. Sunt... Nu-mi găseam cuvintele. Nici animale nu mai sunt. Nu mai au nimic în ei. Nimic. Sunt niște obiecte. Un rând de cărți, de pietre sau...

— Băiete, rosti Chade, pe un ton calm, dar nervos, trebuie să te aduni. Am călătorit toată noaptea și suntem amândoi obosiți. N-am dormit de mult și mintea ne joacă feste, visăm cu ochii deschiși și...

— Nu. Încercam să-l conving cu disperare. Nu-i asta. Nu e din cauză că n-am dormit.

— Ne întoarcem acolo, spuse el chibzuit.

Vântul de dimineață îi ridică mantia și i-o răsuci în jurul trupului. Un lucru atât de obișnuit, încât mi-a frânt inima. Cum era posibil să existe în aceeași lume ființe ca acelea din Forge și vântul? Cum putea Chade să vorbească atât de calm, de normal?

— Sunt oameni ca toți oamenii, băiete, dar au trecut prin momente grele, așa că se poartă ciudat. Cunosco o fată care și-a văzut tatăl omorât de urs. Așa era și ea; o lună s-a holbat în gol și-a bolborosit pentru sine, fără să-i pese de nimic. Oamenii o să-și revină când o să ducă iarăși traiul obișnuit.

— E cineva în fața noastră! l-am avertizat.

Nu auzisem nimic, nu văzusem nimic. Vibrase doar colțul pânzei de păianjen țesute de simțul meu. Însă când ne-am uitat amândoi în față, am văzut că ne apropiam de coada unei procesiuni de zdrențăroși. Unii mânau cai cu poveri, alți împingeau sau trăgeau după ei căruțe cu lucruri murdare. Se uitară peste umăr și ne văzură călare, ca pe niște demoni ieșiți din pământ să-i hărțuiască.

— Omul Însemnat! strigă un bărbat din coadă și arată spre noi cu brațul. Avea o expresie obosită și era alb ca ceara. Apoi, cu alt glas: E adevărată legenda, îi avertiză pe ceilalți, care se opriră și ne aruncară priviri îngrozite. Stafii fără suflet iau formă de om printre ruinele orașului nostru și Omul Însemnat, cu mantie neagră, aduce boala asupra noastră. Am trăit prea bine și vechii zei ne pedepsesc. Traiul nostru bogat ne va aduce moartea.

— La dracu'! N-am vrut să fiu văzut așa, murmuri Chade. Apucă hamul cu degete palide și-și întoarse murgul. Vino după mine, băiete. Nu se uită la bărbatul care încă arăta spre noi cu degetul tremurând. Porni încet, tărăgănat, abătând calul de la drum către o pantă ierboasă. Se mișca neprovocator, la fel ca Burrich când avea de-a face cu un cal sau un câine temător. Murgul istovit părăsi șovăitor drumul. Îl duse pe Chade într-un mestecăniș de pe vârful dealului. M-am uitat la el nedumerit.

— Vino după mine, băiete, îmi ordonă peste umăr când văzu că ezit. Vrei să arunce cu pietre în tine în mijlocul drumului? Nu-i o experiență prea plăcută.

Am înaintat prudent, abătând-o pe Cenușia de la drum, de parcă nici n-aș fi văzut gloata furibundă din fața noastră. Oamenii șovăiau între furie și teamă. Senzația păta negru-roșiatic aerul proaspăt al zilei. O femeie se aplecă și un bărbat își abandonă roaba.

— Vin! I-am prevenit pe Chade când mulțimea se repezi spre noi. Unii apucau pietre, alții rupeau crengi verzi din pădure. Toți arătau jechoși, ca niște orășeni obligați să trăiască în aer liber. Erau locuitorii din Forge care nu fuseseră luați ostatici de pirăți, mi-am

dat seama în clipa când i-am dat pîteni Cenușei și a a țâșnit înainte. Caii noștri erau epuizați, nu mai puteau goni, în ciuda ploii de pietre care lovea făgașul din fața noastră. Dacă locuitorii din Forge ar fi fost odihniți sau mai curajoși, ne-ar fi prins cu ușurință, dar cred că s-au simțit ușurați să ne vadă fugind. Se gîndeau mai mult la cine se plimba pe străzile orașului decât să-i alunge pe niște străini, oricît de mult rău ar fi prevestit ei.

Au stat în drum, zbierînd și amenințându-ne cu crengile, pînă când ne-am pierdut printre copaci. Chade mergea în față. Nu i-am pus nicio întrebare când o luă pe o cărare paralelă, care ne ferea de ochii celor care plecau din Forge. Caii mergeau greoi, în ciudă. Am fost recunoscător terenului unduios și copacilor risipiți care ne ascundeau de urmăritori. Când am văzut sclipirea unui pârâu, am făcut semn spre ei fără o vorbă. Ne-am adăpat caii în liniște și le-am dat grăunțe din proviziile lui Chade. Am slăbit hamurile și le-am șters pielea murdară cu iarbă. Noi am băut apă rece și am mâncat pâine tare. M-am îngrijit de cai cît de bine am putut. Chade părea adâncit în gînduri. O vreme destul de lungă le-am respectat profunzimea. Dar la un moment dat nu mi-am mai putut stăpîni curiozitatea și l-am întrebat:

— Chiar ești Omul Însemnat?

Chade tresări și se uită la mine și uimit, și mîhnit.

— Omul Însemnat? Legendarul prevestitor de boli și dezastre? Hai, băiete, doar nu ești prost! Legenda are sute de ani. Așa de bătrîn mă crezi?

Am scuturat din umeri. Aș fi vrut să-i spun „Ești însemnat și aduci moartea”, dar am tăcut. Chade arăta uneori foarte bătrîn, alteori însă era plin de energie, un tânăr în corpul unui bătrîn.

— Nu, nu sunt Omul Însemnat, continuă el, mai mult pentru sine, însă după ziua de azi, zvonul despre apariția lui se va răspîndi în cele Șase Ducate ca polenul risipit de vînt. Se va vorbi de boli și molime și pedepse divine pentru păcate închipuite. Aș vrea să nu fi fost văzut așa. Locuitorii regatului sunt deja destul de înspăimîntați. Dar acum avem alte griji, mai apăsătoare decât

superstițiile. Nu-mi dau seama de unde ai știut, dar ai avut dreptate. M-am gândit foarte bine la tot ce am văzut în Forge. Și mi-am adus aminte vorbele celor care au vrut să ne omoare cu pietre. Și de privirile lor. I-am cunoscut pe locuitorii din Forge cu mult timp în urmă. Erau îndrăzneți, nu-i puneau pe fugă superstițiile. Dar oamenii aceia de pe drum exact asta făceau. Plecau din Forge pentru totdeauna, cel puțin așa aveau de gând. Au luat ce le-a mai rămas, tot ce puteau duce cu ei. Și-au abandonat casele în care s-au născut bunicii lor. Și-au lăsat în urmă rudele care scotocesc prin ruine ca niște idioți.

Amenințările Corăbiilor Roșii n-au fost vorbe goale. Mă gândesc la oamenii aceia și mă ia cu fiori. Ceva sigur nu e bine, băiete, și mă tem de ce va urma. Căci dacă pirații iau prizonieri și pe urmă ne cer să-i plătim ca să-i omoare, de teamă că o să ni-i dea înapoi ca aceia pe care i-am văzut... ce alternativă amară! Și încă o dată au lovit când eram mai nepregătiți să le facem față.

Se întoarse către mine să mai spună ceva, dar începu să se clatine brusc. Se așeză, cenușiu la obraz, lăsă capul în jos și-și acoperi fața cu mâinile.

— Chade! am strigat speriat și am sărit lângă el, dar mă împinse la o parte.

— Semînțe de carris, rosti înăbușit, printre degete. Te lasă brusc, asta-i cel mai rău. Burrich a avut dreptate să te prevină, băiete. Dar câteodată nu ai de ales decât dintre rele. Câteodată, în momente esențiale, ca acum.

Ridică spre mine o pereche de ochi goi și o șură flască.

— Trebuie să mă odihnesc acum, zise cu glas de copil bolnav, vrednic de milă.

L-am prins când a căzut și l-am culcat ușor pe pământ. L-am pus sub cap desagii mei drept pernă și l-am acoperit cu mantalele noastre. Stătea liniștit. Avea pulsul slab și respira greu. A zăcut așa până a doua zi după-masă. Peste noapte am dormit cu spatele lipit de el, sperând să-i țin de cald, și când s-a trezit l-am hrănit cu ce mai rămăsese din provizii.

Seara și-a revenit suficient cât să plece la drum și am pornit într-o călătorie tragică. Înaintam greoi, mergeam numai noaptea. Chade spunea pe unde s-o luăm, dar eu conduceam. De multe ori stătea ca un sac de povară pe cal. Ne-au trebuit două zile ca să străbatem din nou distanța pe care o traversaserăm în noaptea aceea sălbatică. Nu prea mai aveam ce mânca și nici nu mai vorbeam. Până și gânditul îl obosea pe Chade. Nu știu ce-i trecea prin cap, dar era prea trist ca să deschidă gura.

Mi-a arătat cu degetul locul unde să aprind focul cu care să chem barca. Au trimis una după el și s-a urcat fără un cuvânt, atât de vlăguit era. Pur și simplu lua drept sigur faptul că eu voi fi în stare să urc caii istoviți în barcă. Mândria m-a obligai să duc treaba la capăt. Odată îmbarcați, am dormit cum nu mai dormisem de zile întregi. Pe urmă am coborât iar pe malul celălalt și am pornit în călătoria istovitoare către Neatbay. Am ajuns în primele ore ale dimineții, iar Lady Thyme a redevenit musafira hanului.

A doua zi după-amiază i-am putut spune hangiței că se simțea mult mai bine și i-ar plăcea să mănânce din bunătățile de la bucătăria ei, dacă îi trimite o tavă în cameră. Chade era într-adevăr mai bine, deși transpira mult uneori și atunci mirosea tare a semințe de carris. A devorat mâncarea și a băut mari cantități de apă. Peste două zile m-a pus să-i spun hangiței că Lady Thyme pleca a doua zi.

Eu mi-am revenit mult mai repede și am avut la dispoziție câteva după-amiezi de hoinărit prin Neatbay. Am căscat gura la prăvălii și vânzători și am ciulit urechile la bârfele pe care Chade le prețuia așa de tare. Astfel am auzit ceea ce ne așteptaserăm să aflăm. Verity fusese foarte diplomat, iar Lady Grace devenise mândria orașului. Am văzut că se lucra deja mai intens la drumuri și la fortificații. Kelvar trimisese în turnul de pe Insula de Pază cei mai buni oameni ai săi, iar lumea îi spunea acum Turnul Grace. Dar se și bârfea că Pirații Corăbiilor Roșii trecuseră de turnurile lui Verity și circulau zvonuri despre întâmplările neobișnuite din Forge. Nu o dată am auzit că a fost văzut Omul Însemnat. Iar poveștile pe

care le-am auzit despre focul din hanul locuitorilor din Forge îmi dădeau coșmaruri.

Cei plecați din Forge spuneau povești care-ți sfâșiau inima, despre rude cu sufletul de piatră. Acestea locuiau tot acolo, ca și cum ar fi fost tot oameni obișnuiți, dar cei care le cunoșteau îndeaproape nu puteau fi păcăliți. Se petreceau lucruri nemaiauzite în Buckkeep. Relele care-mi treceau pe la ureche depășeau orice imaginație. Vasele nu mai acostau la Forge. Luau fierul din altă parte. Nimeni nu voia să-i primească pe cei plecați din Forge, cine știe ce boală aveau; la urma urmei, li se arătase Omul Însemnat. Dar mai greu mi-era când auzeam că în curând totul se va termina, întrucât creaturile se vor ucide una pe alta, mulțumim cerului pentru asta. Cetățenii din Neatbay le doreau moartea celor ce fuseseră cândva locuitorii cumsecade din Forge, de parcă era singurul lucru bun care li se mai putea întâmpla. Așa și era.

Cu o noapte înainte ca eu și Lady Thyme să ne alăturăm alaiului lui Verity pe drumul înapoi spre Buckkeep, m-am trezit că ardea o singură lumânare, iar Chade, în capul oaselor, se holba la pereți. N-am scos un cuvânt.

— Trebuie să înveți Meșteșugul, băiete, mi-a spus el de parcă luase o hotărâre dureroasă. Au venit vremuri rele peste noi și altele mai bune nu vor veni prea repede. E timpul ca oamenii buni să nascocoască orice arme le trec prin cap. Mă voi duce din nou la Shrewd și de data asta i-o voi cere ferm. Grele vremuri, băiete. Oare vor apune vreodată?

În anii care au venit, deseori mi-am pus și eu aceeași întrebare.

CUM AJUNGI DIN OM NEOM

Omul Însemnat este o figură celebră în folclorul și istoria celor Șase Ducate. O trupă de păpușari nu poate fi luată în serios dacă nu are o marionetă a Omului Însemnat atât pentru rolurile tradiționale, cât și pentru a fi folosit drept prevestitor de dezastre în alte piese. Câteodată, Omul Însemnat e desenat în fundal, ca să dea o notă de groază scenelor. În cele Șase Ducate, este un simbol universal.

Se zice că legenda sa a apărut pe vremea primilor locuitori ai Ducatelor – nu a Străinilor Farseer, ci a coloniei străvechi de imigranți. Până și Străinii au o versiune a legendei de la care a pornit totul. E o poveste în care se prevestește cum se va mânia El, zeul mării, dacă va fi uitat.

Când marea era tânără, El, primul Străbun, credea în oamenii insulei. Lor le-a dat marea și tot ce înota în ea și toate pământurile pe care le mângâia. Mulți ani la rând, oamenii s-au arătat recunoscători. Pescuiau în mare, locuiau pe orice țărm al ei doreau și îi izgoneau în luptă pe cei ce îndrăzneau să se așeze pe meleagurile pe care El îi făcuse stăpâni. Cine se aventura să navigheze pe apele lor le devenea pradă pe bună dreptate. Oamenii prosperau, se întăreau și se înăspreau, căci marea lui El îi alegea pe cei mai buni. Duceau un trai aspru și periculos, dar așa creșteau băieții lor bărbați zdraveni și așa ajungeau fecioarele lor femei neînfricate și acasă, și pe puntea navelor. El era respectat și lui i se aduceau ofrande și tot pe El îl pomeneau când blestemau. Iar El se mândrea cu poporul lui

Dar, în mărinimia lui, El l-a binecuvântat prea mult. Iernile aspre nu făceau destule victime, furtunile pe care le trimitea erau prea blânde pentru destoinicia lupi de mare. Așa că oamenii s-au înmulțit. La fel și cirezile și turmele lor. În ani buni, copiii slăbuți nu mureau, ci creșteau și rămâneau acasă și arau pământul ca să hrănească turmele și cirezile umflate și alte ființe slabe ca ei.

Plugarii nu-l slăveau pe El pentru că trimitea vânturi și curenți puternici. În schimb, o proslăveau pe Eda, Străbuna zeiță a plugarilor și a celor ce însămânțează ogoarele și îngrijesc animalele. Așadar, Eda și-a binecuvântat odraslele slabe cu o bogăție de plante și animale. Acest lucru nu i-a plăcut lui El, dar nu l-a luat în seamă, pentru că îi rămâneau oamenii cei robuști și temerari de pe nave și valuri. Ei îl binecuvântau și îl pomeneau în blesteme, iar El, ca să-i întărească, le trimitea furtuni și ierni cumplite.

Însă, cu trecerea timpului, cei credincioși lui El au început să se împuțineze. Lucrătorii blânzi ai pământului îi seduceam pe marinari și le făceau copii buni numai la lucrat ogorul. Iar oamenii au părăsit țărmurile cu ierni aspre și pășunile înghețate și s-au mutat în sud, pe terenuri cu struguri și grâne. Tot mai puțini veneau în fiecare an să brăzdeze valurile și să culeagă peștele oferit de EL. Tot mai rar își auzea El numit într-o binecuvântare sau într-un blestem. Până când, în cele din urmă, a venit ziua în care un singur om a rămas să binecuvânteze sau să blesteme în numele lui. Un bătrân slăbănog, prea bătrân pentru mare, umflat, cu încheieturi dureroase și numai câțiva dinți în gură. Binecuvântările și blestemele lui erau firave și mai mult îl jigneau decât îl bucurau pe El, căruia nu-i erau de niciun folos bătrânii piperniciți.

Până la urmă, a venit o furtună care ar fi trebuit să sfârșească și cu bătrânul, și cu bărcuța lui. Dar când valurile reci au năvălit asupra-i, sa prins de barca lui ruptă și a îndrăznit să cerșească îndurarea lui El, deși toți știu că el nu cunoaște milă. Atât de tare s-a mâniat El de această blasfemie, încât nu a vrut să-l primească pe bătrân în marea lui, ci l-a azvârli pe țarm și l-a blestemat să nu mai poată naviga niciodată, dar să nici nu poată muri. Iar după ce bătrânul s-a târât dintre valurile sărate, fața și trupul i s-au umplut de pete de parcă s-ar fi lipit scoici de el. S-a ridicat în picioare clătînându-se și a pornit pe pământul moale. Oriunde mergea, vedea numai plugari blânzi. Le-a spus că făceau o nebunie și că El va ridica un neam nou, mai puternic, și îi va da lui moștenirea lor.

Dar oamenii nu au vrut să-l asculte, atât de blânzi și potoliți deveniseră. Însă în orice loc ajungea bătrânul, lăsa boală în urma lui. Și a răspândit toate bolile cu bube pe piele, care nu țin seama că omul e slab sau viguros, aspru sau blajin, dar seceră tot ce întâlnesc în cale. Se potrivește, pentru că toată lumea știe că astfel de boli sunt aduse de praf și se răspândesc când se trage brazdă în pământ.

Așa spune legenda. Și așa a ajuns Omul Însemnat prevestitor de moarte și de boală, pedeapsa pentru cei ce duc un trai pașnic și ușor pentru că au ogoare mănoase.

Întoarcerea lui Verity la Buckkeep a fost tulburată de evenimentele din Forge. Nestrămutat, Verity plecase de la Bayguard de îndată ce ducii Kelvar și Shemshy căzuseră de acord în ceea ce privește Insula de Pază. De fapt, el și ostașii lui aleși plecaseră înainte de a mă întoarce la han cu Chade. Așa că drumul înapoi a fost cam deprimant. În timpul zilei și al nopții în jurul focurilor se vorbea de Forge și chiar în caravana noastră poveștile se înmulțeau, tot mai înflorite.

Pentru mine, călătoria a fost neplăcută din cauza lui Chade, care și-a reluat șarada și a devenit iarăși bătrâna afurisită. A trebuit să-i aduc de toate și s-o servesc până în clipa în care au apărut servitorii de la Buckkeep și au dus-o în apartamentele sale. „Ea” locuia în aripa femeilor. Deși în zilele următoare m-am străduit să aud bârfe pe seama ei, n-am aflat decât că era retrasă și dificilă. Nu am reușit să descopăr niciodată cum a creat-o Chade și cum le-a dat tuturor impresia că exista cu adevărat.

În lipsa noastră, la Buckkeep se petrecuseră o mulțime de lucruri. Parcă fusesem plecat zece ani, nu câteva săptămâni. Nici Forge nu reușise să eclipseze spectacolul dat de Lady Grace. Povestea era spusă la nesfârșit de menestrelii care se întreceau să vadă a cui variantă devenea clasică. Am auzit că ducele Kelvar a îngenuncheat și i-a sărutat soției vârful degetelor când ea a anunțat, cât se poate de poetic, că va face din turnuri cele mai

mari bijuterii ale ducatului lor. O sursă mi-a dezvăluit că ducele Shemshy i-a mulțumit personal doamnei și că a dansat cu ea de mai multe ori în aceeași seară, gata să stârnească astfel un conflict cu totul diferit între cele două ducate vecine.

M-a bucurat reușita lui Lady Grace. Nu o dată am auzit glasuri șoptind că prințul Verity ar trebui să-și găsească o doamnă cu sentimente asemănătoare. Cum era mereu plecat să rezolve probleme interne și să-i gonească pe năvălitori, oamenii au început să simtă nevoia unui conducător puternic acasă. Bătrânul rege, Shrewd, era încă suveranul nostru, măcar cu numele. Dar, așa cum remarcase Burrich, oamenii se gândeau la viitor. „Știu”, adăugase el, „le place să știe că viitorul rege are pe cineva să-i încălzească patul când vine acasă. Au ce să bârfească. Puțini își mai permit să trăiască iubirea adevărată, așa că își imaginează ce pot despre rege. Sau despre prințesă.”

Verity însă, știam eu, nu avea timp să se gândească la paturi calde, de fapt la niciun fel de pat. Forge fusese un exemplu, dar și o amenințare. Auzise de încă trei raiduri, unul după altul. Croft, puțin mai sus de Insulele Apropiate, fusese „ras ca Forge” (o expresie ce se încetățenea) cu câteva săptămâni înainte. De pe malurile înghețate ajungeau vești mai greu și, când veneau, erau proaste. Și locuitorii din Croft fuseseră luați ostatici. Consiliul orașului, la fel ca Shrewd, fusese nedumerit de ultimatumul dat de Pirații Corăbiilor Roșii: plățiți, altfel ostaticii vor fi eliberați. Aurul nu fusese dat. Ostaticii fuseseră eliberați nevătămați, dar fără niciun fel de sentiment omenesc. Se zicea că cei din Croft fuseseră mai direcți. Clima aspră de pe Insulele Apropiate năștea un neam de oameni duri, dar până și ei au socotit că dăduseră dovadă de blândețe când își scosese răbiile și își uciseră rudele lipsite de inimi.

Alte două sate au fost pustiite după Forge. La Rockgate s-a plătit răscumpărarea. O parte din cadavre au fost pescuite a doua zi, iar locuitorii s-au adunat să le îngroape. Vestea a sosit la Buckkeep fără scuze, doar cu bănuiala nerostită că, dacă regele ar fi fost mai vigilent, satul măcar ar fi fost avertizat despre raid.

Cetățenii din Sheepmire au primit provocarea categoric. Au refuzat să plătească, dar, cum pe la ei zvonurile despre Forge circulau fierbinți, s-au pregătit dinainte. Și-au întâmpinat neoamenii cu funii și lanțuri. I-au luat înapoi, i-au ciomăgit bine în unele cazuri, apoi i-au legat și i-au dus în casele lor. Orașul era unit în încercarea de a-i face să-și revină. Poveștile de la Sheepmire erau repetate cel mai des: o mamă care s-a răstit la sugarul ei, adus ca să fie hrănit, zicând, printre înjurături, că nu avea nevoie de creatura aia scheunătoare și udă; un copilaș care a plâns și a urlat să fie dezlegat, doar ca să se repeadă la tatăl lui cu o furculiță, imediat ce acesta s-a milostivit și l-a eliberat. Unii își înjurau rudele, se băteau cu ele și le scuipeau. Alții se complăceau să trăiască legați și să nu facă nimic, mâncând și bând ce li se punea în față, fără să ofere mulțumiri sau afecțiune în schimb. Eliberați din lanțuri, nu-și atacau familia, dar nici nu munceau și nu i se alăturau la distracția de seară. Furau fără nicio remușcare chiar de la propriii copii, aruncau cu banii și mâncau cât un urs. Nu aduceau nicio bucurie nimănui, nu rosteau niciun cuvânt bun. Se zvonea însă că cei din Sheepmire nu aveau de gând să se dea bătuți până nu trecea „boala corăbiei roșii”. Asta le-a dat speranțe nobililor din Buckkeep. Lăudau curajul localnicilor și se jurau că și ei ar fi făcut la fel dacă rudele lor ar fi ajuns neoameni.

Sheepmire și bravii lui cetățeni au ajuns la punctul în care își concentrau eforturile pe cele Șase Ducate. Regele Shrewd strângea mai multe taxe în numele lor. Unii le duceau grâne celor prea ocupați cu rudele înlănțuite ca să-și refacă turmele risipite sau să-și însămânțeze ogoare încă o dată, iar alții construiau mai multe nave și angajau mai mulți oameni să patruleze pe linia de coastă.

La început, oamenii s-au mândrit cu faptele lor. Locuitorii de pe faleze au stat de pază voluntar. Curierii și păsările-mesager stăteau gata de plecare, iar focurile semnalizatoare erau gata să fie aprinse. Câteva sate au trimis oi și provizii la Sheepmire pentru cei care aveau nevoie de ajutor cel mai mult. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile și neoamenii nu dădeau semne de revenire,

speranța și devotamentul păreau mai degrabă jalnice decât nobile. Foștii susținători fervenți ai acestor strădanii declarau acum că, dacă ei ar fi fost luați ostatici, ar fi preferat să fie tăiați în bucăți și aruncați în mare decât să fie dați înapoi rudelor și să le aducă numai greutate și suferință.

Mai rău, zic eu, era că regele habar nu avea ce trebuie făcut. Dacă ar fi emis un edict în care să se spună clar dacă răscumpărarea trebuie plătită sau nu, ar fi fost mai bine. Orice ar fi hotărât edictul, unii tot n-ar fi fost de acord cu el, dar cel puțin regele ar fi luat atitudine și oamenii ar fi trăit cu impresia că luptă cu amenințarea. În schimb, numărul crescând de patrule și gărzi îți dădea senzația că însuși Buckkeep era îngrozit de noua amenințare, dar că nu avea nicio strategie de a i se opune. În lipsa unui edict regal, orașele de la țărmul mării au luat ele taurul de coarne. S-au întrunit consiliile, ca să hotărască ce să facă în cazul unui raid ca la Forge. Unele au decis într-un fel, altele, în altul.

— Dar în fiecare caz, mi-a spus Chade obosit, hotărârea, indiferent care e, le scade devotamentul față de regat. Fie că se plătește răscumpărarea, fie că nu, năvălitorii își râd în pumni de noi. Pentru că, atunci când iau hotărârea, cetățenii noștri nu se gândesc „dacă vom fi prădați”, ci „când vom fi prădați”. Așa au fost deja agresati spiritual, dacă nu trupește. Se uită la rudele lor, mamele la copii, copiii la părinți, și deja îi văd ori morți, ori neoameni. Iar regatul decade, pentru că fiecare oraș trebuie să decidă singur, altfel e separat de întreg. Ne vom sparge într-o mie de orașele, fiecare numai cu grijele lui despre ce să facă dacă vin invadatorii. Dacă Shrewd și Verity nu iau măsuri repede, regatul va rămâne regat numai cu numele și în mințile foștilor lui conducători.

— Și ce pot face? am întrebat. Orice edict ar da, tot greșit ar fi. Am luat cleștele și am împins creuzetul mai adânc în flăcări.

— Câteodată, mormăi Chade, e mai bine să greșești decât să taci. Uite, dacă tu, un băiețandru, îți dai seama că oricare decizie dintre cele două e greșită, atunci îți dai seama tot poporul. Dar măcar un edict ne-ar face să reacționăm la fel. Nu e ca și cum ai

lăsa fiecare oraș să-și lingă propriile răni. Și, pe lângă edict, Shrewd și Verity ar trebui să ia și alte măsuri. Se aplecă să vadă bulbucii. Trebuie căldură mai mare.

Am luat niște foale mici și le-am manevrat cu grijă.

— De exemplu?

— Să pună la cale raiduri la Străini. Să dea nave și provizii oricui e gata să execute un asemenea raid. Să interzică păscutul pe țârm, pentru ca turmele și cirezile să nu atragă. Să dea mai multe arme localnicilor, dacă nu avem ostași destui ca să apere fiecare sat. Pe plugul Edei, să le dea boabe din semințe de carris și zârnă, să le care în săculețul agățat la încheietură, pentru ca, dacă sunt prinși, să-și ia viața, nu să ajungă neoameni. Orice, băiete. Orice ar face regele în acest moment ar fi mai bine decât nehotărârea lui afurisită.

Am stat și m-am uitat lung la el. Nu-l mai auzisem vorbind cu atâta înverșunare, nici criticându-l pe Shrewd pe față. Eram șocat. Mi-am ținut respirația, sperând să mai aud ceva de la el, dar și speriat de ce-aș putea auzi. Păru să nu fie conștient de starea mea.

— Împinge creuzetul puțin mai departe. Dar ai grijă. Dacă explodează, regele se va pomeni cu doi oameni însemnați, în loc de unul. Da, așa m-am ales cu petele. Deși puteam foarte bine să fi rămas cu ele după o boală de piele, la cât de puțin mă ascultă Shrewd în ultima vreme. „Ești plin de semne rele, avertismente și grozăvii”, mi-a spus. „Cred că vrei ca băiatul să învețe Meșteșugul numai pentru că tu nu l-ai învățat. E o ambiție prostescă, Chade. Nu te încăpățâna, las-o.” Așa vorbește stafia reginei prin gura regelui. Amărăciunea lui Chade mă îndemnă la tăcere.

— Chivalry. De el aveam nevoie acum, continuă el după o mică pauză. Shrewd dă înapoi, Verity e un ostaș bun, dar ascultă prea mult de tatăl lui. N-a fost crescut să fie cel dintâi. Nu ia inițiativa. Aveam nevoie de Chivalry. El s-ar duce prin orașe, ar sta de vorbă cu oamenii ale căror rude au fost luate de pirați. La dracu', ar sta de vorbă și cu neoamenii...

— Crezi c-ar folosi la ceva? am întrebat încet. Nu îndrăzneau să mă mișc. Mi-am dat seama că Chade vorbea mai mult cu sine decât cu mine.

— Nu, la nimic. Dar poporul ar simți că regele lui acționează. Uneori nici nu e nevoie de mai mult, băiete. Verity nu face altceva decât să-și mărșăluiască soldații lui de jucărie și să cântărească strategii. Iar Shrewd stă și se uită și nu se gândește la poporul lui, ci la cum să facă să-l știe pe Regal în siguranță și pregătit să preia puterea, în caz că Verity reușește să fie omorât.

— Regal? mi-a scăpat întrebarea, uluit.

Regal, cocoșelul ăla caraghios în haine frumoase? Se ținea întotdeauna scai de Shrewd, dar nu mi l-am imaginat niciodată un prinț adevărat. Am fost șocat să-i aud numele într-o asemenea discuție.

— A devenit favoritul tatălui său, mormăi Chade. De când a murit regina, Shrewd îl răsfăță mereu, încearcă să-i cucerească inima cu cadouri, acum că mama lui nu mai e prin preajmă, să-î ceară supunere. Iar Regal profită de orice ocazie. Nu spune decât ceea ce-i place bătrânului să audă. Iar Shrewd îi dă prea mult frâu liber. Îl lasă să umble hai-hui, să risipească banii pe vizite fără rost la Farrow și Tilth, unde oamenii mamei lui îi spun întruna cât de important e. Băiatul ar trebui ținut acasă, ca să dea socoteală cum își petrece timpul. Și ce face cu banii regelui. Cât cheltuiește el cu hoinăritul ar fi ajuns să echipeze un vas de război. E prea fierbinte! strigă brusc. O să-l pierzi, scoate-l afară repede.

Mă avertiză prea târziu. Creuzetul pocni ca gheața când crapă și conținutul lui umplu odaia lui Chade cu fum înecăcios, care puse capăt discuției și lecțiilor noastre din noaptea aceea.

Nu m-a mai chemat la el prea curând. Lecțiile celelalte mergeau înainte, dar, pe măsură ce treceau săptămânile și nu mă chema, mi se făcea dor de el. Știam că nu e supărat pe mine, ci doar îngrijorat. Într-o zi, neavând ce face, am încercat să mă apropiu de el cu mintea, dar am simțit numai mister și discordie. Și o lovitură pe ceafă, căci mă prinsese Burrich.

— Încetează, rosti el printre dinți, ignorând expresia mea studiată de inocență prefăcută. Se uită în grajdul pe care-l curățăm, așteptând să dea peste un câine sau o pisică ascunsă.

— Nu-i nimic aici! exclamă el.

— Numai bălegar și paie, am adăugat eu, frecându-mi ceafa.

— Atunci ce faci?

— Visez cu ochii deschiși, am șoptit. Atât.

— Nu mă poți păcăli, Fitz, mârâi el. Nu accept așa ceva. Nu în grajdurile mele. Nu te las să-mi pervertești animalele. Sau să înjosești sângele lui Chivalry. Ține minte ce-ți spun.

Am strâns din dinți, am lăsat ochii în jos și mi-am văzut de treabă. După o vreme, l-am auzit oftând, apoi plecând. Am dat cu grebla mai departe, dar clocoteam de furie pe dinăuntru și mi-am promis să nu-l mai las niciodată pe Burrich să mă prindă cu garda jos.

S-au petrecut atâtea evenimente în vara aceea, încât nu mai știu nici în ce ordine. Peste noapte, s-a schimbat până și aerul. Când am ieșit în oraș, lumea vorbea numai de fortificații și de a fi gata de atac. Doar două orașe au mai fost jefuite, deși mie mi s-au părut mult mai multe, din cauza poveștilor repetate și înflorite din gură în gură.

— Nimeni nu mai vorbește de altceva, mi se plânse Molly.

Ne plimbam pe plajă, sub soarele serii de vară. Vântul care bătea dinspre apă venea ca o binecuvântare după o zi de zăduf. Burrich fusese chemat la Springmouth ca să vadă dacă poate afla de ce se îmbolnăveau vitele de o boală de piele dureroasă. Asta însemna că nu mai învățam dimineața, dar aveam multă, foarte multă treabă cu caii și câinii în lipsa lui, mai ales că și Cob plecase la Turlake cu Regal, ca să se ocupe de animale la o vânătoare de vară.

Însă aveam și avantajul că seara eram mai liber și aveam timp să vizitez orașul.

Plimbările mele cu Molly deveniseră un obicei. Tatăl ei era tot mai bolnav și nu mai era nevoie să bea ca să cadă într-un somn

adânc seara, devreme. Molly ne împacheta puțină brânză și cârnați sau o pâine mică și pește afumat, luam un coș și o sticlă de vin ieftin și ne plimbam pe plajă, până la dig. Acolo ne așezam pe stâncile calde, iar Molly îmi povestea ce a lucrat și mă pune la curent cu ultimele bârfe. Uneori ne atingeam coatele din greșeală când mergeam.

— Sara, fata măcelarului, mi-a spus că de-abia așteaptă să vină iarna. Vântul și gheața îi va trimite pe Pirații Corăbiilor Roșii înapoi la țărmurile lor o vreme și o să scăpăm de teamă, zice ea. Dar Kelty a sărit imediat și a zis că degeaba scăpăm de frica de raiduri, că tot trebuie să ne temem de neoamenii lăsați liberi pe pământul nostru. Se zvonește că, fiindcă nu mai au ce fura la Forge, au plecat spre noi și s-au făcut bandiți la drumul mare.

— Mă îndoiesc. Mai mult ca sigur că alții jefuiesc, dar se dau drept neoameni, ca să nu se răzbune lumea pe ei. Neoamenii nu au niciun sentiment de înrudire în ei ca să se adune într-o bandă, am contrazis-o eu leneș.

Priveam golful printre pleoapele aproape închise din cauza strălucirii soarelui pe apă. Nu trebuia să mă uit la Molly ca să știu că stă lângă mine. Era o încordare plăcută, pe care n-o înțelegeam prea bine. Ea avea șaisprezece ani, eu în jur de paisprezece, iar cei doi ani se ridicau între noi ca un zid imposibil de escaladat. Totuși își făcea întotdeauna timp pentru mine și-i plăcea tovărășia mea. Eram la fel de conștienți unul de altul, însă dacă încercam s-o scrutez se retrăgea, oprindu-se să-și scuture câte o piatră din pantofi sau aducând imediat vorba de boala tatălui ei și amintindu-mi câtă nevoie avea de ea. Dar dacă îmi retrăgeam simțurile și dispărea încordarea, devenea nesigură și timidă în vorbe și încerca să se uite la mine, la trăsăturile ochilor și ale gurii. Nu prea înțelegeam, dar parcă trăgeam amândoi de capetele unei corzi și o întindeam la maximum. Acum am sesizat o undă de supărare în glasul ei.

— Aha, înțeleg. Știi atât de multe despre neoameni, nu-i așa, mai mult decât cei jefuiți de ei?

Mă luă prin surprindere cu vorbele ei aspre și nu i-am putut răspunde imediat. Molly nu știa nimic despre Chade și despre mine, cu atât mai puțin despre călătoria noastră la Forge. Pentru ea, eram un simplu băiat bun la toate din turn, care lucra pentru șeful grajdurilor când nu făcea cumpărături pentru scrib. Nu-mi puteam trăda cunoștințele și sursa lor, nici cum am aflat ce însemna să ajungi neom.

— Am auzit gărzile discutând când fac rondul pe la grajduri și trec pe la bucătărie seara. Ostașii ca ei au văzut mulți neoameni și ei sunt cei care spun că nu au prieteni, familie sau rude. Totuși cred că, dacă un neom s-ar apuca de tâlhărit, alții s-ar lua după el și ar fi ca o bandă de tâlhari.

— Poate. Păru îmbunată de remarcile mele. Hai să ne urcăm acolo sus și să mâncăm.

„Acolo sus” era mai degrabă pe o ieșitură a stâncii decât pe dig. Am încuviințat din cap și în următoarele minute ne-am cățărat cu coș cu tot. Ne-am chinuit mai mult decât în alte dați. M-am surprins privind-o cum își ridică fustele și am profitat de ocazie ca s-o prind de braț când era să își piardă echilibrul și ca s-o iau de mână când am trecut peste o porțiune mai abruptă. Am străfulgerat-o scurt cu mintea și am aflat că îmi propusese să urcăm tocmai ca să apară asemenea ocazii. Am ajuns în sfârșit pe ieșitură și ne-am așezat, privind apa, cu coșul între noi. Eu savuram gândul că Molly era conștientă de mine. Îmi amintea de măciucile pe care le aruncau jonglerii înainte și înapoi, înainte și înapoi, repede, tot mai repede. La un moment dat, unul dintre noi trebuia să spargă gheața. M-am uitat la ea, dar și-a întors privirea. Se uită în coș și spuse:

— Vin de păpădie? Am crezut că e bun doar după ce trece iarna.

— E de anul trecut... a avut timp să îmbătrânească o iarnă, i-a zis și i-am luat sticla ca să scot dopul cu cuțitul. Se uită puțin cum mă chinui cu ea, apoi mi-o luă și, scoțând propriul ei cuțitaș cu teacă, înțepă dopul și-l scoase răsucindu-l cu o mișcare de invidiat.

Îmi surprinse mirarea și scutură din umeri.

— Scot la dopuri pentru tata de când mă știu. Înainte, pentru că era prea beat. Acum, pentru că nu mai are putere în mâini nici când e treaz.

În vorbele ei, durerea se împletea cu amărăciunea.

— Aha. Am căutat un subiect mai plăcut. Uite, se vede *Fecioara Ploii*. I-am arătat nava cu carena lucioasă, care venea în port împinsă de vâsle. Întotdeauna am zis că e cea mai frumoasă navă din port.

— A fost în patrulare. Negustorii de pânzeturi au făcut o colectă. A contribuit aproape fiecare negustor din oraș. Chiar și eu, deși numai cu lumânări pentru lămpi. Acum e echipată cu luptători și însoțește navele de la aici la Highdowns. Acolo se întâlnesc cu *Strop Verde*, care le conduce în sus, pe coastă.

— Nu știam.

M-am mirat că nu auzisem despre asta în turn. Mi s-a strâns inima. Până și la Buckkeep se luau măsuri fără sfatul sau aprobarea regelui.

— Păi, oamenii fac și ei ce pot, dacă regele Shrewd nu știe decât să plescăie din limbă și să se încrunte. Lui îi convine să ne îndemne să fim puternici, el stă în siguranță în castelul lui. Nu ai lui sunt fiul, fratele sau fetița care o să fie luați de pirați.

Îmi era rușine că nu-mi venea în minte nimic de spus în apărarea regelui. Și tocmai rușinea m-a îndemnat să rostesc:

— Păi, și tu, ca și regele, ești în siguranță aici, în Buckkeep.

Molly mă privi netulburată.

— Am avut un verișor ucenic în Forge. Se opri scurt, apoi reluă: O să mă crezi lipsită de inimă dacă-ți spun că ne-am simțit ușurați că a fost omorât? O săptămână n-am știut sigur ce-i cu el, dar până la urmă am aflat adevărul de la cineva care l-a văzut murind. Tata și cu mine am fost amândoi ușurați. Îl puteam plânge, știind că nu mai trăiește și că ne va fi dor de el. Nu mai trebuia să ne întrebăm dacă e viu și se poartă ca un animal, nenorocindu-i pe alții și rușinându-se pe sine.

— Îmi pare rău, am spus, după o mică pauză. Nu părea destul, așa că m-am întins s-o mângâi pe mâna nemișcată. O secundă nici n-am simțit-o acolo, de parcă durerea îi paralizase sentimentele, ca unui neom. Dar a oftat și am simțit-o din nou lângă mine.

— Știi, am îndrăznit, poate că nici regele nu știe ce să facă. Poate că nu găsește o soluție, cum nici noi nu găsim.

— E regele! protestă Molly. Îl cheamă Shrewd ca să fie viclean. Lumea zice că dă înapoi ca să strângă baierile pungii. De ce să plătească din tezaurul lui, când negustorii desperați angajează mercenari pe cheltuiala lor? Dar destul cu asta... Ridică mâna ca să mă oprească. Nu am venit aici, unde e pace și răcoare, ca să vorbim de politică și temeri. Spune-mi ce-ai mai făcut tu. A fătat cățeaua pătată?

Așa am început să povestim despre altele. Eu, despre puii Pestriței și despre iapa în călduri care s-a împerecheat cu armăsarul care nu trebuia; ea, despre conurile pentru parfumat lumânările și despre culesul de mure, despre cât de ocupată va fi toată săptămâna viitoare pentru că trebuia să pregătească provizii de mure pentru iarnă, să lucreze în prăvălie și să facă lumânări.

Am pălăvrăgit, am mâncat și am băut și ne-am uitat cum soarele de vară târzie cobora la orizont, șovăind să apună. Încordarea dintre noi o simțeam plăcută, o amânare și un miracol deopotrivă. O vedeam ca pe-o prelungire a simțului meu proaspăt descoperit și m-am minunat că Molly o simțea și reacționa și ea. Am vrut să-i vorbesc despre simțul meu, s-o întreb dacă îi percepea pe ceilalți oameni cum îi percepeam eu. Dar m-am temut să nu mă dau de gol, cum pățisem cu Chade, sau să nu fie dezgustată de mine, ca Burrich. Așa că i-am zâmbit și am flecărit în continuare, ținându-mi gândurile pentru mine.

Am condus-o acasă pe străzile tăcute și i-am urat noapte bună în ușa prăvăliei. Ea stătu în loc, parcă vrând să-mi spună ceva, dar se uită la mine întrebătoare și murmură „Noapte bună, Bobocule”.

Am plecat spre casă sub un cer de un albastru profund, presărat de stele fierbinți. Am trecut pe lângă santinelele care

jucau eternul lor joc de zaruri și m-am oprit la grajduri. Am tras iute o tură prin staule, dar era liniște peste tot, chiar și la cățelușii proaspăt fătați. Am observat doi cai necunoscuți într-unul dintre padocuri și un buiestraș în grajd. O fi venit în vizită la curte vreo doamnă nobilă. Ce-o fi adus-o aici la sfârșitul verii? Avea cai frumoși. Am plecat de la grajduri spre turn.

Din obicei, m-am oprit la bucătărie. Bucătăreasa știa ce flămânzi pot fi grăjdarii și războinicii și că mesele obișnuite nu le umpleau suficient burțile. Mai ales în ultima vreme mi se făcea foame tot timpul, iar doamna Hasty anunțase nu demult că, dacă mai creșteam mult, va trebui să mă învelesc în scoarță de copac, ca sălbaticii, pentru că nu mai știa cum să facă să mi se potrivească hainele. Mă și gândeam la castronul mare de pământ, acoperit cu o cârpă, pe care bucătăreasa îl umplea cu biscuiți moi, și la o roată de brânză cam mirositoare, care mergea foarte bine cu berea.

La masă stătea o femeie. Mâncase mere cu brânză, dar când mă văzu intrând sări ca arsă și-și duse mâna la inimă, de parcă l-ar fi văzut chiar pe Omul Însemnat. M-am oprit în loc.

— Nu am vrut să vă sperii, doamnă. Mi-era foame și am venit să mănânc ceva. Vă deranjează dacă rămân?

Doamna se lăsă încet înapoi în scaun. M-am întrebat ce căuta cineva de rangul ei singur în bucătărie, seara. Rochia de culoare crem, simplă, și oboseala de pe față nu-i puteau ascunde originea nobilă. Fără îndoială că ea călărea buiestrașul din grajd, nu era vreo servitoare. Dacă s-a trezit că-i e foame în toiul nopții, de ce n-a trimis un servitor să-i aducă ceva?

Luă mâna de la piept și-o duse la buze, vrând parcă să-și domolească respirația. Când vorbi, o făcu cu glas melodios, ca un cântec:

— Ai intrat brusc.

— Mulțumesc, doamnă.

M-am plimbat prin bucătăria mare, de la butoiul cu bere la brânză și la pâine, dar mă urmărea din priviri oriunde mă duceam.

Nu se atinse de mâncare, o lăsă acolo unde era când am intrat. După ce mi-am turnat berea, m-am întors spre ea. Am surprins-o cu ochii mari asupra mea. Îi coborî imediat. Mișcă din buze, dar nu spuse nimic.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat-o, politicoș. Căutați ceva? Doriți puțină bere?

— Dacă ești drăguț, spuse ea moale.

Am luat cana pe care tocmai o umplusem și am pus-o pe masă, în fața ei. Când m-am apropiat, se trase înapoi, de parcă aș fi avut o boală contagioasă. Oare miroseam urât de la grajduri? Nu, Molly mi-ar fi atras atenția. Era întotdeauna foarte sinceră când venea vorba de curățenie.

Mi-am umplut și mie o cană. Privind în jur, mi-am zis că mai bine mănânc în camera mea. Atitudinea doamnei îi trăda stânjeneala în prezența mea. Dar în timp ce mă străduiam să țin în mâini biscuiții, brânza și cana cu bere, arătă spre banca din fața ei.

— Stai jos, îmi spuse, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu-i drept ca eu să te sperii și să nu mai mănânci.

Vorbea pe un ton care nu sugera nici o invitație, nici o comandă. M-am așezat unde mi-a arătat, scăpând câțiva stropi de bere când am pus cana și mâncarea pe masă. Am simțit cum mă privește când mă așez. Tot nu puse gura pe mâncare. Am lăsat capul în jos și am mâncat repede, ca un șobolan înghesuit într-un colț care bănuiește că pisica îl pândește de după ușă. Doamna nu se holba la mine nepoliticoș, ci mă studia deschis, stânjenindu-mi gesturile și făcându-mă să-mi dau seama că tocmai m-am șters la gură cu mâneca.

Nu știam ce să spun, dar liniștea mă tulbura. Am tușit din cauza biscuiților prea seci și m-am înecat când am vrut să-mi clătesc gâtul cu bere. Doamna mișcă din sprâncene, strânse din buze. Chiar cu ochii în farfurie, tot îi simțeam privirea. Am mâncat cât de repede am putut, vrând să scap de ochii căprui și de buzele înțepenite, tăcute. Am băgat în gură ultima bucată de pâine cu brânză și m-am ridicat repede. Am lovit masa și aproape am

răsturnat banca. Am pornit spre ușă, apoi mi-am amintit de sfatul lui Burrich, acela de a saluta doamnele. Am înghițit îmbucătura numai pe jumătate mestecată.

— Noapte bună, doamnă, am murmurat. Știam că erau vorbele nepotrivite, dar altele mai bune nu-mi veneau în minte. M-am îndreptat stângaci spre ușă.

— Stai, mă opri ea. Dormi sus sau în grajduri?

— Și acolo, și acolo. Câteodată. Vreau să zic, când sus, când în grajd. Ăăă, noapte bună, doamnă.

M-am întors, mai s-o iau la fugă. Pe la jumătatea scărilor, mi-am dat seama că îmi pusese o întrebare neobișnuită. Numai când am vrut să mă dezbrac am observat că țineam încă în mână cana goală. M-am culcat cu sentimentul că sunt un prostovan, fără să știu de ce.

12 PATIENCE

Pirații de pe Corăbiile Roșii au adus nenorociri și suferință însuși neamului lor cu mult înainte de a tulbura țărmurile celor Șase Ducate. Deși au pornit drept un cult obscur, au ajuns la putere politică și religioasă prin mijloace și tactici necruțătoare. Căpeteniile care nu voiau să adere la credința lor descopereau deseori că soțiile și copiii lor deveneau neoameni. Oricât de reci la suflet și de cruzi îi considerăm noi pe Străini, trebuie să știm că tradiția lor se bazează pe onoare și prevede pedepse înfiorătoare pentru cei ce încalcă legile familiei. Imaginați-vă chinul îndurat de tatăl Străin care își vedea fiul neom. Fie ascundea faptele mârșave ale fiului său, care îl mințea, fura de la el și siluia femeile din gospodărie, fie îl vedea jupuit de viu pentru ticăloșiile lui și suferea pentru că-și pierdea nu doar moștenitorul, ci și respectul altor familii. Amenințarea transformării era un obstacol serios pentru cei ce se opuneau puterii politice a piraților.

Când pirații au început să se năpustească neconținut asupra țărmurilor noastre, înfrânseseră orice tentativă de nesupunere din Insulele Exterioare. Cei care li se opuneau fățiș mureau sau fugeau. Alții plăteau tributul bolborosind mânioși și-și mușcau limba ca să nu protesteze împotriva ticăloșiilor celor ce controlau cultul. Dar mulți se alăturau bucuroși piraților, își vopseau navele în roșu și nu se întrebau dacă faptele lor erau bune sau rele. E posibil ca acești convertiți să fi aparținut unor familii de rang inferior, care nu avuseseră niciodată ocazia să ajungă influente. Șefului piraților nu-i păsa cine le fuseseră strămoșii, câte vreme se bucura de devotamentul lor nestrămutat.

Pe doamna aceea am mai văzut-o de două ori înainte de a afla cine era. A doua oară, chiar în ziua următoare, pe la aceeași oră. Molly era ocupată cu murele, așa că am plecat cu Kerry și cu Dirk să ascultăm muzică prin taverne. Poate am băut una sau două căni

de bere în plus. Nu eram amețit și nu-mi era nici rău, dar călcam cu grijă, pentru că luasem deja o trântă într-o groapă de pe drumul colbuit.

Separat de bucătărie, dar vecină cu ea, este o zonă îngrădită. I se spune Grădina Femeilor, nu pentru că ar fi numai a lor, ci pentru că ele o îngrijesc și o cunosc mai bine. E un loc plăcut, cu un iaz în mijloc și multe straturi joase de iarbă printre plante cu flori, lujeri cu fructe și alei cu pietriș verde. Știam că nu e bine să mă culc chiar acum. Dacă m-aș fi întins în pat, aș fi început să simt cum se învârtește cu mine și se clatină și într-un ceas m-aș fi răstit la pantofi. Fusese o seară frumoasă și nu voiam s-o închei urât, așa că m-am dus în Grădina Femeilor.

Într-un colț, între zidul încălzit de soare și un iaz mai mic, creșteau mai multe soiuri de cimbru. Te amețeau cu mirosul într-o zi fierbinte, dar în amurg, când se pregătea de înnoptat, armonia parfumurilor îmi limpezea capul. M-am spălat pe față cu apă din iaz și m-am proptit cu spatele de zidul care încă păstra căldura soarelui. Broaștele își trimiteau una alteia orăcăieli. M-am uitat la apa calmă din iaz cu ochi întredeschiși, ca să nu mă apuce amețeala.

Pași. Apoi o voce aspră de femeie:

— Ești beat?

— Nu chiar, am răspuns frumos, crezând că e Tilly, îngrijitoarea livezii. N-am avut nici timp, nici bani destui, am adăugat în glumă.

— Probabil ai învățat de la Burrich. E-un bețivan și-un desfrânat și pe tine tot așa te-a crescut. Pe toți din jurul lui îi înjosește.

Asprimea din vocea femeii mă făcu să ridic privirea. Am mijit ochii în lumina slabă, ca să-i văd fața. Era doamna de seara trecută. Stătea pe alee, într-un veșmânt simplu, și am mi s-a părut la început că e foarte tânără. Era zveltă, mai scundă decât mine, deși nu eram prea înalt pentru paisprezece ani. Avea chip de femeie totuși și acum mă privea muștrător, strângând din buze, și își încrunta sprâncenele deasupra ochilor căprui. Părul negru îi

cădea în bucle și, deși încercase să-l lege, şuvițele ondulate evadau pe frunte și pe ceafă.

Nu mă simțeam obligat să-l apăr pe Burrich, dar starea mea nu avea nimic de-a face cu el. Așa că am răspuns cam vag, zicând că e la kilometri depărtare de oraș și nu poate fi de vină pentru ce-am băut și-am înghițit astăzi.

Doamna se apropie mai mult.

— Dar nici nu te-a învățat mai bine, nu-i așa? Nu te-a sfătuit niciodată să nu bei, nu?

În sud se zice că adevărul e în vin. Trebuie să fie un sâmbure din el și în bere. L-am rostit în seara aceea:

— De fapt, doamnă, să știți că ar fi foarte nemulțumit să mă vadă așa. Întâi de toate, m-ar ocări că nu mă ridic în picioare când îmi vorbește o doamnă. Și aici m-am ridicat, clătinându-mă. Pe urmă, mi-ar face morală câteva ceasuri bune, amintindu-mi cum trebuie să se poarte cineva cu sânge de prinț în vine, chiar dacă nu e prinț. Am reușit să fac o reverență și, în vreme ce îmi îndreptam spatele, am rostit un salut prețios: O seară blândă, frumoasă doamnă a grădinii. Acum vă spun noapte bună, ca să vă scutesc de prezența unui nerod.

În timp ce mă îndreptam spre intrarea boltită din zid, mă strigă:

— Stai!

Stomacul meu începu să protesteze în liniște, așa că m-am făcut că n-o aud. Nu veni după mine, dar știam sigur că mă urmărea cu privirea, așa că mi-am ținut capul semeț și am mers drept până când am ieșit din curtea bucătăriei. Am coborât la grajduri, am vomitat pe o grămadă de bălegar și am adormit într-un staul curat, pentru că treptele până la odaia lui Burrich mi s-au părut mult prea abrupte.

Dar tinerețea e uimitor de viguroasă, mai ales sub amenințare. M-am trezit în zori, știind că Burrich trebuia să vină după-amiază. M-am spălat la grajduri și m-am hotărât să schimb tunica pe care o purtam de trei zile. Am devenit și mai conștient de murdăria de pe

ea când doamna mă acostă pe coridorul din fața camerei mele. Mă măsură de sus până jos și-mi spuse:

— Schimbă-ți cămașa. Cu pantalonii ăia scurți, parcă ești o barză. Spune-i doamnei Hasty să ți-i înlocuiască.

— Bună dimineața, doamnă, am spus eu.

Nu era un răspuns, dar, buimac cum eram, alte cuvinte nu mi-au venit în cap. Mi-am zis că era foarte excentrică, mai excentrică decât Lady Thyme. Mai bine să-i fac pe plac. M-am așteptat să-mi întoarcă spatele și să-și vadă de drum. În schimb, ea continua să mă țintuiască din priviri.

— Cânti la vreun instrument? vru să afle.

Am negat scuturând din cap.

— Atunci, cânti cu vocea?

— Nu, doamnă.

Păru nedumerită și întrebă mai departe:

— Atunci poate că ai fost învățat să reciti Poemele sau versuri despre ierburi, vindecare și navigare... așa ceva?

— Numai pe cele despre îngrijirea cailor, a șoimilor și a câinilor, i-am răspuns, sincer numai pe jumătate. Burrich mă obligase să le învăț pe acelea. Chade mă învățase câteva despre otrăvuri și antidoturi, dar mă prevenise că nu le știa oricine și că nu se recitau de obicei.

— Dar știi să dansezi, desigur. Și ai fost învățat cum se fac versurile.

Nu mai înțelegeam nimic

— Doamnă, cred că mă confundați cu altcineva. Poate cu August, nepotul regelui. E cu un an sau doi mai mic decât mine și...

— Nu te confund. Răspunde-mi la întrebare! îmi ceru ea, aproape țipând.

— Nu, doamnă. Învățăturile despre care pomeniți sunt pentru cei... de origine aleasă. Eu nu le-am primit.

Fiecare răspuns negativ al meu o nedumerea și mai tare.

— Așa ceva e inadmisibil, declară ea. Se răsuci fluturându-și poalele și se depărtă grabnic pe coridor.

Am intrat în cameră, mi-am schimbat cămașa și-am îmbrăcat cea mai lungă pereche de pantaloni pe care o aveam. Mi-am scos-o pe doamnă din minte și mi-am văzut de lecții și de treburi.

După-masă, când a venit Burrich, ploua. L-am întâmpinat în fața grajdurilor, ținând capul calului în timp ce stăpânul lui cobora din șa.

— Ai crescut, Fitz, remarcă el și mă cercetă cu un ochi critic, ca pe-un cal sau câine care dovedea însușiri nemaipomenite. Deschise gura ca să mai spună ceva, apoi scutură din cap și pufni. Ei? Întrebă, invitându-mă să-i dau raportul.

Nu fusese plecat decât o lună, dar îi plăcea să știe cele mai mici detalii. A mers pe lângă mine și m-a ascultat cât i-am dus iapa în staul și am început s-o îngrijesc.

Câteodată mă uimea cât de mult semăna Burrich cu Chade. Amândoi voiau să-mi amintesc exact fiecare amănunt, să fiu în stare să povestesc în ordine întâmplările de acum o săptămână sau o lună. Nu-mi fusese greu să învăț cum să-i raportez lui Chade; nu făcuse decât să dea formă oficială cerințelor lui Burrich. Peste ani de zile, aveam să-mi dau seama că tot așa raporta un ostaș superiorului său.

Altul ar fi plecat la bucătărie sau să se spele după ce ar fi auzit versiunea mea prescurtată a celor petrecute în absența lui. Dar Burrich insistă să inspecteze grajdurile, oprindu-se când să pălăvrăgească cu un grăjdar, când să șoptească dulce unui cal. Când ajunsese la buiestrașul bătrân al doamnei, se opri. Îl studie în tăcere câteva minute.

— Eu am dresat calul ăsta, zise dintr-odată. Auzindu-i vocea, calul se întoarse cu fața la el și necheză încet. Mătase, rosti Burrich în șoaptă și-l mângâie pe nas. Oftă. Deci Lady Patience e aici. Te-a văzut?

Greu de dat răspuns la așa o întrebare. Mii de gânduri mi se ciocneau în cap. Lady Patience, soția tatălui meu și, după spusele multor oameni, cea care îl făcuse să renunțe la curte și la mine. Cu

ea stătusem de vorbă în bucătărie, pe ea o salutasem cu berea în cap. Ea se interesase azi-dimineață de educația mea.

— Nu oficial. Dar ne-am întâlnit, am murmurat către Burrich.

Mă surprinse cu râsul lui.

— Ești ca o carte deschisă, Fitz. Îmi dau seama că nu s-a schimbat prea mult, după reacția ta. Prima oară când am văzut-o era în livada tatălui ei. Se cocoțase într-un pom. Mi-a cerut să-i scot o așchie din picior. Și-a scos pantoful și ciorapul. Chiar acolo, în fața mea. Și habar n-avea cine sunt. Nici eu nu știam cine e ea. Mi-am zis c-o fi vreo servitoare. Asta a fost cu ani în urmă, bineînțeles, înainte de a o cunoaște prințul meu. Cred că nu era cu mult mai mare decât ești tu acum. Se opri și se împlânzi la chip. Și avea un cățel nenorocit, pe care-l căra întotdeauna într-un coș după ea. Scâncea mereu și scuipa ghemotoace din blana proprie. Îl chema Pământuf. Mai făcu o pauză și zâmbi aproape drăgăstos. Ce amintiri, după atâția ani...

— I-a plăcut de tine când te-a văzut prima oară? I-am întrebat eu lipsit de tact.

Îndreptă spre mine o pereche de ochi imposibil de citit, în spatele cărora își ascunse sentimentele.

— Mai mult decât îi place acum. Dar nu contează. Să te-aud, Fitz. Ce părere are despre tine?

Încă o întrebare încuietore. M-am repezit să-i povestesc întâlnirile noastre, înflorind amănuntele în avantajul meu, cât am îndrăznit. Când am ajuns la întâlnirea din grădină, Burrich ridică brațul și mă întrerupse:

— Oprește-te.

Am tăcut.

— Când nu spui tot adevărul ca să nu pari un prostovan, până la urmă să știi că pari tâmpit de-a dreptul. Ia-o de la capăt.

Așa că am luat-o cu povestitul de la început, pomenind și purtarea mea, și remarcile doamnei. La sfârșit, am așteptat verdictul. Dar Burrich întinse mâna și mângâie botul buiestrașului.

— Timpul schimbă unele lucruri, rosti el, în cele din urmă. Nu pe toate. Oftă. Ei, Fitz, ai darul de a ieși exact în calea oamenilor pe care ar trebui să-i ocolești. Simt sigur că lucrurile nu se vor opri aici, dar n-am idee ce-o să urmeze. Așa stând treaba, n-are rost să ne facem griji. Hai să vedem pui de șoricar. Zici că a fătat șase?

— Și trăiesc toți, am zis eu mândru, întrucât cățeaua avusese probleme la fătare.

— Să sperăm că și noi o să ne descurcăm la fel de bine, murmură Burrich în timp ce traversam grajdul.

Când m-am uitat la el, mirat, am observat că nici măcar nu mi se adresase mie.

— Am crezut că ești suficient de deștept ca s-o eviți, mormăi Chade către mine.

Nu așa mă așteptasem să mă primească după ce nu mai fusesem în camera lui vreo două luni.

— N-am știut că-i Lady Patience. Mă mir că n-am auzit bârfe despre sosirea ei.

— Nu suportă deloc bârfele, mă informă Chade. Se așeză în scaunul din fața căminului. Odaia era friguroasă și bărbatul suferea din această cauză. Arăta și obosit în noaptea aceea, extenuat de ceea ce făcuse în săptămânile în care nu ne văzuserăm. Mâinile suferiseră cel mai tare, îmbătrânite, noduroase și umflate pe la încheieturi. Sorbi din vin și continuă:

— Și are un fel ciudat de a se purta cu cei care vorbesc de ea pe la spate. Întotdeauna i-a plăcut izolarea. De-asta ar fi fost un dezastru ca regină. Nu că lui Chivalry i-ar fi păsat. S-a căsătorit cu ea pentru el, nu din rațiuni politice. Cred că a fost prima mare dezamăgire pe care i-a provocat-o tatălui său. După aceea, orice ar fi făcut, nu-l mai mulțumea pe Shrewd.

Tăceam ca peștele pe uscat. Alunecosul veni și mi se cațără pe genunchi. Rareori vorbea Chade așa de mult, mai ales despre familia regală. Nici nu respiram, de teamă să nu-l întrerup.

— Uneori cred că Chivalry a găsit în Patience ceva ce a știut din instinct că îi trebuie. Era un om atent și ordonat, cu maniere impecabile, știa exact ce se întâmplă în jurul lui. Era un cavaler, băiete, în adevăratul sens al cuvântului. Nu ceda impulsurilor murdare sau meschine. Adică avea un aer reținut tot timpul. Cine nu-l cunoștea foarte bine îl considera distant sau trufaș.

Pe urmă a cunoscut-o pe fata asta... și nu era decât o fată. Nu era mai multă vigoare în ea decât în pânda de păianjen sau în spuma mării. Gândurile îi zburau, ca și vorbele, de la una la alta, cirip aici, cirip acolo, fără oprire și fără înțeles. Mă obosea numai s-o ascult. Pe de altă parte, Chivalry zâmbea și se minuna. Poate pentru că nu avea față de el niciun fel de teamă sau de respect. Poate pentru că nu voia neapărat să-l cucerească. Dar din zecile de domnițe mai potrivite, de stirpe mai aleasă sau mai iscusite la minte care se țineau după el, Chivalry a ales-o pe ea. Și nici nu era vremea potrivită pentru ca el să se însoare; când a luat-o de nevastă, a pus capăt nenumăratelor alianțe posibile pe care i le-ar fi adus o altă soție. Nu avea niciun motiv să se însoare atunci. Niciunul.

— Doar acela că a vrut, am intervenit eu. Mai bine mi-aș fi mușcat limba, pentru că Chade înclină din cap și se scutură să se înviioreze. Își mută privirea de la foc asupra mea.

— Așa. Destul cu asta. Nu te întreb cum de ai reușit s-o impresionezi sau de ce și-a schimbat sentimentele față de tine, dar săptămâna trecută a venit la Shrewd și i-a cerut să fii recunoscut ca fiu și moștenitor al lui Chivalry și să primești educația care se cuvine unui prinț.

Mă cuprinse amețeala. Se mișcau tapiseriile sau ochii îmi jucau o festă?

— Bineînțeles că regele a refuzat-o, continuă Chade necruțător. A încercat să-i explice de ce e imposibil. Ea nu spunea decât: „Dar ești regele. Cum să fie imposibil pentru tine?” „Nobilii nu l-ar accepta niciodată. S-ar ajunge la război civil. Gândește-te ce ar

însemna pentru un băiat luat pe nepregătite să-l arunci cu capul înainte în așa ceva.” Așa i-a spus regele.

— O, am zis eu încet.

Ce simțisem oare, preț de-o clipă? Exaltare? Furie? Teamă? Nu știam decât că sentimentul dispăruse, că mă simțeam ciudat de frustrat și de umilit că simțisem ceva.

— Bineînțeles, Patience nu s-a lăsat convinsă. „Pregătește-l pe băiat”, i-a spus regelui. „Și când e pregătit, judecă singur.” Numai Patience e în stare să ceară așa ceva, și în fața lui Verity și a lui Regal. Verity a ascultat-o în liniște, știind cum se va încheia totul, dar Regal s-a făcut livid la față. Se enervează prea repede. Și un idiot își dă seama că Shrewd nu va îndeplini cererea lui Patience niciodată. Numai că știe când să facă compromisuri. I-a cedat în toate celelalte cereri, probabil mai mult ca să-i închidă gura.

— În toate celelalte cereri? am repetat prosteste.

— Unele în avantajul, altele în dezavantajul nostru. Cel puțin extrem de inconvenabile. Chade părea și iritat, și încântat. Sper să-ți găsești mai multe ore libere în timpul zilei, băiete, că eu n-am de gând să-mi sacrific planurile pentru ea. Patience a cerut să fi educat așa cum o cere originea ta. Și a jurat să se ocupe chiar ea de asta. Muzică, poezie, dans, cântece, maniere... Sper c-o să-ți placă mai mult decât mie. Deși lui Chivalry nu i-a stricat. Uneori se folosea foarte bine de asemenea cunoștințe. Dar o să-ți ocupe o mare parte din zi. O să fii și pajul lui Patience. Ești prea mare pentru asta, dar ea a stăruit. Personal, cred că o rod remușcărilor și vrea să recupereze timpul pierdut, lucru întotdeauna de nerealizat. Va trebui să te antrenezi mai puțin cu armele. Iar Burrich să-și găsească alt grăjdar.

Nu-mi păsa de arme nici cât negru sub unghie. Așa cum îmi tot sublinia Chade, un asasin cu adevărat iscusit lucrează în liniște. Dacă învățam meseria bine, au trebuia să flutur săbii lungi în fața nimănui. Dar vremea petrecută cu Burrich... mă cuprinse din nou senzația aceea stranie că nu știu ce simt. Îl uram pe Burrich. Câteodată. Era poruncitor, tiranic și lipsit de sensibilitate. Aștepta

de la mine să fiu perfect, deși îmi spunea verde-n față că nu mi se va ridica statuie pentru asta. Însă era și sincer, deschis și credea că pot să fac ce-mi cerea...

— Te întrebi, probabil, ce avantaje ne-a adus nouă, continuă Chade, orb la frământările mele. Încearca să-și ascundă încântarea din voce. E vorba de un lucru pe care l-am încercat deja de două ori pentru tine și de două ori am fost refuzat. Dar Patience atât l-a tocat pe Shrewd, încât a cedat. Meșteșugul, băiete. O să înveți Meșteșugul.

— Meșteșugul, am repetat fără să îmi dau seama. Lucrurile se desfășurau prea repede pentru mine.

— Da.

Mă străduiam să-mi fac ordine în gânduri.

— Burrich mi-a vorbit despre el odată. Demult de tot.

Mi-am adus aminte dintr-odată cum decursese discuția aceea. După ce Curiosul ne trădase fără să vrea. Vorbise despre el ca despre opusul simțului meu comun cu al animalelor. Același care îmi dezvăluise transformarea suferită de locuitorii din Forge. Oare dacă îl învățam pe unul dintre ei, scăpăm de celălalt? Sau era o pierdere? M-am gândit la legătura mea cu caii și cu câinii când Burrich nu stătea prin preajmă. Mi-am adus aminte de Curiosul, într-un amestec de afecțiune și durere. Nu mă mai apropiasem niciodată atât de mult de o altă ființă vie. Oare Meșteșugul îmi va tăia această legătură?

— Ce s-a întâmplat, băiete? mă întrebă Chade blând, dar îngrijorat.

— Nu știu. Ezitam. Nici lui nu îndrăzneam să-i dezvălui temerile mele. Sau simțul meu întinat. Nimic, am răspuns.

— Ai auzit povești vechi despre cum se învață Meșteșugul, încercă el zadarnic să ghicească. Ascultă-mă, nu e chiar atât de rău. Chivalry a trecut prin asta. Și Verity. Iar din cauza amenințării din partea Piraților de pe Corăbiile Roșii, Shrewd s-a decis să apeleze la metodele vechi și să-i învețe Meșteșugul și pe alții. Vrea să formeze un grup, sau chiar două, ca să suplinească ceea ce pot

face el și Verity cu Meșteșugul. Galen nu e prea entuziasmat, dar eu zic că-i o idee excelentă. Deși eu, ca bastard, nu am avut voie să-l învăț. Așa că habar n-am cum poate fi folosit pentru apărarea teritoriului.

— Ești bastard? Cuvintele îmi scăpară pe gură necontrolate. Revelația îmi spulberă gândurile încâlcite. Chade se holbă la mine, la fel de șocat.

— Bineînțeles. Am crezut că ți-ai dat seama de mult. Băiete, pentru cineva atât de perspicace ca tine, ești cam orb câteodată.

M-am uitat la el de parcă atunci îl vedeam prima oară. Poate nu-mi dădusem seama din cauza cicatricelor. Dar asemănarea era clară. Fruntea, poziția urechilor, linia buzei de jos.

— Ești fiul lui Shrewd, am ghicit eu, luându-mă numai după înfățișare. Am înțeles că m-am înșelat chiar înainte de a-i auzi răspunsul.

— Fiul lui? Chade râse cu asprime. Ce s-ar mai încrunta să te audă! Dar adevărul îl făcu să se strâmbe și mai tare. E fratele meu vitreg mai tânăr, băiete, deși el a fost conceput în pat sfințit de cununie, iar eu într-o campanie militară, lângă Sandsedge. Adăugă pe un ton mai potolit: Mama era soldat când m-a conceput. A venit acasă ca să mă nască și mai târziu s-a măritat cu un olar. Când a murit, soțul ei m-a urcat pe un măgar, mi-a dat un colier de-al ei și mi-a spus să i-l duc regelui, la Buckkeep. Aveam zece ani. Pe vremea aceea, drumul era lung, foarte lung de la Woolcot până la Buckkeep.

Nu știam ce să spun.

— Destul cu asta. Chade își îndreptă spatele hotărât. Galen te va învăța Meșteșugul. L-a obligat Shrewd. A acceptat în cele din urmă, dar cu mari rezerve. Nimeni nu are voie să se amestece cu învățăceii lui cât timp îi instruieste. Aș vrea să nu fie așa, dar nu am ce face. Va trebui să fii foarte atent. Ai auzit de Galen, nu?

— Puține. Numai din gura altora.

— Dar tu ce știi despre el?

Am tras aer în piept și am răspuns:

— Mănâncă singur. Nu l-am văzut niciodată la masă, nici cu soldații, nici în sala comună. Nu l-am văzut niciodată stând pur și simplu și vorbind cu cineva, nici pe terenul de instrucție, nici la spălătorie, nici în vreo grădină. Întotdeauna merge undeva, în mare grabă. Se poartă urât cu animalele. Căinii nu-l suportă și ține caii în frâu atât de tare, încât le rupe gura și le nenorocește firea. Cred că e de vârsta lui Burrich. Se îmbracă frumos, aproape la fel de frumos ca Regal. Am auzit că lumea îl numește omul reginei.

— De ce? veni repede întrebarea.

— Păi, a fost cam demult. Gage. Un ostaș. A venit la Burrich într-o seară, cam băut, cam ciopârțit. Se bătuse cu Galen și Galen îl pocnise peste față cu un bici mic sau cu un obiect asemănător. Gage l-a rugat pe Burrich să-l dreagă, pentru că era târziu și n-ar fi avut voie să bea în seara aia. I-a spus că-l auzise pe Galen spunând că Regal e de două ori mai rege decât Chivalry sau Verity și că era o prostie tradiția care-l ținea departe de tron. Tot Galen a spus că mama lui Regal era de neam mai ales decât prima regină a lui Shrewd. Asta știe toată lumea. Dar ce l-a mâniat mai tare pe Gage și l-a făcut să sară la bătaie a fost că Galen i-a zis că regina era mai nobilă decât Shrewd însuși, pentru că ea avea sângele neamului Farseer de la ambii părinți, pe când Shrewd numai de la tatăl lui. Așa că Gage s-a năpustit asupra lui, dar Galen s-a dat la o parte și l-a lovit cu ceva în obraz.

Am tăcut.

— Și? mă încurajă Chade.

— Așa că Galen ține cu Regal, în detrimentul lui Verity și chiar al regelui. Iar Regal, ei, bine, îl acceptă. E mai prietenos cu el decât cu servitorii sau ostașii. Pare să asculte de sfaturile lui. E amuzant să-i vezi la un loc. Ai zice că Galen îl imită pe Regal, se îmbracă și merge în stilul prințului. Uneori chiar seamănă foarte bine.

— Serios? Chade se aplecă mai aproape, nerăbdător. Ce altceva ai mai observat?

Mi-am scotocit memoria după lucruri pe care le observasem singur la Galen.

— Atât, cred.

— Ți-a vorbit vreodată?

— Nu.

— Înțeleg. Chade înclină din cap pentru sine. Și ce-ai auzit despre el de la alții? Ce bănuiești? Încearca să mă ajute să trag o concluzie, dar nu-mi dădeam seama care.

— E din Farrow. Un insular. Familia lui a venit la Buckkeep cu a doua regină a lui Shrewd. Am auzit că-i e frică de apă, că se teme să navigheze și să înoate. Burrich îl respectă, dar nu-i place de el. Zice că e un om care știe ce treabă are, și-o face ca lumea, dar Burrich nu se înțelege cu niciun om care asuprește animalele, chiar dacă o face din prostie. Nici servitorii de la bucătărie nu-l suportă. Întotdeauna îi face să plângă pe cei mai mici. Le acuză pe fete că scapă fire de păr în mâncarea lui sau că au mâinile murdare, iar pe băieți îi face bătăuși și se plânge că nu-l servesc cum se cuvine. Așa că nici bucătăreselor nu le e drag de el, pentru că, dacă ajutoarele lor sunt supărate, nu-și văd de treabă.

Chade se uita la mine curios, așteptând să-i spun ceva important. Am căutat să-mi amintesc alte bârfe.

— Poartă un lanț cu trei pietre prețioase. I l-a dat regina Desire, pentru o favoare specială. Ăăă... Bufonul îl urăște. Mi-a povestit odată că, dacă rămâne singur cu Galen, acesta îi zice monstru și aruncă în el cu obiecte.

Chade ridică din sprâncene.

— Bufonul vorbește cu tine?

Părea mai mult decât neîncredător. Își îndreptă spatele atât de brusc, încât azvârli câțiva stropi de vin din cupă pe genunchi. Îi șterse nepăsător cu mânăca.

— Câteodată, am recunoscut prudent. Nu prea des. Numai când are chef. Apare dintr-odată și-mi spune tot soiul de lucruri.

— Lucruri? Ce fel de lucruri?

Mi-am dat seama că nu-i povestisem niciodată lui Chade despre ghicitoarea aceea cu unscuunt. Era prea complicată ca să pomenesc atunci de ea.

— Ciudățenii. Acum două luni m-a oprit și mi-a spus că a doua zi nu va fi bună pentru vânătoare. Dar a fost senină și frumoasă. Burrich a prins căpriorul acela mare. Mai ții minte. Atunci când am dat peste jderul care a sfâșiat doi câini.

— Din câte știu eu, era gata să te sfâșie și pe tine.

Chade se aplecă în față, cu o expresie ciudată de plăcere pe chip. Eu am înălțat din umeri.

— Burrich l-a urmărit călare. Și pe urmă m-a muștră pe mine, de parcă ar fi fost vina mea, și mi-a zis că mi-ar fi pus pielea-n băț dacă animalul ar fi rănit-o pe Cenușia. De parcă aveam de unde să știu că o să mă atace pe mine. Am ezitat. Chade, știu că bufonul e ciudat, dar îmi place că vine să stea de vorbă cu mine. Se exprimă în ghicitori, mă jignește, mă ia în zeflema și își permite să-mi spună lucruri pe care crede că ar trebui să le fac, să mă spăl pe cap sau să nu port galben. Dar...

— Dar? mă îndemnă Chade, de parca-i povesteam cine știe ce fapte însemnate.

— Îmi place de el, am zis, neconvingător. Își bate joc de mine, dar la el insulta e bunătate. Mă face să mă simt... ei, bine, important. Că a ales să stea de vorbă cu mine.

Chade se propti iar de spătar. Își acoperi zâmbetul cu mâna, dar eu nu spuseseș nici o glumă.

— Ai încredere în instinctele tale, îmi zise el scurt. Și ascultă sfaturile bufonului. Și, ca până acum, nu spune nimănui că vine să vorbească cu tine. Unii ar putea înțelege altceva.

— Cine?

— Regele Shrewd, poate. La urma urmei, bufonul e al lui. Cumpărat cu bani.

Zeci de întrebări mi se învârteau în minte. Chade îmi ghici intenția, pentru că ridică imediat un braț să mă oprească.

— Nu acum. Deocamdată, atât trebuie să știi. De fapt, știi chiar prea multe. Dar am fost uimit de ce mi-ai spus. Nu-mi stă în fire să dezvălui secretele altora. Dacă bufonul vrea să afli mai multe, să-ți spună singur. În orice caz, mi se pare că vorbeam despre Galen.

M-am lăsat în scaun cu un oftat.

— Galen. Așadar, e urâcios cu cei ce nu i se pot opune, se îmbracă bine și mănâncă singur. Ce altceva mai trebuie să știu, Chade? Am avut profesori severi și profesori antipatici. Cred că voi învăța și cum să mă port cu el.

— Așa să faci, mă sfătui Chade, cât se poate de sincer. Pentru că te urăște. Te urăște la fel de mult cât l-a iubit pe tatăl tău. Mă tulburau sentimentele lui adânci față de Chivalry. Niciun om, fie el și prinț, nu merită atâta devotament orb, și mai ales nu dintr-odată. Iar pe tine te urăște și mai profund. Mă sperie.

La auzul tonului său, am simțit un nod de greață în stomac. Eram atât de tulburat, încât aproape mi-a venit rău.

— De unde știi?

— Pentru că i-a spus-o lui Shrewd când i-a poruncit să te includă printre elevii lui. „Bastardul ăsta nu-și cunoaște lungul nasului? Nu trebuie să se mulțumească cu ce i-ai dat?” Pe urmă a refuzat să te învețe.

— A refuzat?

— Ți-am spus. Dar Shrewd a fost de neclintit. Iar el e regele și Galen trebuie să i se supună, cât o fi fost el de devotat reginei. Așa că s-a înmuiat și a spus că va încerca să te învețe. Te vei întâlni cu el în fiecare zi. De azi într-o lună. Până atunci, ești al lui Patience.

— Unde?

— În vârful unui turn numit Grădina Reginei. Vei fi ținut acolo. Chade tăcu, vrând parcă să mă avertizeze, dar nu să mă sperie.

— Ai mare grijă, spuse el, în cele din urmă, pentru că eu nu am nicio influență între zidurile acelei grădini. Sunt ca un orb.

Era un avertisment neobișnuit, pe care l-am pus la inimă.

13 FAUR

Lady Patience a fost de mică o fire excentrică în copilărie. Doicile au descoperit că e încăpățânată și independentă, dar că nu se putea îngriji singură. Cineva a observat: „Umblă toată ziua cu șireturile desfăcute, pentru că nu știe să și le lege, dar nu dă voie nimănui s-o facă în locul ei.” Înainte de a împlini zece ani, a hotărât că nu vrea să primească învățătura convenită unei fete de rangul ei și s-a preocupat cu meșteșuguri care, probabil, nu aveau să se dovedească prea folositoare: olăritul, tatuajele, obținerea parfumurilor, cultivarea și răspândirea plantelor, mai ales a celor din alte părți.

Nu se jena să scape ore întregi de sub supraveghere. Prefera pădurile și livezile, nu curtea și grădina mamei sale. Ai fi zis c-o să ajungă un copil robust și practic. Nimic mai greșit. Era mereu plină de urticarii, zgârieturi și înțepături, se rătăcea deseori și nu a învățat niciodată să fie prudentă cu oamenii sau animalele.

S-a educat mai mult singură. Știa să citească și să socotească de la o vârstă fragedă, și tot de atunci a studiat, a devorat cu interes nediscriminat orice pergament, carte sau tabletă care i-a căzut în mână. Tutorii se simțeau jigniți de neatentia ei și de faptul că absențele ei nenumărate nu-i afectau capacitatea de a învăța aproape totul repede și bine. Însă nu era deloc interesată să-și aplice cunoștințele. Avea capul plin de fantezii și închipuiri, se ocupa de poezie și muzică în loc de logică și maniere și nici nu voia să audă de comportamentul corect în societate și de deprinderi cochete.

Cu toate acestea, s-a căsătorit cu un prinț, unul care a tratat-o cu un entuziasm orb, ceea ce avea să dea naștere primului scandal căzut pe capul lui.

— Stai drept!
Am înțepenit.

— Nu așa. Parcă ești un curcan plouat care așteaptă toporul să-ți taie gâtul. Fii mai relaxat. Nu! Trage-ți ambii umeri în spate, nu te cocoșa. Întotdeauna stai cu picioarele întinse așa?

— Doamnă, e doar un copil. Toți sunt așa, deșirați și osoși. Lăsați-l să intre și să se liniștească.

— Bine, bine. Intră, atunci.

Am înclinat din cap recunoscător unei slujnice rotunde în obraji, care-mi răspunse cu un zâmbet. Îmi făcu semn spre o bancă, atât de ascunsă sub perne și șaluri, încât nu aveai unde să te așezi. M-am cocoșat pe marginea ei și am cercetat din ochi camera lui Lady Patience.

Era un talmeș-balmeș mai rău decât în a lui Chade. Aș fi dat vina pe trecerea anilor, dacă n-aș fi știut că de-abia sosise. N-aș putea s-o descriu nici dacă aș lua pe rând fiecare obiect, pentru că alăturarea lor era nemaipomenită. Un evantai din pene, o mănușă de scrimă și un mănunchi de papură zăceau înfipite într-un bocanc vechi. Un terier mic și negru și doi pui grași dormeau într-un coș căptușit cu o glugă de blană și o pereche de ciorapi de lână. O familie de morse sculptate în fildeș se cocoșase pe o tăbliță despre potcovi-rea cailor. Dar peste tot domneau plante. Frunze verzi grase curgeau din ghivece de lut, flori tăiate și verdeață și butași ieșeau din cești de ceai, pocale și găleți, lujeri se rostogoleau din căni fără mâner și cești sparte. Nereușitele se vedeau în bețele uscate ieșind din vasele cu pământ. Plantele se îmbrățișau și se încâlceau în orice loc ajungea soarele după-masa ori dimineața. Aveam impresia că mă aflu într-o grădină care se întindea spre ferestre și în jurul haosului din odaie.

— Probabil că-i și flămând, nu-i așa, Lacey? Am auzit că băieților li se face mereu foame. Cred că mai e ceva brânză cu biscuiți pe suportul de lângă pat. Vrei să i le aduci, draga mea?

Lady Patience stătea la un braț distanță și i se adresă slujnicei peste capul meu.

— Nu mi-e foame, mulțumesc, am spus repede, înainte ca Lacey să se ridice. Am venit pentru că mi s-a spus să-mi fac timp

de petrecut cu dumneavoastră dimineața, câtă vreme aveți nevoie de mine.

De fapt, am reformulat mai prudent vorbele lui Shrewd: „Du-te la ea în fiecare dimineață și fă ce crede ea că trebuie să faci, numai să mă lase în pace. Și nu te opri până când nu s-a săturat de tine măcar cât m-am săturat eu de ea.” Mă șocase cu sinceritatea lui și nu-l mai văzusem niciodată atât de hăituit. Verity intrase în cameră tocmai când eu voiam s-o șterg grabnic. Și el arăta rău din cauza oboselii. Cei doi vorbiseră și se mișcaseră de parcă erau mahmuri, deși îi văzusem pe amândoi la masă cu o seară înainte, iar cina suferise mult din lipsă de voie bună și de vin. Verity îmi ciufulise părul când trecusem pe lângă el:

— Bucățică ruptă din taică-său pe zi ce trece, remarcase către un Regal încruntat, aflat în spatele lui.

Regal îmi aruncase o căutătură cruntă și trântise ușa.

Așa că iată-mă în camera doamnei care mă ocolea și vorbea pe deasupra capului meu, de parcă eram un animal gata s-o atace ori să-i mânjească prețioasele covoare. O vedeam pe Lacey cum se amuză.

— Da, știu asta, pentru că, vezi tu, eu l-am rugat pe rege să te trimită aici, îmi explică răbdătoare Lady Patience.

— Da, doamnă.

M-am foit pe spațiul îngust pe care stăteam și am încercat să par inteligent și bine crescut. Dacă mă gândesc la primele noastre întâlنiri, nu-i de mirare că mă trata ca pe-un neghiob.

Se lăasă liniștea. Am studiat cu privirea lucrurile din cameră. Lady Patience se uita la fereastră. Lacey stătea jos și rânjea, prefăcându-se preocupată de croșetatul dantelei.

— Aha, aici era. lute ca un șoim plonjând după pradă, Lady Patience se aplecă și prinse puiul de terier de ceafă. Animalul schelălăi speriat, iar mama lui se uită supărată cum mi-l aruncă în poală. ăsta-i pentru tine. E-al tău de-acum. Orice băiat trebuie să aibă un animal.

Am prins puiul care se zvârcolea, înainte ca doamna să-i dea drumul.

— Sau vrei mai bine o pasăre? Am o colivie cu cinteze în dormitor. Poți să iei una, dacă preferi.

— Ăăă, nu. Îmi place cățelușul. E grozav.

Ultimele cuvinte le rostisem către puiul de animal. Reacția mea instinctivă la scheunatul lui ascuțit a fost să-i pătrund în minte cu calm. Mama simți legătura mea cu el și-o aprobă. Se așează la loc în coș, lângă puiul alb, fără nicio grijă. Cățelușul înălță capul și se uită fix la mine. Un lucru neobișnuit, din experiența mea. Majoritatea câinilor evitau contactul prelungit cu ochii. Tot neobișnuită era și vigilența lui. Din experimentele clandestine făcute de mine în grajd, aflasem că, la vârsta lui, cățeeii nu prea știau ce e cu ei, se gândeau numai la mamă, lapte și nevoile imediate. Micuțul din poala mea își găsisse deja identitatea și era foarte interesat de ce se petrecea în jurul lui. Îi plăcea de Lacey, care îi dădea bucăți de carne, dar se ferea de Patience, nu pentru că era crudă, ci pentru că se împiedica de el și îl puneă înapoi în coș de câte ori se cățăra cu greu afară din el. I se părea că miros atrăgător, iar izul de cai, păsări și alți câini prindeau culoare în mintea lui, erau lucruri încă fără formă, ireale, dar le găsea fascinante. Le-am dat chip mirosurilor pentru el și începu să se cațere pe pieptul meu, zvârcolindu-se, adulmecând și lingându-mă de bucurie. *Ia-mă, arată-mi, ia-mă.*

—... ascuți?

M-am înfiorat, așteptând palma lui Burrich, apoi mi-am adus aminte unde sunt și ce era cu femeia aceea micuță din fața mea care stătea cu mâinile pe șolduri.

— Cred că ceva nu-i regulă cu el, îi spuse ea repede lui Lacey. Ai văzut cum stătea și se holba la cățel? Am crezut că-i gata să facă o criză.

Lacey scoase un zâmbet blajin și-și văzu de croșetat.

— Seamănă cu dumneavoastră când începeți să vă jucați cu frunzele și plântuțele și rămâneți cu privirea țintită în praf.

— Nu chiar, spuse Patience, evident deranjată. Una e să cadă pe gânduri un adult, remarcă ea categoric, și alta e s-o faci un copil cu privirea tâmpă.

Mai târziu, i-am promis cățelușului.

— Îmi pare rău, am spus și am încercat să pretind că regret. Mi-a distras atenția puiul.

Se cuibărise la îndoitura brațului meu și-mi rodea marginea vestei. E greu de spus ce simțeam. Trebuia să fiu atent la Lady Patience, dar ființa aceea mică lipită de mine radia de încântare și mulțumire. Începi să amețești dacă devii dintr-odată centrul universului cuiva, chiar dacă e numai un cățel de opt săptămâni. Mi-am dat seama cât de singur mă simțeam și de câtă vreme.

— Mulțumesc, am spus, uimindu-mă pe mine însumi de glasul meu recunoscător. Mulțumesc foarte mult.

— Nu-i decât un cățel, zise doamna și, spre surprinderea mea, se arătă aproape stânjenită. Se întoarse și privi spre fereastră. *Cald. Somn.* Vorbește-mi despre tine, îmi ceru ea, pe neașteptate.

Mă luă pe nepregătite.

— Ce anume doriți să știți, doamnă?

Făcu un gest mic, frustrat.

— Ce faci în fiecare zi? Ce ai fost învățat?

Am început să-i spun, dar vedeam că nu era mulțumită. Plescăia din buze de cate ori rosteam numele lui Burrich. Nu se arătă impresionată de antrenamentul meu de războinic. Despre Chade nu-i puteam povesti nimic. Înclină din cap aprobator, dar înciudată, când auzi că învăț limbile străine, scrisul și socotitul.

— Ei, mă întrerupse brusc, măcar nu ești complet ignorant. Dacă știi să citești, poți învăța orice. Vrei să înveți?

— Cred că da. I-am dat un răspuns în doi peri, dar începeam să mă enervez. Nici măcar cățelușul primit în dar nu putea să compenseze faptul că-mi ridiculiza cunoștințele.

— Atunci cred că o să înveți. Pentru că eu vreau să vrei, chiar dacă nu vrei acum. Categorie dintr-odată, schimbarea ei de atitudine mă lăsă buimac. Cum te cheamă, băiete?

Iar întrebarea asta.

— „Băiete” e bine, am șoptit.

Cățelușul se agită și scânci. M-am forțat să-mi păstrez calmul. Am avut satisfacția de a vedea o scurtă expresie siderată pe fața lui Patience.

— O să-ți spun... Thomas. Tom. Ți place?

— Cred că da, am zis rar.

Burrich se pricepea mai bine la botezat câinii decât știa ea s-o facă pentru oameni. Nu aveam niciun Negrilă sau Picățel în grajduri. Le dădea nume nobile, care descriau calitățile pe care spera să le aibă. Până și numele Cenușiei ascundea o pasiune blândă, pe care am ajuns să o respect. Dar femeia asta m-a botezat Tom fără să clipească. Am lăsat capul în jos, ca să nu-mi vadă ochii.

— Bine, deci, zise ea, puțin cam aspru. Vino mâine la aceeași oră. Voi pregăti câte ceva pentru tine. Te previn, mă aștept să faci eforturi de bunăvoie. La revedere, Tom.

— La revedere, doamnă.

M-am răsucit și am plecat. Lacey mă urmări cu privirea, pe urmă î ntoarse iute ochii spre stăpâna ei. I-am simțit dezamăgirea, dar n-am descoperit cauza ei.

Ziua era de-abia la început. Prima întâlnire nu durase nici o oră. Nu mă aștepta nimeni; aveam timp la dispoziție. Am plecat spre bucătărie ca să mă lingușesc pe lângă bucătăreasă după niște resturi pentru cățeluș. Ar fi fost mai ușor să-l duc la grajduri, dar atunci ar fi aflat Burrich despre el. Știam bine ce i s-ar fi întâmplat. Ar fi stat în grajd, ar fi fost, chipurile, al meu, iar Burrich ar fi tăiat orice legătură dintre noi. Nu aveam de gând să permit așa ceva.

Mi-am făcut planuri. Un coș de la spălătorese, o cămașă veche peste paie, pe care să doarmă. N-o să facă prea multă murdărie, iar pe măsură ce va crește, prin legătura dintre noi îl voi dresa. Acum va trebui să stea singur în cea mai mare pană a zilei. Până la urmă, Burrich va afla despre el. Am alungat hotărât gândul. O să mă ocup de asta mai târziu. Deocamdată, trebuia să-i dau un nume. M-am uitat la el. Nu era un terier pisălog, cu blană ondulată. O să-i

crească o blană scurtă, o să aibă gâtul gros și botul negru-cărbune. Adult, o să-mi ajungă până la genunchi, deci îmi trebuia un nume de câine ușor. Nu voiam să-l fac agresiv. Deci nu-i puteam spune Spintecătorul sau Luptătorul. O să fie tenace și alert. Poate Lute-de-Picior. Sau Scut.

— Sau Nicovală. Sau Forjă.

Am ridicat privirea. Bufonul ieși dintr-un alcov și veni după mine pe coridor.

— De ce? am spus. Nu mă mai întrebam de unde știa bufonul ce gândesc.

— Pentru că inima ta va bate pe a lui și te vei căli în focul său.

— Mi se pare cam artificial, am obiectat eu. Forjă nu e un cuvânt prea apreciat acum. Nu vreau să-mi botez așa câinele. Zilele trecute, în oraș, am auzit un bețivan înjurând un hoț de buzunare: „Să-ți ajungi nevasta ca ăia din Forge⁹”. Toată lumea de pe stradă s-a oprit și s-a uitat lung la el.

Bufonul scutură din umeri.

— Bine că s-a uitat. Veni după mine în cameră. Atunci Făurel. Sau Faur. Mi-l arăți?

I-am dat câinele fără tragere de inimă. Se foi, se trezi, apoi dădu din coadă în mâinile Bufonului. *Nu miroso, nu miroso*. Uluit, am fost de acord cu animalul. Nici nasul lui, care mirosea pentru mine, nu simțea niciun iz de la Bufon.

— Ai grijă să nu-l scapi.

— Sunt bufon, nu idiot, protestă, dar se așează pe patul meu și puse cățelul lângă el. Faur începu imediat să adulmece și să scormonească patul. M-am dus pe partea cealaltă, ca nu cumva să se aventureze prea aproape de margine.

— Deci, întrebă bufonul ca din întâmplare, o s-o lași să-ți cumpere cadouri?

— De ce nu? Am încercat să fiu disprețuitor.

⁹ Numele orașului Forge se traduce prin „forjă” (n. red).

— Ar fi o greșeală pentru amândoi. Îl ciupi de codiță pe Faur, care se răsuci scâncind. O să vrea să-ți dea lucruri. Tu va trebui să le accepți, căci nu există un mod politicos de a le refuza. Dar va trebui să te hotărăști dacă acele cadouri o să clădească o punte între voi doi sau un zid.

— Îl cunoști pe Chade? am întrebat brusc, pentru că bufonul vorbea într-un stil atât de asemănător cu ai lui, încât trebuia să știu. Nu mai pomenisem de Chade nimănui în afară de Shrewd, nici nu auzisem pe alții din turn vorbind despre el.

— Umbră sau soare, știu când să-mi pun frâu la gură. Ar fi bine să înveți și tu lucrul ăsta.

Bufonul se ridică dintr-odată și se îndreptă spre ușă. Apoi rămase puțin pe loc.

— Nu te-a urât decât în primele luni. Și n-a fost chiar ură; mai mult o gelozie oarbă pe mama ta, că a putut să-i dea un copil lui Chivalry, iar ea, nu. Pe urmă inima i s-a înmuiat. A vrut să trimită după tine, să te crească precum pe copilul ei. Unii zic că nu voia decât să aibă ceva ce atinsese Chivalry. Mie nu mi se pare.

Îl priveam cu ochi mari.

— Arăți ca un pește, așa cum stai cu gura deschisă. Sigur că tatăl tău a refuzat. A zis că ar părea că-și recunoaște oficial bastardul. Dar eu cred că altceva era în mintea lui. Cred că ar fi fost periculos pentru tine.

Făcu o pasă bizară cu mâna și apăru un ciot de carne uscată între degetele lui. Știam că ținea bucățile în mânecă, dar n-am reușit să observ cum făcea șmecheria. Azvârli carnea pe pat, iar cățelușul se repezi lacom la ea.

— Poți să-i faci rău, dacă vrei, zise bufonul. Se simte foarte vinovată că ai fost atâta vreme singur. Și semeni așa de bine cu Chivalry, de parcă buzele tale rostesc cuvintele lui. E ca un giuvaier puțin crăpat. O lovitură precisă din partea ta, și se va face bucăți. E pe jumătate nebună, știi. Ei n-ar fi reușit niciodată să-l omoare pe Chivalry, dacă ea nu ar fi fost de acord cu abdicarea. Nu fără să ignore consecințele. Ea știe asta.

— Cine este „ei”?

— Cine *sunt* „ei”, mă corectă bufonul și se făcu nevăzut. Când am ajuns la ușă, nu mai era. Mi-am îndreptat mintea spre el, dar nu l-am găsit. Parcă ar fi fost neom. Gândul mi-a dat fiori și m-am întors la Faur. Fărâmițase carnea și împrăștiase bucățile pe pat.

— Bufonul a plecat, i-am spus.

Dădu din coadă a înțelegere și se ocupă în continuate de carne.

Era al meu, îl promisem. Nu era un câine din grajd pe care-l îngrijeam, ci al meu, departe de autoritatea lui Burrich, care nu știa de el. În afară de haine și de brățara de la Chade, nu prea aveam bunuri numai ale mele. Dar Faur compensa tot ceea ce nu avusesem până atunci.

Un cățel sănătos, cu blana linsă și moale acum, dar care se va înăspri când va mai crește. Când l-am dus lângă fereastră, am văzut pete discrete de culoare pe piele. O să fie cenușiu tărcat, așadar. Pe bărbie i-am descoperit o pată albă și încă una pe laba stângă din spate. Se agăță cu dinții de mâneca mea și o scutură violent, mârâind cât de sălbatic putea un pui. M-am hârjonit cu el pe pat până când a căzut frânt într-un somn adânc. Pe urmă l-am mutat pe așternutul lui de paie și am plecat, fără nici un chef, la lecțiile și treburile după-amiezii.

Prima săptămână cu Patience ne-a pus la grele încercări pe amândoi. M-am străduit să-l fac pe Faur să mă simtă cât de cât prezent în mintea lui, ca să nu urle de singurătate. Dar pentru asta îmi trebuia antrenament, așa că lăsam impresia că sunt cam distrat. Burrich s-a cam încruntat, dar l-am convins că de vină erau lecțiile cu Patience.

— Nu știi ce vrea de la mine femeia asta, i-am spus în a treia zi. Ieri am făcut muzică. În numai două ore, a încercat să mă învețe să cânt la harpă, la cimpoi și la flaut. De câte ori reușeam să pricep ceva din note, îmi smulgea instrumentul și-mi ordona să încerc altul. A terminat lecția zicând că nu am talent la muzică. Astăzi am făcut poezie. S-a apucat să mă învețe una despre regina Healsall și grădina ei. E cam lungă, numai despre ierburile pe care le cultiva

ea și la ce folosea fiecare. Lady Patience s-a tot încurcat și s-a supărat când am repetat după ea. Ar trebui să știi că iarba-mâțelor nu se folosește la comprese, mi-a zis, de ce-mi bat joc de ea? Am fost de-a dreptul ușurat când s-a plâns că i-am dat o durere de cap și a trebuit să ne oprim. Când m-am oferit să-i aduc muguri împotriva durerii de cap, a sărit ca arsă, strigând: „Poftim! Știam eu că-ți râzi de mine.” Nu mai știi cum să-i fac pe plac, Burrich.

— De ce i-ai face pe plac? mormăi el, așa că am abandonat subiectul.

În seara aceea veni la mine în cameră Lacey. Bătu, intră și strâmbă din nas.

— Ar trebui să aduci mai multe ierburi dacă vrei să ții câinele aici, să-i faci un așternut. Și freacă după el cu oțet cu apă. Miroase ca în grajd aici.

— Așa-i, am recunoscut. Am privit-o curios și apoi am așteptat.

— Ți-am adus ceva. Mi s-a părut că ți-a plăcut cel mai mult.

Scoase cimpoiul. M-am uitat la tuburile scurte și groase, legate cu bucăți de piele. Dintre cele trei instrumente, fusese preferatul meu. Harpa avea prea multe coarde, iar flautul suna prea ascuțit și când cânta Patience la el.

— Te-a trimis Lady Patience să mi-l aduci? am întrebat-o, nedumerit.

— Nu. Nici nu știe că l-am luat. O să creadă că l-a rătăcit, ca de obicei.

— De ce l-ai adus?

— Ca să exersezi la el. Când începi să te pricepi, adu-l înapoi și arată-i ce știi.

— De ce?

Lacey oftă.

— Pentru că s-ar simți mult mai bine. Iar asta mi-ar face și mie viața mai ușoară. Nu-i nimic mai rău decât să slujești pe cineva cu inima frântă, ca Lady Patience. Vrea cu disperare să te dovedești priceput la ceva. Încearcă întruna să te ajute, sperând că o să dai dovadă de talent brusc, ca să te expună și să spună lumii: „Poftim!

V-am zis eu că e talentat.” Acuma, am avut și eu băieți și știu că nu merge așa cu ei. Nu învață, nu cresc, nu au maniere dacă stai cu ochii pe ei. Întoarce-te cu spatele și dintr-odată o să-i găsești mai deștepți, mai înalți și fermecând pe toată lumea în afară de mama lor.

Nu prea pricepeam.

— Vrei să învăț să cânt la cimpoi pentru ca Patience să fie fericită?

— Ca să creadă că ți-a oferit ceva.

— Mi l-a dat pe Faur. Nimic altceva nu poate fi mai bun decât el.

Lacey se arătă mirată de sinceritatea mea. Și eu.

— Bine. Ai putea să i-o spui. Dar ai putea la fel de bine să încerci să înveți cum se cântă la cimpoi sau cum se recită o baladă sau o rugăciune veche. Te-ar înțelege mai bine.

După plecarea lui Lacey, am căzut pe gânduri, și furios, și trist. Patience voia să fiu o reușită și credea că trebuie să descopere ceva ce știam să fac bine, de parcă, înaintea ei, nu făcusem sau nu realizasem nimic. Dar cum stăteam și cugetam la ce făcusem și la ce știa ea despre mine, mi-am dat seama că nu-i lăsam o impresie prea bună. Știam să citesc și să scriu, să am grijă de cai și de câini. Mă pricepeam și să fierb otrăvuri, să fac prafuri de dormit, să fur, să mint, să fac scamatorii cu mâinile. Niciuna dintre abilitățile acestea nu ar fi încântat-o, chiar dacă ar fi știut de ele. Așa că ce altceva era de capul meu, în afară de faptul că eram asasin și spion?

A doua zi m-am sculat de dimineață și l-am căutat pe Fedwren. A fost foarte bucuros când i-am cerut împrumut pensule și culori. Mi-a dat hârtie mai bună decât cea pentru exerciții și m-a pus să-i promit că-i voi arăta strădaniile mele. În timp ce urcam scările, m-am întrebat cum ar fi să-i fiu ucenic. Nu putea fi mai greu decât încercările prin care treceam în ultima vreme.

Însă treaba la care m-am înhămat s-a dovedit mai grea decât oricare dintre cele primite de la Patience. Faur dormea pe perna lui.

De ce era curba spinării lui altfel decât curba unei rune, de ce erau umbrele urechilor lui altfel decât umbrele ilustrațiilor cu ierburi pe care le-am copiat cu sârg de pe lucrările lui Fedwren? Dar erau și am irosit foaie după foaie, până când mi-am dat seama că tocmai umbrele din jurul cățelului alcătuiau curbele spinării și linia pulpelor.

Trebuia să pictez mai puțin, nu mai mult, și să desenez ce vedeam cu ochii, nu ce știam în minte.

Târziu am spălat pensulele și le-am lăsat deoparte. Aveam două planșe mulțumitoare și una care îmi plăcea, deși era cam neclară, mai mult bănuiai cățelul decât îl vedeai. Pictasem ce simțeam, nu ce vedeam, mi-am zis.

Dar când am ajuns în fața ușii lui Lady Patience, m-am uitat la hârtii și m-am simțit ca un țânc care îi aduce mamei sale păpădii zdrobite și ofilite. Ce fel de ocupație era asta pentru un tânăr? Dacă aș fi ucenicul lui Fedwren, atunci asemenea exerciții ar fi foarte potrivite, căci un scrib dibaci trebuie să se priceapă și la ilustrații, nu numai la scris. Dar ușa s-a deschis înainte de a bate eu și iată-mă în odaie, cu degetele mânjite de vopsea și paginile încă ude în mână.

N-am scos o vorbă când Patience, nervoasă, mi-a spus să intru, că deja întârziaseam. M-am cocoțat pe marginea unui scaun acoperit de o mantie șifonată și un lucru de mână terminat numai pe jumătate. Am pus picturile la o parte, peste un teanc de tăblițe.

— Cred că poți învăța să reciti versuri, dacă vrei, zise ea cam acră. Și după aceea să scrii versuri, dacă vrei. Ritmul și metrica nu simt decât... acela-i cățelușul?

— Așa am vrut, am murmurat. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată mai stânjenit decât atunci.

Ridică foile cu grijă și le examina pe rând, de aproape și de la distanță. Stăruie pe cea vagă.

— Cine ți le-a desenat? mă întrebă, într-un sfârșit. Nu că ți-ar scuza întârzierea. Dar aș ști ce să fac cu cineva care știe să deseneze pe hârtie ce vede ochiul, în culori atât de reale. Asta e

problema cu tratatele mele despre plante; toate ierburile sunt pictate cu verde, nu contează că sunt gri sau cu nuanțe rozalii când cresc. Asemenea tăblițe sunt inutile dacă vrei să înveți de pe ele...

— Cred că a pictat cățelul singur, doamnă, o întrerupse Lacey cu blândețe.

— Iar hârtia e mai bună decât ce-am avut... Se opri brusc. Tu, Thomas? (Era pentru prima oară că-și amintea să folosească numele cu care mă blagoslovesc, cred.) Tu pictezi așa?

Înainte să se uite la mine, apucasem să dau iute din cap. Ridică iar picturile.

— Tatăl tău nu era în stare să tragă o curbă, dacă nu era pe o hartă. Mama ta desena?

— Nu-mi aduc aminte de ea, doamnă, veni răspunsul meu pe un ton inflexibil. Nu îmi aminteam să se mai fi găsit cineva care să aibă curajul să mă întrebe așa ceva.

— Cum? Nimic? Dar aveai șase ani. Trebuie să-ți amintești ceva - culoarea părului, glasul, cum te striga...

Ce era în vocea ei? O durere flămândă, o curiozitate pe care nu suporta să și-o astâmpere?

Preț de-o clipă, aproape am găsit o amintire. Un miros de mentă? Sau... Dispăru.

— Nimic, doamnă. Dacă ar fi vrut să-mi amintesc de ea, m-ar fi păstrat, cred.

Am tras zăvorul la poarta inimii mele. Sigur că nu eram dator să-mi amintesc de mama care nu m-a ținut lângă ea și care nu m-a căutat vreodată.

— Așa deci. Pentru prima dată, cred că Patience a înțeles că dusesse conversația pe un teren delicat. Se uită pe fereastră la ziua cenușie. Ai fost învățat foarte bine să desenezi, remarcă ea dintr-odată, prea convinsă.

— Fedwren. Nu zise nimic, așa că am adăugat: Scribul de la curte, știți. Ar vrea să devin ucenicul lui. Îi place cum fac literele și lucrează cu mine la copierea imaginilor. Când avem timp, vreau să

spun. De multe ori sunt foarte ocupat, iar el pleacă deseori după papirus.

— După papirus?

— Mai are ceva hârtie. Câteva măsuri, dar folosește mereu din ea. A luat-o de la un neguțător, care o avea de la alt neguțător, care o avea de la alt neguțător, așa că nu mai știe care a fost primul. Dar, din câte i s-a spus, e făcută din stof presat. E de calitate mult mai bună decât cea făcută de noi. E subțire, se îndoaie și nu se sfărâmă repede cu vremea, dar absoarbe bine cerneala, nu o sugă ca să se estompeze marginile rimelor. Fedwren zice că, dacă am putea s-o multiplicăm, multe s-ar schimba. Cu hârtie bună, solidă, orice om ar avea o copie a cunoștințelor de pe tăblițele din turn. Dacă ar fi mai ieftină, mai mulți copii ar învăța să scrie și să citească, așa zice el. Nu înțeleg de ce e așa de...

— N-am știut că există cineva aici care să aibă aceleași preocupări cu ale mele. Expresia de pe chipul doamnei se animă. A încercat hârtia din rădăcină de nufăr presată? Mi s-a părut de calitate. Și hârtia făcută din fâșii de scoarță de kinue, țesute și pe urmă presate ude? E solidă și flexibilă, dar suprafața lasă de dorit... Spre deosebire de aceasta...

Se uită încă o dată la hârtiile din mâinile ei. Tăcu o clipă, apoi mă întrebă șovăitoare:

— Ți place cățelușul atât de mult?

— Da, am răspuns simplu și imediat ni se întâlniră ochii.

Se uită la mine cu aceeași privire goală cu care se uita deseori pe fereastră. I se umplură ochii de lacrimi.

— Câteodată semeni cu el așa de mult, încât... Se înecă. Ar fi trebuit să fii al meu! Nu-i cinstit, ar fi trebuit să fii al meu!

Strigă cu atâta forță, încât am crezut că o să mă lovească. Dar se năpusti asupra mea și mă luă în brațe, călcând peste câinele ei și răsturnând o vază cu verdeață. Câinele sări schelălăind, vaza se făcu bucăți pe podea, împrăștiind apă și cioburi în toate direcțiile, iar doamna îmi trase una cu fruntea sub bărbie de-am văzut stele

verzi. N-am avut timp să reacționez, că se și depărtă de mine și fugi în dormitor, țipând ca o pisică opărită. Trânti ușa după ea.

Tot timpul, Lacey își văzu liniștită de dantela ei.

— Mai face uneori așa, remarcă ea cu blândețe și-mi arată ușa cu capul. Vino înapoi mâine, îmi reaminti, apoi adăugă: Știi, Lady Patience a ajuns să țină foarte mult la tine.

Galen, fiu de țesător, a venit la Buckkeep în copilărie. Tatăl lui a fost unul dintre servitorii personali ai reginei Desire și a urmat-o aici de la Farrow. Pe vremea aceea, maestra Meșteșugului din Buckkeep era Solicity. Îi învățase Meșteșugul pe regele Bounty și pe fiul lui, Shrewd, deci, când fiii celui din urmă erau mici, ea era deja bătrână. I-a cerut regelui Bounty să-și ia un ucenic, iar el a acceptat. Galen era în grațiile reginei, iar la îndemnul intens al viitoarei regine, Desire, Solicity l-a ales pe el. Atunci, ca și acum, bastarzii Casei Farseer nu aveau voie să învețe Meșteșugul, dar când cei din afara casei regale se dovedeau talentați, harul lor era cultivat și răsplătit. Fără îndoială, Galen s-a aflat printre ei, un băiat talentat peste noapte care a intrat dintr-odată în atenția maestrei.

Când prinții Chivalry și Verity au împlinit vârsta la care să fie inițiați în Meșteșug, Galen avansase suficient ca să ajute în instruirea lor, deși nu era decât cu un an sau doi mai mare decât ei.

Mi-am găsit încă o dată echilibrul în viață, pentru scurtă vreme. Lady Patience și cu mine nu ne-am mai stânenit reciproc, ci am acceptat amândoi că nu vom fi niciodată apropiați sau foarte în largul nostru unul cu altul. N-am mai simțit nevoia să ne împărtășim sentimentele; le evitam și păstram o distanță formală între noi, dar am reușit să ne înțelegem. Cu toate acestea, prinși în dansul formal al relației noastre, am reușit câteodată să pășim pe aceeași melodie.

Odată ce a renunțat la ideea de a mă învăța tot ceea ce ar trebui să știe un prinț din neamul Farseer, a reușit să îmi arate foarte multe. Foarte puține din cunoștințele primite de la ea făceau parte din bagajul pregătit la început. Am învățat, într-adevăr, câte ceva despre muzică, dar asta pentru că îi împrumutam instrumentele și exersam singur ore întregi. Am devenit mai degrabă mesagerul decât pajul ei și, tot ducând mesaje, am „prins”

unele lucruri despre arta parfumurilor și mi-am îmbogățit cunoștințele despre plante. Până și Chade a fost entuziasmat când a descoperit noul meu talent de a cultiva rădăcini și frunze și a urmărit cu interes experimentele – puține dintre ele reușite – prin care Lady Patience și cu mine încercam să convingem mugurii unui copac să înfrunzească dacă sunt altoiți pe altul. Era o vrajă de care ea auzise, dar ezitase s-o practice. Și azi există în Grădina Femeilor un măr cu o creangă pe care rodesc pere. Când mi-am exprimat interesul față de arta tatuajelor, nu mi-a dat voie să-mi însemn corpul, zicând că eram prea tânăr pentru o asemenea hotărâre, dar n-a avut nicio rețineră în a mă lăsa s-o urmăresc cum și-a înșirat înțepături de vopsea pe gleznă și pe gambă, în forma unei ghirlande de flori încolăcite.

Dar, pentru ca toate acestea să se întâmple, a fost nevoie să treacă luni și ani întregi. După zece zile, reușisem să instaurăm între noi o politețe fără menajamente. L-a cunoscut pe Fedwren și l-a implicat în proiectul ei cu hârtie din rădăcini. Cățelușul creștea văzând cu ochii și era bucuria zilelor mele. Comisiunile făcute pentru Lady Patience mi-au dat nenumărate ocazii să mă întâlnesc cu prietenii mei din oraș, mai ales cu Molly, care s-a dovedit un ghid neprețuit al dughenelor de unde cumpăram parfumuri pentru Lady Patience. Amenințarea piraților plutea la orizont, dar în cele câteva săptămâni petrecute cu doamna aceasta mi-a părut foarte îndepărtată, așa cum ți se pare frigul iernii într-o zi de vară. O perioadă foarte scurtă am fost fericit și, rară binecuvântare, știam că eram fericit.

Apoi au început lecțiile cu Galen.

Cu o seară înainte, Burrich a trimis după mine. M-am dus la el întrebându-mă ce nu făcusem bine și ce muștrări mă așteptau. L-am găsit așteptându-mă în fața grajdurilor, mișcându-se de pe un picior pe altul, agitat ca un armăsar închis. Mi-a făcut imediat semn să-l urmez și m-a dus în odaia lui.

— Ceai? îmi oferi el și-mi turnă o cană din ceainicul de pe cămin.

— Ce s-a întâmplat? I-am întrebat, luând cana. Nu-l mai văzusem atât de încordat. Nu-i stătea în fire și m-am temut de vreo veste înspăimântătoare, murise ori se îmbolnăvisese Cenușia ori îl descoperise pe Faur.

— Nimic, minți el atât de prost, încât o recunosc și el imediat. Uite ce e, băiete, mărturisi. Azi a venit la mine Galen. Mi-a zis că urmează să fii învățat Meșteșugul. Și mi-a atras atenția că, atâta vreme cât te învață el, nu am voie să-mi bag nasul în niciun fel. Fără sfaturi, fără treburi de făcut, fără să mâncăm împreună. A fost foarte... direct.

Făcu o pauză. Oare ce cuvânt ocolise? Întoarse privirea de la mine.

— A fost o vreme când am sperat să îți se ofere șansa asta, dar, cum nu s-a întâmplat nimic, mi-am zis că poate-i mai bine așa. Galen poate să fie un dascăl aspru. Foarte aspru. Am auzit lumea vorbind. Își lovește elevii, dar pretinde că nu le cere nimic mai mult decât își cere lui însuși. Și, băiete dragă, am auzit asta și despre mine, dacă-ți vine să crezi.

Mi-am permis un zâmbet discret, care încruntă sprâncenele lui Burrich.

— Ascultă ce-ți spun. Galen nu ascunde faptul că nu te suportă. Bineînțeles, nu te cunoaște deloc, deci nu e vina ta. Se bazează numai pe... ce ești și ce ai provocat, dar zeii știu că n-a fost vina ta. Dar dacă Galen ar recunoaște asta, ar însemna să admită greșeala lui Chivalry, iar eu nu l-am auzit să spună vreodată că Chivalry ar fi avut vreun cusur... deși poți să iubești un om chiar dacă e plin de metehne.

Burrich dădu un scurt ocol camerei, pe urmă se întoarse lângă foc.

— Spune odată ce vrei să-mi spui.

— Încerc, se rățoi el. Nu-i ușor să știi ce să spui. Nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să stau de vorbă cu tine. Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau îți dau sfaturi? Încă n-ai început lecțiile. Așa că țî-o spun acum. Dă tot ce poți din tine în fața lui. Nu-i răspunde

înapoi. Fii respectuos și politicos. Ascultă ce-ți spune și învață cât de repede ești în stare.

Mai făcu o pauză.

— Nici n-aveam de gând să fac altfel, am zis cam zeflemitor, știind că nu asta voia el să-mi spună de fapt.

— Știu asta, Fitz!

Oftă și se așeză de partea cealaltă a mesei. Își apăsă tâmplele cu partea de jos a palmelor, ca și cum l-ar fi durut. Așa agitat nu-l mai văzusem.

— Demult de tot, ți-am vorbit de cealaltă... vrajă. Harul. Să te însoțești cu animalele, să devii aproape un animal.

Se uită în jur, parcă îngrijorat să nu-l audă cineva. Se aplecă mai tare spre mine și-mi vorbi în șoaptă, dar agitat:

— Ferește-te de el. Am făcut tot ce-am putut să te fac să înțelegi că e rușinos și păcătos, însă nu mi s-a părut că tu ai fi de acord cu mine. Of, știu că mi-ai respectat regula împotriva lui de cele mai multe ori. Dar de câteva ori am simțit, am suspectat că te joci cu lucruri de care un om nu trebuie să se atingă. Crede-mă, Fitz, aș prefera să te văd... neom, ca ostaticii din Forge. Da, nu te uita așa la mine, așa simt. Iar Galen... Fitz, nici măcar să nu-i pomenești de Har. Să nu vorbești de el, nici să nu te gândești la el în preajma lui. Știi puține despre Meșteșug și despre cum stă treaba cu el. Numai că uneori... of, uneori, când tatăl tău mă atingea cu el, parcă știa dinaintea mea ce-am în suflet, vedea lucruri pe care eu le țineam adânc îngropate și pentru mine.

Obrajii lui negri se înroșiră brusc. Mai avea puțin și plângea. Întoarse ochii spre foc. Mi-am dat seama că ne apropiam de ceea ce trebuia să-mi spună, de fapt. Trebuia, nu voia. Îl copleșea o teamă profundă pe care el însuși o nega. Un bărbat mai slab de înger, nu atât de ferm ca el, ar fi tremurat.

—... mă tem pentru tine, băiete.

Vorbea către pietrele de deasupra poliței, atât de gros, că de-abia-l înțelegeam.

— De ce?

O întrebare simplă primește cel mai bun răspuns mă învățase Chade.

— Nu știu dacă o să-l descopere în tine. Sau ce-o să facă dacă-l descoperă. Am auzit... Nu. Știu dacă e adevărat. O femeie, mai degrabă o fetișcană. Se înțelegea cu păsările. Locuia pe dealuri, la apus de aici, se zicea că știa să cheme vulturul de pe cer. Unii o admirau și ziceau că e dăruită. Duceau la ea păsăret bolnav sau o chemau la ei când găinile nu voiau să clocească ouăle. Fata nu făcea decât bine, din câte a auzit. Dar Galen a început s-o vorbească de rău. A spus că-i o oroare, că ar fi un dezastru pentru oameni dacă ea ar ajunge să facă copii. Și într-o dimineață a fost găsită omorâtă în bătaie.

— Galen a făcut-o?

Burrich înălță din umeri, gest care nu-i stătea în fire.

— Calul lui nu fusese în grajd în noaptea aceea. Atâta știu. Și era plin de vânătăi pe mâini, iar pe față și pe gât avea numai zgârieturi însă nu zgârieturi făcute de o femeie, băiete. Urme de gheare, de parcă s-ar fi luptat cu un vultur.

— Și n-ai spus nimic? I-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Râse scurt, amar.

— A făcut-o altul înaintea mea. Galen a fost acuzat de verișorul fetei, care întâmplător lucra aici, la grajduri. Galen n-a negat. S-au dus la Martorii de Piatră și s-au luptat pentru dreptatea lui El, a cărui judecată conduce aici. Mai presus decât curtea regelui e sentința dată de el și nimeni nu are voie s-o pună la îndoială. Băiatul a murit. Toți au zis că El a făcut dreptate, că băiatul îl acuzase pe Galen pe nedrept. Cineva i-a spus-o lui Galen. A replicat că dreptatea lui El s-a văzut în faptul că fata a murit înainte de a se înmulți, la fel ca și vărul ei mânjit.

Burrich tăcu. Mă cuprinse scârba la auzul celor povestite de el și un fior de groază îmi străbătu șira spinării. O sentință dată la Martorii de Piatră nu putea fi contestată. Era mai presus de lege, era însăși voia zeilor. Așadar, urma să am ca dascăl un ucigaș, un

turbat care va încerca să mă omoare dacă va suspecta că sunt înzestrat cu Har.

— Da, aprobă Burrich, de parcă aş fi gândit cu voce tare. Of, Fitz, fiule, ai grijă, poartă-te înțelept. Am căzut pe gânduri, vorbea de parcă se temea pentru mine. Nu mă face de rușine, băiete, adăugă el. Nici pe tatăl tău. Nu-i da prilejul lui Galen să spună că l-am lăsat pe fiul prințului meu să ajungă pe jumătate animal. Dovedește-i că în vinele tale curge sângele lui Chivalry.

— Voi încerca, am șoptit.

În seara aceea, m-am dus la culcare nenorocit și înfricoșat.

Grădina Reginei nu era în niciun caz aproape de Grădina Femeilor, de grădina de legume sau de vreo altă grădină din Buckkeep. Se afla în vârful unui turn rotund. Zidurile dinspre mare se ridicau înalte, dar cele dinspre miazăzi și apus erau scunde și aveau scaune aliniate de-a lungul lor. Pereții de piatră atrăgeau căldura soarelui și țineau la distanță briza sărată a mării. Era o liniște înăbușitoare, de parcă cineva îmi acoperea urechile cu palmele. Dar grădina ridicată pe piatră avea un aer sălbatic. Bazine din piatră, cândva poate scaldătoare pentru păsări ori grădini pe apă, căzi și vase și troace de pământ împrăștiate printre statui. Odată, căzile și vasele fuseseră poate pline de verdeață și flori. Din plante nu mai rămăseseră decât niște biete tulpini și mușchiul de pe fundul căzilor. Lujeri uscați se cățărau pe un spalier putrezit pe jumătate. Îmi provoca o tristețe veche, mai rece decât gheara iernii care avea să vină curând. Patience ar fi trebuit să ia grădina, mi-am zis. Ar fi adus-o iarăși la viață.

Eu am fost primul care a ajuns. August a venit și el imediat. Era masiv, ca Verity, așa cum eu eram înalt, ca Chivalry, și avea ochii negri ai neamului Farseer. Ca întotdeauna, se purtă distant, dar politic. Mă salută din cap și începu să se plimbe, admirând statuile.

Ceilalți apărură de îndată după el. Spre surprinderea mea, ne-am adunat destul de mulți, cel puțin zece. În afară de August, fiul surorii regelui, niciunul dintre ei nu se putea lăuda că are în vine

mai mult sânge de Farseer decât mine: verișori primari, de gradul al doilea, de ambele sexe, și mai tineri, și mai bătrâni ca mine. August era, probabil, cel mai tânăr, cu doi ani mai mic decât mine, iar Serene, o femeie pe la douăzeci și cinci de ani, cea mai în vârstă. Alcătuiau un grup ciudat de liniștit. Câțiva se adunară și vorbiră în șoaptă, dar cei mai mulți se plimbau, arătând spre grădina pustie sau contemplând statuile.

Apoi sosi Galen.

Lăsă ușa din casa scărilor să se trântescă în spatele lui. Câțiva tresăriră. Rămase pe loc să ne privească, iar noi l-am privit, la rândul nostru.

Am observat un lucru la slăbănogi. Unii, cum e Chade, par atât de preocupați, încât fie uită să mănânce, fie ard orice fărâmă de hrană în focul pasiunii lor fascinante pentru viață. Alții arată ca niște cadavre vii, cu obrajii supti, numai piele și os, și îți dau senzația că atât de mult disprețuiesc lumea, încât urăsc orice bucătică din ea pe care o înghit. În clipa aceea, aș fi putut jura că lui Galen nu-i căzuse bine nicio înghițitură de mâncare ori vreun gât de băutură în viața lui.

Mă nedumerea veșmântul lui. Era ostentativ de luxos, cu blană la guler și la ceafă, cu un strat de mărgele bun de armură pe vestă, însă hainele scumpe pocneau pe el, erau atât de strâmte, încât te întrebai dacă nu cumva croitorul rămăsese în pană de material. Pe vremea aceea, când mânecile largi și colorate erau un semn de bogăție, el avea o cămașă care se lipea de el ca blana de pisică. Încălțase niște cizme înalte, fixe pe gambă, și căra o biciușcă, de parcă venea direct de la călărie. Straiele păreau foarte incomode și, combinate cu silueta lui osoasă, subliniau impresia de zgârcenie.

Mătură apatic cu privirea Grădina Reginei. Ne măsură și ne desconsideră imediat, căci eram plini de cusururi. Respiră pe nasul lui de vultur, ca un om aflat în fața unei însărcinări enervante.

— Faceți loc undeva, ne ordonă. Împingeți tot gunoiul într-o parte. Faceți o grămadă aici, la peretele ăla. Repede. N-am răbdare cu trântorii.

Așa fură distruse ultimele rămășițe ale grădinii. Aranjamentele de ghivece care umbriseră cândva aleile fură înlăturate, aruncate într-o parte, apoi statuetele fermecătoare fură înghesuite peste ele. Galen nu mi se adresă decât o singură dată. „Mișcă-te, bastardule”, îmi ordonă el, în timp ce mă luptam cu un vas de pământ greu, și mă atinse cu biciușca peste umeri. N-a fost o lovitură puternică, mai degrabă o atenționare, dar atât de evidentă, încât m-am oprit și m-am uitat la el. „N-ai auzit ce-am spus?”, mă întrebă. Am înclinat din cap și am cărat vasul mai departe. Cu colțul ochiului, i-am surprins privirea satisfăcută. Lovitura fusese un test, dar îl trecusem cu bine sau nu?

Acoperișul turnului deveni un loc pustiu, numai dungile verzi de mușchi și pârâiașele vechi de praf arătau unde fusese grădina. Galen ne comandă să ne așezăm pe două rânduri. Ne ordonă după vârstă și înălțime, apoi ne separă pe sexe, așezând fetele în spatele băieților, în dreapta.

— Nu voi îngădui lipsa de atenție sau hărmălaia. Ați venit aici să învățați, nu să pierdeți vremea, ne avertiză el.

Pe urmă ne-a pus să întindem brațele în toate direcțiile, ca să nu ne atingem unul de altul, nici cu vârful degetului. Am crezut c-o să urmeze exerciții fizice, dar ne ordonă să stăm nemișcați, cu mâinile pe lângă corp, și să fim atenți la el. Am stat toți în frigul de pe acoperiș și i-am ascultat predica.

— Sunt Maestru al Meșteșugului în acest turn de șaptesprezece ani. Înainte, am ținut lecții cu grupuri mici, pe ascuns. Cei care nu au dovedit înclinație au fost trimiși înapoi fără scandal. Pe vremea aceea, în cele Șase Ducate nu era nevoie să fie instruite prea multe persoane. M-am ocupat numai de cei mai promițători, n-am irosit timpul cu netaleantații sau indisciplinații. De cincisprezece ani încoace, nu am mai inițiat pe nimeni în taina Meșteșugului.

Dar ne așteaptă vremuri asupritoare. Străinii ne devastează țărmurile și ne transformă oamenii în neoameni. Regele Shrewd și prințul Verity se folosesc de Meșteșug ca să ne apere. Mult se străduiesc și multe reușesc, deși oamenii de rând nu vor ști

niciodată ce fac. Vă asigur că, împotriva minților pe care le-am instruit, Străinii au puține șanse. Poate că au obținut câteva victorii neînsemnate, căci ne-au luat pe nepregătite, dar forțele pe care le-am creat ca să se opună lor vor izbândi!

Ochii lui șterși ardeau. Când vorbi, ridică brațele în sus. Făcu o pauză lungă, privind prelung cerul și ținând brațele deasupra capului, de parcă ar fi smuls cu ghearele puterea din cer. Pe urmă le coborî încet.

— Sunt convins, continuă el pe un ton mai potolit. Nu am nicio îndoială. Forțele pe care le-am creat vor izbândi. Însă regele nostru, fie ca toți zeii să-l laude și să-l binecuvânteze, se îndoiește de mine. Fiind regele meu, mă închin în fața voinței sale. Îmi cere să caut printre voi, cei cu sânge de rând, să văd dacă este vreunul cu talent și voință, cu idealuri curate și suflet de neclintit, care să fie învățat Meșteșugul. Voi face acest lucru, pentru că mi-a poruncit regele meu. Legenda spune că, în vremuri apuse, mulți erau cei inițiați în taina Meșteșugului care lucrau alături de regii lor, pentru a alunga primejdia de pe meleagurile lor. Poate că e adevărat; poate că legenda cea veche exagerează. În orice caz, regele meu mi-a poruncit să încerc să formez un grup de inițiați, așa că voi încerca.

Galen le ignora cu desăvârșire pe cele cinci femei din grupul nostru, sau câte or fi fost. Nu se uită nicio clipă la ele. Le excludea atât de evident, încât m-am întrebat în ce fel l-or fi supărat. Pe Serene o cunoșteam vag, fusese și ea elevă silitoare de-a lui Fedwren. Aproape că simțeam cât de jignită e. Un băiat se foi în rândul de lângă mine. Galen ajunsese lângă el imediat.

— Suntem plictisiți, nu? Ne enervează discursul unui om bătrân?

— Un junghi în pulpă, domnule, replică băiatul, fără sens.

Galen îi trase un dos de palmă care-i zgudui capul.

— Ține-ți gura și nu te mișca. Sau pleacă. Mie mi-e totuna. Deja e clar că n-ai vână să dobândești Meșteșugul. Dar regele te-a considerat demn să te afli aici, așa că voi încerca să te învăț.

Tremuram. Când Galen i se adresă băiatului, de fapt se uită la mine. De parcă eu aş fi fost de vină că s-a mişcat. Mă copleşi dezgustul faţă de el. Primisem lovituri de la Hod în timp ce mă învăţa să mânuiesc spada şi ciomagul, îndurasem destul şi de la Chade când îmi arăta unde să apăs şi cum să strâng pe cineva de gât sau cum să reduc la tăcere un om fără să-l schilodesc. Avusesem parte de pumni, bocanci şi palme de la Burrich, unele meritate, altele nu, provocate de izbucnirile unui om împovărat de treburi. Dar nu mai văzusem pe nimeni care să lovească un băiat cu atâta poftă ca Galen. M-am luptat să nu-mi scape vreo grimasă şi să mă uit la el fără să pară că mă holbez. Ştiam că, dacă aş fi întors privirea, m-ar fi acuzat că nu sunt atent.

Satisfăcut, Galen dădu din cap pentru sine, apoi îşi reluă cuvântarea. Pentru ca noi să stăpânim Meşteşugul, mai întâi va trebui să ne înveţe să ne stăpânim pe noi înşine. Cheia era privaţiunea trupească. Mâine trebuia să venim înainte de răsăritul soarelui. Să nu purtăm pantofi, şosete, mantale sau haine de lână. Să nu ne acoperim capul. Trupul trebuie curăţat scrupulos. Ne îndemnă să mâncăm şi să trăim ca el. Să nu ne atingem de carne, fructe dulci, mâncăruri condimentate, lapte şi „hrană neserioasă”. Susţinu fiertura de ovăz şi apa rece, pâinea simplă şi fiertura din rădăcini de legume. Să nu luăm parte la conversaţii inutile, mai ales cu sexul opus. Ne predică prelung să ne ferim de poftă „senzuale”, printre care includea mâncarea preferată, somnul şi căldura. Ne anunţă că ceruse să ni se pregătească o masă separată în sală, la care să mâncăm ce trebuie şi la care să nu ne distragă pălăvrăgeala. Sau întrebările. Ultimele cuvinte le rosti aproape ameninţător.

Pe urmă ne puse să facem exerciţii. Închideţi ochii şi rostogoliţi pupila cât se poate. Străduiţi-vă s-o răsuciţi într-un cerc complet, ca să vă vedeţi ceafa. Simţiţi presiunea. Imaginaţi-vă ce-aţi vedea dacă aţi putea să vă rostogoliţi atât pupila. A meritat ce-aţi văzut, a fost corect? Cu ochii închişi, staţi într-un picior. Încercaţi să nu vă

mișcați. Echilibrați-vă nu doar trupul, ci și spiritul. Alungați din minte gândurile nedemne și veți putea sta așa la nesfârșit.

În timp ce noi stăteam cu ochii închiși și făceam diferite exerciții, el se plimba printre noi. Știam unde e după zgomotul biciuștii. „Concentrați-vă!”, ne ordona, sau „Încercați, măcar încercați!” Eu am încasat-o cu biciușca de cel puțin patru ori în ziua aceea. Nu erau lovituri tari, poate puțin mai tari decât o atenționare, dar mă enerva să fiu atins cu biciul, chiar dacă nu mă durea. Însă ultima oară când mă lovi, mă atinse sus, pe umeri, biciul se încolăci de gâtul meu gol, iar vârful mă plesni pe bărbie. Am tresărit, dar am reușit să-mi țin ochii închiși și să-mi păstrez echilibrul, chiar precar, pe genunchiul dureros. Când Galen se depărtă de mine, am simțit un strop de sânge cald pe bărbie.

Ne-a ținut acolo toată ziua, până când din soare nu rămase pe cer decât o jumătate de bănuț și începu să bată vântul noapții. Nu ne-a dat voie deloc să mâncăm, să bem apă sau să ne facem necesitățile. Se uită la noi rânjind cum trecem pe lângă el unul după altul, și numai când am ieșit pe ușă am îndrăznit să ne clătinam și s-o luăm la fugă pe scări.

Eram lihnit, cu mâinile umflate de frig și cu gura atât de uscată, încât n-aș fi putut vorbi nici dac-aș fi vrut. Ceilalți nu erau cu nimic mai breji, deși unii suferiseră mai mult decât mine. Eu, cel puțin, eram obișnuit cu orele lungi de efort petrecute în aer liber. Merry, care era cu un an mai mare, o ajuta pe doamna Hasty la țesut. Fața ei rotundă era mai mult albă decât roșie de frig. Am auzit-o șoptindu-i ceva lui Serene, care o luă de mână în timp ce coboram scările. „N-ar fi fost atât de rău, dacă ne-ar fi băgat cât de cât în seamă”, îi murmură Serene. Pe urmă am trăit senzația neplăcută de a le vedea întorcând capul înapoi înspăimântate, să vadă dacă nu le auzise Galen.

Cina din seara aceea a fost cea mai tristă masă pe care am luat-o vreodată la Buckkeep. Fiertură de boabe rece, pâine, apă și piure de napi. Galen nu mâncă, dar veni să ne supravegheze. Nimeni nu vorbi; cred că nici nu ne-am uitat unii la alții. Mi-am

mâncat porția și am plecat aproape la fel de flămând ca înainte de masă.

La jumătatea scărilor mi-am adus aminte de Faur. M-am întors în bucătărie să iau oasele și resturile păstrate de bucătăreasă și un urcior cu apă cu care să-i umplu vasul. Parcă duceam pietre, atât de grele mi s-au părut pe trepte. Mi se părea ciudat că o zi mai degrabă inactivă, petrecută în frig, mă obosise mai mult decât una de trudă.

Odată ajuns în camera mea, căldura cu care m-a întâmpinat Faur și pofta cu care a mâncat carnea au fost un adevărat balsam. Imediat ce-a terminat, ne-am cuibărit în pat. A vrut să mă muște și să ne hârjonim, dar a renunțat curând. Eu am căzut în brațele somnului.

Și m-am trezit tresărind în beznă, îngrozit că am dormit prea mult. M-am uitat la cer și am văzut că puteam să ajung pe acoperișul turnului înaintea soarelui, dar cu greu. N-am mai avut timp să mă spăl sau să curăț după Faur și era foarte bine că Galen ne interzicea să purtăm pantofi și șosete, că nici de ele n-am mai avut timp. Eram prea obosit ca să mă simt ridicol alergând prin turn. I-am văzut pe ceilalți fugind înaintea mea în lumina tremurătoare a torțelor, iar când am ajuns în capul scărilor, am simțit biciușca lui Galen pe umeri.

Mușcă neașteptat de tare prin cămașa mea subțire. Am țipat, mai mult de uimire decât de durere.

— Stai drept ca un bărbat și stăpânește-te, bastardule, îmi zise el aspru și mă lovi a doua oară.

Ceilalți erau deja la locurile lor. Arătau la fel de obosiți ca mine și la fel de șocați de tratamentul pe care mi-l aplica Galen. Nici astăzi nu știu să spun de ce, dar m-am dus în liniște la locul meu, cu fața la Galen.

— Cine vine ultimul a întârziat și va fi tratat în consecință, ne avertiză el.

O regulă crudă, pentru că singura cale de-a scăpa de biciușca lui a doua zi era să ajung destul de devreme ca s-o văd lovindu-l pe un coleg de-al meu.

Urmă încă o zi de tortură și abuz la întâmplare. Așa o consider acum. Așa cred că am considerat-o și atunci, în adâncul sufletului. Dar Galen spunea întruna că ne face să ne dovedim demni, că ne face duri și puternici. Era o onoare să stai în frig, cu picioarele goale pe piatra rece. A trezit în noi spiritul concurenței; nu ne întreceam unii cu alții, ci cu părerea deplorabilă pe care o avea despre noi. „Arătați-mi că mă înșel”, repeta la nesfârșit. „Vă implor, arătați-mi că greșesc, ca să-i arăt regelui măcar un elev demn de timpul meu.” Așa că am încercat. Ce ciudat să privesc acum înapoi la zilele acelea și să mă mir de mine. Într-o singură zi a reușit să ne izoleze și să ne arunce în altă realitate, în care regulile de politețe și bun simț fuseseră abolite. Stăteam tăcuți în frig, în diferite poziții incomode, cu ochii închiși, numai cu izmenele pe noi. Iar el se plimba printre noi, împărțind plesnituri din biciușca lui caraghioasă și jigniri cu limba lui ascuțită. Câteodată dădea lovituri cu palma sau cu pumnul. Doare mult mai tare când ești înghețat până în măduva oaselor.

Cei care tresăreau sau se clătinau erau acuzați de slăbiciune. Ne ocăra și ne numea nevrednici și repeta întruna că acceptase să încerce să ne învețe numai la porunca regelui. Pe fete le ignora și, cu toate că pomenea adesea de foști prinți și regi care folosiseră Meșteșugul la apărarea țărâmului, niciodată nu amintea de regine sau prințese care făcuseră la fel. Și nici nu spunea ce anume încerca să ne învețe. Aveam parte numai de frig, de exerciții chinuitoare și de teama că nu știam când va lovi. De ce ne străduiam să-l suportăm, nu știu. Am devenit foarte repede complici ai propriei noastre degradări.

Într-un sfârșit, soarele se îndură să coboare către linia orizontului, dar Galen ne pregătise două surprize pentru ziua aceea. Ne-a lăsat să stăm în două picioare, cu ochii deschiși, și să ne întindem oasele câteva minute. Pe urmă ne-a ținut o cuvântare

de sfârșit, de data asta ca să ne atragă atenția asupra celor care ne zădărniceau tuturor instruirea căzând pradă slăbiciunilor. Se plimba agale printre noi în timp ce vorbea, când printre rânduri, când în afara lor, și i-am văzut pe mulți dându-și ochii peste cap și ținându-și respirația. Apoi, pentru prima oară în ziua aceea, se îndreptă spre colțul fetelor.

— Unii, ne atrase el atenția, se cred mai presus de reguli. Cred că merită atenție deosebită și îngăduință. Trebuie să vă scoateți din cap asemenea iluzii de superioritate înainte de a putea învăța ceva. Nu merită să-mi irosesc timpul învățând leneși și neghiobi. E o rușine că și-au găsit loc în grupul nostru. Dar sunt printre noi, iar eu voi respecta voia regelui meu și voi încerca să-i învăț. Deși nu cunosc decât o singură cale de a trezi asemenea minți puturoase.

Pe Merry o pocni scurt de două ori cu biciușca. Pe Serene o trânti într-un genunchi și o lovi de patru ori. Spre rușinea mea, am stat acolo cu ceilalți, ascultând cum cade fiecare lovitură și sperând ca Serene să nu țipe și să nu-și atragă pedepse suplimentare.

Dar ea se ridică, se clătină o dată, apoi stătu iar în picioare, calmă, privind peste capul fetelor din fața ei. Am scăpat un oftat de ușurare. Însă atunci Galen se întoarse, mergând în cerc, ca un rechin în jurul bărcii pescarilor, și vorbi despre cei care se cred prea buni ca să respecte disciplina grupului, care se dedau la carne în vreme ce restul ciugulesc boabe și alimente sănătoase. M-am întrebat tulburat cine fusese atât de prost, încât să dea o raită pe la bucătărie noaptea.

Atunci am simțit biciul fierbinte pe umeri. Dacă prima oară am crezut că nu putea lovi mai tare, m-am înșelat.

— Te-ai gândit să mă păcălești. Te-ai gândit că n-o să aflu că bucătăreasa a pus deoparte pentru prețiosul ei copilaș o farfurie cu bucățele gustoase, așa-i? Dar eu știu tot ce se întâmplă în Buckkeep. Să nu te îndoiești de asta.

Mi-am dat seama că vorbea de resturile de carne pe care i le dusesem lui Faur.

— Mâncarea aceea n-a fost pentru mine, am protestat, dar mai bine mi-aș fi mușcat limba.

Mă săgeta cu ochi lucioși.

— Ești în stare să minți ca să scapi de durere. N-o să stăpânești niciodată Meșteșugul. N-o să fii niciodată demn de el. Dar regele mi-a poruncit să încerc să te învăț, așa că voi încerca. În ciuda ta și a origini tale de rând.

Am înghițit umilit loviturile de bici. Mă ocăra de câte ori lovea, spunându-le celorlalți că vechile reguli care îi interziceau unui bastard să învețe Meșteșugul fuseseră făcute tocmai pentru a evita asemenea lucruri.

După aceea, am stat tăcut și rușinat în timp ce el trecea printre rânduri și-l pocnea pe fiecare coleg de-al meu, explicând că toți trebuie să plătească pentru greșelile unuia. Nu conta că vorbele lui erau lipsite de sens sau că-i plesnea mult mai ușor decât pe mine. Conta ideea că toți plătesc pentru păcatul meu. Nu m-am simțit atât de rușinat în viața mea.

Ne-a dat drumul să mergem la o altă masă searbădă la fel ca cea de ieri. De data asta, nu mai vorbi nimeni pe scări. După cină, m-am dus în camera mea.

Carne curând, i-am promis cățelușului flămând care mă aștepta. Deși mă dureau spatele și mușchi, m-am obligat să deretic în cameră, să curăț murdăria lăsată de Faur și să merg după paie proaspete. Far era cam morocănos că stătea toată ziua singur. M-am îngrijorat când mi-am dat seama că nu știam cât va dura instruirea asta nenorocită.

Am așteptat până târziu, când lumea din turn era deja în pat, înainte de a mă aventura să cobor după mâncare pentru cățel. Mă îngrozea gândul că va afla Galen, dar ce puteam să fac? Pe la jumătatea scărilor mari, am zărit licărul unei lumânări venind spre mine. M-am lipit de perete, convins că era Galen. Însă era bufonul, palid ca lumânarea pe care o ducea. În cealaltă mână căra o găleată cu mâncare și un pocal cu apă deasupra ei. În liniște, îmi făcu semn să merg înapoi în cameră.

Odată intrați, cu ușa închisă, se întoarse către mine.

— Pot să am grijă de cățeluș, îmi zise el sec. Dar nu pot să am grijă de tine. Pune-ți mintea la contribuție, băiete. Ce poți învăța din ce-ți face el?

Am scuturat din umeri, apoi m-am înfiorat.

— Vrea să ne întărească. Nu cred că mai durează mult până când va începe să ne învețe ceva. Pot să rezist. Stai, am zis, în timp ce bufonul îi dădea lui Faur bucăți de carne din găleată. De unde știi ce ne face Galen?

— O, asta ar însemna să pârăsc, zise el voios. Nu pot să fac așa ceva. Să pârăsc, adică. Îi aruncă lui Faur și conținutul găleții și îi umplu vasul cu apă.

— O să hrănesc cățelușul. Ba chiar o să încerc să-l scot afară câte puțin în fiecare zi. Dar n-o să strâng după el. Se opri la ușă. Aici trag linia. Mai bine te-ai hotărî și tu unde tragi linia. Curând. Foarte curând. Pericolul e mai mare decât crezi.

Apoi plecă, luând cu el lumânarea și avertismente. M-am întins și am adormit ascultând cum Faur tăvălește un os și mârâie fericit.

MARTORII DE PIATRĂ

Meșteșugul, în cea mai simplă formă a lui, înseamnă să construiești o punte de la om la om. Se poate folosi în mai multe feluri. De exemplu, în luptă, comandantul poate trimite informații și ordine simple direct ofițerilor aflați sub comanda lui, dacă au fost instruiți să le primească. Un maestru al Meșteșugului își poate folosi talentul pentru a influența chiar și mințile neinstruite sau pe ale dușmanilor, inspirându-le teamă, confuzie sau îndoială. Oamenii atât de înzestrați sunt rari. Dar, dacă e deosebit de talentat, omul poate aspira să vorbească direct cu Străbunii, cei care numai zeilor li se închină. Puțini au îndrăznit acest lucru, iar, dintre cei care au îndrăznit și mai puțini au obținut ce-au cerut. Se spune că, dacă le punem o întrebare Străbunilor, ei ar putea să-ți răspundă nu la ea, ci la aceea pe care ar fi trebuit s-o pui. Iar omul nu întotdeauna rămâne în viață după ce aude răspunsul la acea întrebare.

Căci tocmai când cineva li se adresează Străbunilor, atunci e mai puternică și mai periculoasă bucuria de a folosi Meșteșugul. Și de acest lucru trebuie să se păzească cel care-l practică, fie slab, fie puternic. Pentru că, la întrebuițarea lui, simți cel mai tare că trăiești și ființa ta prinde aripi, iar tu ai putea uita să respiri. Copleșitor e acest sentiment, chiar când întrebuițezi Meșteșugul în modul cel mai simplu, și nu scapă de el cel care nu-i hotărât să-și atingă țelul. Dar intensitatea exaltării atunci când vorbești cu Străbunii nu se compară cu nimic. Poți să-ți pierzi și simțurile, și judecata, dacă întrebuițezi Meșteșugul pentru a vorbi cu un Străbun. Mori cu mințile rătăcite, dar, e adevărat, îți rătăcesc pe câmpiile bucuriei.

Bufonul nu s-a înșelat. Habar n-aveam ce primejdie mă paște. Mergeam înainte cu încăpățănare. Nu am puterea să povestesc amănunțit despre săptămânile care au urmat. Destul să spun că, în fiecare zi, Galen ne supunea tot mai mult voinței lui, devenea tot

mai crud și ne manipula din ce în ce mai mult. Câțiva elevi au renunțat de la început. Printre ei, și Merry. După patru zile, n-a mai venit. Am văzut-o o singură dată după aceea, se târa prin turn cu o expresie jalnică și cuprinsă de rușine. Mai târziu am aflat că Serene și celelalte fete se fereau de ea de când nu mai venea la pregătire și vorbeau despre ea nu ca și cum ar fi căzut la un examen, ci ca și cum ar fi comis o faptă josnică și abominabilă, pentru care nu va fi iertată niciodată. Nu știu unde s-a dus, doar că a plecat din Buckkeep și nu s-a mai întors niciodată.

Așa cum oceanul separă pietrele de nisip pe plajă și le aranjează în straturi la limita fluxului, tot așa îi separau loviturile și „mângâierile” lui Galen pe elevii lui. La început, toți ne străduiam să fim cei mai buni.

Nu pentru că ne plăcea sau îl admiram. Nu știu ce simțeau alții, dar eu îl uram din tot sufletul. Și era o ură atât de profundă, încât a născut în mine hotărârea de a nu mă lăsa doborât de un asemenea om. După ce i-am suportat abuzurile zile la rând, a-i smulge un singur cuvânt de apreciere era ca și cum ai primi o cascadă de omagii de la oricare alt dascăl. După atâtea zile de umilință, batjocura lui n-ar mai fi trebuit să mă afecteze. În schimb, am ajuns să cred ce spunea și am încercat zadarnic să mă schimb.

Ne întreceam care mai de care să-i atragem atenția. Unii devenira clar favoriții lui. August era printre ei și auzeam deseori îndemnul de a-l imita. Desigur, pe mine mă disprețuia cel mai mult, însă asta nu m-a împiedicat să ard de dorința de a ieși în evidență. Nu am mai ajuns niciodată ultimul în turn. Nu mă mai clătinam sub loviturile lui. Nici Serene, disprețuită în aceeași măsură. A devenit susținătoarea lui servilă. Nu l-a mai criticat niciodată după ce a lovit-o prima oară. Cu toate acestea, el îi găsea întotdeauna greșeli, o ocăra, o ponegrea și o lovea mult mai des decât pe celelalte fete. Însă nu făcea decât s-o întărească în hotărârea de a dovedi că va rezista abuzurilor. După Galen, ea îi tolera cel mai puțin pe cei care se clătinau sau se îndoiau de învățătura primită.

Iarna se înăsprea. Era frig și întuneric pe acoperișul turnului, numai de pe scări venea o dâră de lumină. Învățam în cel mai izolat loc din lume, iar Galen era zeul lui. Ne-a modelat într-un grup unit. Ne credeam elita, superiori, privilegiați că învățam Meșteșugul. Chiar și eu, care înduram batjocură și bătaie, credeam la fel. Pe cei care renunțau îi disprețuiam. Toată vremea aia nu ne-am văzut decât unii pe alții, nu l-am auzit decât pe Galen. La început îmi era dor de Chade. Mă întrebam ce mai fac Burrich și Lady Patience. Însă, pe măsură ce se scurgeau lunile, asemenea ocupații neînsemnate și-au pierdut farmecul. Au ajuns să mă enerveze chiar și bufonul și Faur, atât eram de hotărât să câștig prețuirea lui Galen. Bufonul venea și pleca fără un cuvânt. Dar existau momente când, doborât de durere și oboseală, nasul lui Faur pe obrazul meu era singura alinare, după cum existau clipe în care îmi era rușine că nu-i dedicam cățelului mai mult timp.

După trei luni de frig și tiranie, Galen ne-a redus numărul la opt candidați. De-abia atunci a început instruirea adevărată și tot atunci am primit o mică răsplată: alinare și demnitate. Le consideram nu numai un adevărat lux, ci și daruri pentru care trebuia să-i fim recunoscători. Puține fructe uscate, permisiunea de a pune pantofi, conversație scurtă la masă – atât, dar ne linguseam plini de recunoștință pe lângă el. Schimbările însă de-abia începeau.

Amintirile mi se așază la loc în minte ca niște cioburi de cristal. Țin minte când m-a atins prima oară cu Meșteșugul. Eram în vârful turnului. Distanța dintre noi era și mai mare, acum, că ne împuținaserăm. Galen trecea de la unul la altul, oprindu-se scurt în fața fiecăruia. Așteptam în liniște, respectuoși.

— Pregătiți-vă mintea pentru atingere. Fiți deschiși la ea, dar nu vă îngăduiți prea multă plăcere. Nu plăcerea e scopul Meșteșugului.

Trecu de la unul la altul fără să ne ia într-o ordine anume. Distanțați cum eram, nu ne vedeam fețele, iar lui Galen nu-i plăcea să-i urmărim mișcările cu privirea. Așa că i-am auzit numai vorba aspră, scurtă, apoi inspirația celui atins. Serenei îi spusese dezgustat:

— Deschide-ți mintea, am zis. Nu te ghemui ca un câine bătut.

În cele din urmă, ajunse și la mine. L-am ascultat și, așa cum ne sfătuisese mai devreme, am încercat să-mi anulez orice senzație, ca să fiu deschis numai pentru el. Am simțit cum mintea lui se freacă de a mea, de parcă mi-ar fi gădilat fruntea. Am stat neclintit în fața ei. Devenea tot mai puternică, un val de căldură, o rază de lumină, dar am refuzat să-i cad în capcană. L-am lăsat pe Galen înăuntrul meu, să mă privească sever și, folosind metodele învățate de la el (imaginați-vă o găleată din lemnul cel mai alb și turnați-vă în ea) am fost în stare să-i rezist, așteptând, conștient de extazul Meșteșugului, dar fără să-i cedez. De trei ori m-a asaltat valul de căldură și de trei ori l-am respins. Apoi Galen se retrase. Încuviință din cap scurt, dar în ochii lui am citit nu aprobare, ci o undă de teamă.

Prima atingere a fost scânteia care aprinde, în sfârșit, iasca. Am înțeles ce se întâmpla. Încă nu puteam să ating și eu, nu-mi puteam trimite gândurile în afara mea, dar îi prinsesem înțelesul, deși nu reușeam să-l redau în cuvinte. Voi fi în stare să întreb Meșteșugul. Odată convins de acest lucru, hotărârea mea a devenit și mai de neclintit. Galen nu mai putea face nimic, absolut nimic care să mă împiedice să-l învăț.

Cred că știa și el. Dintr-un anumit motiv, îl speria, pentru că în zilele următoare s-a năpustit asupra mea cu și mai multă cruzime, care acum mi se pare incredibilă. M-a jignit și m-a lovit, dar n-am cedat. Odată m-a lovit cu biciușca peste față. Mi-a lăsat o urmă destul de vizibilă. Din întâmplare, am dat peste Burch în sala de mese. Se uită la mine cu ochi mari. Se ridică de la locul lui, cu fălcile încleștate, într-un fel pe care eu îl cunoșteam prea bine. Am întors capul și l-am aplecat. Rămase pe loc o clipă, săgetându-l din priviri pe Galen, care îi răspunse cu o privire trufașă. Cu pumnii strânși, Burch se răsuci și plecă din sală. M-am relaxat, ușurat că nu va avea loc o confruntare. Galen se uită la mine cu o expresie triumfătoare care-mi îngheță inima. Eram al lui acum, o știa.

În săptămâna următoare, durerea s-a împletit cu victoria. Galen nu scăpa nicio ocazie să mă umilească. Însă eu știam că făceam față cu strălucire fiecărui exercițiu pe care ni-l dădea. Pe ceilalți îi simțeam bâjbâind după atingerea lui, pe când pentru mine era foarte simplu, ca deschisul ochilor. Am cunoscut o singură clipă de teamă intensă. Îmi pătrunse în minte și-mi dădu o propoziție pe care s-o repet cu glas tare. „Sunt bastard și fac de rușine numele tatălui meu”, am repetat calm. Apoi îmi vorbi din nou în minte: *Îți tragi puterea de undeva, bastardule. Nu e Meșteșugul tău. Crezi că nu voi descoperi sursa?* Am început să tremur și m-am ferit de atingerea lui, ascunzându-l pe Faur într-un cotlon al minții. Galen rânji, arătându-mi toți dinții.

Ne-am jucat de-a v-ați ascunselea în zilele care au urmat. Trebuia să-l las să mă scruteze, ca să învăț Meșteșugul. Odată intrat, dansam pe cărbuni aprinși ca să-mi feresc secretele de el. Nu numai pe Faur, dar și pe Chade și pe bufon, pe Molly, Kerry și Dirk și alte taine mai vechi, pe care nici eu nu voiam să le dezgrop. Le căuta pe toate, iar eu le ascundeam disperat de el. În ciuda asaltului său, ori datorită lui, am început să stăpânesc Meșteșugul tot mai bine.

— Nu-ți bate joc de mine! răcni el după o lecție, apoi se înfurie mai tare când îi văzu pe ceilalți elevi schimbând priviri. Vedeți-vă de exercițiile voastre! urlă către ei.

Se depărtă de mine, apoi se întoarse dintr-odată și se năpusti asupra mea. Mă asaltă cu pumnii și cu picioarele. Ca Molly mai demult, nu aveam alt gând decât să-mi apăr fața și burta. Ploaia de lovituri se transformă în atac firav, de copil înfuriat. Își pierdu din tărie. M-am înfiorat când mi-am dat seama că-l resping. Nu atât de tare încât să-și dea seama, numai puțin, cât să-i slăbesc forța pumnului. În plus, știam că habar n-are ce fac. În cele din urmă, când s-a oprit, am îndrăznit să ridic privirea la el. Am simțit că, pe moment, l-am învins. Pentru că toți ceilalți de pe acoperiș se uitau la el cu un dezgust amestecat cu teamă. Întrecuse măsura chiar și

pentru Serene. Alb la față, se întoarse cu spatele la mine. Mi-am dat seama că luase o hotărâre.

În seara aceea, în camera mea, eram mort de obosit, chiar prea obosit ca să dorm. Bufonul lăsase mâncare pentru Faur, iar eu sâcâiam câinele cu un tendon mare de vită. Se agățase cu dinții de mâneca mea și trăgea de ea, iar eu ridicam bucata ca să nu ajungă la ea. Îi plăcea foarte mult jocul și mârâia, caraghios, scuturându-mă de braț. Crescuse aproape cât un câine adult și mă mândream cu mușchii din ceafa lui mică și groasă. Cu mâna liberă l-am ciupit de coadă. Se răsuci arătându-și colții, gata să atace din nou. Mutam osul dintr-o mână într-alta și mișca ochii după el, sărind să-l prindă.

— N-ai creier, l-am tachinat. Nu te gândești decât la ce vrei. N-ai creier, n-ai creier.

— Ca stăpânul lui.

Am tresărit. În clipa aceea, Faur înșfacă osul. Se aruncă asupra lui, dând din coadă nepăsător către bufon. M-am așezat, cu respirația tăiată.

— N-am auzit când ai deschis ușa. Nici când ai închis-o.

Bufonul mă ignoră și trecu imediat la subiect:

— Crezi că Galen te va lăsa să reușești?

Am rânjit îngâmfat.

— Crezi că mă poate împiedica?

Oftă și se așeză lângă mine.

— Știu că poate. Și el știe. Dar nu-mi dau seama dacă e destul de necruțător pentru asta. Bănuiesc că da.

— Atunci n-are decât să încerce, am zis eu, obraznic.

— Eu nu am niciun cuvânt de spus. Bufonul era foarte serios. Dar am sperat să te conving să renunți.

— Mi-ai cere să renunț? Acum? Nu-mi venea să cred.

— Da.

— De ce?

— Pentru că, începu el, apoi se opri, frustrat. Nu știi. Prea multe lucruri se leagă. Poate că, dacă trag de un fir, nu se formează nodul.

Mă cuprinse un val de oboseală, iar extazul victoriei asupra lui Galen pieri în fața avertismentelor severe ale bufonului. M-am lăsat în voia nervilor și m-am răstit la el:

— Dacă nu ești în stare să vorbești clar, atunci de ce mai vorbești?

Tăcu, de parcă l-aș fi lovit.

— Țsta-i încă un lucru pe care nu-l cunosc.

— Bufonule, am zis.

— Da, sunt un simplu bufon, spuse, apoi plecă.

Așa că am perseverat și m-am întărit. Mă enerva ritmul prea încet al instruirii. Repetam zilnic aceleași exerciții. Treptat, ceilalți au ajuns să stăpânească și ei ceea ce mie mi se părea cât se poate de natural. Cum au putut fi atât de izolați de restul lumii? De ce le venea atât de greu să primească Meșteșugul lui Galen în minte? Eu nu trebuia atât să-mi deschid mintea, cât să ascund de el ceea ce nu voiam să afle. Adesea, când mă atingea, îi percepeam efortul discret de a se strecura în mintea mea. Dar i-l zădărniceam.

— Sunteți pregătiți, ne anunță el într-o zi friguroasă.

Era după-amiază, dar stelele cele mai strălucitoare sclipeau deja pe cerul albastru închis. Tânjeam după norii care ninseseră ieri peste noi, dar alungaseră frigul pătrunzător. Mi-am mișcat degetele de la picioare în pantofii pe care Galen ne dădea voie să-i încălțăm, încercând să le dezmoțesc.

— Până acum v-am atins eu cu Meșteșugul, ca să vă obișnuiți cu el. Acum, astăzi, vom încerca să ne unim. Mă veți atinge când vă ating și eu. Dar atenție! Cei mai mulți dintre voi au rezistat tentațiilor atingerii, numai că forța pe care ați simțit-o a fost cea mai mică. Astăzi va fi mai intensă. Opuneți-vă ei, dar rămâneți deschiși Meșteșugului.

Trecu încă o dată de la unul la altul. L-am așteptat, moleșit, dar nu speriat. Doar de-abia așteptasem clipa aceea. Eram pregătit pentru ea.

Unii dădură greș clar și fură certați pentru lene sau prostie. August primi laude. Serene încasă o palmă pentru că se avânta nestăpânit. Apoi veni rândul meu.

Mi-am încordat puterile ca la o întrecere de luptă. Am simțit cum se freacă cu mintea lui de a mea și l-am întâmpinat prudent, cu o întrebare. *E bine așa?*

Da, bastardule. E bine.

Ne-am clătinat, legănându-ne ca doi copii pe scrânciob. Galen echilibra contactul, apoi, pe neașteptate, atacă. Am avut impresia că nu mai pot respira, dar nu cu trupul, ci cu mintea. Trăgeam aer în piept, dar nu-mi controlam gândurile. Îmi scotoci mintea, îmi răscoli intimitatea, lăsându-mă neputincios în fața lui. Mă învinsese, o știa. Dar am prins o clipă de slăbiciune în triumful lui și am găsit o portiță. L-am atacat, am încercat să-i străpung și eu mintea. L-am prins și l-am blocat, conștient preț de-o clipă amețitoare că sunt mai tare decât el, că pot să-i strecor în minte orice gând voiam.

— Nu! țipă el.

Cândva, mi-am dat seama, se luptase în același fel cu cineva pe care-l disprețuia. Cineva care îl învinsese, cum plănuiam și eu.

— Da! m-am încăpățânat.

— Mori! îmi ordonă, însă eu știam că nu voi muri, că sunt capabil să câștig, așa că m-am concentrat și l-am strâns mai puternic în ghearele voinței mele.

Meșteșugului nu-i pasă cine învinge. Nu dă voie nimănui să cedeze unui singur gând, nicio clipă. Dar eu am cedat. Și când am cedat am uitat să mă feresc de extazul care e și dulceață, și otravă. Am căzut în brațele euforiei, m-am înecat în ea, iar Galen se scufundă și el odată cu mine, renunțând să mă exploreze și căutând să se întoarcă în mintea lui.

A fost un moment unic.

Galen îl numise plăcere, așa că mă așteptam la o senzație plăcută, cum e căldura iarna, mirosul de trandafiri sau gustul prăjiturilor. Nici vorbă. Plăcerea descrie mai bine senzațiile fizice, nu pe cele trăite de mine atunci. Nu avea nimic de-a face cu pielea

sau trupul. Mă inunda, trecea peste mine în valuri pe care nu le puteam respinge. Extazul mă umplea și curgea prin mine. Am uitat de Galen, de tot. Am simțit că-l scap, am știut că n-ar fi trebuit, dar nu-mi păsa. Nu voiam decât să mă scald în senzații.

— Bastardule! răcni Galen și-mi trase un pumn în tâmplă. Am căzut, neputincios, pentru că durerea n-a fost destul de puternică, încât să mă smulgă din extaz. Simțeam că dă cu picioarele în mine, că mă lovesc și mă zgârii de piatra rece, dar eram blocat, sufocat de voalul euforiei, care-mi distrăgea atenția de la bătaie.

Undeva, departe, un val se retrăgea. Galen stătea deasupra mea, sălbatic, transpirat. Se aplecă spre mine, scoțând aburi din gură în aerul rece.

— Mori! strigă el, dar eu nu l-am auzit. L-am ghicit, își luă mâinile de pe gâtul meu. M-am prăbușit.

Extazul devorator al Meșteșugului se transformă, la trezire, în groaza eșecului și a unui sentiment de vinovăție atât de acut, încât suferința trupească nici nu conta. Îmi curgea sânge din nas, mă dureau când încercam să respir. Din cauza loviturilor puternice, mă frecasem de pietrele turnului și-mi julisem pielea. Atâtea feluri de durere se întreceau să mă asalteze, încât nici nu-mi dădeam seama ce pățisem exact. Nu eram în stare nici să mă adun și să mă ridic în picioare. Însă mai amenințător decât toate era gândul că dădusem greș. Eram înfrânt și vrednic de dispreț, iar Galen o dovedise.

L-am auzit, ca de la mare distanță, strigând la ceilalți, spunându-le să fie atenți, pentru că așa se va purta cu cei ce nu-și întorceau mintea de la plăcere în Meșteșug. I-a avertizat pe toți despre ce pățește cel care se străduiește să folosească Meșteșugul, dar cade în capcana plăcerii: își pierde judecata, devine un adult cu minte de copil, nu mai vorbește, nu mai vede, se mânjește, uită să gândească, uită până și să mănânce și să bea, până când moare. Asemenea creaturi sunt dezgustătoare.

Eu eram o asemenea creatură. M-am scufundat în rușine. Neajutorat, am început să suspin. Meritam să se poarte cu mine așa. Ba chiar mai rău. Numai din milă prost înțeleasă nu m-a

omorât. I-am irosit timpul, i-am luat învățătura pe care s-a străduit din greu să mi-o dea și am transformat-o în satisfacție egoistă. Am fugit de mine însumi, ascunzându-mă tot mai adânc, dar am găsit numai dezgust și ură față de mine presărată printre gânduri. Mai bine aș fi murit. Nici dacă m-aș arunca de pe acoperișul turnului nu mi-aș spăla rușinea, dar cel puțin n-ar mai trebui s-o îndur. Am stat nemișcat, plângând.

Ceilalți plecară. Trecând pe lângă mine, îmi aruncă fiecare o insultă, un scuipat, o lovitură de pantof sau un pumn. Nici nu le-am simțit. Eu mă disprețuiam cel mai tare. După ce se retraseră toți, numai prezența lui Galen amenința deasupra mea. Îmi trase un picior, dar n-am fost capabil să reacționez. Pe neașteptate, l-am ghicit peste tot, pe mine, sub mine, în jurul meu, în mine și nu-l putea respinge.

— Vezi, bastardule, zise el cu glas calm, dar viclean. Am încercat să le spun că nu meriți. Am încercat să le spun că instruirea te va omori. Dar n-ai vrut să ascuți. Te-ai străduit să furi un lucru dat altuia. Încă o dată am dreptate. Nu mi-am irosit vremea, dacă am petrecut-o ca să scap de tine.

Nu știi când a plecat. După un timp, în loc de ochii lui Galen, am zărit luna privindu-mă. M-am rostogolit pe burtă. Nu m-am putut ridica, dar m-am târât, încet, cu burta lipită de pământ, frecându-mă și zgâriindu-mă. Cu un singur gând în cap, am început să mă târăsc spre zidul mai mic. Mi-am zis că, dacă reușesc să mă cațăr pe o bancă, ajung mai ușor deasupra zidului. Iar de acolo, jos. Gata cu mine.

A fost un drum lung, prin frig și beznă. Am prins, în depărtare, un scâncet. M-am disprețuit și pentru asta. Dar, pe măsură ce înaintam, se auzea crescând în intensitate, așa cum un licăr se transformă în foc când te apropii de el. Nu se lăsa ignorat. Îmi suna tot mai tare în minte, un geamăt împotriva sorții mele, un glas plâpând, care îmi interzicea să mor, îmi nega eșecul. Cald și luminos. Tot mai puternic pe măsură ce mă apropiam de el.

M-am oprit.

Am rămas nemișcat.

Venea din mine. Răspundea intens la căutarea mea. Mă iubea. Mă iubea, chiar dacă eu nu puteam, nu voiam, nu mă iubeam. Mă iubea, chiar dacă mă uram. Se agăță cu dințișorii de sufletul meu și nu-i dădu drumul, ca să nu mă târăsc mai departe. Când m-am opus, răbufni într-un urlet disperat, interzicându-mi să calc în picioare încrederea sfântă.

Era Faur.

Suferea împreună cu mine, cu trupul și cu mintea. Și când am renunțat să mă îndrept spre zid, nu mai știa de bucurie că triumfam amândoi. Nu l-am putut răsplăti decât stând nemișcat și renunțând să mă distrug. M-a asigurat că e destul, e prea destul, e o fericire. Am închis ochii.

Luna se cocoțase sus de tot când Burrich mă întoarse blând pe spate. Bufonul înălță o torță. Faur îi zburda pe la picioare. Burrich mă luă în brațe de parcă încă mai eram un copil dat în grija lui. I-am aruncat o privire scurtă, dar n-am reușit să-i citesc expresia. Coborî cu mine scările nesfârșite, luminate de torța bufonului. Mă scoase din turn și mă duse în grajduri, în odaia lui. Bufonul ne părăsi pe toți acolo, pe Burrich, pe Faur și pe mine. Nimeni nu rosti un cuvânt. Burrich mă așeză pe patul lui, apoi îl trase lângă foc. Căldura îmi trezi durerea insuportabilă. Trupul mi l-am lăsat în mâinile lui Burrich, sufletul i l-am dat lui Faur, iar mintea mi-am coborât-o în beznă vreme îndelungată.

Când am deschis ochii, era noapte. Care noapte? Burrich stătea liniștit lângă mine. Nu moțăia, nici măcar nu ședea comod în scaun. Am simțit bandajele care mă strângeau la coaste. Am ridicat mâna să le pipăi, dar m-au împiedicat două degete în atele. Burrich îmi sesiză mișcarea.

— Erau umflate, dar nu numai de frig. Prea umflate ca să-mi dau seama dacă sunt rupte sau numai scrântite. Le-am pus în atele, pentru orice eventualitate. Cred că-s doar scrântite. Dacă ar fi fost rupte, te-ai fi trezit de durere când m-am ocupat de ele.

Vorbea domol, de parcă îmi povestea cum scăpase un câine nou de viermi, ca să nu le dea și altora. M-a liniștit cu glasul potolit și calmul lui, așa cum liniștea un animal agitat. M-am relaxat. Dacă era calm, nu se întâmplaseră prea multe. Vârî un deget sub bandajele de la coaste, ca să verifice dacă țin bine.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă și se întoarse după o cană de ceai, de parcă întrebarea și răspunsul n-ar fi avut importanță.

M-am întors cu gândul la ultimele săptămâni, căutând o explicație. Întâmplările dansau în mintea mea, alunecau, fugeau. Nu-mi aminteam decât înfrângerea.

— Galen m-a testat, am zis moale. Am dat greș. Și m-a pedepsit.

Odată cu vorbele, trecu peste mine un val de murdărie, rușine și vină, alungând scurtele clipe de alinare din odaia familiară. Lângă foc, Faur se trezi brusc și se așeză în fund. Din reflex, l-am potolit înainte de a scheuna. *Culcă-te. Odihnește-te. Sunt bine.* Mă ascultă, spre ușurarea mea. Și mai ușurat am fost când Burrich păru să nu sesizeze contactul nostru. Îmi oferi cana.

— Bea asta. Ai nevoie de lichide, iar plantele o să-ți calmeze durerea și-o să poți dormi. Bea-l tot, acum.

— Miroase urât, m-am plâns și el dădu din cap. Îmi ținu cana cu mâinile lui, ale mele erau prea vinete ca să le pot îndoi. Am băut tot ceaiul, pe urmă m-am întins pe spate.

— Atât? întrebă el prudent. Am ghicit la ce se referea. Te-a testat să vadă ce știi din ce te-a învățat, și tu n-ai știut. Așa că te-a bătut?

— N-am putut să fac ce mi-a cerut. Nu m-am... controlat destul. Deci m-a pedepsit.

Nu-mi aminteam detalii. Eram copleșit de rușine; mă înecam în nenorocirea mea.

— Nimeni nu învață să se controleze dacă primește o bătaie soră cu moartea.

Burrich vorbea precaut, arătându-i adevărul unui prost. Cu gesturi sigure, puse cana pe masă.

— N-a făcut-o ca să mă învețe... Nu cred că mă vede în stare să învăț. A vrut să le arate celorlalți ce pătesc dacă dau greș.

— Foarte puține lucruri merită învățate cu ajutorul fricii, se încăpățână el. Apoi rosti mai blând: Nu-i bun de nimic profesorul care încearcă să-și educe elevii cu pumni și amenințări. Cum ar fi să îmblânzești un cal așa? Sau un câine. Și cea mai încuiată potaie învață mai mult cu palma deschisă decât cu bățul.

— Și tu m-ai pocnit, când ai vrut să mă înveți ceva.

— Da. Te-am pocnit. Ca să te trezesc ori ca să-ți atrag atenția. Nu ca să-ți fac rău. Nu ca să-ți rup oasele, să-ți scot un ochi sau să-ți schilodesc mâna. Să nu spui nimănui că te-am lovit așa pe tine sau pe altă ființă aflată în grija mea, că nu-i adevărat.

Era indignat numai pentru că-mi trecuse prin cap ideea.

— Nu. Ai dreptate. Am căutat să-l fac să înțeleagă de ce fusem pedepsit. Numai că acum a fost altfel, Burrich. Alt mod de a primi învățătură, alt mod de-a o da. Mă simțeam obligat să apăr dreptatea lui Galen. Am meritat pedeapsa. Vina nu a fost a dascălului. Nu am reușit să învăț. Am încercat. Chiar am încercat. Dar, ca și Galen, cred că există un motiv pentru care Meșteșugul nu le e arătat bastarzilor. Am un soi de boală, o slăbiciune inevitabilă.

— Rahat.

— Nu. Gândește-te, Burrich. Dacă împerechezi o iapă netrebnică cu un armăsar desăvârșit, mânzul moștenește și meteahna mamei, și frumusețea tatălui.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Mă îndoiesc foarte tare că tatăl tău s-ar fi culcat cu o „netrebnică”. Dacă n-ar fi avut cât de cât gingășie, un pic de inteligență, nu s-ar fi apropiat de ea. N-ar fi putut.

— Eu am auzit c-a fost vrăjit de o vrăjitoare de la munte.

A fost prima oară când i-am repetat o poveste deseori șoptită.

— Chivalry n-a fost bărbatul care să se lase vrăjit. Iar fiul lui nu e un prostovan sclifosit și slab de înger, care zace și scheaună că merită bătaie. Se aplecă și mă apăsă ușor imediat sub tâmplă.

Durerea îmi explodează în cap. Uite cât de aproape ai fost să-ți pierzi un ochi de la „alt fel de a primi învățătură”.

Începea să se enerveze, așa că mi-am ținut gura. Trase o raită prin cameră, apoi se răsuci cu fața la mine.

— Cățelul ăsta. E de la cățeua lui Patience, da?

— Da.

— Dar n-ai... of, Fitz, spune-mi că nu ți-ai adus beleaua asta pe cap pentru că te-ai folosit de Har. Dacă te-a bătut din cauza asta, atunci nu pot să spun un cuvânt nimănui, nici să mă uit în ochii nimănui din turn ori din regatul întreg.

— Nu, Burrich. Îți jur, n-a avut nimic de-a face cu câinele. N-am fost eu în stare să învăț ce mi-a arătat. Sunt slab.

— Gura, îmi ordonă el nerăbdător. Cuvântul tău e de ajuns. Te cunosc destul de bine ca să știu c-o să-ți ții promisiunea. Dar celelalte vorbe ale tale n-au niciun înțeles. Culcă-te la loc. Trebuie să plec, dar nu stau mult. Odihnește-te. Odihna e cel mai bun leac.

Burrich își pusese ceva în gând. Probabil că fusese, în sfârșit, mulțumit de ce-i spusese, se lămurise. Trase repede alte haine pe el, își luă bocancii, o cămașă largă și o vestă de piele peste ea. Faur stătea și scheuna agitat, dar nu putea să-mi transmită îngrijorarea. În schimb, veni și se cocoță în pat, ca să se cuibărească pe sub pături lângă mine și să mă aline cu încrederea lui. În disperarea care mă copleșea, era singura mea rază de lumină. Am închis ochii. Ierburile lui Burrich m-au cufundat într-un somn adânc.

M-am trezit târziu, după-amiaza. Burrich intră și aduse cu el un val de aer rece. Mă consultă, deschizându-mi ochii și pipăindu-mă cu mâini pricepute la coaste și pe vânătași. Mormăi satisfăcut, apoi își schimbă cămașa ruptă și plină de noroi. Arăta voios, fredona. Nu se potrivea cu vânătașii și deprimarea mea. A fost o ușurare să-l văd plecat din nou. L-am auzit cum fluieră și dă ordine grăjdarilor de jos. Toate păreau să se desfășoare cât se poate de normal - o zi de lucru obișnuită, după care mă cuprinsese un dor neașteptat. Voiam să simt din nou miros de cai, câini și fân, să-mi duc la capăt cu bine treburile mărunte, să dorm buștean la sfârșitul unei zile

istovitoare. Tânjeam după astea, dar nevrednicia mă făcea să cred că nici pe ele nu le-aș îndeplini ca lumea. Galen îi batjocorise adesea pe cei ce aveau slujbe mărunte prin turn. Nu avea decât dispreț pentru servitoarele de la bucătărie și pentru bucătărese, îi ocăra pe grăjdari, iar despre războinicii care ne apărau cu săbiile și arcurile spunea că sunt „niște bandiți și niște imbecili, condamnați să dea cu sabia în stânga și în dreapta, încercând să controleze cu ea ce nu puteam controla cu mintea”. Mă afluam într-o încurcătură ciudată. Jinduiam să redevin ființa care mă convinsese el că era demnă de dispreț, dar mă îndoiam că mai sunt în stare de asta și mă cuprindea disperarea.

Am stat în pat două zile. Burrich mă îngrijea cu o bunăvoință și o voieșie pe care nu le pricepeam. Avea pasul mai ușor și o siguranță de sine care-l întinereau. Mă deprima și mai tare că rănile mele îi creau atâta bună dispoziție. Dar după cele două zile m-a anunțat că e destul cât m-am odihnit și că trebuie să mă scol și să fac mișcare dacă vreau să mă vindec. Așa că îmi găsi diverse treburi mărunte, niciuna care să mă stoarcă de vlagă, dar destule ca să mă țină ocupat, pentru că trebuia să mă întind destul de des. Cred că urmărea mai degrabă să-mi dea de lucru, nu să mă pună la exerciții fizice, pentru că până atunci nu făcusem altceva decât să zac, să mă uit la pereți și să mă disprețuiesc. Din cauza deprimării mele acute, Faur nu mai voia să mă mănânce, însă rămânea singura mea alinare. Nici când nu fusese mai bucuros decât atunci când venea după mine prin grajd. Îmi transmitea orice miros și priveliște cu o intensitate care, în ciuda amărăciunii mele, îmi amintea de bucuria trăită când intrasem prima oară în lumea lui Burrich. Faur era extraordinar de posesiv și se enerva și când mă adulmeca Cenușia. Vulpița îl puse la punct, de-l trimise schelălăind la călcâiul meu.

Am cerut să fiu lăsat liber a doua zi și am plecat în oraș. Drumul mi-a luat mai mult decât niciodată, dar lui Faur îi convenea pasul meu agale, pentru că avea timp să amușine fiecare fir de iarbă sau copac. Credeam că o întâlnire cu Molly mă va înveseli și-mi va da

un rost nou vieții. Dar când am ajuns la prăvălia de lumânări, am găsit-o ocupată cu trei comenzi mari pentru nave care plecau în alte țări. M-am așezat lângă cămin. Tatăl ei stătea vizavi de mine, bând și aruncându-mi săgeți veninoase din priviri. Deși slăbit de boală, firea îi rămăsese aceeași, iar în zilele când se simțea destul de zdravăn ca să stea în capul oaselor, era destul de zdravăn ca să și bea. După o vreme; am renunțat la orice tentativă de conversație cu el. M-am uitat pur și simplu cum bea și-și muștră fata care nu știa pe ce să pună mâna mai întâi, ca să fie și rapidă, și să-i mulțumească pe clienți. M-a amărât cumplit meschinăria lui.

La prânz, Molly îi spuse tatălui ei că închide magazinul cât merge să ducă o comandă. Îmi dădu să car un suport de lumânări, apoi își umplu și ea brațele. Am plecat și-am zăvorât ușa, însoțiți de blestemele bețivanului. Le-am ignorat. Odată ieșiți în vântul aspru al iernii, am urmat-o pe Molly, care mergea cu pași repezi, până în spatele magazinului. Îmi făcu semn să tac și deschise ușa și lăsă lumânările înăuntru. Am lăsat și eu suportul și pe urmă am plecat.

O vreme ne-am plimbat prin oraș, vorbind foarte puțin. M-a întrebat ce e cu vânătăile de pe față. I-am răspuns că le aveam de la o căzătură. Vântul mușca rece și nemilos, așa că piața era pustie, nici vânzători la tarabe, nici mușterii. Molly i-a acordat multă atenție lui Faur, care nu și-a mai încăput în piele de bucurie. La întoarcere ne-am oprit la o ceainărie. Mi-a cumpărat vin fiert și s-a jucat atât de mult cu câinele, încât el s-a culcat pe spate și n-a mai știut cum să-i câștige afecțiunea. Am rămas șocat că Faur știa ce simte Molly, dar ea nu-l simțea pe el deloc, poate doar foarte puțin. Am pătruns-o ușor cu mintea, dar era evazivă și plutea pe alte mări, ca un parfum care îți intră brusc în nări, apoi dispare imediat, dus de vânt. Aș fi putut să insist, dar mi s-a părut cumva fără rost. M-a cuprins singurătatea, o tristețe apăsătoare la gândul că ea nu va fi niciodată mai conștientă de mine decât de Faur. I-am absorbit puținele vorbe așa cum o pasăre ciugulește firimituri de pâine uscată și am ignorat tăcerea pe care o ridica între noi. În curând mi-a spus că nu mai poate întârzia mult, ca să nu fie rău de

ea. Deși tatăl ei nu mai avea puterea s-o bată, tot reușea să-și spargă cana cu bere de podea sau să dărâme suporturile cu marfă ca să-și arate nemulțumirea de a fi neglijat. Spunând acestea, mi-a zâmbit straniu, ca și cum comportamentul lui n-ar fi fost atât de urât dacă îl luam în răs. Eu n-am reușit să zâmbesc, așa că și-a întors ochii de la mine.

Am ajutat-o să-și îmbrace mantaua și am plecat. Am pornit în sus pe deal, în bătaia vântului. Am avut dintr-odată revelația că urcușul și vântul erau o metaforă pentru toată viața mea. Când am ajuns la ușă, m-a surprins cu o îmbrățișare și un sărut în colțul gurii, o îmbrățișare atât de scurtă, încât aproape părea un ghiont primit în piață.

— Bobocule... spuse ea, mulțumesc. Că mă înțelegi.

Pe urmă se furișă în prăvălie și închise ușa, lăsându-mă afară, înghețat și năuc. Îmi mulțumea că o înțeleg, într-o vreme în care eu nu fusesem niciodată mai izolat de ea, de toată lumea. Tot drumul până la turn, Faur și-a tot murmurat despre ce frumos mirosea ea, a mai multe parfumuri, și cum îl scărpinase tocmai acolo unde nu ajungea, în fața urechilor și ce bun a fost biscuitul pe care i l-a dat în ceainărie.

După-amiaza trecuse de jumătate când ne-am înapoiat la grajduri. Am mai făcut niște treabă și pe urmă am urcat în odaia lui Burrich, unde am adormit cu Faur. M-a trezit Burrich, care se uita la mine puțin cam încruntat.

— Sus, hai să te controlez, îmi ordonă.

M-am ridicat fără chef și am stat cuminte cât timp mi-a cercetat rănila cu degete destoinice. Se arată mulțumit de mâna mea și-mi zise că poate să stea fără bandaj, dar să țin bandajul din jurul coastelor și să vin să mi-l așeze în fiecare seară.

— Celelalte răni spală-le și usucă-le, dar nu le rupe coaja. Dacă începe vreuna să se infecteze, vino la mine.

Umplu un vas mic cu o alifie pentru mușchi și mi-o întinse. Am înțeles că trebuia să plec.

Am rămas cu vasul în mână. În mine creștea o tristețe grea, dar nu găseam cuvinte s-o exprim. Burrich se uită la mine, se încruntă, întoarse privirea.

— Termină, îmi comandă el supărat.

— Ce să termin?

— Câteodată te uiți la mine cu ochii stăpânului meu, zise el calm. Apoi adăugă aspru ca înainte: Ei, ce te-ai gândit să faci? Să te ascunzi la grajduri pentru tot restul vieții? Nu. Trebuie să-ți revii. Trebuie să-ți revii și să ții capul sus, să mănânci cu oamenii din turn, să dormi în camera ta și să-ți trăiești viața. Și, da, să termini de învățat Meșteșugul acela nenorocit.

Primele porunci sunară greu de îndeplinit, dar ultima știam că e imposibilă.

— Nu pot, i-am spus. Nu-mi venea să cred cât de prost era. Galen nu m-ar primi înapoi în grup. Și, chiar dacă m-ar primi, n-aș mai recupera ce-am pierdut. Am dat greș, Burrich. Am dat greș și i-am pus capăt, și trebuie să găsesc ce altceva să fac cu mine. Aș vrea să învăț despre șoimi, dacă nu te superi.

M-am mirat că-i ceream așa ceva, pentru că ideea nu-mi trecuse prin cap până atunci. Burrich îmi dădu un răspuns cel puțin ciudat:

— Nu poți, pentru că șoimilor nu le place de tine. Ești prea afectuos și nu-ți vezi de treaba ta. Acuma ascultă la mine. N-ai dat greș, prostule. Galen a încercat să te alunge. Dacă nu te întorci, îl lași să câștige. Trebuie să te întorci și să înveți Meșteșugul. Dar – se enervă, și se enervă pe mine – nu trebuie să stai în fața lui ca un catâr și să-l lași să te bată. Ai dreptul, prin origine, la timpul și la cunoștințele lui. Obligă-l, să-ți dea ce-i al tău. Nu fugi! Nimeni n-a câștigat nimic prin fugă. Se opri, vru să mai spună ceva, însă renunță.

— Am pierdut prea multe lecții. Niciodată nu...

— N-ai pierdut nimic, se încăpățâna Burrich. Îmi întoarse spatele, iar din tonul vocii lui n-am putut ghici prea multe. Nu s-a

mai ținut nicio lecție de când ai plecat. O să le reiei de unde le-ai lăsat.

— Nu vreau să mă întorc.

— Nu-mi pierde vremea certându-te cu mine, se răsti el. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Ți-am zis ce trebuie să faci. Fă-o.

Aveam din nou șase ani, iar un bărbat din bucătărie închidea gura gloatei cu un singur cuvânt. Am tremurat, m-am făcut mic. Dintr-odată, mi s-a părut mai ușor să-l înfrunt pe Galen decât să-l sfidez pe Burrich. Chiar atunci când a adăugat:

— Și lași cățelul ăla cu mine până se termină lecțiile. Nu-i viață pentru un câine să trăiască închis într-o cameră. O să-i cadă blana și n-o să i se dezvolte mușchii. Dar fă bine și vino aici în fiecare seară, să te ocupi de el și de Cenușia, altfel o să-mi dai socoteală. Și nu-mi pasă ce părere are Galen despre asta, să știi.

Și cu asta m-a concediat. I-am transmis lui Faur că avea să stea cu Burrich. A acceptat cu o nepăsare care m-a mirat și m-a durut deopotrivă. Abătut, mi-am luat alifia și m-am târât în turn. Am luat mâncare din bucătărie, pentru că nu aveam chef să dau ochii cu nimeni la masă, și m-am dus în camera mea. Era frig și întuneric, în cămin nu ardea focul, nici candelile în sfeșnic, iar stuful murdar de sub picioare puțea. Am adus lumânări și lemne, am aprins focul și, până când s-au mai încălzit pereții, am curățat murdăria de pe podea. După aceea, așa cum mă sfătuisese Lacey, am frecat podeaua cu apă fierbinte și oțet. Nu știu cum s-a făcut, dar găsisem oțet dres cu tarhon, așa că, la sfârșit, camera mirosea a condimentul respectiv. Vlăguit, m-am aruncat în pat și am adormit întrebându-mă de ce nu descoperisem niciodată cum să deschid ușile nevăzute spre odaia lui Chade. Dar nu mă îndoiam că m-ar fi trimis înapoi imediat, pentru că era om de cuvânt și nu avea să intervină până când Galen nu termina cu mine. Sau până când nu descoperea că am terminat eu cu Galen.

M-au trezit lumânările bufonului. Eram complet dezorientat, nu știam unde sunt și cât e ceasul, până nu mi-a spus:

— Ai timp să te speli, să mănânci și să ajungi primul pe acoperiș.

Adusese apă caldă într-un ulcior și cornuri proaspete din cuptoarele de la bucătărie.

— Nu mă duc.

L-am văzut mirat pentru prima oară.

— De ce nu?

— N-are rost. Nu voi reuși. Pur și simplu nu am talent și m-am săturat să dau cu capul de pereți.

Bufonul căscă ochii mai mari de uimire.

— Am crezut că te-ai descurcat bine înainte de...

Veni rândul meu să mă mir.

— Bine? De ce crezi că-și bate joc de mine și mă bate? Ca să mă răsplătească pentru succesele mele? Nu. N-am fost în stare să înțeleg despre ce e vorba. Toți ceilalți m-au depășit deja. De ce să mă întorc? Să-i dau lui Galen prilejul să dovedească încă o dată că are dreptate?

— Ceva nu-i bine aici, rosti bufonul prudent. Stătu puțin pe gânduri. Înainte, te-am rugat să renunți la lecții. N-ai vrut. Mai ții minte?

Am încercat să-mi amintesc.

— Uneori sunt cam încăpățânat, am recunoscut.

— Și dacă acum te-aș ruga să continui? Să mergi în vârful turnului și să continui să încerci?

— De ce te-ai răzgândit?

— Pentru că s-a întâmplat lucrul pe care am încercat să-l împiedic. Dar ai supraviețuit. Așa că acum caut să... Nu-și termină propoziția. E așa cum ai spus. De ce să mai vorbesc, dacă nu pot vorbi limpede?

— Dacă așa am spus, îmi pare rău. Nu se spune așa ceva unui prieten. Nu-mi aduc aminte.

Îmi oferi un surâs discret.

— Dacă tu nu-ți amintești, atunci nici eu. Se întinse și îmi luă mâinile într-ale lui. Erau ciudat de reci. Mă străbătu un fior la atingerea lui. Ai merge mai departe, dacă te-aș ruga? Ca prieten?

Ce straniu suna cuvântul pe buzele lui! Fără ironie, prudent, de parcă rostindu-l cu glas tare i-ar fi schimbat înțelesul. Mă fixă cu ochii lui palizi. Nu l-am putut refuza. Am făcut un semn de încuviințare cu capul.

M-am sculat, dar ezitățile nu m-au părăsit. S-a uitat la mine pasiv în timp ce mi-am netezit hainele în care dormisem, mi-am dat cu apă pe față și m-am repezit la cornurile aduse de el.

— Nu vreau să merg, i-am spus, când l-am terminat pe primul și l-am luat pe al doilea. Nu văd ce-aș avea de câștigat.

— Nu știu de ce-și pierde vremea cu tine, mă aprobă el. Revenise la cinismul obișnuit.

— Galen? E obligat, regele...

— Burrich.

— Îi place să facă pe șeful, m-am plâns. Mi-am dat și eu seama că vorbisem ca un țânc.

Bufonul clătină din cap.

— Habar n-ai, nu-i așa?

— Despre ce?

— Că stăpânul grajdurilor l-a târât pe Galen din pat până la Martorii de Piatră. Eu n-am fost de față, bineînțeles, altfel aș fi știut să-ți povestesc cum la început Galen l-a înjurat și a dat în el, dar stăpânul grajdurilor nu l-a băgat în seamă. A stat cu umerii adunați și-a încasat loviturile fără o vorbă. Pe urmă l-a strâns de guler pe Maestrul Meșteșugului, mai-mai să-l sufoce, și l-a târât după el. Gărzile, ostașii și băieții de la grajd s-au adunat în urma lui șuvoi. Dacă aș fi fost acolo, ți-aș fi putut spune că niciunul nu a îndrăznit să intervină, pentru că stăpânul grajdurilor redevenise parcă Burrich cel de odinioară, un bărbat cu mușchi de fier și fire năvalnică, ce se purta ca un nebun când îl apuca. Așadar, nimeni nu a îndrăznit să-i zguduie firea și în ziua aceea Burrich a fost iarăși omul de demult. Dacă a șchiopătat, n-a observat nimeni.

Maestrul Meșteșugului s-a zbătut și a blestemat. După aceea s-a potolit și toți au bănuțit că l-a atacat pe agresor cu vrăjile lui. Dacă a făcut-o, n-a avut niciun efect, pentru că stăpânul grajdurilor l-a strâns mai tare de gât. Iar dacă Galen a încercat să-i cheme pe alții în ajutorul lui, nimeni nu l-a ascultat. Poate din cauză că era sufocat și târât și-a pierdut concentrarea. Ori poate că nu e atât de priceput la Meșteșug cum se zvonește. Ori poate că prea mulți și-au adus aminte că s-a purtat urât cu ei ca să se lase amăgiți. Ori poate...

— Bufonule! Povestește în continuare. Ce s-a mai întâmplat?

Curgea transpirația pe mine și tremuram, neștiind la ce să mă aștept.

— Bineînțeles, eu n-am fost acolo, repetă bufonul suav, dar am auzit că omul negru l-a târât pe slăbănog până la Martorii de Piatră. Și acolo, tot ținându-l de gât ca să nu poată vorbi, și-a lansat provocarea. Se vor bate. Fără arme, numai cu brațele, așa cum Maestrul Meșteșugului a bătut un anumit băiat cu o zi înainte. Iar dacă va câștiga Burrich, Martorii de Piatră vor arăta că Galen nu avea niciun drept să-l lovească pe băiat, nici să refuze să-l învețe. Galen ar fi respins provocarea și s-ar fi dus la rege, numai că omul negru chemase deja Martorii de Piatră să fie de față. Așa că s-au luptat cum se luptă un taur cu un balot de fân, azvârlindu-l, lovind cu picioarele și împungându-l cu coarnele. La sfârșit, stăpânul grajdurilor s-a aplecat și a șoptit ceva la urechea maestrului, înainte ca toți ceilalți să se întoarcă și să-l lase să zacă acolo, scâncind și sângerând în fața Martorilor.

— Ce i-a spus?

— N-am fost de față. N-am văzut și n-am auzit nimic. Bufonul se ridică și se întinse. O să întârzii dacă mai tândălești mult.

Arată cu degetul spre mine și plecă. Am plecat și eu, ca capul plin de întrebări, și m-am cățărat în turnul cel înalt, până la Grădina pustie a Reginei. Nu numai că am ajuns la timp, dar am fost cel dintâi la lecție în dimineața aceea.

16 LECȚII

Cronicile străvechi spun că inițiații în Meșteșug erau organizați în grupuri de câte șase. În aceste grupuri nu se includea neapărat o persoană de sânge albastru; ele se limitau la verișori și nepoți descendenți din neam regesc sau la cei care dovedeau talent și erau considerați vrednici. Unul dintre aceste grupuri, cel al lui Crossfire, e un exemplu grăitor. Devotați reginei Vision, Crossfire și cei din grupul ei fuseseră instruiți de un maestru pe nume Tactic. Partenerii se alegeau unul pe altul și apoi erau instruiți special pentru a se crea o legătură strânsă între ei. Fie risipiți prin cele Șase Ducate pentru a strânge sau a răspândi informații, fie adunați în grup pentru a încurca și demoraliza dușmanul, faptele lor au ajuns legendare. Ultimul lor act de eroism, descris amănunțit în balada numită „Sacrificiul lui Crossfire”, a fost să-și adune toți puterile și să le canalizeze spre regina Vision în timpul bătăliei de la Besham. Necunoscuți reginei extenuate, i-au dat acesteia mai mult decât aveau, iar în toiul sărbătorii victoriei, au fost găsiți în turnul lor, secați de putere, pe moarte. Poate că dragostea poporului față de Grupul lui Crossfire a izvorât, în parte, din faptul că toți cei șase sufereau de o infirmitate: erau orbi, șchiopi, cu buză de iepure sau desfigurați. Însă, grație Meșteșugului, aveau putere mai multă decât cel mai mare vas de război și erau mai importanți pentru apărarea reginei.

În anii pașnici ai domniei regelui Bounty, s-a renunțat la inițierea în Meșteșug pentru formarea de grupuri. Cele existente s-au destrămat din cauza bătrâneții, a morții sau a lipsei unui fel. Instruirea a început să se limiteze la prinți și, un timp, Meșteșugul a fost considerat o artă învechită. Când și-au început raidurile Pirații de pe Corăbiile Roșii, numai regele Shrewd și fiul lui, Verity, practicau Meșteșugul. Shrewd s-a străduit să găsească și să recruteze foști inițiați, dar majoritatea era bătrâni sau își pierduseră îndemânarea.

Galen, pe vremea aceea maestrul lui Shrewd, a primit sarcina de a forma grupuri noi pentru apărarea regatului. El a ales să ignore tradiția. Membrii grupului erau numiți, nu se alegeau unii pe alții. Metodele lui erau dure, țelul lui – acela ca fiecare membru să devină o parte integrantă dintr-o unitate, o unealtă de care regele să se folosească la nevoie. Această idee deosebită a fost doar a lui Galen, iar primul grup pe care l-a format l-a prezentat regelui Shrewd de parcă putea să-l ofere cadou. Cel puțin un membru al familiei regale și-a manifestat ura față de metoda lui Galen. Dar vremurile presau și regele Shrewd n-a rezistat să folosească arma care i s-a dat pe mână.

Atâta ură. Doamne, cât mă urau. Fiecare elev care ajungea în capul scârilor și mă găsea așteptând mă desconsidera. Disprețul lor prindea viață, parcă m-ar fi stropit pe rând cu apă rece. Când a apărut și ultimul elev, ura lor mă înconjură ca un zid de gheață. Dar am stat la locul meu, tăcut și reținut, și am înfruntat toate perechile de ochi care se ridicau către mine. De asta cred că nimeni nu mi-a adresat o vorbă. Nu vorbeau nici între ei. Am așteptat.

Răsări soarele, trecu de turn, dar Galen nu veni. Ceilalți nu se mișcară din loc. Așa că nu m-am mișcat nici eu.

Într-un sfârșit, am auzit pași împleticiți pe trepte. Când apăru, clipi în soarele pal, se uită la mine și tresări vizibil. Am rămas ferm pe poziție. Ne-am privit. Văzu ura cu care mă copleșiseră ceilalți și se bucură, așa cum se bucură să vadă bandajul pe care încă îl purtam pe tâmple.

Am devenit conștient de groaza cu care îl priveau colegii mei. Nu te puteai uita la el fără să vezi cât de crunt fusese bătut. Martorii de Piatră îl consideraseră lipsit de forță și toți cei ce-l vor vedea vor afla acest lucru. Fața suptă era colorată în violet și verde, pe alocuri în galben. Buza de jos era crăpată la mijloc și tăiată în colțul gurii. Îmbrăcase o robă cu mâneci lungi, care-i acoperea brațele; era atât de largă față de cămășile cu dantelă și vestele lui normale, încât dădea impresia că purta o cămașă de

noapte. Măinile erau și ele violete și umflate. Nu țineam minte să fi văzut vreo vânătăie pe corpul lui Burrich. Am tras concluzia că Galen le ridicase în zadar, încercând să-și ferească fața. Nu renunțase la biciușcă, dar mă îndoiesc că avea forța necesară s-o folosească eficient.

Ne-am cercetat reciproc. N-am simțit nicio satisfacție la vederea vânătăilor lui, ci un sentiment vecin cu rușinea. Crezusem atât de tare că nu poate fi vătămat, că era superior, încât m-am simțit ca un prost în fața dovezii că tot om era și el. Asta i-a tulburat liniștea. De două ori a deschis gura să-mi vorbească. A treia oară s-a întors cu spatele la noi și ne-a spus:

— Începeți exercițiile fizice. Vă voi urmări, să văd dacă vă mișcați corect.

Rostea vorbele cu dificultate, mai mult pe jumătate, pentru că îl durea gura. În timp ce noi ne întindeam, ne răsuceam și ne înclinam la unison, el se plimba greoi prin turn. Nu se mai auzea plesnetul biciuștii pe coapsa lui, ținând ritmul exercițiilor. O ținea de parcă se temea să n-o scape. I-am fost recunoscător lui Burrich că m-a ridicat din pat și m-a pus să fac mișcare. Coapsele bandajate mă împiedicau să mă îndoii cât voia Galen. Dar măcar încercam.

În ziua aceea nu ne-a învățat nimic nou, am repetat ce știam deja. Iar lecția s-a terminat mai repede, înainte de apusul soarelui.

— V-ați descurcat bine, ne spuse el moale. Meritați aceste ore libere, pentru că sunt mulțumit că ați continuat să exersați în absența mea.

Înainte de a ne da drumul, ne-a chemat pe rând în fața lui și ne-a atins cu Meșteșugul. Colegii mei au plecat nemulțumiți, aruncând priviri peste umăr, curioși să vadă cum se poartă cu mine. Pe măsură ce numărul lor se împuțina, mi-am încordat puterile pentru confruntarea cu Galen.

Însă și ea se dovedi o dezamăgire. M-a chemat în fața lui și m-am dus, tăcut și arătându-mă politicos, asemenea colegilor. Am

stat, ca ei, în fața lui. Galen făcu câteva pase cu mâna în fața ochilor mei. Apoi îmi vorbi rece:

— Te protejezi prea mult. Trebuie să înveți să slăbești garda dacă vrei să-ți trimiți gândurile altora sau să le primești pe ale lor. Du-te!

Am plecat, ca și colegii mei, dar plin de regrete. Am țesălat-o pe Cenușia în grabă, urmărit de Faur. Eram agitat și nemulțumit. Știam că ar fi trebuit să mă odihnesc, că voi regreta dacă n-o voi face. *Plimbare, pietre?* sugeră Faur. Am acceptat să-l duc în oraș. Când am ieșit din turn, începu să alerge în jurul meu și să adulmece. Era o după-amiază gălăgioasă, după o dimineață calmă; se pregătea de furtună pe mare. Însă vântul era neobișnuit de cald și aerul rece îmi limpezea capul, iar mersul în ritm susținut îmi relua și-mi întindea mușchii încordați și dureroși de la exercițiile lui Galen. Șoaptele sensibile ale lui Faur mă aduseră cu picioarele pe pământ, ajutându-mi să uit de nemulțumirile mele.

Mi-am spus că el a fost cel care m-a condus direct la ușa lui Molly. Ca orice câine, se întorcea acolo unde fusese bine primit. Tatăl lui Molly rămăsese în pat în ziua aceea și în prăvălie era liniște. Un singur client zăbovi de vorbă cu Molly. Ea mi-l prezintă drept Jade. Era un prieten de-al ei de pe un vas comercial din Sealbay. Nu avea douăzeci de ani și îmi vorbea ca unui puști de zece, râzând tot timpul către Molly peste capul meu. Știa o groază de povești cu Corăbiile Roșii și furtunile de pe mare. Avea un cercel cu piatră roșie în ureche și o barbă tunsă de-a lungul bărbiei. Stătu mult prea mult ca să aleagă lumânări și o lampă nouă de bronz, dar în cele din urmă plecă.

— Închide puțin prăvălia, am îndemnat-o pe Molly. Hai să mergem pe plajă. Vântul adie minunat astăzi.

Ea scutură din cap a părere de rău.

— Am rămas în urmă cu treaba. Ar trebui să fac lumânări în după-masa asta, dacă nu am clienți. Iar dacă chiar am clienți, trebuie să fiu aici.

Mă cuprinse o dezamăgire nejustificată. Am scrutat-o și am descoperit cât de mult ar fi vrut să meargă.

— Nu mai e mult și se întunecă, am stăruit eu. Poți să faci lumânările diseară. Și clienții tăi o să vină mâine dacă azi găsesc închis.

Înclină capul într-o parte, gânditoare, și lăsă brusc deoparte fitilul pe care-l ținea în mână.

— Ai dreptate, știu. Aerul proaspăt îmi va face bine. Își luă mantaua cu o grabă care-l încântă pe Faur și mă surprinse pe mine. Am închis prăvălia și am plecat.

Molly păsea în ritmul ei alert obișnuit. Faur zburda în jurul ei, fericit. N-am prea vorbit. Vântul îi aduse bujori în obraji și-i făcu ochii să strălucească mai tare. Mi s-a părut că se uită la mine mai des și mai gânditoare decât altă dată.

Orașul era liniștit, piața - pustie. Ne-am dus pe plajă și ne-am plimbat netulburați prin locurile în care fugiserăm și țipaserăm cu niște ani în urmă. M-a întrebat dacă m-am învățat minte să aprind felinarul înainte de a coborî treptele noaptea. M-a surprins, dar mi-am adus aminte că-mi justificasem rănile cu o căzătură pe scări. A vrut să știe dacă profesorul și stăpânul cailor erau tot învrăjbiți și din asta am înțeles că lupta dintre Burrich și Galen de la Martorii de Piatră ajunsese deja o legendă locală. Am asigurat-o că făcuseră pace. O vreme am cules un fel de alge pe care voia să le pună în supă diseară. Apoi, pentru că eu gâfâiam, ne-am adăpostit lângă niște stânci și ne-am uitat la Faur, care nu se dădea bătut și voia să alunge toți pescărușii de pe plajă.

— Aud că prințul Verity se însoară, zise ea.

— Ce? am întrebat, șocat.

Râse din toată inima.

— Bobocule, n-am mai cunoscut pe nimeni care să nu știe nicio bârfă! Cum să trăiești chiar în mijlocul turnului și să nu știi ce bârfește tot orașul? Verity a căzut de acord să-și caute o mireasă pentru a asigura succesiunea la tron. Dar în oraș se zvonește că e

prea ocupat pentru a se ocupa de curtat, așa că o să-i găsească Regal o domniță.

— O, nu!

Eram sincer îngrozit. L-am și văzut pe Verity, cel atât de sincer, pereche cu vreo mironosiță de-a lui Regal. Ori de câte ori se ținea un festival în turn, Sosirea Primăverii, Miezul Iernii sau Ziua Recoltei, veneau grămadă din Chalced, Farrow și Bearn, în călești, călare pe buiestrași împopoțonați sau în lectici. Purtau rochii ca niște aripi de fluture, ciuguleau din mâncare grațios, ca rândunicile, și se fâțâiau în preajma lui Regal. Iar el stătea în mijlocul lor, în straie de mătase și catifea, și se fandosea în vreme ce ele îi ciripeau melodios la ureche și-și fluturau evantaiele sau lucrul de mână. Li se spunea „pescuitoare de prinți”, nobile care se afișează ca marfa în vitrină, sperând că se vor mărita cu vreunul. Purtarea lor nu era chiar scandaloaasă, dar mie mi se părea că sunt disperate, iar Regal crud: îi zâmbea uneia, dansa cu alta toată seara, iar dimineața se scula târziu și fugea cu alta în grădină. Fetele astea îi adorau pe Regal. Am încercat să mi-o închipui pe una dintre ele la brațul lui Verity la un bal în timp ce el se uită la perechile care dansează sau pe alta țesând liniștită în cabinetul lui, în timp ce el meditează și desenează hărțile pe care le iubește atâta. Fără plimbări în grădină; Verity se plimbă pe la docuri și printre culturi, oprindu-se deseori să stea de vorbă cu marinarii sau cu fermierii din spatele plugurilor. Pantofiorii delicați și fustele brodate nu se potrivesc cu așa ceva.

Molly îmi vârî un bănuț în palmă.

— De ce mi l-ai dat?

— Ca să-mi spui la ce te gândești atât de adânc. Mi te-ai așezat pe marginea fustei și te-am rugat de două ori să te ridici. Nu cred că ai auzit o vorbă din ce ți-am spus.

Am oftat.

— Verity și Regal sunt așa de diferiți, nu-mi închipui cum e să aleagă unul nevasta pentru celălalt.

Molly păru nedumerită.

— Regal va alege o domniță frumoasă, bogată și cu sânge albastru, care știe să danseze, să cânte cu vocea și din clopoței. Una care se îmbracă elegant, poartă bijuterii în păr la dejun și miroase întotdeauna a florile care cresc în Tărâmul Ploilor Sălbaticе.

— Și lui Verity nu i-ar plăcea așa o femeie? Molly se arată în continuare atât de nedumerită, de parcă aș fi insistat că marea e o ciorbă.

— Verity merită o camaradă, nu o bijuterie pe care s-o poarte pe mânecă, am protestat, disprețuitor. Dacă aș fi în locul lui, aș vrea o femeie care să știe să facă multe lucruri. Nu doar să-și aleagă bijuteriile sau să-și împletească părul. Ar trebui să știe să coasă o cămașă, să sape grădina, să facă ceva special, numai de ea știut, cum ar fi gravura sau știința ierburilor.

— Bobocule, astfel de ocupații nu sunt pentru doamnele fine, mă certă Molly. Ele trebuie doar să fie frumoase, de decor. Și sunt bogate. Nu se cade să facă asemenea treburi.

— Ba sigur că se cade. Uită-te la Lady Patience și la servitoarea ei, Lacey. Întotdeauna au câte-o ocupație. Odăile lor sunt ca o junglă, gem de plantele doamnei, iar manșetele ei sunt câteodată lipicioase pentru că face hârtie sau are frunze în păr de la ierburile cu care lucrează și totuși e foarte frumoasă. Frumusețea nu e singurul lucru important la o femeie. M-am uitat la mâinile lui Lacey când croșeta o plasă de pește din iută pentru unul dintre copiii din turn. Are degetele iuți și destoinice ca ale pescarilor de la docuri; iată un lucru frumos, care nu are nicio legătură cu fața ei. Și Hod, cea care ne învață să mânuim armele. Îi place să lucreze argintărie și gravură. A făcut un pumnal pentru tatăl ei, de ziua lui, cu un mâner de forma unui căprior săltând. E atât de iscusit lucrat, că e o plăcere să-l ții în mână, nu agață deloc. Iată un soi de frumusețe care va dăinui și după ce Hod va încărunți și va avea riduri pe față. Într-o zi, nepoții ei se vor uita la lucrurile făcute de ea și vor spune: „Ce femeie înțeleaptă a fost bunica!”

— Așa crezi, serios?

— Sigur că da. M-am foit, conștient dintr-odată că stăteam foarte aproape de Molly. M-am foit, dar nu m-am îndepărtat de ea. Pe plajă, Faur sparse încă o gașcă de pescăruși. Scotea limba de un cot, dar nu se potolea.

— Dar dacă femeile acelea nobile o să facă atâtea treabă, o să-și distrugă mâinile, iar vântul o să le asprească părul și-o să le bronzeze fața. Sunt sigură că Verity nu merită o femeie care arată ca un marinar!

— Ba da. Mult mai mult decât o femeie care seamănă cu un crap gras și roșu dintr-un acvariu.

Molly chicoti.

— Are nevoie de o femeie care să călărească alături de el dimineața, când îl scoate pe Vânător la galop, care să se uite la bucata de hartă pe care a desenat-o și să înțeleagă că e o lucrare foarte reușită. Asta merită Verity.

— N-am călărit niciodată, protestă Molly dintr-odată. Și nu știu decât puține litere.

Am privit-o curios, întrebându-mă de ce se întristase dintr-odată.

— Ce contează? Ești destul de deșteaptă ca să înveți orice. Gândește-te câte ai învățat singură despre lumânări și ierburi. Să nu-mi zici că ai învățat de la tatăl tău. Câteodată, când vin la prăvălie, părul și hainele îți miros a ierburi proaspete și știu că ai încercat arome noi pentru lumânările tale. Dacă ai vrea să înveți să citești sau să scrii, ai putea. Cât despre călărit, sunt convins că te-ai descurca de parcă te-ai fi născut pe cal. Ai echilibru și putere... uite cum te cațeri pe stânci. Și animalele te plac. Faur nici nu mă mai iubește...

— Ha! Mă împinse cu umărul. Vorbești de parcă ar coborî Făt-Frumos din turn pe cal alb și m-ar lua cu el.

M-am gândit la August și la cât de arțăgos putea fi, la Regal, cu zâmbetul lui afectat.

— Să te ferească Eda! Ar însemna să te irosești. N-ar avea destulă minte să te înțeleagă, nici suflet să te aprecieze.

Molly se uită la mâinile ei muncite.

— Atunci, cine-ar avea?

Băieții sunt niște proști. Conversația se învârtea în jurul nostru, cuvintele îmi ieșeau pe gură natural, ca aerul respirat. N-am vrut nici s-o flatez, nici s-o curtez pe ocolite. Soarele cobora spre apă, iar noi stăteam aproape unul de celălalt și plaja parcă era lumea întinsă la picioarele noastre. Dacă în clipa aceea i-aș fi răspuns „Eu”, cred că mi-ar fi pus inima ei în palme, ca o roadă pârguită căzută din pom. Cred că m-ar fi sărutat și mi s-ar fi promis de bună voie, dar n-am fost în stare să înțeleg cât de profunde erau sentimentele mele pentru ea. Mi-a gonit adevărul de pe buze și am tăcut ca o stană de piatră. În clipa următoare veni Faur, plin de apă și nisip, și sări pe noi. Molly se ridică în picioare ca să nu-i murdărească fusta și uite-așa, vântul duse cu el pentru totdeauna prilejul de a-i răspunde la întrebare.

Ne-am ridicat și ne-am întins. Molly s-a speriat că e târziu, eu mi-am adus aminte de rănilile mele. Ce prostie să stau și să mă răcoresc pe o plajă friguroasă. N-aș fi făcut unui cal așa ceva niciodată. Am condus-o pe Molly acasă. M-a încercat stânjeneala când s-a aplecat și l-a îmbrățișat pe Faur. După aceea am rămas singur cu cățelul curios să știe de ce merg așa de încet, lui îi era foame și voia s-o ia la fugă și să se hârjonească tot drumul pe deal, până la turn.

Am urcat cu greu, înghețat pe dinăuntru și pe dinafară. L-am dus pe Faur la grajduri, i-am spus noapte bună Cenușiei și pe urmă am urcat în turn. Galen și învățăceleii lui își mâncaseră deja cina searbădă. De fapt, tot turnul mâncase și m-am pomenit că revin în locuri familiare. Întotdeauna găseai de mâncare la bucătărie și tovărășie în încăperea de serviciu. Ostașii veneau și plecau de acolo zi și noapte, așa că bucătăreasa avea mereu pe foc o oală care fierbea și tot adăuga în ea apă, legume și carne când scădea. Se găseau vin, bere și brânză, pe lângă tovărășia gărzilor din turn. Devenisem unul de-al lor din ziua în care fusesem dat în grija lui Burrich. Așa că mi-am pregătit o masă simplă, nu atât de

sărăcăcioasă cum ar fi vrut Galen, dar nici atât de sățioasă cum aș fi vrut eu. Așa mă învățase Burrich; m-am hrănit ca un animal bolnav.

Și am ascultat conversația de toată ziua din jur, concentrându-mă pe viața din turn. Cum nu mai făcusem de luni de zile. Am fost șocat de câte nu știam din cauză că mă scufundasem în învățătura lui Galen. Toți vorbeau numai de însurătoarea lui Verity. Am auzit obișnuitele glume deșucheate ale soldaților, dar și multe vorbe de compătimire. Ce ghinion, să-i aleagă Regal viitoarea soție. Că mariajul se va baza pe alianțe politice nici nu încăpea îndoială; prințul nu avea voie să se irosească făcând un lucru atât de stupid, încât să-și aleagă el soția. Fusesse mare tămbălău când Chivalry se încăpățănase s-o curteze pe Lady Patience. Fata se născuse pe meleagurile noastre ca fiică de nobil, unul deja foarte bun prieten cu familia regală. Niciun avantaj politic nu se născuse din căsătoria lor.

Cu Verity nu era voie să se întâmple la fel. Mai ales că Pirații de pe Corăbiile Roșii ne amenințau țărmlul. Speculațiile nu mai conteneau. Cine să fie viitoarea mireasă? O femeie din Insulele Apropiate de la nord, din Marea Albă? Insulele nu erau decât bucăți stâncoase din oasele pământului, azvârlite din mare, dar mai multe turnuri înălțate printre ele ne-ar avertiza când se aventurează năvălitorii în apele noastre. La sud-vest de hotarele noastre, dincolo de Tărâmul Ploilor Sălbatic, unde nu conducea nimeni, se afla Coasa Mirodeniilor. O prințesă de acolo ar însemna puține avantaje defensive, dar unii susțineau înțelegerile comerciale fructuoase pe care le-ar fi adus. La câteva zile de drum pe apă spre sud și est, se aflau insulele acelea mari, unde creșteau copacii la care râvneau constructorii de nave. Oare s-ar găsi acolo un rege și o fiică de rege care să renunțe la vânturile calde și la fructele zemoase, în schimbul unui turn pe un tărâm mărginit de gheață? Ce anume ni s-ar cere în schimbul unei femei gingașe din sud și al prețiosului comerț cu bușteni? Blănuri, ziceau unii. Grâne, ziceau alții. Și mai existau regatele muntoase, cu trecătorile lor de invidiat, care te

scoteau în tundra de dincolo de ele. O prințesă de acolo ar conduce războinici din poporul său și ar crea legături cu muncitorii în fildeș și crescătorii de reni care trăiau peste hotarele ei. La granița lor de la miazăzi se afla trecătoarea care ducea la izvoarele marelui râu Sălbatic, care făcea meandre prin Tărâmul Ploilor Sălbatic. Fiecare ostaș cunoștea vechile povești despre templele abandonate pline cu comori, de pe malurile aceluși râu, despre zeii măreți sculptați care încă tronau deasupra izvoarelor lor sfinte și despre foițele de aur care scânteiau în cursurile de apă mai mici. Așadar, o prințesă munteancă?

Fiecare variantă era dezbătută cu mult mai multă iscusință politică decât i-ar fi crezut Galen în stare pe ostașii aceștia simpli. Am plecat din mijlocul lor, rușinat că-i desconsiderasem; într-un timp foarte scurt, Galen mă făcuse să-i cred doar niște mânuitori de sabie ignoranți, oameni musculoși, nu mintoși. Trăiam printre ei de când mă știam. Ar fi trebuit să judec mai bine. Nu, judecasem bine. Dar din cauza foamei de a mă ridica, de a-mi dovedi dreptul la arta aceea vrăjită regească, acceptasem orice prostie îmi spunea el. Am avut o revelație, ca și cum ultima piesă a unui joc de lemn și-ar fi găsit și ea locul. Fusesem mituit cu știință așa cum alții ar fi fost mituiți cu bani.

Nu aveam o părere prea bună despre mine în timp ce urcam scările spre camera mea. M-am întins în pat, hotărât să nu-l mai las pe Galen să mă păcălească, să nu mă convingă să mă păcălesc singur. La fel de hotărât mi-am promis că voi învăța Meșteșugul, indiferent cât de dureros sau greu va fi.

Așa că a doua zi dimineața, devreme, pe întuneric încă, am revenit complet la lecții și la rutina zilnică. Ascultam fiecare vorbă a lui Galen, mă forțam să fac fiecare exercițiu cât puteam de bine, cu trupul sau cu mintea. Dar pe măsură ce s-a scurs greoi săptămâna, apoi luna, mă simțeam ca un câine care încearcă zadarnic să ajungă la bucata de carne agățată prea sus deasupra capului. Pentru ceilalți, sigur se întâmpla ceva. Se construia între ei o rețea de gânduri comune, comunicau unii cu ceilalți înainte de a vorbi, își

făceau exercițiile fizice de parcă erau o singură ființă. Ursuzi, în silă, lucrau cu mine câte unul, dar nu-mi trimiteau nimic și se simțeau zguduiți și respinși, și i se plâneau lui Galen că forța pe care o exercitam asupra lor era ori adiere, ori furtună.

Îi priveam disperat cum dansează în perechi, cum își controlează reciproc mușchii sau cum unul dintre ei merge cu ochii închiși prin labirintul de cărbune, călăuzit de ochii partenerului așezat. Uneori știam că aveam harul Meșteșugului. Îl simțeam ridicându-se în mine, pocnind ca un mugur, dar nu-l puteam orienta sau controla. O clipă era în mine, puternic ca valurile izbînd stîncă, în următoarea dispărea și lăsa în urmă deșert. Când era la apogeu, îl puteam obliga pe August să stea în picioare, să se încline, să meargă, dar apoi stătea în fața mea, îmi arunca priviri sfredelitoare și mă sfida să-l contactez.

Nimeni nu putea să-mi pătrundă în minte.

— Lasă garda jos, dărâmă-ți zidurile, îmi ordona Galen nervos, încercând zadarnic să-mi transmită cea mai simplă indicație sau sugestie. De-abia mă atingea. Dar eu nu eram capabil să-i dau voie să-mi scruteze mintea, așa cum n-aș fi răbdat să mă străpungă cineva cu sabia în coaste. Oricât încercam să mă oblig, mă feream de atingerea lui, fizică sau mintală, iar pe ale colegilor mei nu le simțeam deloc.

Ei progresau zilnic, în vreme ce eu mă uitam și de-abia stăpâneam cele mai simple lucruri. Într-o zi, August se uita la o pagină și, în partea opusă a acoperișului, partenerul lui o citea cu glas tare, iar alți doi parteneri mutau piesele pe o tablă de șah la comanda altor doi, care nici n-o vedeau. Galen era mulțumit de toți, în afară de mine. În fiecare zi ne dădea drumul după ce ne atingea, dar eu rareori îi simțeam atingerea. Și în fiecare zi eram ultimul care pleca, după ce îmi amintea cu glas de gheață că sunt un bastard și mă învață numai pentru că așa îi comandă regele.

A venit primăvara și Faur se făcuse câine în toată regula. Cenușia a fătat, cât eu eram la lecții, un mânz de toată frumusețea, făcut cu armăsarul lui Verity. Am văzut-o pe Molly o dată și ne-am

plimbat mai mult în tăcere prin piață. Apăruse o tarabă nouă, la care un bărbat aspru vindea păsări și animale sălbatice prinse de el. Avea ciori, vrăbii, o rândunea și un vulpoi tânăr atât de slăbit de viermi, încât de-abia se ținea pe picioare. Avea să moară înainte de a apuca să-l cumpere cineva. Chiar dacă aş fi avut bani, nu l-aş fi luat. În starea aceea, leacurile l-ar fi otrăvit la fel de repede ca paraziții. M-am supărat și le-am transmis păsărilor cum să miște cu ciocul o bucățică lucioasă de metal ca să deschidă ușa coliviei. Molly a crezut că mă uit încremenit la bietecele animale. Am simțit cum se răcește și se distanțează față de mine mai mult ca niciodată. În drum spre prăvălie, Faur a tot scâncit ca să-i cerșească atenția, așa că a primit de la ea o îmbrățișare și o mângâiere la plecare. L-am invidiat că știa să cerșească așa de bine. Pe mine, Molly parcă nu mă auzea.

Odată cu venirea primăverii, lumea din port își aduna forțele, pentru că în curând începea vremea raidurilor. Mâncam cu gărzile în fiecare seară și ascultam atent toate zvonurile. Neoamenii se făcuseră hoți de drumul mare și în taverne nu se povestea decât despre jafurile și prădăciunile lor. Ajunși tâlhari, era mai lipsiți de judecată și îndurare decât un animal sălbatic. Nu era deloc greu să uiți că fuseseră cândva oameni și să-i urăști din tot sufletul.

Teama de a ajunge neom creștea treptat. La piață se vindeau mărgelile de otravă trase în ciocolată, pe care mamele trebuiau să le dea copiilor dacă erau prinși de pirați. Se zvonea că unii locuitori din orașele de pe coastă își adunaseră lucrurile în căruțe și se mutaseră mai în interiorul regatului, renunțând la ocupațiile lor tradiționale de pescari și negustori ca să se facă fermieri și vânători, departe de amenințarea de pe mare. Bineînțeles, a crescut numărul cerșetorilor din oraș. Un neom, bărbat, a ajuns chiar în turn la noi și s-a plimbat pe stradă. Lumea se ferea de el ca de un ciumat, în timp ce el fura de pe tarabe tot ce voia. A doua zi dispăruse. Cadavrul lui, ziceau gurile rele, o să apară pe plajă, adus de valuri. Se mai zvonea că se găsisse o mireasă pentru Verity printre muntence. Unii ziceau că a fost aleasă ca să avem acces la

trecători; alții, pentru că nu ne puteam permite încă un dușman la spate, când din față ne amenințau Pirații de pe Corăbiile Roșii. Și mai circulau niște vorbe, nu, mai mult niște șoapte prea slabe și vagi ca să fie zvonuri, că prințul Verity nu se simțea bine. Era obosit și bolnav, spuneau unii, ba plictisit și agitat că va fi mire, râdeau alții pe înfundate. Cică se apucase de băut și nu-l vedeai decât ziua, când îl durea capul cel mai tare.

Zvonurile m-au îngrijorat mai mult decât m-am așteptat. Niciun membru al familiei regale nu se interesa prea mult de mine, nu direct. Shrewd se ocupa de educația și bunăstarea mea și îmi cumpărase devotamentul cu multă vreme în urmă, deci eram al lui și nici nu mă gândeam la alte variante. Regal mă disprețuia și învățasem de mult să-i evit căutătura urâtă, îmbrâncelile și ghionturile furișe care fuseseră cândva suficiente să clatine un băiețel. Dar Verity era bun cu mine, așa zăpăcit cum părea, și îi înțelegeam dragostea pentru cai, câini și șoimi. Voiam să-l văd țeapăn și fălos la nunta lui și speram ca într-o zi să stau lângă tronul lui, așa cum stătea Chade în spatele tronului lui Shrewd. Nădărduiam că e sănătos, dar nu puteam face nimic dacă era bolnav, nici măcar nu aveam cum să-l văd. Chiar dacă aveam același program, rareori ne învârteam în același anturaj.

Primăvara nu se instalase încă definitiv când Galen ne-a făcut un anunț. Turnul se pregătea de Festivalul Primăverii. Grajdurile urma să fie curățate, presărate cu nisip curat și revopsite în culori vii, urma să se înfigă crengi în pereți, ca să înflorească și să înveselească ospățul de Ajunul Primăverii. Dar nu verdeață proaspătă și prăjituri din ouă presărate cu semințe de carris ne pregătea Galen, nici teatru de păpuși sau dansuri vânătorești. Odată cu noul anotimp, urma să fim testați, fie pentru a ne dovedi demni, fie pentru a fi respinși.

„Respinși”, repetă el. Colegii mei n-ar fi fost mai atenți nici dacă ar fi rostit condamnarea la moartea celor nealeși. Am încercat, amorțit, să-mi dau seama ce va însemna pentru mine să

dau greș la test. Nu credeam că mă va testa corect, nici că l-aș fi trecut chiar dacă ar fi fost corect cu mine.

— Veți forma un grup, cei care veți trece testul. N-a mai existat un asemenea grup, nu cred. La mijlocul Festivalului Primăverii, vă voi prezenta eu însumi regelui vostru și va vedea cu ochii lui minunea pe care am săvârșit-o. Pentru că am ajuns cu voi atât de departe, știu că nu vă veți face de rușine în fața lui. Așa că vă voi testa eu însumi și vă voi forța limitele, ca să fiu sigur că arma pe care o dau în mâna regelui va avea un tăiș demn de țelul lui. Mâine vă voi împrăștia, ca vântul semințele, prin tot regatul. Am aranjat să fiți duși de aici la destinație cu cai iuți. Acolo, fiecare dintre voi va fi lăsat singur. Niciunul nu va ști unde se află ceilalți.

Luă o pauză, cred că pentru a ne lăsa să vibrăm de tensiune. Știam că toți ceilalți vibrează la unison, într-un sentiment comun, primind instrucțiunile ca o singură minte. Bănuiesc că auzeau mult mai mult decât cuvintele ieșite de pe buzele lui Galen. Eram un intrus printre ei, ascultând vorbe într-o limbă pe care n-o puteam înțelege. Voi da greș.

— După două zile, veți fi chemați. De mine. Vi se va spune pe cine să contactați și unde. Fiecare dintre voi va primi informațiile necesare ca să se întoarcă aici. Dacă ați învățat, dacă ați învățat bine, grupul meu va ajunge aici în Ajunul Primăverii, gata să fie prezentat regelui.

Urmă încă o pauză.

— Să nu credeți însă că nu aveți altceva de făcut decât să găsiți drumul înapoi. Trebuie să fiți un grup, nu porumbei mesageri. Cum veți veni și cu cine – asta va fi dovada că stăpâniți Meșteșugul. Fiți gata de plecare mâine-dimineață.

Ne-a dat drumul, unul câte unul, după ce ne-a atins pe fiecare. A spus câte o vorbă de laudă tuturor, în afară de mine. Am stat în fața lui cât am putut de deschis, cât de vulnerabil am îndrăznit, dar n-am simțit decât o boare. Se uită la mine de sus. N-aveam nevoie de Meșteșug ca să-mi dau seama că mă ura și mă desconsidera

deopotrivă. Scoase un pufnet disprețuitor și întoarse privirea, eliberându-mă. Am vrut să plec.

— Ar fi fost mult mai bine, zise cu glasul lui cavernos, dacă ai fi sărit de pe zid în noaptea aceea, bastardule. Mult mai bine. Burrich a crezut că am abuzat, însă eu n-am făcut decât să-ți ofer o cale de scăpare, una cât se poate de onorabilă. Du-te și mori, băiete, sau măcar dispari. Faci de rușine numele tatălui tău prin existența ta. În numele Edei, nu știu cum de-ai ajuns să vii pe lume. Nu-mi pot imagina cum e posibil ca un om ca tatăl tău să cadă atât de jos, încât să se fi culcat cu o oarecare și să-ți dea viață.

Ca întotdeauna, în glas i se strecura o undă de fanatism când vorbea de Chivalry, iar ochii lui priveau în gol de atâta devotament orb. Cu mințile parcă pierdute, se întoarse și plecă. Când ajunse la scări, se opri, apoi se răsuci din nou, încet, către mine:

— Trebuie să te întreb, zise cu voce scâldată în veninul urii. Ești pederastul lui, de te lasă să sugi atâta putere de la el? De-asta e așa de posesiv?

— Pederast? am repetat.

Nu cunoșteam cuvântul. Cu zâmbetul pe buze, capul lui semăna și mai mult cu un craniu.

— Credeai că nu l-am descoperit? Credeai c-o să sugi putere de la el pentru test? Nici să nu te gândești bastardule, nici să nu te gândești.

Se întoarse și coborî scările, lăsându-mă singur pe acoperiș. Habar n-aveam ce voiau să însemne ultimele lui cuvinte, dar forța urii lui mă scârbise și mă vlăguise, de parcă mi-ar fi pus otravă în bucate. Mi-am adus aminte de ultima oară când rămăsesem singur pe acoperiș. M-am văzut silit să merg la marginea lui și să privesc în jos. Din partea aceasta nu se vedea marea, dar era plin stânci colțuroase la picioarele turnului. Aș fi putut lua o decizie fermă, de o clipă, și apoi scăpăm de grijă. Și n-ar mai fi trebuit să-mi bat capul cu ce cred Burrich sau Chade despre ea.

Un ecou de scâncet îndepărtat.

— Vin acum, Faur, am șoptit și am plecat.

17 TESTUL

Ceremonia de trecere în rândul bărbaților trebuie să aibă loc în prima lună după ce băiatul împlinește paisprezece ani. Nu toți au cinstea de a participa la ea. E nevoie de un Bărbat care să susțină și să boteze candidatul. Acesta trebuie să găsească alți doisprezece Bărbați care să garanteze că băiatul e vrednic și pregătit. Trăind printre războinici, aflasem de ceremonie și știam cat e de solemnă și de pretențioasă în alegerea candidaților, așa că nu mă așteptam să am și eu parte de una. În primul rând, nu mi se cunoștea data nașterii în al doilea, nu cunoșteam niciun Bărbat, cu atât mai puțin alți doisprezece care să mă considere demn de ceremonie.

Dar într-o noapte, la multe luni după ce am îndurat testul lui Galen, m-am trezit că sunt înconjurat de siluete ascunse în robe și glugi sub care am deslușit măștile Apărătorilor.

Nimeni nu are voie să vorbească sau să scrie despre amănuntele ceremoniei. Cred că măcar atât am voie să spun. De câte ori mi-a ajuns în mâini o ființă - pește, pasăre, animal - am ales s-o eliberez, nu s-o dau morții, ci să-i redau viața în libertate. Nu s-a petrecut nicio moarte la ceremonia mea, așadar, nimeni nu s-a ospătat. Dar chiar și în starea mea de spirit de atunci, am socotit că văzusem sânge și moarte cât pentru o viață întreagă și am refuzat să omor cu mana sau cu dinții. Bărbatul totuși nu a fost tocmai nemulțumit, pentru că mi-a ales un nume. Numele e unul din limba veche, nu e format din litere și nu poate fi scris. Nu am găsit pe nimeni căruia să-i împărtășesc numele meu de Bărbat însă cred că pot să destăinui aici înțelesul lui străvechi. Catalizator. Cel care schimbă.

M-am dus direct la grajduri, la Faur și la Cenușia. Mă tulbura atât de tare gândul la a doua zi, încât mi s-a făcut de-a dreptul greață și am stat în staulul iepei, cu capul proptit de grumazul ei.

Burrică mă găsi acolo. I-am recunoscut pasul apăsător pe cărarea din grajd. Se opri brusc la staulul Cenușiei. Am simțit că se uită la mine.

— Ei, ce mai e acum? mă întrebă supărat. Mi-am dat seama după vocea lui cât era de sătul de mine și de necazurile mele. Dacă n-aș fi fost atât de nenorocit, mândria mi-ar fi impus să-mi îndrept ținuta și să răspund că nu-i nimic în neregulă cu mine. În schimb, am mormăit, cu buzele lipite de părul Cenușiei:

— Galen are de gând să ne pună la încercare mâine.

— Știu. Mi-a cerut, pe nepusă masă, să-i dau cai pentru planul lui idiot. L-aș fi refuzat dacă nu ar fi avut o hârtie cu pecetea regală. Și nu știu la ce-i trebuie caii, așa că nu mă întreba, adăugă morocănos, când am ridicat brusc privirea spre el.

— Nici n-am avut de gând, i-am răspuns bosumflat. Aveam de gând să joc cinstit cu Galen sau să nu joc deloc.

— N-ai nicio șansă să treci testul, nu-i așa? Vorbea pe tonul lui obișnuit, dar știam că se pregătește să audă un răspuns dezamăgitor.

— Niciuna, am recunoscut sincer.

Am tăcut amândoi, cumpănind greutatea răspunsului meu.

— Păi... Tuși, apoi își aranjă cureaua. Atunci mai bine termină odată cu el și întoarce-te aici. Te-ai descurcat bine la lecțiile celelalte. Nu te poți aștepta de la cineva să reușească în tot ce întreprinde.

Încerca să mă convingă că eșecul meu în deprinderea Meșteșugului nu avea nicio importanță.

— Probabil că nu. O să ai grijă de Faur cât sunt eu plecat?

— Da. Se întoarce să plece, apoi reveni, șovăitor. Cât de tare o să-ți simtă lipsa câinele ăla?

Am știut care era de fapt întrebarea pe care ar fi vrut să mi-o pună.

— Nu știu. Am fost nevoit să-l las singur atâta vreme din cauza lecțiilor, încât nu cred că-i va fi deloc dor de mine.

— Nu te cred, zise Burch, gânditor. Deloc nu te cred, zise el, în timp ce străbătea intervalul dintre grajduri.

Știa adevărul și era dezgustat, nu din cauză că între mine și Faur exista o legătură, ci pentru că nu voiam s-o recunosc.

„De parcă aş putea s-o recunosc”, am bolborosit către Cenușia. Mi-am luat rămas-bun de la animale, încercând să-l conving pe Faur că vor trece câteva nopți și va mânca de mai multe ori până ne vom vedea din nou. Se fâțâi și se gudură să-l iau cu mine, că voi avea nevoie de el. Era prea mare ca să-l mai pot ține în brațe. M-am așezat și mi-a sărit în poală. Era atât de cald și de robust, atât de afectuos și de real. Preț de-o clipă, am simțit câtă dreptate avea. Voi avea nevoie de el ca să supraviețuiesc nereușitei. Dar mi-am reamintit că el va fi aici, îl voi găsi la întoarcere. I-am promis că voi petrece câteva zile numai cu el. Îl voi duce la o vânătoare lungă, pentru care nu avusesem timp până atunci. Acum, propuse el. Curând, i-am promis eu. După aceea m-am dus în cameră ca să-mi împachetez un schimb de haine și mâncare pentru drum.

Dimineața a venit cu mare pompă, fără rost, după părerea mea. Elevii care aveau să fie testați erau în culmea fericirii. Din cei opt care plecau, eu eram singurul neimpresionat de caii agitați și de cele opt lectici acoperite. Galen ne-a aliniat și ne-a legat la ochi în fața a peste șaiszeci de gură-cască, cei mai mulți rude sau prieteni de-ai elevilor sau bârfitori de serviciu. A ținut o cuvântare scurtă, mai mult de ochii lumii, dar ne-a spus numai ce știam deja: vom fi transportați și abandonați în locuri diferite; va trebui să cooperăm, cu ajutorul Meșteșugului, pentru a găsi drumul înapoi la turn; dacă vom reuși, vom deveni un grup și-l vom servi pe rege și vom fi de neînlocuit în a-i înfrânge pe Pirații Corăbiilor Roșii. Ultima parte i-a impresionat pe privitori, pentru că am auzit șoapte când am fost condus și ajutat să intru în lectică.

Am petrecut o zi oribilă și încă o jumătate la fel. Lectica se clătina și, cum nu aveam aer proaspăt și nici nu vedeam peisajul, mi s-a făcut rău. Omul care mâna caii fusese pus să jure că nu deschide gura și s-a ținut de promisiune. Noaptea am făcut un

popas scurt. Am primit o cină săracă, pâine, brânză și apă, apoi am fost urcat și au început din nou hurducăturile și clătinaul.

A doua zi, pe la prânz, lectica se opri. Am fost ajutat din nou să cobor. Nu s-a rostit niciun cuvânt. Am rămas în picioare, țeapăn, cu o durere de cap și legat la ochi, pe un vânt pișcător. După ce am auzit caii îndepărtându-se, am tras concluzia că ajunsesem la destinație și mi-am dezlegat legătura de la ochi. Galen făcuse un nod strâns și mi-a trebuit ceva timp să-l desfac.

Mă aflam pe un deal cu iarbă. Însoțitorul meu pornise hotărât spre drumul care șerpuia la poalele lui și mergea repede. Iarba, veștejită de iarnă, dar verde la rădăcină, îmi ajungea până la genunchi. Am văzut și alte dealuri ierboase, cu stânci care ieșeau în afară, și păduri întinse ca o panglică la poala lor. Am scuturat din umeri și m-am întors să văd unde mă aflu. Era un ținut deluros, dar simțeam mirosul mării și auzeam zgomot de valuri îndepărtate, undeva spre răsărit. Peisajul îmi era curios de familiar; nu mai fusesem neapărat în locul acela, dar cunoșteam așezarea reliefului. M-am întors spre apus și am văzut Santinela. N-aveam cum să-i confund creasta dublă.

Cu nici un an în urmă copiasem pentru Fedwren o hartă, iar autorul ei alesese creasta unică a Santinelei ca motiv decorativ. Marea acolo, Santinela dincolo. Am simțit un nod în stomac, pentru că am știut unde mă aflam. Nu departe de Forge.

M-am răsucit repede în cerc, ca să cercetez pantele din jur, pădurea și drumul. Nici picior de om. Am explorat înnebunit împrejurimile cu mintea, dar am descoperit numai păsări, vânat mic și un căprior care înălță capul și adulmecă aerul, întrebându-se ce eram. M-am liniștit, dar mi-am adus aminte imediat că pe neoamenii întâlniți înainte nu-i descoperisem cu simțul meu.

Am coborât pe pantă și m-am adăpostit printre niște bolovani care ieșeau în afară. Nu pentru că ar fi bățut un vânt, era rece – ziua mirosea a primăvară –, dar ca să am spatele acoperit și să nu fiu o țintă atât de evidentă cum fusesem în vârful dealului. Am încercat să gândesc la rece ce era de făcut. Galen ne sugerase să

rămânem în liniște acolo unde eram lăsați, să meditam și să stăm cu simțurile în alertă. Urma să încerce să ne contacteze în următoarele două zile.

Nimic nu descurajează mai mult un om decât perspectiva eșecului. Nu credeam că va încerca să mă contacteze într-adevăr, cu atât mai puțin să primesc o dovadă clară a încercării lui. În plus, nu eram convins că destinația aleasă pentru mine era un loc sigur. Fără să mai stau pe gânduri, m-am ridicat, am cercetat iar împrejurimile ca să văd dacă nu sunt urmărit, apoi am pornit călăuzit de mirosul mării. Dacă mă aflu într-adevăr unde bănuiam, de pe malul ei ar fi trebuit să văd Insula Cornului și, într-o zi senină, poate și Insula Pânzei. Oricare dintre ele m-ar fi ajutat să-mi dau seama cât de departe eram de Forge.

Pe drum, mi-am zis că nu voiam decât să văd cât aveam de mers pe jos până la Buckkeep. Numai un prost mai credea în primejdia neoamenilor. Mai mult ca sigur că-și găsiseră moartea în timpul iernii ori erau prea lihnți și vlăguiți ca să mai amenințe pe cineva. Nu credeam în poveștile cu bande de ucigași și hoți. Nu mă temeam. Pur și simplu voiam să aflu unde sunt. Dacă Galen voia într-adevăr să mă contacteze, locul nu era un obstacol. Ne asigurase de nenumărate ori că încerca să intre în legătură cu persoana, nu cu locul. Mă putea găsi la fel de ușor pe plajă, ca și pe deal.

Târziu, după-amiază, m-am cățărat pe faleza stâncoasă și am privit marea. Am deslușit Insula Cornului și am bănuț că văd Insula Pânzei, în ceață. Mă aflu la nord de Forge. Drumul de coastă până acasă trecea exact prin ruinele localității. O perspectivă deloc liniștitoare.

Ce era de făcut?

Seara m-am întors în vârful dealului, pitit printre bolovani. Hotărâsem că era un loc de așteptare la fel de bun ca oricare altul. În ciuda îndoielilor, voi rămâne unde fusesem lăsat, până la vremea contactului. Am mâncat pâine cu pește sărat și am băut cu zgârcenie din apă. Îmi adusesem și o manta în plus. M-am învelit cu

ea și am alungat orice gând de a aprinde focul. Cât de mic ar fi fost, tot l-ar fi zărit oricine trecea pe drumul colbuit de lângă deal.

Nu cred că există ceva mai crud de supărător decât nervozitatea neconținută. Am încercat să meditez, să-mi deschid simțurile Meșteșugului lui Galen, tot timpul tremurând de frig și refuzând să recunosc că mi-e teamă. Copilul din mine își imagina întruna creaturi fioroase urcând dealul în liniște, neoameni care m-ar bate și m-ar omorî ca să-mi ia mantaua și mâncarea din traistă. Îmi croisem cu cuțitul un ciomag când mă întorsesem pe deal. Îl țineam strâns cu ambele mâini, dar nu mi-ar fi fost de prea mare folos. Am ațipit de câteva ori, în ciuda fricii, dar l-am visat pe Galen triumfând în fața eșecului meu, în timp ce neoamenii mă încercuiau, și m-am trezit de fiecare dată tresărind și scrutând împrejurimile, ca să verific dacă nu mi se adevereau coșmarurile.

Am văzut soarele răsărind printre copaci și apoi am moțăit în reprize toată dimineața. După-amiaza m-a cuprins o pace stranie. M-am distrat cercetând cu mintea vietățile de pe deal. Șoarecii și păsările cântătoare nu erau decât scânteii de foame în mintea mea, iepurii puțin mai mult decât atât, dar un vulpoi în călduri își căuta disperat o pereche, iar, puțin mai departe, un cerb lovea cu coarnele hotărât, ca un fierar nicovala. Seara mi s-a părut nesfârșită. M-am mirat cu câtă greutate am recunoscut, la căderea nopții, că nu simțisem nimic, nici cea mai vagă atingere a Meșteșugului. Ori nu mă chemase Galen, ori nu-l auzisem eu. Am mâncat pâine și pește pe întuneric și mi-am zis că nu mai avea importanță. O vreme am încercat să-mi aprind scânteile furiei, dar disperarea mea era prea rece și umedă și neagră ca să ardă. Eram convins că Galen mă înșelase, dar nu puteam s-o dovedesc niciodată, nici măcar mie. Nu aveam să aflu niciodată dacă disprețul lui față de mine era justificat. În bezna deasă, m-am lipit cu spatele de stâncă, cu ciomagul pe genunchi, și m-am culcat.

Am visat urât și înfricoșător. Eram din nou copil și dormeam pe paie din grajd, iar Regal se apleca deasupra mea, râdea și ținea în mână un cuțit. Verity scutura din umeri și-mi zâmbea în semn de

scuză. Chade îmi întorcea spatele, dezamăgit. Molly îi zâmbea lui Jade și trecea pe lângă mine, mă uita. Burrich mă prindea de pieptul hainei și mă scutura, zicându-mi să mă port ca un bărbat, nu ca un animal. Dar eu zăceam pe paie și pe-o cămașă veche și rodeam un os. Era foarte bun și nu mă gândeam la altceva.

Mi-a fost foarte bine până când cineva trase de o ușă a grajdului și-o lăsă întredeschisă. O pală obraznică se furișă pe podea și mă îngheță. Am ridicat privirea cu un mârâit. Am simțit mirosul lui Burrich și un damf de bere. Burrich se apropie prin întuneric și trecu pe lângă mine, mormăind: „E-n regulă, Faur”. Am lăsat capul jos când el începu să urce scările.

Am auzit un țipăt și trupuri de om bufnind pe trepte. Se băteau. Am sărit în picioare, mi-am arătat colții și m-am pus pe lătrat. Bărbații au căzut peste mine. M-a pocnit un bocanc, am apucat cu dinții piciorul și l-am strâns. Am prins mai mult de bocanc și de pantaloni decât de carne, dar bărbatul a șuierat de furie și durere și m-a lovit iarăși.

Un cuțit m-a străpuns în coaste.

Am mușcat mai zdravăn, mârâind neîncetat. Se treziseră și alți câini și lătrau, iar caili tropăiau în staule. *Băiat, băiat*, am strigat după ajutor. L-am simțit în mine, dar n-a venit. Intrusul m-a pocnit, dar nu i-am dat drumul. Burrich zăcea în fân. L-am simțit mirosul sângelui. Nu se mișca. Am mârâit mai furios. Am auzit-o pe bătrâna Vulpiță aruncându-se pe ușa din capul scărilor. Cuțitul mă străpunse o dată și încă o dată. Am strigat ultima oară după băiatul meu, apoi n-am mai rezistat. O lovitură de picior m-a izbit de un staul. Mă înecam, aveam sânge în gură și în nas. Am auzit zgomot de picioare fugind. Durere pe întuneric. M-am târât lângă Burrich. Mi-am vârât nasul în palma lui. Nu s-a mișcat. Glasuri și lumină, lumină și glasuri...

M-am trezit pe un deal întunecos. Strângeam ciomagul cu atâta putere, că-mi amortiseră mâinile. Nici o clipă nu am crezut că visasem. Simțeam încă lama în coaste și gustul de sânge în gură. Amintirile îmi reveneau una peste alta, ca refrenul unui cântec

îndepărtat: pala de vânt, cuțitul, bocancul, gustul de sânge dușman în gura mea, gustul sângelui meu. M-am străduit să înțeleg ce văzuse Faur. Cineva îl pândise pe Burrich în capul scării. Cineva cu un cuțit. Burrich căzuse, iar Faur miroșise sânge...

M-am ridicat și mi-am strâns lucrurile. Prezența lui Faur era vagă și neputincioasă în mintea mea. Slabă, dar încă acolo. L-am cercetat, dar m-am oprit când am văzut cât de greu îi era să-mi răspundă. *Cuminte. Stai cuminte. Vin.* Îmi era frig și-mi tremurau genunchii, dar pe spate îmi curgea o transpirație lipicioasă. Nu o dată m-am întrebat ce trebuie să fac. Am coborât dealul până la drumul prăfuit. Era pentru negustori, o cărare pentru neguțătorii ambulanți. Dacă o urmă, sigur se intersecta undeva cu drumul de coastă. O voi urma, voi găsi drumul, voi ajunge acasă. Și, dacă Eda ține cu mine, voi ajunge la timp ca să-l salvez pe Faur. Și pe Burrich.

Am mers, nu am fugit. Mergând în același ritm aș fi ajuns mai repede decât gonind nebunește prin beznă. Noaptea era senină, drumul, drept. M-am gândit o dată că îmi anulam orice șansă de a dovedi că stăpânesc Meșteșugul. Toate strădaniile mele de până atunci, timpul, suferința, pe toate le iroseam. Dar îmi era imposibil să stau și să aștept încă o zi să mă contacteze Galen. Ca să-mi deschid mintea atingerii lui, ar fi trebuit să tai firul subțire care mă lega de Faur. Nu voiam. Balanța se înclina mult mai grea în favoarea lui Faur – și a lui Burrich –, nu a Meșteșugului

De ce Burrich? Cine să-l urască atât de mult, încât să-l atace prin surprindere? Și chiar în fața odăii lui. Meticulos, așa cum i-aș fi raportat lui Chade, am început să pun lucrurile cap la cap. Cineva care îl cunoștea destul de bine ca să știe unde stă; asta elimina posibilitatea unei jigniri întâmplătoare în vreun birt din Buckkeep. Cineva care adusesse un cuțit; asta însemna că nu era cineva care voia doar să-i tragă o bătaie. Cuțitul fusese ascuțit, mânuit cu dibăcie. M-am înfiorat la amintirea lui.

Acestea erau faptele. Prudent, am început să fac presupuneri pe marginea lor. Cineva care cunoștea obiceiurile lui Burrich îi

purta serios pică, destul de serios să-l vrea mort. Mi-am încetinit brusc pașii. De ce nu-l simțise Faur cât stătuse la pândă? De ce nu-l lătrase Vulpița prin ușă? Dacă se ferise atât de bine de câini pe propriul lor teritoriu înseamnă că știa cum să se furișeze.

Galen.

Nu. Eu voiam să fie Galen. Am refuzat să trag concluzii pripite. Fizic, Galen nu i-ar fi făcut față lui Burrich și o știa. Nici înarmat cu un cuțit, pe întunerice, nici dacă Burrich ar fi fost beat și luat pe nepregătite. Nu. Poate că Galen ar fi vrut să-l omoare, dar n-ar fi făcut-o. Nu cu mâna lui.

Ar pune pe altcineva? M-am tot gândit și am hotărât că nu știu răspunsul. Mai cumpănește. Galen era cel mai nou dușman al lui, dar nu singurul. Am întors faptele pe toate părțile, ca să pot trage o concluzie clară, dar pur și simplu nu aveam destule informații pe care s-o întemeiez.

În cele din urmă, am ajuns la un pârâu și am băut puțin. Am plecat iar la drum. Pădurea se îndesea, copacii de pe marginea drumului mai că acopereau luna. Nu m-am uitat înapoi. Am mers mai departe, până când cărarea mea s-a împletit cu drumul de coastă ca un pârâu care se scurge într-un fluviu. Drumul ducea spre miazăzi și se lărgea, sclipind ca argintul sub razele lunii.

Am mers și am cugetat toată noaptea. Când zorii începură să coloreze peisajul, m-am simțit foarte obosit, dar la fel de hotărât. Îngrijorarea mea era o povară pe care n-o puteam coborî de pe umeri. Am ținut cu dinții de firul subțire care mă lega de Faur, pentru că îmi spunea că mai trăiește, și m-am gândit la Burrich. Nu aveau de unde să știu cât de grav fusese rănit. Faur îi simțise mirosul sângelui, deci cuțitul îl înjunghiase cel puțin o dată. Și căzătura pe scări? Am încercat să las grijile la o parte. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Burrich ar putea fi rănit astfel, cu atât mai puțin că m-ar fi afectat atât de tare. Nu reușeam să-mi definesc senzația. Un suflet gol, mi-am zis. Gol. Și istovit.

Am mâncat puțin din mers și mi-am umplut plosca cu apă dintr-un pârâu. Pe la mijlocul dimineții s-a înnorat și m-a plouat puțin, dar

s-a înseninat dintr-odată la începutul după-amiezii. Mi-am continuat drumul. Mă așteptasem să întâlnesc oameni pe drum, dar n-am văzut pe nimeni. Mai târziu, drumul se abătea mai spre stânci. Dacă mă uitam dincolo de un golfuleț, puțin mai jos, zăream locul care fusese cândva Forge. Liniștea de mormânt mi-a dat fiori. Nu ieșea fum din hornuri, nu intrau vase în port. Știam că voi trece direct prin el. Nu mă încânta ideea, dar legătura caldă cu Faur mă încuraja.

Am ridicat capul, auzind târșăit de picioare pe piatră. Numai reflexele formate prin exercițiile lui Hod m-au salvat. Am făcut un pas în față și, cu ciomagul pregătit, m-am învârtit în cerc. L-am crăpat falca agresorului care venea în spatele meu. Ceilalți se retraseră. Erau patru la număr. Toți neoamenii, cu suflet de piatră. Cel pe care-l lovisem se rostogolea și urla pe pământ. Nimeni nu se uită la el în afară de mine. L-am mai tras una peste spate. Urlă mai tare și se zvârcoli turbat. M-am mirat și eu de acțiunile mele, în ciuda împrejurărilor. Știam că era înțelept să te asiguri că un dușman, odată doborât, nu se va mai ridica. Însă n-aș fi fost în stare să lovesc un câine turbat așa cum l-am lovit pe neomul acela. Să te lupți cu neoamenii era ca și cum te-ai fi luptat cu stafiile. Nu le simțeam prezența; nu percepeam durerea celui pe care-l burdușisem, furia sau teama lui. Parcă trânteam o ușă. Când l-am pocnit din nou, ca să mă asigur că n-o să mă atace pe la spate în timp ce sar într-un loc mai ferit, parcă am trântit o ușă. Violență fără victime.

Am rotit ciomagul, ținându-i pe ceilalți la distanță. Arătau zdrențuiți și flămânzi, dar tot m-ar fi ajuns din urmă dacă aș fi luat-o la fugă. Deja eram obosit, iar ei se purtau ca niște lupi flămânzi. M-ar fi urmărit până când aș fi căzut. Unul se apropie prea mult și i-am ars una peste încheietură. Scăpă un cuțit ruginit și-și duse mâna în dreptul inimii, țipând. Ceilalți doi nici nu se uitară la el. Am făcut câțiva pași înapoi.

— Ce vreți? i-am întrebat.

— Ce ai? rosti un glas răgușit și ezitant, fără nicio intonație, de parcă nu mai fusese folosit de multă vreme. Neomul se rotea încet în jurul meu, într-un cerc larg, care mă obliga să mă învârt. Morți vorbitori, mi-am zis, și n-am fost în stare să-mi scot gândul din cap.

— Nimic, am zis, printre găfâituri, amenințând cu ciomagul, ca să-l țin la distanță. Nu am nimic pentru voi. Mi-am pierdut toate lucrurile pe drum.

— Nimic, repetă celălalt. Atunci mi-am dat seama că fusese, cândva, femeie. Acum devenise o marionetă malefică, goală pe dinăuntru, cu ochii șterși lucind brusc de lăcomie. Manta. Vreau mantaua ta.

Păru mulțumită că-și rostise gândul și fu destul de neglijentă ca să mă lase să-i trag una în fluierul piciorului. Se uită la umflătură buimacă, pe urmă continuă să se apropie de mine șchiopătând.

— Manta, repetă și celălalt. Se săgetară din priviri, dându-și seama că se bat pentru același lucru. Mie. A mea.

— Nu. Te omor, zise femeia calm. Omor și pe tine, îmi aminti și veni mai aproape de mine.

Am vrut s-o lovesc cu ciomagul, dar sări în spate și apoi se năpusti la el. M-am răsucit la timp ca să-l pocnesc pe cel lovit mai devreme la încheietură. Pe urmă am sărit peste el și am luat-o la sănătoasa. Fugeam cam greu, strângând într-o mână ciomagul și cu cealaltă marginile mantalei. În cele din urmă, mantaua se desfăcu. I-am dat drumul, fără să mă opresc din alergat. Era ultima mea mișcare în avantaj, pentru că mă lăsau picioarele. Peste câteva clipe însă probabil că neoamenii începură să se certe pe ea, pentru că am auzit țipete furioase. M-am rugat să-i țină ocupați pe toți patru și am fugit mai departe. Drumul cotea, dar nu cât să nu mai fiu văzut deloc. Am alergat cât am putut, apoi am mers cu pași mărunți și iuți o bucată bună și numai după aceea am îndrăznit să mă uit înapoi. Drumul se întindea larg și gol în fața mea. M-am obligat să merg mai departe și, când am zărit o ascunzătoare, m-am abătut de la el.

Am dat peste niște tufe de muri dese și pline de țepi și mi-am croit drum cu greu printre ele. Tremurând de frică și extenuat, m-am ghemuit printre crengile dese și spinoase și mi-am încordat auzul să prind vreun zgomot de-al urmărilor mei. Am sorbit de câteva ori din apă și am încercat să mă liniștesc. Nu-mi permiteam să mai întârzii; trebuia să mă întorc la Buckkeep, dar nu îndrăzneam să ies din ascunzătoare.

Nici acum nu-mi vine să cred, dar am adormit acolo.

M-am trezit treptat. Foarte amețit, eram sigur că-mi reveneam după o rană gravă sau o boală îndelungată. Mi se lipeau ochii și aveam gura uscată. Am desfăcut cu greu pleoapele și m-am uitat buimac în jur. Luna se pitise după nori și nu mai dădea lumină.

Fusesem atât de vlăguit, încât mă proptisem de tufele spinoase și adormisem, în ciuda nenumăratelor înțepături. Am scăpat dintre ele cu mare dificultate, lăsând în urmă bucăți de haine, păr și piele. Am ieșit din ascunzătoare prudent, ca un animal hăituit, nu numai explorând cu mintea cât de departe am putut, dar și mirosind aerul și cercetând împrejurimile. Știam că nu voi descoperi neoameni, dar speram ca, dacă erau prin apropiere, animalele din pădure să-i vadă și să reacționeze. Însă era liniște peste tot.

Precaut, am revenit pe drum. Era pustiu. M-am uitat o dată la cer și apoi am încercat să văd pe unde-o fi Forge. M-am ținut la marginea drumului, cât mai aproape de crengile dese. Înaintam cât puteam de repede și fără zgomot. Nu prea reușeam. Renunțasem să mă gândesc la altceva decât la vigilență și la nevoia de a mă întoarce la Buckkeep. Pe Faur îl percepeam acum foarte, foarte vag. Cred că singura senzație rămasă vie în mine era teama, pentru că mă tot uitam peste umăr și scrutam pădurea de ambele părți.

Când am ajuns pe dealul de pe care se vedea orașul Forge, bezna se îndesise. O vreme am stat și l-am privit, căutând semne de viață, apoi m-au urnit și-am plecat din nou la drum. Se pornise și vântul și mai gonia câte-un nor de pe fața lunii. Era un avantaj înșelător, pentru că îmi dezvăluia și-mi ascundea peisajul

deopotrivă. Vedeam când umbre mișcând pe la colțurile caselor, când sclipiri neașteptate, ca lama de cuțit, pe bălțile de pe stradă. Dar nici picior de om. Niciun în port, niciun fuior de fum din hornuri. Localnici sănătoși abandonaseră orașul la scurtă vreme după năvala prădătorilor, iar neoamenii se vede că plecaseră și ei, odată ce nu se mai găsisse nimic de mâncat și de furat. Orașul nu fusese reconstruit după jaful acela nimicitor, iar marea și iarna prelungă distruseră ce lăsaseră năvălitorii în urmă. Numai portul arăta normal, în afară de calele pustii. Digurile se aplecau spre golf ca niște mâini care să protejeze docurile, dar nu mai exista nimic de protejat.

Am străbătut greu pustiul numit Forge. Mi s-a făcut părul măciucă pe lângă ușile atârând în tocurele crăpate, în clădiri pe jumătate arse. Am fost de-a dreptul ușurat când nu am mai simțit mirosul de mucegai din colibele goale și am ajuns pe chei. Drumul ducea direct la docuri și șerpuia pe lângă golfuleț. Un dig din piatră neprelucrată îl apăruse cândva de marea lacomă, dar, neîntreținut de mâna omului, se dărâma. Cădeau pietrele, iar buștenii aduși de mare, adevărați berbeci abandonați de marea, se îngrămădeau pe plajă. Odată, căruțe pline cu blocuri de fier alunecaseră pe drumul acesta, în așteptarea vaselor. M-am plimbat de-a lungul digului și mi-am dat seamă că, deși de sus, de pe deal, părea destul de solid, dacă nu era reparat, după cel mult două ierni urma să cadă pradă valurilor.

Stelele se străduiau să lumineze prin spărturile dintre nori. Luna șovăitoare când se ascundea, când se dezvăluia, arătându-mi crâmpie din port. Vuietul valurilor semăna cu respirația unui gigant. Era o noapte de coșmar, iar când m-am uitat la mare, stafia Corăbiei Roșii traversa cărarea mângâiată de lună pe apă, spre port. Lungă, strălucitoare și cu catarge rămase fără pânză, aluneca spre mal. Carena și prova luceau, roșii ca sângele proaspăt vărsat, de parcă ar fi străbătut tuneluri de sânge, nu apă sărată. În orașul mort din spatele meu, nu se auzi niciun strigăt de avertizare.

Am stat ca un prost pe dig, tremurând în fața corabiei-stafii, până când scârțâitul vâslelor și stropii argintii de pe marginea uneia îmi spuseră că era adevărată.

M-am trântit la pământ, apoi m-am rostogolit de pe drum printre grămezile de bolovani și bușteni. De frică, nici nu respiram. Mi se urcase sângele în cap, îmi pulsa și nu aveam aer în plămâni. Am fost nevoit să-mi iau capul în mâini și să închid ochii ca să-mi revin. Am auzit zgomotele înăbușite, dar clare, ale navei care acosta în port, chiar dacă pe furiș. Un bărbat tuși, o vâslă fu așezată la locul ei, un obiect căzu pe punte cu o bufnitură. Am așteptat un strigăt sau un ordin, crezând că fusesem zărit. Nimic. Am ridicat capul cu grijă, privind printre rădăcinile albite ale unui buștean. Nimic, doar plescăitul uniform al vâslelor care aduceau treptat corabia la mal.

În curând am auzit glasuri într-o limbă asemănătoare cu a noastră, dar atât de dură, încât de-abia înțelegeam cuvintele. Un bărbat sări peste bord cu o parâmbă și ateriză greoi pe mal. Legă corabia la nici două lungimi de navă de locul în care mă pitisem eu printre bolovani și lemne. Apărură sărind alți doi, cu cuțitele în mână, și se urcară pe dig. Alergară în direcții opuse, ca să-și ia în primire posturile de santinele. Unul stătea exact deasupra mea. M-am făcut mic și-am împletit. Mă agățam de firul slab care mă lega de Faur ca un copil de o jucărie care să-l apere de coșmaruri. Trebuia să ajung acasă, la el, deci nu aveam voie să mă las descoperit. Gândul mă ajută să stau nemișcat, ca o statuie.

Bărbații coborâra grabnic de pe corabie. Mi se părea că-i cunosc foarte bine. N-am înțeles de ce acostaseră aici până când n-am văzut că descarcă butoaie de apă goale. Le rostogoliră pe drumul de pe dig. Mi-am amintit că trecusem pe lângă o fântână. Învățăcelul lui Chade își însemnă să-i spună cât de bine cunoșteau Forge-ul, încât să tragă corabia aproape peste drum de ea. Nu veneau aici prima oară după apă. „Otrăvește fântâna înainte de a pleca”, mi-am zis. Dar nu aveam cu ce și nici curajul necesar, nu aveam decât ideea că trebuia să rămân ascuns.

Alți bărbați părăsiră corabia ca să-și întindă oasele. Am auzit un bărbat și o femeie certându-se. Bărbatul îi ceru voie să aprindă un foc și să prăjească niște carne. Ea nu-l lăsă, zicând că nu ajunseseră destul de departe și că focul ar fi prea ușor de zărit. Așadar, prădaseră nu demult și în apropiere, dacă aveau carne proaspătă. Femeia permise un lucru, n-am înțeles exact ce anume decât după ce am văzut că se descarcă două butoiașe pline. Un bărbat coborî pe mal cu un jambon întreg pe umăr și-l trânti pe-un butoiaș. Scoase cuțitul și începu să taie felii groase, în vreme ce un tovarăș de-al lui deschidea celălalt butoiaș. Nu aveau de gând să plece prea repede. Iar dacă aprindeau focul până la urmă, ascunzătoarea mea n-ar mai fi fost ascunzătoare. Trebuia s-o șterg de-acolo.

M-am târât pe burtă, pe nisip și pietre, printre gănganii marine și alge încâlcite. Jur că m-a rănit fiecare rădăcină și m-a încetinit fiecare dală de piatră mișcată din loc. Se schimbase fluxul. Valurile se izbeau nemiloase de stânci, iar vântul împrăștia stropii de apă. În curând eram ud learcă. Am încercat să mă mișc odată cu vuietul valurilor, ca să-mi acopere zgomotele. Stâncile erau pline de scoici, iar nisipul intra în tăieturile pe care mi le făceau pe mâini și pe genunchi. Ciomagul se îngreunase, dar nu voiam să arunc singura mea armă. N-am îndrăznit să mă ridic în picioare nici după ce nu i-am mai văzut și nu i-am mai auzit pe pirați, ci m-am târât mai departe, pe pietre și bușteni. Până la urmă, m-am aventurat pe dig și m-am târât pe el. Odată ferit de umbra unui depozit gata să cadă, m-am ridicat, m-am lipit de perete și am cercetat cu privirea împrejurimile.

Liniște. Am făcut doi pași în față pe drum, dar tot n-am văzut corabia și santinelele. Poate că nici ele nu mă vedeau pe mine. Am respirat ușurat. L-am căutat cu mintea pe Faur, așa cum pipăi punga când vrei să te asiguri că banii sunt la locul lor. L-am găsit, dar era slăbit și tăcut, cu mintea ca un iaz netulburat. Vin, i-am șoptit, de teamă să nu-l agit. Și am plecat.

Vântul pișca aspru. Hainele de pe mine, ude, atârnav grele și mi se frecau de piele. Eram lihnit de foame, înfrigurat și obosit. Pantofii, uzi și ei, erau vai și-amar. Dar nici prin cap nu-mi trecea să mă opresc. Am mers cu pași repezi și mărunți, aruncându-mi ochii la stânga și la dreapta, cu urechile ciulite. Drumul se întindea pustiu și negru în fața mea. Într-o clipă, din beznă se iviră mai mulți bărbați. Doi în față, unul în spatele meu. Nu-i auzisem venind din cauza valurilor, iar luna se tot ascundea și nu-i deslușeam clar în timp ce se apropiau de mine. M-am lipit cu spatele de zidul depozitului, am ridicat ciomagul și am așteptat.

I-am văzut venind, în liniște, la pândă. M-am mirat. De ce nu țipau, de ce nu venea după mine tot echipajul? Însă bărbații nu se uitară unul la altul și nici la mine. Nu vânav în turmă, ci fiecare spera să murim în luptă și eu, și ceilalți, ca să-i rămână prada. Erau neoameni, nu pirați.

Am simțit o gheară rece pe șira spinării. Cel mai mic zgomot de luptă i-ar fi atras pe pirați, eram sigur. Dacă nu mă terminau neoamenii, mă ucideau pirații. Dar când toate drumurile duc la moarte, ce rost are s-o iei la fugă? O să mă ocup de ei pe rând. Mai întâi, cei trei neoameni. Unul avea un cuțit, dar eu țineam în mâini un ciomag și știam să-l mânuiesc foarte bine. Erau piperniciți, zdrențăroși și la fel de flămânzi și de înfrigurați ca mine, probabil. Cred că una era femeia de noaptea trecută. Pentru că se apropiau de mine fără zgomot, am dedus că se fereau și se temeau și ei de pirați. N-avea rost să mă gândesc la disperarea care i-ar fi făcut să mă atace. Oare știau ce înseamnă disperarea ori alt sentiment? Poate că erau prea lipsiți de rațiune ca să-și dea seama de pericol.

Nimic din cunoștințele secrete învățate de la Chade, niciuna dintre strategiile iscusite și brutale ale lui Hod de a lupta cu doi sau mai mulți dușmani dintr-odată nu mă ajutară cu nimic. Când primii doi neoameni apărură în fața mea, am simțit căldura lui Faur în minte. „Faur!” am șoptit, implorându-l disperat să rămână alături de mine. Parcă am văzut un vârf de codiță cum se chinuie să se

miște. Firul subțire dintre noi se rupse și imaginea dispăru. Eram singur.

Am simțit furia în mine ca un val de nebunie. Am pășit înainte, l-am lovit pe un bărbat în față cu ciomagul, l-am tras repede înapoi și l-am rotit, plesnind-o pe femeie sub bărbie. Lemnul îi rase jumătate de față, atât de puternic o lovisem. L-am mai tras câteva în vreme ce se prăbușea. Parcă loveam un rechin prins în plasă cu bâta de pescar. Al treilea se năpusti greoi asupra mea, poate cu gândul că, prea aproape fiind, nu-l mai pot atinge cu ciomagul. Nu mi-a păsat. Am aruncat arma și l-am prins cu brațele. Era numai piele și os și puțea. L-am trântit pe spate. Respirația îi duhnea a hoit. Cât de neom era, l-am atacat cu degetele și cu dinții. Din cauza lor nu-l mai prindeam pe Faur în viață. Nu mă interesa ce-i fac, câtă vreme îl durea. Atacă și el. L-am târât cu fața pe pietrele de pe drum și i-am înfipt degetul mare în ochi. Mă prinse cu dinții de încheietura mâinii și-mi însângera obrazul cu ghearele. Când, în cele din urmă, cedă strânsorii mele, l-am târât și l-am azvârlit jos, pe stânci.

Cu pumnii încleștați, găfâiam. Am aruncat o privire cruntă în direcția piraților, provocându-i să mă atace, dar n-am auzit decât valurile și vântul și gălgâitul femeii care murea. Fie nu ne auziseră, fie erau prea ocupați cu prada ca să-i mai intereseze sunetele nopții. Am așteptat în vânt să vină cineva și să mă omoare. Tăcere. În locul furiei de nebun, mă copleși o senzație de pustietate. Atâta moarte într-o singură noapte, și numai eu îi găseam rostul.

Am lăsat cadavrele schilodite pe digul gata să se dărâme, ca să le ia valurile ori să le mănânce pescărușii.

M-am depărtat de el. Nu simțisem nimic când îi omorâsem pe neoameni. Nu teamă, nu mânie, nu durere, nici măcar disperare. Fuseseră niște obiecte. Pe drumul lung înapoi către Buckkeep, n-am mai simțit nimic nici dinăuntrul meu. Poate că neoamenii suferă de o boală contagioasă și o luasem și eu. Nu-mi păsa.

Nu-mi amintesc decât vag restul călătoriei. Am mers pe jos tot drumul, în frig, flămând și istovit. N-am mai întâlnit neoameni, iar

puținii călători zăriți pe aceeași bucată de drum nu aveau nici ei chef să discute cu străinii. Nu mă gândeam decât că trebuie să ajung la Buckkeep. Și la Burrich. Am ajuns la două zile după începerea Festivalului Primăverii. Paznicii porții încercară să mă oprească. I-am țintuit cu privirea.

— E Fitz, zise un ostaș cu respirația tăiată. Am auzit c-ai murit.

— Ține-ți gura, se răsti celălalt. Era Gage, veche cunoștință de-a mea. Burrich a fost rănit, îmi zise el repede. Îl găsești la bolniță.

I-am mulțumit înclinând din cap și am trecut pe lângă ei.

De când stăteam la Buckkeep, nu fusesem niciodată la bolniță. Că mă lovise vreo boală de copil ori că mă rănisem, mă îngrijise numai Burrich. Totuși, știam unde era. Am trecut printre grupurile de cheflii fără să-i văd. M-am simțit din nou copil de șase ani, parcă atunci aș fi venit la Buckkeep prima oară. Mă agățasem de cureaua lui Burrich. Tot drumul acela lung de la Moonseye, când avea piciorul sfâșiat și bandajat, și niciodată nu mă așezase pe alt cal și nu mă dăduse în grija altuia.

Mi-am croit drum cu coatele spre turnul din interior, printre locuitorii care sunau din clopoței, se împodobeau cu flori și mâncau prăjituri. În spatele cazărmilor se afla o clădire separată din piatră văruiată. N-am găsit pe nimeni acolo și am trecut nestingherit prin anticameră până în odaia din spate.

Pe jos erau împrăștiate ierburi proaspete, iar prin fereastra largă pătrundeau aerul și lumina primăverii. Cu toate astea, n-am scăpat de senzația de celulă și boală. Nu era un loc potrivit pentru Burrich. Toate paturile erau goale, în afară de unul. Niciun ostaș nu stătea în pat la Festivalul Primăverii decât dacă nu avea de ales. Burrich zăcea cu ochii închiși pe un pat îngust, scaldat de razele soarelui. Nu-l mai văzusem atât de liniștit. Dăduse paturile la o parte. Pieptul nu i se vedea de bandaje. M-am dus repede la el și m-am așezat pe podea, lângă pat. Nu se mișca, dar îl simțeam, iar bandajele se mișcau în ritmul respirației lui lente. L-am luat de mână.

— Fitz, rosti el, fără să deschidă ochii. Mă strânse de degete.

— Da.

— Te-ai întors. Trăiești.

— Da. Am venit direct aici, cât de repede am putut. Of, Burrich m-am temut c-ai murit.

— Eu am crezut c-ai murit. Ceilalți s-au întors cu multe zile în urmă. Respiră hârâind. Bineînțeles, bastardul ăla le-a lăsat cai.

— Nu, i-am reamintit eu, tot ținându-l de mână. Eu sunt bastardul, ai uitat?

— Iartă-mă. Deschise ochii. Stângul era roșu tot. Încercă să-mi zâmbească. Am văzut că partea stângă a feței nu i se dezumflase încă. Ce mai pereche facem noi doi! Ar trebui să-ți bandajezi obrazul ăla. Se infectează. Seamănă cu o zgârietură de animal.

— De neom, i-am spus, dar n-am fost în stare să-i explic mai multe. M-a trimis la nord de Forge, Burrich, am adăugat, moale.

Fața îi tresări de mânie.

— N-a vrut să-mi spună nimic. N-a zis nimănui nimic. Am trimis un om la Verity, să-l rog pe prințul meu să-l oblige să spună ce ți-a făcut. N-am primit niciun răspuns. Ar trebui să-l omor.

— Lasă-l în pace, am zis și n-am mințit. M-am întors și sunt în viață. N-am trecut testul, dar nici nu m-a omorât. Cum ai zis și tu, mai sunt și alte lucruri pe lumea asta.

Burrich se foi în pat. Mi-am dat seama că nu-i era totuna.

— O să fie foarte dezamăgit că n-ai murit. Respiră, tremurând din tot corpul. Am fost atacat. Cineva cu un cuțit. Nu știi cine.

— Cât e de grav?

— Nu-i prea bine, la vârsta mea. Un armăsar tânăr ca tine s-ar vindeca și-ar fi în picioare cât ai zice pește. N-a reușit să mă înjunghie decât o dată, dar am căzut și m-am lovit la cap. Am fost leșinat vreo două zile. Și, Fitz, câinele tău. O prostie, un lucru fără rost. Ți-a omorât câinele.

— Știi.

— A murit repede, zise el, ca să mă aline.

M-am crispat auzind minciuna.

— A murit cum se cuvine, l-am corectat. Iar dacă n-ar fi murit, n-ai fi fost înjunghiat doar o singură dată.

Burrich rămase nemișcat.

— Ai fost acolo, nu-i așa? Întrebă într-un sfârșit.

Nu era o întrebare. Știam clar ce voia să spună.

— Da, m-am auzit spunând calm.

— Ai fost acolo, cu câinele, în noaptea aia, în loc să încerci să dobândești Meșteșugul? Ridică glasul, fiind înfuriat.

— Burrich, n-a fost așa...

Își trase mâna dintr-a mea și se depărtă de mine.

— Pleacă.

— Burrich, n-a fost Faur de vină. Pur și simplu nu stăpânesc Meșteșugul. Așa că lasă-mă să am ceea ce am, să fiu ceea ce sunt. Nu folosesc Harul ca să fac rău. Și fără el, tot îmi plac animalele. De la tine am învățat. Dacă-l folosesc, pot să...

— Să nu te mai apropii de grajdurile mele. Și nici de mine. Se răsucii cu spatele la mine și, spre uimirea mea, o lacrimă îi brazdă obrazul negricios. Tu ai dat greș? Nu, Fitz. Eu am dat greș. Nu m-a lăsat inima să te bat până-ți piere Harul la primele semne. „Să-l crești cum se cuvine”, mi-a spus Chivalry. Asta i-a fost ultima poruncă pentru mine. Și nu i-am respectat-o. Și tu... Dacă nu te-ai fi jucat cu Harul, Fitz, ai fi fost în stare să înveți Meșteșugul. Galen ar fi putut să te învețe. Făcu o pauză. Bastard sau nu, ai fi fost un fiu potrivit pentru Chivalry. Numai că ai dat la toate cu piciorul. Pentru ce? Pentru un câine. Știu ce înseamnă un câine pentru un om, dar nu-ți nenorocești viața pentru...

— N-a fost doar un câine, i-am retezat vorba, cam aspru. A fost Faur. Prietenul meu. Și n-a fost numai el la mijloc. Am renunțat să aștept să mă cheme Galen și am venit înapoi pentru tine. Am crezut că ai nevoie de mine. Faur a murit acum mai multe zile. Știu asta. Dar m-am întors pentru tine, crezând că ai nevoie de mine.

Burrich nu scoase un cuvânt lungă vreme. Am crezut că nu mai voia să-mi vorbească deloc.

— Nu era nevoie, rosti într-un sfârșit. Am eu grijă de mine. Știi bine. Întotdeauna am avut, adăugă cu glas dur.

— Și de mine, am recunoscut. Întotdeauna ai avut grijă de mine.

— Și la ce ne-a folosit amândurora, ce să zic... Uite ce te-am lăsat să ajungi. Acum ești numai un... Pleacă. Lasă-mă.

Îmi întoarse iarăși spatele și am simțit cum mă scoate din sufletul lui.

M-am ridicat încet în picioare.

— O să-ți aduc o tinctură din frunze de helena pentru ochi. Ți-o aduc după-masă.

— Nu-mi aduce nimic. Nu-mi face servicii. Du-te pe drumul tău și fii ce vrei să fii. Am terminat-o cu tine.

Vorbea cu fața la perete. În glasul lui n-am simțit milă pentru niciunul dintre noi.

Leșind, m-am uitat înapoi peste umăr. Burrich nu se mișcase, dar chiar și cu spatele arăta mai bătrân și mai scund.

Aceasta a fost întoarcerea mea la Buckkeep. Eram cu totul alt om decât ființa naivă care plecase. S-a făcut puțin tămbălău pentru că nu murisem, cum crezuseră toți. Eu n-am dat nimănui ocazia să-l facă. De la patul lui Burrich m-am dus direct în camera mea. M-am spălat și mi-am schimbat hainele. Am dormit, dar agitat. Cât a ținut festivalul, am mâncat numai noaptea, singur, în bucătărie. I-am scris un bilet regelui Shrewd, informându-l că pirații iau apă regulat din fântâna din Forge. Nu mi-a răspuns și m-am bucurat. Nu am căutat să iau legătura cu nimeni.

Cu multă pompă și ceremonie, Galen și-a prezentat regelui grupul de inițiați încheșat. Dintre cei plecați, unul nu s-a mai întors. Acum mi-e rușine că nu mai știu cum îl chema și nici ce s-a ales de el. Am uitat. Ca și Galen, probabil că mi l-am scos din minte, considerându-l neimportant.

Galen mi-a vorbit o singură dată în vara aceea, și atunci indirect. Am trecut unul pe lângă altul în curte, la scurtă vreme după Festivalul Primăverii. Se plimba și discuta cu Regal. Ajuns în

dreptul meu, s-a oprit, m-a privit peste capul lui Regal și mi-a aruncat cuvintele, batjocoritor: „Ai mai multe vieți decât o pisică.”

M-am oprit și m-am uitat lung după ei, până când amândoi au fost obligați să se întoarcă. L-am făcut pe Galen să mă privească în ochi; apoi am zâmbit și am dat aprobator din cap. Nu i-am cerut socoteală niciodată că încercase să mă omoare. După aceea, parcă nici nu mă mai vedea. Ieșea din cameră dacă intram eu în ea, sau privirea îi aluneca pe lângă mine.

Mi se părea că pierdusem totul odată cu Faur. Sau poate că, în amărăciunea mea, am încercat să distrug puținul care îmi rămăsese. Am mers bosumflat prin turn săptămâni la rând, jignind cu inteligență orice om care era suficient de prost să mi se adreseze. Bufonul mă evita. Chade nu m-a chemat la el. Am văzut-o pe Patience de două ori. Prima și a doua oară când i-am răspuns la chemare, m-am străduit cât am putut să fiu politicos. A treia oară, plictisit s-o tot aud pălăvrăgind despre lăstarii de trandafir, pur și simplu m-am ridicat și am plecat. Nu m-a mai chemat a patra oară.

Dar a venit o vreme când am simțit nevoia să comunic cu cineva. Faur lăsase un mare gol în viața mea, și nu mă așteptam ca exilul de la grajduri să mă doară atât de tare. Întâlnirile întâmplătoare cu Burrich erau foarte stânjenitoare, până când am învățat amândoi, chinându-ne, să ne prefacem că nu ne vedem.

Doream cu disperare să merg la Molly, să-i povestesc toate nenorocirile abătute asupra mea de la sosirea la Buckkeep. Mi-am imaginat fiecare amănunt al șederii noastre pe plajă. Eu îi povesteam totul, iar la sfârșit ea nu mă judeca și nu-mi dădea sfaturi, ci mă lua de mână și stătea lângă mine în tăcere. În sfârșit m-aș fi spovedit și n-ar mai fi trebuit să-i ascund nimic. Și ea nu mi-ar fi întors spatele. Mai multe nu îndrăzneam să-mi imaginez. Tânjeam după ea și mă temeam așa cum poate să se teamă numai un băiat a cărui dragoste e mai mare cu doi ani decât el. Dacă i-aș fi înșirat necazurile mele, oare m-ar fi considerat un copil nefericit și i s-ar fi făcut milă de mine? M-ar fi urât că i le-am ascuns până

atunci? De zeci de ori am plecat spre oraș și tot de atâtea ori m-am răzgândit.

Însă după vreo două luni, când, în sfârșit, mi-am luat inima în dinți și am ajuns în oraș, pașii mei trădători m-au dus tocmai la prăvălia ei de lumânări. Din întâmplare, aveam un coș cu o sticlă de vin și patru-cinci trandafiri galbeni, pe care îi culesesem cu mari eforturi din Grădina Femeilor, unde miroseau mai tare chiar decât straturile de cimbru. Mi-am zis că nu aveam niciun plan. Nu trebuia să-i spun totul despre mine. Nici măcar nu trebuia s-o văd. O să mă hotărâsc pe drum. Dar până la urmă n-a mai trebuit să hotărâsc nimic, pentru că faptele petrecute n-au avut nicio legătură cu mine.

Am ajuns exact la timp ca s-o văd pe Molly plecând la brațul lui Jade. Își țineau capetele apropiate, iar ea se apleca pe brațul lui și amândoi vorbeau în șoaptă. În fața ușii, Jade se opri s-o privească în ochi. Ea ridică privirea spre el. Când bărbatul duse mâna șovăitoare și o mângâie pe obraz, Molly deveni pe neașteptate femeie, una pe care nu o cunoșteam. Cei doi ani care ne despărțeau făceau cât o prăpastie peste care nu speram să trec niciodată. M-am ascuns după colț înainte să mă vadă și m-am întors cu spatele, cu ochii în pământ. Trecură pe lângă mine ca pe lângă un pom sau o piatră. Ea își lăsă capul pe umărul lui și porni încet la plimbare. Se scurse o veșnicie până dispărură din vedere.

În seara aceea am băut cât nu mai băusem vreodată. M-am trezit a doua zi, în niște tufișuri, pe la jumătatea drumului spre turn.

18 CRIME

Chade Fallstar, sfătuitoarul personal al regelui Shrewd, a studiat pe îndelete fenomenul transformării în neoameni chiar în perioada dinaintea începerii războaielor cu Pirații Corăbiilor Roșii. Din tăblițele lui am aflat următoarele: „Netta, fiica pescarului Gill și a țărăncii Ryda, a fost luată din satul ei, Goodwater, în a șaptesprezecea zi de după Festivalul Primăverii. Pirații au făcut-o neom și au adus-o înapoi în satul ei peste trei zile. Tatăl ei fusese omorât în același raid iar mama ei, având alți cinci copii mai mici, nu s-a putut descurca cu Netta. Fata împlinise paisprezece veri. A ajuns la mine la șase luni de la transformare.

Când am văzut-o prima oară, era murdară, cu hainele rupte și foarte slăbită de foame și de frig. La porunca mea fost spălată, îmbrăcată și adăpostită în odăi aproape de mine. Am început să lucrez cu ea de parcă ar fi fost un animal sălbatic. În fiecare zi îi duceam mâncare chiar eu și stăteam cu ea cât mânca. M-am îngrijit să fie cald în cameră, să aibă așternuturi curate și să primească tot confortul necesar, apă de spălat, perie și pieptăn, tot ce-și putea dori o femeie. În plus, i-am adus felurite unelte pentru lucru de mână; descoperisem că, înainte de transformare, îi plăcuse să croșeteze și făcuse câteva piese foarte reușite. Prin toate acestea, planul meu era să văd dacă, prin mijloace blânde, un neom ar putea măcar semăna cu persoana care a fost odată.

Și un animal sălbatic s-ar fi domesticit în asemenea împrejurări. Dar Netta rămânea nepăsătoare la toate. Nu-și pierduse doar obiceiurile de femeie, dar și simțurile animale. Mânca până nu mai încăpea în ea, cu mâinile, și pe urmă arunca resturile pe jos și le călca în picioare. Nu se spăla, nu-i păsa de ea. Până și animalele murdăresc numai un colț din vizuină, dar ea, ca un șoarece, își lăsa excrementele peste tot, chiar și pe pat.

Era în stare să vorbească, destul de clar, dacă voia sau avea nevoie neapărat de ceva. Când vorbea din proprie inițiativă, o

făcea ca să mă acuze că fur de la ea sau ca să mă amenințe dacă nu-i aduceam îndată obiectul pe care hotărâse că-l vrea. Față de mine era de obicei bănuitoare și plină de ură. Mă ignora când încercam să stau de vorbă cu ea, dar, dacă o șantajam cu mâncarea, îmi răspundea. Își amintea perfect de familia ei, dar n-o interesa ce se întâmplase cu ea. Răspundea la întrebările mele despre familie ca și cum ar fi fost vorba de vreme. Despre perioada cât a fost transformată mi-a spus numai că fuseseră ținuti în cala unei corăbii, că nu primiseră deloc mâncare și li se dăduse doar puțină apă. Hrana nu fusese neobișnuită și nici nu-și amintea să fi fost atinsă în vreun fel. Așa că nu mi-a dat niciun mănunt despre cum are loc transformarea. Am fost tare dezamăgit. Sperasem ca, aflând cum devine cineva neom, să descopăr cum să-l fac om la loc.

M-am străduit s-o învăț cu vorba bună să se poarte ca un om. Zadarnic. Înțelegea ce-i spuneam, dar nu mă asculta. Când a primit două franzele și am prevenit-o că trebuia să țină una pentru a doua zi, altfel va muri de foame, tot a aruncat una pe jos și a călcat-o în picioare, iar a doua zi a mâncat resturile de pe jos, chiar dacă erau pline de murdărie. Nu s-a arătat interesată de lucrul de mână sau de altă ocupație, nici de jucăriile frumoase pentru copii. Dacă nu mânca sau nu dormea, pur și simplu ședea sau se întindea, cu mintea la fel de leneșă ca trupul. Dacă primea dulciuri sau plăcinte, mânca până vomita și pe urmă iar mânca.

Am tratat-o cu felurite elixire și ceaiuri de plante. Am ținut-o la aburi, i-am purificat corpul. Dușurile reci sau fierbinți nu aveau alt efect decât că o iritau. Am pus-o să doarmă o zi și o noapte; nicio schimbare. I-am dat atâta scoarță de spiriduș, încât n-a dormit două nopți, dar s-a enervat și mai tare. O vreme am fost foarte blând cu ea, dar, ca atunci când am tratat-o cu asprime, n-a interesat-o cum mă port și nici ea nu s-a purtat altfel cu mine. Când îi era foame, se fandosea și zâmbea frumos dacă-i porunceam, dar, imediat ce primea mâncarea, nu-i mai păsa de poruncile sau cererile mele.

Nu suporta să-i ocupe teritoriul sau să-i iei lucrurile. De mai multe ori a încercat să mă atace doar pentru că m-am apropiat prea mult de mâncarea ei, iar o dată pentru că voia să-i dau inelul de pe degetul meu. Omora întruna șoarecii atrași de mizerie; îi prindea cu o destoinicie uimitoare și-i izbea de perete. Un pisoi care s-a aventurat în odaia ei a avut aceeași soartă.

Habar n-avea cât timp trecuse de când devenise neom. Putea să povestească despre traiul ei de dinainte dacă îi ceream amănunte când era flămândă, dar toate zilele de la transformare înapoi erau pentru ea „ieri”.

Nu am reușit să aflu de la ea dacă i se dăduse ori i se luase ceva. Nu știu dacă a înghițit, a mirosit, a văzut sau a auzit ceva. Nu știu nici dacă a fost lucrătură de om ori de diavol al mării, diavoli pe care Cei din Tărâmurile Îndepărtate susțineau că-i stăpânesc. Din acel experiment lung și istovitor nu am învățat nimic.

Într-o seară i-am dat Nettei de trei ori cantitatea de licoare de dormit. Am pus să fie spălată și pieptănată și am trimis-o înapoi în satul ei, să fie îngropată cum cere tradiția. Măcar o familie să scape de urgia transformării. Multe altele s-or fi întrebând, luni și ani la rând, ce s-o fi ales de cei cândva dragi. Mai bine să nu afle.”

La vremea aceea, se știa că fuseseră transformate peste o mie de suflete.

Burrich se ținuse de cuvânt. Nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Nu mai eram bine-venit la grajduri și la adăpostul câinilor, iar Cob se bucura cu multă răutate. Deși pleca deseori cu Regal, când era prin preajmă nu mă lăsa să intru în grajd. „Dă-mi voie să-ți aduc calul, stăpâne”, mă lua el în zeflema. „Stăpânul grajdurilor preferă ca de animale să se ocupe numai grăjdarii.” Așa că trebuia să aștept, ca un nobil nepriceput, ca Cenușia să fie înșeuată și adusă afară. Cob îi curăța staulul și o țesăla cu mâna lui. Am simțit un junghi când am văzut cu câtă bucurie îl acceptase iapa înapoi. Nu-i decât un animal, mi-am zis, nu-i vinovată cu nimic. Dar m-am simțit mai mult decât părăsit de ea.

Dintr-odată, m-am pomenit cu prea mult timp liber. Diminețile le petrecusem întotdeauna lucrând pentru Burrich. Acum erau numai ale mele. Hod instruia tineri pentru apărare. Puteam să mă duc și eu, dar făceau lecții pe care eu le învățasem demult. Fedwren era plecat pe timpul verii, ca în fiecare an. Nu știam cum să-i cer iertare lui Lady Patience, iar la Molly nici nu mă gândeam. Până și escapadele mele prin cârciumi le făceam de unul singur. Kerry intrase ucenic la un păpușar, iar Dirk ajunsese marinar. Tăiam frunze la câini.

A fost o vară a nenorocirilor, nu doar pentru mine. Deși mă înecam în amărăciune și-mi rămâneau mici toate hainele, deși mă răstearm și-mi arătam colții oricui n-avea de lucru și încerca să-mi vorbească, deși mă îmbătăm până nu mai știam de mine de mai multe ori pe săptămână, tot știam că cele Șase Ducate erau devastate. Pirații Corăbiilor Roșii, mai îndrăzneți ca oricând, ne atacau țărmurile. În vara aceea, pe lângă amenințări, au început să ceară și răscumpărare. Grâne, vite, dreptul de a lua ce vor din porturi, de a-și acosta bărcile pe plajele noastre și de a trăi de pe urma pământurilor și a locuitorilor noștri, de a-și lua sclavi dintre ei... fiecare cerere mai inacceptabilă decât cealaltă. Singurul lucru și mai inacceptabil era transformarea ostaticilor în neoameni ori de câte ori regele refuza să se supună.

Oamenii părăseau porturile și orașele de la marginea apelor. Nu erau de condamnat, dar țărmul rămânea și mai vulnerabil. Se angajau tot mai mulți ostași, deci creșteau și sumele care trebuiau strânse pentru soldele lor, iar lumea mormăia nemulțumită împotriva poverii taxelor și a atacurilor piraterești. Și mai ciudați erau Străinii, care veneau pe țărmurile noastre cu navele lor de familie, cu vasele celelalte după ele, implorându-ne să-i primim și povestind lucruri înfricoșătoare de pe Insulele Exterioare, unde pirații domneau acum nestingheriți. Au fost o binecuvântare, poate. Se angajau ca ostași pe bani puțini, deși oamenii nu se prea încredeau în ei. Dar cel puțin poveștile lor despre Insulele

Exterioare erau destul de înspăimântătoare ca să nu se gândească nimeni să cedeze cererilor piraților.

Cam la o lună de la întoarcerea mea, Chade și-a deschis din nou ușa pentru mine. Eram supărat că mă ignorase și am urcat treptele până la el mai încet ca niciodată. Când am ajuns acolo, ridică ochii de la semințele pe care le măcina și se uită la mine cu niște ochi foarte oboșiți.

— Mă bucur că te văd, îmi spuse, dar n-am simțit nicio bucurie în vocea lui.

— De-asta te-ai grăbit așa să mă întâmpini când m-am întors, am replicat, mâhnit.

Se opri din măcinat.

— Îmi pare rău. Am crezut că vrei să petreci un timp numai cu tine, să-ți revii. Se întoarse iar la semințe. Nici pentru mine n-a fost o iarnă sau o primăvară prea ușoară. Nu vrei să trecem cu buretele peste toate și să mergem înainte?

Era o propunere prietenoasă, chibzuită. Știam că așa era înțelept.

— Am de ales? l-am întrebat, sarcastic.

Chade termină de măcinat semințele. Le aruncă într-o sită fină și le așează pe o cană, să se scurgă.

— Nu, răspunse în cele din urmă, de parcă până atunci ar fi stat să se socotească. Nu, n-ai, și nici eu. De multe ori nu avem de ales. Mă măsură din priviri, apoi amestecă în semințe. Din clipa asta, toată vara ai să bei numai apă sau ceai. Duhnești a vin. Pentru cineva așa de tânăr, ai mușchii prea lăsați. Nu ți-au făcut deloc bine lecțiile de iarnă cu Galen. Apucă-te de exerciții. Începând de azi, o să urci în turnul lui Verity de patru ori pe zi. O să-i duci mâncare și ceaiuri pe care o să-ți arăt eu cum să le prepari. N-o să fii niciodată posac în fața lui, ci numai vesel și amabil. Poate că, dacă-l slujești pe el o vreme, vei vedea că am avut motive să nu mă concentrez numai asupra ta. Asta vei face în fiecare zi cât stai la Buckkeep. În plus, vei îndeplini alte însărcinări primite de la mine.

Chade mă rușinase în puține cuvinte. Modul în care îmi priveam viața se schimbă de la înaltă tragedie la autocompătimire copilărească în câteva minute.

— Am cam tras mâța de coadă, am recunoscut.

— Ai fost un tâmpit, mă aprobă Chade. Ai la dispoziție o lună ca să-ți pui ordine prin viață. Te-ai purtat ca... un țânc răsfățat. Nu mă mir că Burrich e dezgustat de tine.

De mult nu mă mai surprindea nimic din ce afla Chade. Însă acum eram convins că nu cunoștea motivul adevărat și nu aveam chef să i-l spun.

— Ai aflat cine a încercat să-l omoare?

— Încă... nu am încercat, de fapt.

Acum Chade păru dezgustat, apoi nedumerit.

— Băiete, nu ești deloc în apele tale. Acum șase luni ai fi dărâmat lumea ca să afli un astfel de secret. Acum șase luni, dacă ai fi primit una de vacanță, ai fi fost ocupat zilnic până peste cap. Ce te tulbură?

Am lăsat ochii în jos, copleșit de adevărul din vorbele lui. Voiam să-i spun toate necazurile mele; voiam să nu spun o vorbă despre ele nimănui.

— O să-ți spun tot ce știu despre atacul împotriva lui Burrich.

Și i-am spus.

— Iar cel care a văzut toate astea, mă întrebă el când am terminat, îl cunoștea pe agresor?

— Nu l-a văzut prea bine, am răspuns, dând-o cotită. N-avea rost să-i spun că știam exact ce miros avea, dar chipul său nu era decât o imagine vagă în mintea mea.

Chade tăcu o clipă.

— Păi, stai cu urechile ciulite cât poți. Aș vrea să știu cine e atât de curajos, încât să fi vrut să-l omoare pe grăjdarul regelui chiar în grajdurile lui.

— Atunci nu crezi c-a fost din cauza unei neînțelegeri dintre Burrich și altcineva? am întrebat, prudent.

— Se poate și asta. Dar să nu tragem concluzii pripite. Mie îmi miroase a mișcare făcută pentru alte avantaje viitoare. Cineva pune la cale ceva, dar a ratat prima lovitură. În avantajul nostru, sper.

— Poți să-mi spui de ce?

— Aș putea, dar nu o s-o fac. Vreau să ai mintea liberă ca să judeci singur, nu influențat de mine. Acum hai să-ți arăt ceaiurile.

Am fost foarte jignit pentru că nu m-a întrebat nimic despre vremea petrecută cu Galen sau despre test. Parcă se așteptase să dau greș. Dar când mi-a arătat din ce să prepar ceaiurile pentru Verity, am fost uluit de stimulentele puternice pe care le folosea.

Pe Verity îl văzusem prea puțin în ultima vreme, iar pe Regal prea des. În ultima lună, cel din urmă venise și plecase întruna. Întotdeauna tocmai se întorcea sau tocmai venea de undeva, iar fiecare alai era mai pompos și mai împopoțonat decât cel de dinainte. Aveam impresia că se folosea de scuza peștitului pentru fratele lui numai ca să se împodobească mai ceva ca un păun. Lumea zicea că așa trebuie să se îmbrace, ca să-i impresioneze pe partenerii de negocieri. Eu însă vedeam în asta doar risipă de bani care ar fi putut fi folosiți pentru apărare. Când pleca Regal, respiram ușurat, pentru că ura lui împotriva mea crescuse și găsea cele mai curioase căi să și-o manifeste.

În scurtele clipe în care îi văzusem pe Verity și pe rege, amândoi arătaseră hărțuiți și storși de vlagă. Îndeosebi Verity părea întotdeauna șocat de ceva. Impasibil și distrat, mă observase o singură dată, îmi zâmbise obosit și-mi spusese că am crescut. La atât se rezumase conversația noastră. Totuși am observat că mânca puțin, cât un invalid, fără poftă, evitând carnea și pâinea de parcă era prea mare efortul să le mestece și să le înghită, așa că le înlocuia cu fiertură de ovăz și supt.

— Folosește Meșteșugul prea mult. Atât mi-a spus Shrewd. Dar de ce îl sleiește așa, de ce îi roade carnea de pe oase, asta nu mi-a putut explica. Așa că îi dă tonice și elixire și încearcă să-l facă să se odihnească, numai că nu reușește. Nu îndrăznește, zice el. Îmi

spune că numai eforturile lui sunt destule pentru a-i induce în eroare pe pirați, pentru a le îndrepta navele spre stânci, pentru a le descuraja căpitanii. Așa că se ridică din pat, se așază pe un scaun lângă geam și stă acolo toată ziua.

— Și grupul de inițiați ai lui Galen? Nu-i sunt de niciun folos? am întrebat puțin gelos, sperând să aud că nu sunt buni de nimic.

Chade oftă.

— Cred că îi întrebuițează cum aş întrebuița eu porumbeii mesageri. I-a trimis în turnuri. Prin ei transmite avertizări ostașilor lui și primește pozițiile navelor. Dar misiunea apărării coastei nu o încredințează nimănu. Cică nu sunt destul de experimentați, mi-a spus; s-ar putea trăda celor în mintea cărora pătrund. N-am prea înțeles. Dar știu că nu mai poate continua așa multă vreme. De-abia aștept să se termine vara, ca viscolul să-i gonească pe pirați acasă. Aș vrea să-l mai ajute cineva cu treaba asta. Mă tem c-o să-l doboare.

Am luat vorbele lui Chade drept o mustrare pentru eșecul meu și am tăcut, bosumflat. M-am fâțâit prin odăile lui. Mi-au părut și familiare, și străine, după atâtea luni de absență din ele. Ca de obicei, instrumentele pentru lucrul cu ierburi zăceau trântite peste tot. Alunecosul era foarte activ, avea bucăți de oase împutite în toate colțurile. Am observat obișnuitul sortiment de tăblițe și suluri aruncate pe scaune. Cele mai multe se ocupau cu Străbunii. M-am fâțâit printre ele, intrigat de ilustrațiile colorate. O tăbliță, mai veche și mai migălos lucrată decât celelalte, îl descria pe străbun ca pe-o pasăre aurită cu cap de om și pene în loc de păr. Am început să separ cuvintele. Erau scrise în piche, limba antică a Chalcedului, ducatul cel mai sudic. Multe dintre simbolurile pictate erau cam șterse sau chiar se desprinseseră de pe lemnul vechi, iar eu nu m-am priceput niciodată la piche. Chade apăru lângă mine.

— Știi, rosti el blând, nu mi-a fost nici mie ușor, dar mi-am respectat promisiunea. Galen a cerut ca numai el să comande asupra elevilor lui. A precizat să nu ia nimeni legătura cu voi sau să

intervină în disciplina și instruirea voastră. Și, cum ți-am spus, în Grădina Reginei sunt ca orb, nu am nicio influență.

— Știam, am șoptit.

— Dar nu am dezaprobat măsurile lui Burrich. Numai cuvântul dat regelui m-a împiedicat să iau legătura cu tine. Făcu o pauză prudentă. A fost greu, știu. Aș vrea să te fi putut ajuta. Și n-ar trebui să te simți prost că ai...

— Eșuat. Am rostit eu cuvintele, înainte să găsească el altele mai blânde. Am oftat și am dat drumul durerii din mine. Hai s-o lăsăm baltă, Chade. Nu putem schimba lucrurile.

— Știu. Totuși, continuă el mai prudent ca înainte, poate că ne folosim de ceea ce ai învățat despre Meșteșug. Dacă mă ajuți să-l înțeleg, s-ar putea să găsec o cale mai eficientă de a-l ajuta pe Verity. Cunoștințele astea sunt ținute secrete de prea mulți ani... nici nu prea se pomenește de ele în vechile pergamente, decât că Meșteșugul regelui a adus victoria sau că l-a buimăcit pe dușmanul cutare sau cutare. Dar nimic despre cum se face sau...

Deznădejdea mușcă iar cu dinții din mine.

— Renunță. Nu e de nasul bastarzilor. Cred că am dovedit-o.

Se lăsă liniștea între noi. În cele din urmă Chade rosti printre oftaturi:

— Bine. Să zicem. Am studiat și transformarea în neoameni în ultimele luni. Dar nu am învățat decât ce nu este și ce nu ajută la vindecarea ei. Singurul leac pe care l-am descoperit e cel mai vechi din lume.

Am înfășurat și am legat manuscrisul la care mă uitam, bănuind ce va urma. Nu m-am înșelat.

— Regele m-a pus să-ți dau o însărcinare.

În vara aceea, în trei luni, am ucis de șaptesprezece ori pentru rege. Dacă nu aș fi ucis înainte, din voia mea și ca să mă apăr, mi-ar fi fost și mai greu.

Îndatoririle mele păreau simple. Eu, un cal și coșuri cu pâine otrăvită. Călăream pe drumurile pe care se știa că atacă neoamenii și fugeam când mă asaltau, aruncând franzelele ucigașe. Poate

dacă aş fi fost un războinic obișnuit nu mi-ar fi fost atât de frică, numai că toată viața mă bazasem pe Harul meu ca să știu când mai era cineva în preajma mea. Era ca și cum aş fi acționat orbește. Și am aflat repede că nu toți neoamenii fuseseră cizmari sau țesători. În al doilea grup mic pe care l-am otrăvit am dat peste câțiva soldați. Am avut noroc că cei mai mulți încă se băteau pe pâini, când unii m-au doborât de pe cal. Am fost înjunghiat adânc, mai am și azi cicatricea pe umărul drept. Erau puternici și pricepuți și păreau să lupte ca un grup, poate pentru că așa fuseseră instruiți înainte de a fi transformați. Aș fi murit dacă nu le-aș fi strigat că era o prostie să se bată cu mine în vreme ce restul bandei mânca pâinea. M-au lăsat în pace, m-am urcat pe cal și am scăpat.

Otrăvurile nu erau mai crude decât trebuia, dar, ca să fie eficiente chiar în doze mici, le foloseam pe cele mai tari. Neoamenii nu aveau parte de o moarte ușoară, însă era cea mai rapidă pe care le-o putea oferi Chade. Își smulgeau moartea din mâinile mele cu poftă. Nu eram obligat să mă uit cum se zvârcolesc și fac spume la gură, nici să le văd cadavrele pe marginea drumului. Când s-a auzit prin Buckkeep despre moartea oamenilor, minciuna lui Chade - cum că muriseră pentru că mâncaseră pește stricat din râuri - s-a răspândise pretutindeni. Rudele strângeau cadavrele și le înmormântau cum se cuvine. Mi-am zis că erau, probabil, ușurate, și că neoamenii au sfârșit-o mai repede așa decât să moară de foame iarna. Așa că m-am învățat să ucid și aveam deja aproape douăzeci de morți pe răbojul meu când a trebuit să mă uit în ochii unui om înainte de a-i lua viața.

Nici atunci nu mi-a fost extraordinar de greu. Era un nobil neînsemnat, care stăpânea moșii dincolo de Turlake. Prin Buckkeep se zvonea că, într-o criză de nervi, o lovise pe fata unui servitor și o lăsase înapoiată la minte. A fost destul ca regele să ia măsuri. Nobilul l-a plătit pe servitor, iar acesta i-a primit și nu i-a mai cerut dreptate regelui. Dar peste câteva luni a venit la curte o verișoară de-a fetei și a cerut audiență la rege.

Am fost trimis să-i confirm povestea și am văzut-o cu ochii mei pe fata care era ținută ca un câine la picioarele scaunului. Mai mult, pântecul începuse să îi crească. Nu mi-a venit greu, când nobilul mi-a oferit vin și m-a întrebat ce mai e nou pe la curte, să ridic paharul în lumină și să laud calitatea cristalului și a băuturii. Am plecat peste câteva zile, cu datoria împlinită, cu mostrele de hârtie promise lui Fedwren și însoțit de urările de drum bun ale nobilului. După plecarea mea, acesta s-a simțit rău. A murit peste o lună, plin de sânge, cu spume la gură, într-un atac de nebunie. Verișoară a luat-o la ea pe fată cu tot cu copil. Nici azi nu regret că l-am ucis sau că i-am ales o moarte lentă.

Când nu mă ocupam de neoameni, îl serveam pe domnul meu, prințul Verity. Țin minte prima oară când am urcat scările spre turnul lui, clătinând o tavă în mâini. Mă așteptasem să dau peste un paznic sau o santinelă în vârf. Nu era nimeni. Am bătut la ușă și, neprimind răspuns, am intrat fără zgomot. Verity stătea pe un scaun lângă fereastră. Vântul verii, care bătea dinspre mare, pătrundea și în cameră. Ar fi fost o odaie plăcută, luminoasă și aerisită într-o zi cu zăduf. Mie mi s-a părut o celulă. Am văzut doar scaunul de lângă geam, o măsuță lângă el, iar în colțuri și pe margini praf și resturi de ierburi. Și pe Verity, cu bărbia în piept, ca adormit, numai că în odaie apăsa efortul depus de mintea lui. Prințul era nepieptănat, nebărbierit de-o zi și cu hainele atârând pe trupul lui scheletic.

Am împins ușa cu piciorul și am dus tava pe masă. Am rămas lângă ea, așteptând în liniște. Peste câteva minute, Verity se întoarse de pe unde-i călătorise mintea. Se uită la mine, îmi oferii stafia zâmbetului său de odinioară, apoi ochii îi căzură pe tavă.

— Ce-i acolo?

— Micul dejun, domnule. Toată lumea a mâncat acum câteva ore, în afară de dumneavoastră.

— Am mâncat, băiete. Dis-de-diminează. O supă de pește oribilă. Bucătăresele ar trebui spânzurate. Nimeni n-ar trebui să pună gura pe pește dimineața.

Părea nesigur, semăna cu un bătrân scuturat de tremurături încercând să-și aducă aminte de tinerețe.

— Asta a fost ieri, domnule.

Am dezvelit farfuriile. Pâine cu miere și stafide, carne rece, un bol cu căpșuni și un vas cu smântâni pentru ele. Toate porții mici, ca pentru un copil. Am turnat ceaiul fierbinte în cana care aștepta. Avea aromă puternică de ghimbir și izmă, ca s-o acopere pe cea de scoarță de spiriduș.

Verity se uită la mâncare, apoi la mine.

— Chade nu se dă bătut, nu-i așa?

Rosti numele atât de nepăsător, de parcă l-ar fi auzit pe buzele tuturor.

— Trebuie să mâncați, domnule, dacă vreți să continuați, i-am spus fără intonație.

— Cam așa, zise el obosit, și se întoarse spre tavă, ca și cum bunătățile aranjate cu migală ar fi fost încă o datorie de îndeplinit.

Mancă fără poftă și bău ceaiul dintr-o înghițitură, bărbătește, ca pe un leac, fără să se lase păcălit de ghimbir și izmă. La mijlocul mesei se opri, oftă și se uită pe fereastră. Apoi, ca revenit de pe alte tărâmurii, se forță să mănânce fiecare fel. Împinse tava la o parte și se lăsă pe spătarul scaunului, extenuat. Am căscat ochii de mirare. Dacă Cenușia ar fi băut ceaiul din scoarță de spiriduș, ar fi sărit peste stavila din staul.

— Domnule? am întrebat. Nu se mișcă. L-am atins ușor pe umăr. Verity, vă simțiți bine?

— Verity, repetă el ca în transă. Da. Îmi place mai mult decât „domnule”, „prințul meu” sau „stăpâne”. Asta-i mișcarea tatălui meu, să te trimită pe tine. Ei, bine, s-ar putea să-l surprind. Dar, da, zi-mi Verity. Și spune-le că am mâncat. Ascultător, ca întotdeauna. Acum du-te, băiete. Am treabă.

Își îndreptă spatele cu mare efort și privi încă o dată în zări. Am așezat vasele pe tavă în cea mai mare liniște și am pornit spre ușă. Când am ridicat încuietoarea, i-am auzit vocea:

— Băiete?

— Domnule?

— Of, of! mă avertiză el.

— Verity?

— Leon e în odaia mea, băiete. Scoate-l la plimbare în locul meu, vrei? Tânjește să iasă afară. N-are rost să îmbătrânim amândoi aici.

— Da, domnule. Verity.

Așa a ajuns câinele trecut de prima tinerețe în grija mea. În fiecare zi îl luam din camera lui Verity și hoinăream pe dealuri și pe stânci și pe plajă după lupi care nu mai alergaseră pe acolo de douăzeci de ani. Așa cum bănuise Chade, nu mai eram în formă și la început de-abia mă țineam după câinele bătrân. Pe măsură ce treceau zilele, ne-am întărit amândoi, iar Leon chiar mi-a prins doi iepuri. Acum, că nu mai aveam voie pe domeniul lui Burrich, mă foloseam de Har de câte ori aveam chef. Așa cum descoperisem cu multă vreme în urmă, puteam comunica cu Leon, dar nu s-a format o legătură strânsă între noi. Nu mă asculta întotdeauna, nu mă credea întotdeauna. Dacă ar fi fost un cățeluș, sigur ne-am fi apropiat. Dar îmbătrânise, iar inima lui îi aparținea lui Verity. Cu Harul nu le puteai domina pe animale, prindeai doar frânturi din viața lor.

De trei ori pe zi urcam scările șerpuitoare ca să-l conving pe Verity să mănânce și să schimb cu el două-trei vorbe. Uneori, parcă vorbeam cu un copil sau cu un boșorog. Alteori mă întreba ce mai face Leon și ce se mai întâmplă prin oraș. Câteodată lipseam zile întregi, plecat cu alte însărcinări. De obicei nu-mi spunea nimic, dar după escapada în care am fost înjunghiat se uită la mine strâmb, în timp ce strângeam vasele pe tavă.

435

— Ce și-or mai râde în barbă, văzând că ne omorâm propriii oameni...

Am înghețat. Ce răspuns să-i dau? Din câte știam eu, numai Shrewd și Chade îmi cunoșteau drumurile. Apoi Verity privi iar în gol, și eu am plecat în liniște.

Fără intenție, am început să fac schimbări în jurul lui. Într-o zi, în timp ce mânca, am dat cu mătura prin odaie, iar seara am făcut un drum în plus și am adus un sac de stof proaspăt. M-am temut să nu-l distrag, dar Chade mă învățase să mă mișc fără zgomot. Am lucrat fără să-i vorbesc, nici n-a știut când am intrat sau când am ieșit. Dar camera era aerisită, iar parfumul florilor de ververia se împletea cu aroma ierburilor și împrospăta aerul. Odată l-am prins pe Verity moțând în scaunul cu spătar tare. L-am adus perne, pe care le ignorase de zile întregi, și i le-am aranjat cât mai comod. Am lăsat camera aproape goală, bănuind că așa o dorea el, ca să se poată concentra pe un singur lucru. L-am dus numai obiectele pentru cel mai umil confort, nu tapiserii sau draperii, nici vase de flori sau clopoței care să sune în bătaia vântului, ci ghivece cu cimbru înflorit, ca să-i alung durerile de cap care-l supărau mereu și, într-o zi cu furtună, o pătură care să-l apere de ploaia și de frigul ce pătrundeau prin geamul deschis.

Acea a fost ziua în care l-am găsit dormind în scaun, molesit, aproape fără viață. L-am învelit în pătură ca pe-un invalid și i-am așezat tava în față, dar am lăsat-o acoperită, ca să nu se răcească mâncarea. M-am așezat pe podea, lângă scaun, proptit de una dintre pernele aruncate și am stat în liniște. Părea o zi mai pașnică, în ciuda ropotului de ploaie de afară și a palelor rare de vânt. Probabil că am ațipit și eu, pentru că m-a trezit mângâindu-mă pe păr.

— Ți-au zis să mă păzești și când dorm, băiete? De ce anume se tem?

— De nimic, din câte știu eu, Verity. Îmi zic numai să-ți aduc mâncare și să am grijă să mănânci tot. Atât.

— Și pături, și perne, și ghivece de flori ce au un miros dulceag?

— Eu le-am adus, prințul meu. Nimeni nu ar trebui să trăiască într-un loc așa de pustiu.

În clipa aceea mi-am dat seama că nu vorbeam cu glas tare. Am sărit ca ars și m-am uitat la el.

Și Verity părea să-și revină. Se foi în scaunul tare.

— Binecuvântată fie furtuna, mă lasă să mă odihnesc. Am ascuns-o de trei dintre navele lor, convingându-i pe cei ce se uitau la cer că erau doar câțiva stropi. Acum trag la vâsle și mijesc ochii prin ploaie, încercând să mențină cursul. Și pot să trag un somn câteva minute. Te rog să mă ierți, băiete, adăugă el după o pauză. Zilele astea, Meșteșugul îmi vine mai la îndemână decât vorba. N-am vrut să te deranjez.

— Nu face nimic, prințul meu. M-am speriat puțin. Eu nu mă pricep la Meșteșug, doar foarte puțin și numai din când în când. Nu știu cum mi-am deschis mintea pentru tine.

— Verity, băiete, nu „prințul meu”. Niciun prinț nu stă nemișcat într-o cămașă transpirată, cu barba nerasă de două zile. Dar ce-i prostia asta? Nu s-au luat măsuri să înveți Meșteșugul? Țin bine minte cum l-a convins Patience pe tata, cu limba ei ascuțită. Își permise un surâs ofilit.

— Galen a încercat să mă învețe, dar nu am talent. Mi s-a spus că așa e cu bastarzii...

— Așteaptă, mormăi el și într-o clipă fu în mintea mea. Așa e mai repede, îmi spuse el scuzându-se, apoi șopti către sine: Ce-i asta, ce-i cu zidul ăsta în jurul tău? Ah! Și într-o clipă ieși din mintea mea.

Totul se petrecuse repede și ușor, cum lua și Burrich căpușa din urechea câinelui. Am stat amândoi în liniște. Eu am început să-mi pun întrebări.

— În mine Meșteșugul e puternic, așa cum era și în tatăl tău. Nu și în Galen.

— Și cum a devenit maestru? am murmurat. Oare Verity îmi spunea lucrurile astea numai ca să mă consoleze?

Se opri, vrând parcă să evite un subiect delicat.

— Galen a fost... preferatul reginei Desire. Ea a insistat să ajungă ucenicul lui Solicy. Adesea mă gândesc că bătrâna noastră maestră era disperată. Știa că era pe moarte când l-a luat ca ucenic. Cred că a acționat în pripă și, înainte de a muri, a regretat.

Nu cred că era nici pe jumătate instruit când a devenit „maestru”. Dar, ce să facem, altul nu avem.

Își dresе vocea, apoi reluă:

— Îți voi vorbi cât se poate de deschis, băiete, pentru că am observat că știi să taci când trebuie. Galen a primit rangul de maestru drept cadou, nu pentru că îl merita. Nu cred că a înțeles vreodată cu adevărat sensul cuvântului. A, știe că rangul acesta înseamnă putere și se folosește de el fără scrupule. Numai că Solicity făcea mai mult decât să se împăuneze cu poziția ei. Era sfătuitoarea lui Bounty, legătura dintre rege și cei care practicau Meșteșugul pentru el. A considerat de datoria ei să caute și să instruiască multe persoane care arătau talent și judecata de a-l folosi cu chibzuință. Grupul de inițiați de acum e primul instruit de Galen din copilăria lui Chivalry și a mea. Și nu cred că i-a învățat prea bine. Sunt pregătiți, dar așa cum sunt învățate maimuțele și papagalii să imite omul, fără să înțeleagă ce fac. Însă nu avem alții. Verity se uită pe fereastră, continuând să-mi vorbească: Galen nu are finețe. E la fel de aspru ca mama lui și la fel de îngâmfat.

Se întrerupse și se roși în obraji, de parcă ar fi spus ceva nesocotit. Reluă ceva mai șoptit:

— Băiete, Meșteșugul e ca limba. Nu trebuie să strig la tine ca să-ți spun ce vreau. Pot să te rog politicos sau să fac o aluzie sau să-ți comunic dorința mea cu o înclinare a capului și un zâmbet. Pot intra în mintea unui om, iar el va fi convins că a fost ideea lui să-mi facă mie pe plac. Dar lui Galen îi scapă lucrurile astea și când folosește Meșteșugul, și când îi instruieste pe alții. Apelează la forță ca să se impună. Nu cu privațiune și durere spargi apărarea unui om; dar el numai în așa ceva crede. Solicity folosea șiretenia. Mă pune să urmăresc un zmeu sau praful plutind în razele soarelui, să mă concentrez asupra lui de parcă altceva n-ar fi existat pe lume. Și dintr-odată mă trezeam cu ea în minte, zâmbind și laudându-mă. M-a învățat că a avea mintea deschisă înseamnă, pur și simplu, a nu o ține închisă. Iar ca să pătrunzi în mintea altuia trebuie mai întâi să vrei să ieși dintr-a ta. Înțelegi, băiete?

— Oarecum, m-am eschivat eu.

— Oarecum... Oftă. Te-aș putea învăța Meșteșugul, dacă aș avea timp. Dar nu am. Spune-mi... înainte de test, mergeau bine lecțiile?

— Nu. N-am avut talent niciodată... Stai! Nu-i adevărat! Ce tot spun, ce e în mintea mea?

Deși stăteam jos, m-am ridicat imediat, lovindu-mă cu capul de brațul scaunului lui Verity. Întinse mâna și mă liniști.

— M-am mișcat prea repede, cred. Liniștește-te acum, băiete. Cineva te-a păcălit, te-a amestecat, așa cum fac eu cu Pirații Corăbiilor Roșii și cu cârmacii lor. Îi conving că și-au luat deja un reper și cursul e bun, când, de fapt, merg contra curentului. Îi conving că au trecut pe lângă un punct pe care nici nu l-au reperat încă. Cineva te-a convins că nu poți stăpâni Meșteșugul.

— Galen, am rostit eu, convins. Am știut-o chiar în clipa aceea. Se lovise de mine în după-masa aceea și de atunci nimic nu mai fusese la fel. Trăisem în ceață luni de zile...

— Probabil. Deși, dacă i-ai fi scrutat mintea, sunt sigur că ai fi văzut ce i-a făcut Chivalry. Îl ura pe tatăl tău din adâncul sufletului înainte ca Chiv să facă din el un cățel de salon. Ne-a părut rău. Am fi schimbat lucrurile, dacă am fi știut cum s-o facem fără să ne prindă Solicity. Dar Chivalry stăpânea foarte bine Meșteșugul și pe vremea aceea eram niște băieței, iar Chiv era mânios când a făcut-o. Culmea ironiei, a fost din cauză că Galen îmi făcuse mie ceva. Chiar atunci când Chiv nu era supărat, dacă te pătrundea cu Meșteșugul aveai impresia că te zdrobește un cal cu copitele. Sau că cineva îți ține capul sub apă, mai degrabă. Se grăbea și se năpustea asupra minții tale, afla ce voia să afle și ieșea. Se opri și dădu la o parte capacul de pe supă. Am bănuț că știi lucrurile astea. Dar, să fiu al naibii, de unde să le știi? Cine să ți le fi spus?

Am prins cu dinții de o informație.

— M-ai putea învăța Meșteșugul?

— Dacă aș avea timp. Foarte mult timp. Ești exact ca Chiv și ca mine când eram de vârsta ta. Aiurit. Puternic, dar fără să ai habar

cum să-ți controlezi puterea. Iar Galen te-a... speriat, cred. Ai ridicat niște ziduri pe care nu le pot pătrunde, deși sunt puternic și eu. Va trebui să înveți să le dobori. E o treabă grea. Totuși, da, te-aș putea învăța. Dacă am avea un an la dispoziție și nimic altceva pe cap. Împinse farfuria cu supă la o parte. Dar nu avem.

Speranțele mi s-au năruit din nou. Al doilea val de dezamăgire m-a înghițit cu totul, m-a sfărâmat de stâncile frustrării. Mi-au revenit toate amintirile în ordine și am priceput, dintr-odată, tot răul care mi se făcuse. Dacă n-ar fi fost Faur, aș fi sărit din turn în seara aceea. Galen încercase să mă omoare incorect, dar aproape că reușise, ca și cum ar fi avut cuțitul în mână. Nimeni n-ar fi știut cum m-a bătut, în afară de grupul devotat lui. Iar când a văzut că nu i-a mers, mi-a luat șansa de a învăța Meșteșugul. M-a ologit, și-l voi... Am sărit în picioare, furios.

— Stai! Fii calm și prudent. Suferi, dar nu ne permitem gâlceavă în turn acum. Poartă-ți suferința în inimă până când te poți elibera de ea în liniște, de dragul regelui.

M-am închinat în fața înțelepciunii sfatului primit. Verity trase capacul de pe farfuria cu pui prăjit, apoi îl puse la loc.

— Dar de ce vrei să înveți Meșteșugul? E o pacoste. Nu-i treabă de om normal.

— Ca să te ajut, am zis fără să mă gândesc, deși chiar era adevărat.

Mai demult, aș fi învățat ca să dovedesc că merit să fiu băiatul lui Chivalry, ca să-i impresionez pe Burrich și pe Chade, ca să-mi întăresc poziția în turn. Acum, văzând ce face Verity zi după zi, fără laude sau mulțumiri din partea supușilor, am descoperit că nu voiam decât să-l ajut.

— Ca să mă ajuți, repetă el. Vântul se domolea. Cu extenuarea resemnării, ridică ochii spre fereastră. Ia mâncarea de aici, băiete. Nu am timp de ea acum.

— Dar trebuie să fii puternic, am protestat.

Mă simțeam vinovat că-și petrecuse vremea cu mine în loc să mănânce și să doarmă.

— Știu. Dar nu am timp. Mâncatul consumă energie. Ce ciudat să-ți dai seama de asta. Nu am destulă ca să-ți dau și ție acum.

Scruta depărtările prin perdeaua de ploaie care începea să se rărească.

— Ți-aș da forța mea, Verity. Dacă aș putea.

— Ești sigur? Foarte sigur? mă întrebă, privindu-mă cu ochi stranii.

N-am înțeles profunzimea întrebării lui, dar cunoșteam răspunsul.

— Sigur că da. Sunt omul regelui, am adăugat în șoaptă.

— Și sânge din sângele meu, declară el.

Oftă. Am avut impresia că i se face rău. Se uită din nou la mâncare, apoi la fereastră.

— Este timp, murmură. Poate chiar destul. Fir-ai să fii, tată! Trebuie să câștigi întotdeauna? Vino aici, băiete.

M-am speriat de intensitatea vorbelor lui, dar m-am supus. Când am ajuns lângă scaunul lui, întinse mâna. Mi-o puse pe umăr, de parcă ar fi avut nevoie de ajutor să se ridice.

M-am uitat la el de jos, de pe podea. Aveam o pernă sub cap. Aruncă peste mine pătura pe care i-o adusesem mai devreme. Verity se ridică, se aplecă pe fereastră. Tremura de efort, iar atingerea Meșteșugului său venea în valuri. Aproape că le simțeam și eu.

— Pe stânci, zise el foarte satisfăcut și se răsuci de la fereastră. Îmi zâmbi sau de fapt rânji fioros, dar când privi spre mine rânjetul se stinse treptat. Ca un vițel la abator, zise el mâhnit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu știi ce spui.

— Ce mi s-a întâmplat? am îngăimat. Îmi clănțăneau dinții și tremuram tot. Simțeam c-o să mi se desfacă oasele din încheieturi.

— Mi-ai oferit puterea ta. Am luat-o. Îmi turnă o ceașcă de ceai și mi-o duse la buze. Bea încet. Eu m-am grăbit. Ți-am pomenit că Chivalry se năpustea cu Meșteșugul lui ca un taur? Ce să mai spun despre mine atunci?

Își recăpătase vigoarea și veselia. Aveam în față un Verity pe care nu-l mai văzusem de luni de zile. Am reușit să sorb din ceai și am simțit cum mă înțeapă scoarța de spiriduș în gură și în gât. Începeam să mă calmez. Verity trase o înghițitură zdravănă.

— Mai demult, zise el lejer, regele își trăgea puterea din grupul de inițiați. Șase sau mai mulți oameni, toți în armonie unul cu celălalt, capabili să își adune forțele și să dea din ele, după cum era nevoie. Acesta era scopul cel adevărat al grupului. Să dea putere regelui sau omului lor de bază. Nu cred că Galen înțelege lucrul ăsta. Și-a alcătuit un grup după voia lui. Membrii lui sunt ca niște cai, boi sau măgari înhămați toți la același plug. Nu sunt un grup în adevăratul înțeles al cuvântului. Nu se pot concentra ca o singură minte.

— Ai luat putere de la mine?

— Da. Crede-mă, băiete, n-aș fi făcut-o, dar am avut nevoie de ea pe nepregătite și am crezut că știi ce-mi oferi. Tu singur ai spus că ești omul regelui, ai folosit expresia asta veche și, fiind rude atât de apropiate, am știut că-ți pot suge puterile.

Trânti cana pe masă. I-am simțit dezgustul profund din voce:

— Shrewd. El pune lucrurile în mișcare, învârte roțile, trage pendulele. Nu din întâmplare îmi aduci tu mâncarea, băiete. El te-a pus la dispoziția mea.

Trase o raită prin încăpere și se opri lângă mine.

— Nu se va mai întâmpla.

— N-a fost chiar așa de rău, am șoptit.

— Nu? Atunci de ce nu încerci să te ridici în picioare? Sau măcar în capul oaselor? Ești singur, nu un grup. Dacă nu mi-aș fi dat seama de ignoranța ta și nu m-aș fi retras, aș fi putut să te omor. Pur și simplu n-ai mai fi respirat și ți s-ar fi oprit inima. Nu te voi seca așa de dragul nimănui. Hai!

Se aplecă și, fără niciun pic de efort, mă ridică și mă așează pe scaunul lui.

— Stai puțin aici. Și mănâncă. Eu n-am nevoie de hrană acum. Când te vei simți mai bine, du-te la Shrewd din partea mea. Spune-i

că-mi distragi atenția. De acum înainte vreau să-mi aducă mâncarea un băiat de la bucătărie.

— Verity...

— Nu. Spune-mi „prințul meu”, mă corectă el. Pentru că în situația asta sunt prințul tău și nu accept să mă pui la îndoială. Acum mănâncă.

Am lăsat capul jos, nenorocit, dar am mâncat, iar scoarța de spiriduș m-a întremat mai iute decât m-aș fi așteptat. Curând am fost în stare să stau pe picioare, să adun vasele pe tavă și să le duc la ușă. Mă simțeam înfrânt. Am ridicat zăvorul.

— FitzChivalry Farseer.

Am înlemnit. M-am întors către el.

— Așa te cheamă, băiete. Asta e numele pe care l-am trecut eu cu mâna mea în registrul militar, în ziua în care mi-ai fost adus. Încă un lucru pe care am crezut că-l știi. Nu te mai gândi la tine ca la un bastard, FitzChivalry Farseer. Și să te duci neapărat la Shrewd astăzi.

— La revedere, am murmurat, dar Verity era deja cu ochii pe fereastră.

Așa ne-a găsit miezul verii. Chade cu tăblițele lui, Verity la fereastră, Regal curtând o prințesă pentru fratele lui, iar eu omorând pentru regele meu. Ducatele din interior și cele de pe coastă s-au așezat la masa de consiliu, șuierând și scuipându-se reciproc, ca mîța și câinele. Stăpân peste toate, Shrewd încorda ițele strângându-le ca un păianjen, atent la cea mai mică vibrație. Pirații ne atacau ca peștii momeala, luând ostatici și transformându-i. Neoamenii împovărau lumea, cerșeau, prădau sau își asupreau familiile. Locuitorii se temeau să pescuiască, să facă negoț sau să cultive câmpiile de la gurile râurilor care se vărsau în mare. Totuși taxele trebuiau strânse, pentru a-i hrăni pe ostașii și paznicii care nu erau în stare să apere pământul, deși numărul lor creștea. Shrewd mă eliberase morocănos din serviciul lui Verity. Nu m-a chemat la el o lună de zile, apoi a trimis brusc după mine într-o dimineață.

— Nu este vremea potrivită pentru nuntă, obiectă Verity.

M-am uitat la bărbatul pământiu, numai piele și os, care mânca la masă cu regele și m-am întrebat dacă acesta era prințul voinic și vesel din copilăria mea. Starea lui se înrăutățise într-o lună. Frământă o bucată de pâine, apoi o așeză la loc pe masă. Nu mai avea culoare în ochi și în obraji, părul i se pleoștise, mușchii îi atârnav. Era galben în jurul pupilei. Burrich i-ar fi dat leacuri de viermi dacă ar fi fost câine. M-am băgat în vorbă neîntrebat:

— Am vânat cu Leon zilele trecute. Mi-a prins un iepure.

Verity se uită la mine și-mi oferi o umbră palidă de zâmbet.

— Mi-ai pus câinele să prindă iepuri?

— I-a plăcut. Dar îi e dor de tine. Mi-a adus iepurele, l-am lăudat, dar n-a fost prea mulțumit.

Nu i-am putut spune că animalul mă privise parcă zicând „nu-i pentru tine” și din ochi, și din comportament.

Verity ridică paharul cu o mână tremurândă.

— Mă bucur că se înțelege cu tine. E mai bine decât...

— Nunta, interveni Shrewd, îi va înveseli pe oameni. Îmbătrânesc, Verity, și vremurile sunt tulburi. Oamenii nu mai văd capătul necazurilor, iar eu nu îndrăznesc să le promit lucruri pe care nu le pot face. Străinii au dreptate, Verity. Nu mai suntem luptătorii care s-au așezat prima oară aici. Am devenit un popor așezat. Iar un neam așezat poate fi amenințat într-au fel care pe nomazi și corsari nu-i interesează. Și putem fi distruși în același fel. Când un astfel de popor caută siguranță, caută continuitate.

Am ridicat brusc privirea. Erau cuvintele lui Chade, puteam să jur. Să însemne asta că și el trăgea ițele să se facă nunta? Am devenit tot mai interesat de discuție și m-am întrebat din nou de ce fusesem chemat.

— E o chestiune de încurajare a populației, Verity. Nu ai șarmul lui Regal, nici înfățișarea care-l ajuta pe Chivalry să convingă pe oricine că le va rezolva el pe toate. Nu lua asta ca pe un eșec; ai la fel de mult talent în folosirea Meșteșugului ca oricine din neam și,

În multe epoci, priceperea ta de tactician ar fi fost mai importantă decât diplomația lui Chivalry.

Suna ca un discurs mult repetat. Shrewd luă o pauză. Puse brânză și carne pe o bucată de pâine și mușcă din ea gânditor. Verity tăcu, privindu-și tatăl. Părea și atent, și amețit, ca un om care se străduiește să rămână treaz și alert când de fapt nu dorește decât să pună capul pe pernă și să închidă ochii. Arăta cel puțin atât de obosit. Știam din scurtele mele experiențe cu Meșteșugul câtă concentrare cerea și mă minunam de capacitatea lui de a-l folosi zilnic.

Shrewd se uită de la Verity la mine, apoi din nou la chipul fiului său.

— Ca să mă exprim mai simplu, trebuie să te însori. Mai mult, trebuie să ai un copil. Oamenii s-ar simți încurajați. Ar zice: „Păi, nu poate să fie chiar așa de rău, dacă prințul nostru nu se teme să se însoare și să aibă un copil. Sigur că nu s-ar gândi la asta dacă regatul ar fi pe marginea prăpastiei.”

— Dar tu și cu mine știm că nu e așa, nu, tată? Întrebă Verity cu glas ușor răgușit și mai amărât decât îl auzisem vreodată.

— Verity...

— Regele meu, rosti Verity formal. Noi doi știm că suntem pe marginea prăpastiei. Acum, tocmai acum, nu putem să renunțăm la vigilență. Nu am timp de curtat și pețit, cu atât mai puțin pentru negocieri subtile care să-mi aducă o mireasă de sânge regesc. Cât e vreme bună, pirații vor prăda. Când se strică vremea și furtunile le vor goni corăbiile în propriile porturi, atunci trebuie să ne adunăm forțele și să ne gândim cum să ne fortificăm linia de coastă și să instruim echipaje care să facă și ele raiduri. Asta vreau să discut cu tine. Hai să ne construim propria flotă, nu doar nave comerciale greoaie care se clatină pe apă tentându-i pe pirați, ci vase de război iuți, cum am avut odată, cum încă mai știu să construiască meșterii noștri. Și hai să dăm bătălia asta la Străini – da, chiar prin viscolul iernii. Am avut marinari și războinici neînfricați. Dacă începem să construim și să ne instruim acum,

până la primăvară am reuși să-i ținem la distanță de țărmurile noastre, iar până la iarna următoare poate că...

— E nevoie de bani pentru asta. Oamenii înfricoșați nu se înghesuie să plătească. Ca să strângem cat avem nevoie, negustorii noștri trebuie să-și vadă de negoț încrezători, iar fermierii noștri trebuie să-și păstorească turmele pe pășunile și dealurile de pe coastă fără teamă. Și am ajuns de unde am plecat, Verity. Îți trebuie o soție.

Verity, animat la gândul navelor de război, se propti pe spătarul scaunului. Se încovoie, ca și cum s-ar fi dărâmat o clădire dinăuntru lui. Aveam impresii că nu mai avea mult și se prăbușea.

— Cum dorești, regele meu, spuse el, dar scutură din cap, negându-și propriile cuvinte. O să fac cum consideri că e mai înțelept. Aceasta e datoria unui prinț față de regele și regatul său. Dar îți spun ca om, tată, că e foarte trist și pustiitor să-mi ceri să iau de nevastă o femeie aleasă de fratele meu mai tânăr. Pun rămășag că, după ce l-a văzut pe Regal prima dată, pe mine n-o să mă considere un premiu prea valoros.

Verity se uită la mâinile sale, la cicatricile din bătălii care ieșeau acum în evidență pe pielea palidă. Am auzit adevărul în vorbele pe care le șopti:

— Pentru tine am fost întotdeauna pe locul doi. Mai întâi după Chivalry, frumos, puternic și înțelept. Acum după Regal, deștept, fermecător și cu aere. Știu, crezi că ar fi un rege mai bun decât mine. Nu întotdeauna te contrazic. Sunt al doilea născut și tot al doilea crescut. Am crezut întotdeauna că locul meu e în spatele tronului, nu pe el. Și când am crezut că Chivalry îți va urma pe acel scaun înalt, nu m-am supărat. Fratele meu mă considera foarte vrednic, încrederea lui mă onora, mă făcea părtaș la realizările lui. Să fii mâna dreaptă a unui astfel de rege e mai bine decât să fii rege peste pământuri neînsemnate. Am crezut în el cât a crezut și el în mine. Dar el nu mai este. Și nu-ți spun nimic nou când afirm că între mine și Regal nu există o asemenea legătură. Poate ne despart prea mulți ani; poate Chivalry și cu mine am fost atât de

apropiați, încât nu era loc pentru al treilea. Oricum, nu cred că Regal mi-a căutat o femeie care să mă iubească. Sau una care...

— Ți-a ales o regină! îl întrerupse Shrewd furios.

Nu era prima oară când regele venea cu acest argument și cred că cel mai tare îl irita că auzisem și eu discuția.

— Regal a ales o femeie. Nu pentru tine, nu pentru el, nici vorbă de asemenea copilării. A ales o femeie care să fie regina acestei țări, a celor Șase Ducate. Una care să ne aducă bogățiile, oamenii și înțelegerile comerciale de care avem nevoie acum, dacă vrem să supraviețuim atacurilor date de pirați. Mâinile delicate și parfumul dulceag nu construiesc vapoare, Verity. Trebuie să te dezbari de gelozia asta pe fratele tău; nu-i poți alunga pe dușmani dacă nu ai încredere în cei care te susțin.

— Exact, spuse Verity calm. Se ridică și-și împinse scaunul în spate.

— Unde te duci? îl întrebă Shrewd nervos.

— Să-mi văd de îndatoriri, veni răspunsul scurt. Unde altundeva să merg?

Shrewd păru luat prin surprindere.

— Dar de-abia ai pus gura pe mâncare... Nu-și termină propoziția.

— Meșteșugul îți taie pofta de mâncare. Știi asta.

— Da. Și mai știi, la fel de bine ca tine, că atunci când se întâmplă așa ceva, ai ajuns la limită. Apetitul pentru Meșteșug te devorează, nu te hrănește.

Amândoi uitaseră cu totul de mine. M-am făcui mic și neînsemnat, mușcând dintr-un biscuit ca șoarecele într-un colț.

— Ce contează că te devorează, dacă salvează un regat?

Verity nu se deranja să-și ascundă amărăciunea din glas. Pentru mine era clar că nu vorbea numai despre Meșteșug. Împinse farfuria la o parte, apoi adăugă cu sarcasm:

— La urma urmei, doar mai ai un fiu care să-ți poarte coroana. Unul nepătat de Meșteșug. Unul liber să se însoare fie că vrea, fie că nu.

— Nu e vina lui Regal că nu cunoaște Meșteșugul. A fost un copil bolnăvicios, prea bolnăvicios ca să-l instruiască Galen. Și cine ar fi prevăzut că doi prinți instruiți nu vor fi de ajuns? protestă Shrewd. Se ridică brusc și începu să patruleze în lungul camerei. La fereastră, se propti de pervaz și se uită la marea de dedesubt. Fac ce pot, fiule, murmură. Crezi că nu-mi pasă, că nu văd cât ești de stors?

Verity oftă din străfunduri.

— Nu. Știu că-ți pasă. Vorbește oboseala din mine. Măcar unul dintre noi trebuie să fie cu capul limpede și să înțeleagă ce se întâmplă. Pentru mine nu există nimic altceva decât simțul, apoi alegerea, încercarea de a separa navigatorul de vâslaș, de a transmite temerile pe care Meșteșugul le poate amplifica, de a găsi inimile slabe din echipaj și de a le ataca pe ele mai întâi. Când dorm, așa ceva visez, iar când încerc să mănânc, tot asta îmi stă în gât. Știi că nu m-a încântat niciodată Meșteșugul, tată. Nu e demn de un războinic să se furișeze și să scotocească prin mințile oamenilor. Dă-mi o sabie și le scotocesc bucuros prin măruntaie. Mai bine nenorocesc un om cu lama decât să-i asmut gândurile ca pe niște câini, să-l muște de picioare.

— Știu, știu, spuse Shrewd blând.

Însă nu-l credeam pe rege. Eu, cel puțin, chiar înțelegeam dezgustul lui Verity față de îndatorirea lui. Am fost nevoit să recunosc că i-l împărtășeam, îl consideram mânjit de Meșteșug. Dar, când se uită la mine, nu citi în ochii mei că-l judecam. Și mai adânc în mine era vinovăția că nu reușisem să învăț Meșteșugul și nu-i eram de folos unchiului acum. M-am gândit să-i dau din puterea mea din nou. Era o idee înfricoșătoare, dar mi-am adunat forțele în fața unei asemenea cereri din partea lui. El însă nu făcu decât să-mi zâmbească blând, deși absent, ca și cum nici nu i-ar fi trecut prin cap ideea. Când se ridică și trecu pe lângă mine, se jucă puțin cu părul meu cum se juca cu blana lui Leon.

— Du-te cu câinele la plimbare în locul meu, chiar dacă numai pentru iepuri. Îmi pare rău să-l las în camera mea în fiecare zi, dar

mă distrăgea, sărmanul, de la treburile mele, când cerșea să-l plimb.

Am încuviințat din cap, uimit de ceea ce simțeam că emană. O umbră a durerii care mă săgetase și pe mine când fusesem separat de câinii mei.

— Verity.

Prințul se întoarse când îl strigă tatăl său.

— Era să uit de ce te-am chemat aici. E, desigur, prințesa de la munte. Ketkin cred că o cheamă...

— Kettricken. Măcar atâta mai țin minte. Un copil slăbănog, așa era ultima oară când am văzut-o. Deci pe ea ai ales-o?

— Da. Din toate motivele pe care le-am discutat deja. Și s-a stabilit deja data nunții. La zece zile după Festivalul Recoltei. Va trebui să pleci de aici la începutul Secerișului ca să ajungi la timp. Va avea loc o ceremonie acolo, în fața poporului ei, prin care vă veți lega unul de celălalt și veți pecetlui toate înțelegerile, iar nunta mare se va ține mai târziu, după ce te întorci cu ea aici. Regal ne-a trimis vorbă că tu trebuie să...

Verity se opri în loc, cu o expresie de frustrare pe chipul pământiu.

— Nu pot. Știi că nu pot. Dacă îmi părăsesc munca de aici înainte să se termine Secerișul, nu vom mai avea ce să-i oferim miresei. Străinii au fost dintotdeauna mai lacomi și mai cutezători în luna de dinaintea primelor furtuni de iarnă care îi gonesc spre țărnul lor nenorocit. Crezi că anul acesta va fi altfel? Mai mult ca sigur c-o s-o aduc pe Kettricken aici ca să-i găsesc benchetuind în Buckkeepul nostru, în jurul capului tău înfipt într-o țeapă!

Regele Shrewd se supără, dar se controla:

— Chiar crezi că ne-ar presa atât de tare dacă ai renunța la eforturile tale douăzeci de zile?

— Da, îi răspunse Verity obosit. Sunt la fel de sigur cum știu acum că ar trebui să lucrez, nu să mă cert aici cu tine. Tată, spune-le că nunta trebuie amânată. O să mă duc după mireasă imediat ce

a căzut primul strat de zăpadă și o furtună binecuvântată a alungat navele piraților în porturile lor.

— Nu se poate, zise Shrewd cu părere de rău. Au și ei credințele lor acolo, sus, în munți. O nuntă făcută iarna e semn de recoltă slabă. Trebuie s-o iei toamna, când rodește pământul, sau la sfârșitul primăverii, când își ară micile ogoare dintre munți.

— Nu pot. Până când vine primăvara la ei în munți, aci e deja vreme bună și pirații ne bat la ușă. Sunt convins că o să înțeleagă lucrul ăsta!

Verity clătina din cap ca un cal agitat tras de-o funie scurtă. Nu voia să fie aici. Cât de greață îi făcea Meșteșugul, avea nevoie de el. Voia să meargă după el, să-l întrebuițeze, și nu îl ispitea numai pentru că trebuia apărat regatul. Oare Shrewd își dădea seama? Dar Verity?

— Să înțelegi ceva e una, începu regele să explice, dar să insiști ca ei să-și încalce tradițiile e alta. Verity, trebuie să se întâmple cum am zis eu, acum. Shrewd se frecă la tâmple ca și cum l-ar fi durut capul. Avem nevoie de alianța asta. Avem nevoie de ostașii ei, de darurile ei de nuntă, de tatăl ei care să ne apere spatele. Nu mai poate aștepta. N-ai putea merge la ea într-o lectică închisă, ca să nu trebuiască să te ocupi de cal, și să lucrezi pe drum? Ți-ar face bine să mai ieși puțin, să inspiri aer proaspăt și...

— NU! urlă Verity, iar Shrewd se întoarse în loc, ca încolțit lângă pervaz.

Prințul veni la masă și bătu cu pumnul în ea. Nu bănuisem că avea o asemenea fire.

— Nu și nu și nu! Nu am cum să-i țin pe năvălitori departe de țărmurile noastre dacă mă clatină și mă hurducăie lectica. Și nu, nu mă voi duce la mireasa pe care mi-ai ales-o, la femeia asta care nici nu mai știu cum arată, într-o lectică închisă, ca un invalid sau un imbecil. Nu voi permite să mă vadă așa, nici să mă batjocorească propriii oameni pe la spate, zicând: „Uite ce-a ajuns viteazul Verity, călătorește ca un paralytic și e dus la o femeie ca o târfă la bărbați de peștele ei.” Unde ți-e mintea, de vii cu astfel de

planuri stupide? Ai fost printre munteni, știi cum gândesc. Crezi că o femeie de-a lor ar accepta un bărbat care călătorește ca un bolnav? Până și familia lor regală își abandonează odraslele dacă nu se nasc întregi. Ți-ai da peste cap propriul plan și ai lăsa cele Șase Ducate la îndemâna piraților.

— Atunci poate...

— Atunci poate că tocmai a apărut o Corabie Roșie, destul de aproape, încât pirații de pe ea să poată vedea Insula Oului, iar căpitanul lor nu mai ține cont de visul prevestitor de rău de azi-noapte, iar navigatorul corectează cursul, întrebându-se cum de o fi încurcat reperele de pe linia de coastă. Deja se duce de râpă tot ce am muncit noaptea trecută în timp ce tu dormeai, iar Regal dansa și se îmbăta alături de curtenii lui. Și noi stăm aici și vorbim prostii. Tată, aranjează lucrurile. Aranjează-le cum vrei și cum poți, numai să nu mă pui pe mine să fac altceva decât să întrebuițez Meșteșugul cât e vreme bună și țărnelul nostru e amenințat.

Vorbind, Verity se mișcase de la masă. Ultimele lui cuvinte fură acoperite de zgomotul ușii trântite.

Shrewd se uită la ea câteva clipe. Apoi se frecă la ochi, să-și alunge oboseala, lacrimile sau vreun grăunte de praf, nu mi-am dat seama exact. Se uită prin cameră, se încruntă când mă văzu, de parcă n-aveam ce căuta acolo. Remarcă pe un ton sec, amintindu-și de ce eram acolo:

— A mers bine, nu? Cu toate astea, trebuie să găsim o soluție. Iar când Verity pleacă să-și aducă mireasa, tu îl vei însoți.

— Cum dorește regele meu, am șoptit eu.

— Așa doresc. Tuși, apoi se întoarse cu fața la fereastră. Prințesa nu mai are decât un frate mai mare. Nu e un om prea sănătos. A fost cândva zdravăn și voinic, dar l-a străpuns o săgeată în piept pe Câmpiile de Gheață. A trecut prin el, așa a auzit Regal. Rănile din piept și din spate i s-au vindecat, dar iarna scuipe sânge și vara nu poate sta pe cal ori instrui ostașii decât câteva ore. Cunoscând-i pe munteni, tare mă mir că el e moștenitorul tronului.

Am stat și m-am gândit puțin.

— Și ei au același obicei ca noi. Bărbat sau femeie, copiii moștenesc tronul în ordinea în care s-au născut.

— Da, așa este, aprobă Shrewd calm.

Știam deja ce gândește: Șapte Ducate ar fi mult mai puternice decât Șase.

— Tatăl prințesei Kettricken cum stă cu sănătatea? am întrebat eu.

— E sănătos și voios pentru vârsta lui. Sunt convins că va domni cel puțin zece ani de acum încolo, păstrându-și regatul neciuntit și în siguranță pentru moștenitorul lui.

— Probabil că până atunci necazurile noastre cu Pirații Corăbiilor Roșii se vor fi încheiat demult. Verity se va putea ocupa de altele.

— Probabil, încuviință Shrewd. Se uită, în sfârșit, în ochii mei. Când Verity merge să-și aducă mireasa, îl vei însoți, îmi repetă el. Înțelegi ce datorii vei avea? Mă încred în discreția ta.

Mi-am plecat capul în fața lui.

— Cum dorește regele meu.

19 CĂLĂTORIA

A vorbi despre Regatul Munților ca despre un regat înseamnă a porni de la început cu o neînțelegere legată de zonă și de oamenii care o populează. La fel de greșit e să numești regiunea Chyurda, deși chyurda reprezintă într-adevăr majoritatea populației de acolo. În loc de o singură fâșie de pământ, Regatul Munților e alcătuit din cătune atârinate pe versanți, văi cu teren arabil, sate de negustori presărate de-a lungul drumurilor aspre care conduc la trecători și clanuri de păstori și vânători nomazi împrăștiate prin regiunile mai neospitaliere dintre ele. Un asemenea popor diversificat nu va fi unit niciodată, din cauza intereselor contradictorii. În mod ciudat însă, singura forță mai puternică decât independența fiecărui grup și tradițiile insulare este devotamentul față de „regele” lor.

Tradiția ne spune că prima din această linie de regi a fost o judecătoare-profet, o femeie nu doar înțeleaptă, ci și filosoafă. Ea a creat o teorie a conducerii a cărei piatră de temelie este ideea că un conducător este servitorul poporului, deci trebuie să fie altruist. Nu se știe exact când a ajuns judecătorul rege; a fost o trecere treptată, odată cu răspândirea zvonului despre cinstea și înțelepciunea sfântului de la Jhaampe. Cum tot mai mulți oameni mergeau acolo după sfaturi, gata să respecte hotărârea judecătorului, sigur că legile acelei așezări au ajuns să fie respectate în toți munții și că s-au înmulțit la număr cei care au preluat legile din Jhaampe. Și așa au ajuns judecătorii regi. Dar, lucru de mirare, au păstrat benevol hotărârea de a servi și a se sacrifica pentru popor. Tradiția celor din Jhaampe e bogată în povești cu regi și regine care s-au jertfit pentru popor în toate felurile imaginabile, de la a apăra copiii de păstor de animalele sălbatice până la a se lăsa luați ostatici în vremuri de război.

Despre munteni se spune că sunt aspri, aproape sălbatici în realitate, pământul pe care locuiesc e de neclintit, ca și legile lor. E adevărat că pruncii născuți strâmbi sunt abandonați sau, mai des,

Înceați ori otrăviți. Bătrânii aleg deseori Izolarea, un exil benevol în locuri în care frigul și foametea pun capăt bolii. Unui bărbat care-și încalcă promisiunea i se taie limba și trebuie să dea de două ori cât a promis. Asemenea obiceiuri par a fi barbare pentru aceia mai statornici din cele Șase Ducate, dar sunt foarte potrivite pentru populația din Regatul Munților.

Până la urmă, i s-a făcut pe voie lui Verity. Nu s-a bucurat, sunt convins, pentru că singurul motiv pentru amânarea nunții a fost îndesirea bruscă a raidurilor. Într-o singură lună, au fost arse două sate și treizeci și doi de localnici au fost luați ostatici. Nouăsprezece aveau deja popularele sticlute cu otravă și au preferat să-și ia viața. A treia localitate, cu populație mai mare, a reușit să se apere, dar nu cu ajutorul trupelor regale, ci al trupelor de mercenari angajate și organizate de locuitori. Ca o ironie, mulți dintre luptători erau Străini imigranți care întrebuițau una dintre puținele lor deprinderi. Și așa creștea numărul de proteste șoptite împotriva inactivității regelui.

N-a fost de mare ajutor să li se explice strădania lui Verity și munca grupului format de Galen. Oamenilor le trebuiau nave de război care să apere țărmul mării. Dar e nevoie de timp să construiești nave, iar vasele comerciale care fuseseră transformate și deja trimise pe apă erau niște rațe grase puse pe bălăcit și nu puteau face față corăbiilor iuți care ne hărțuiau. Promisiunea că vor avea nave de război la primăvară nu le-a ținut de cald fermierilor și păstorilor care încercau să-și protejeze recoltele și turmele din acel an, iar ducatele din interior vociferau tot mai des împotriva taxelor împovărătoare pe care le plăteau pentru construirea navelor de război menite să apere un țărm de care ei nu erau legați. La rândul lor, conducătorii ducatelor de la țărmul mării se întrebau, sarcastici, cum se vor descurca cei din interiorul țării fără porturile și vasele lor comerciale care să le transporte mărfurile. Nu o dată s-au auzit altercații zgomotoase la întâlnirile înaltului Consiliu; ducele Ram din Tilth a sugerat că n-ar fi mare pierdere dacă s-ar ceda piraiților

Insulele Apropiate și Capul Blănurilor, dacă așa s-ar pune capăt raidurilor, iar ducele Brawndy din Bearns a amenințat că va opri circulația vaselor comerciale pe râul Ursului și atunci să vedem dacă Tilth va mai considera că e o pierdere neînsemnată. Regele Shrewd a amenințat că suspendă consiliul înainte să se încaiere cineva, dar nu înainte ca ducele din Farrow să declare ferm că e de partea Ducatului Tilth. Cu fiecare lună și cu fiecare taxă, ducatele se separau tot mai mult. Era limpede că trebuia reconstruită unitatea regatului, iar Shrewd credea că numai o căsătorie între două familii regale putea fi soluția.

Așadar, Regal a dansat pe muzica diplomației și a aranjat ca el însuși să țină locul lui Verity la căsătoria cu prințesa Kettricken, de față cu tot poporul ei, iar Verity să își spună jurămintele prin mijlocirea fratelui său. Desigur, avea să urmeze încă o ceremonie, la Buckkeep, cu reprezentanți din poporul lui Kettricken drept martori. Prin urmare, Regal a rămas la Jhaampe, capitala Regatului Munților, iar între Buckkeep și Jhaampe s-a pornit un schimb continuu de mesageri, daruri și provizii. Nici o săptămână nu trecea fără o cavalcadă care să vină ori să plece. La Buckkeep nu se mai termina cu agitația.

După mine, era o cale penibilă și stângace de a încheia o căsătorie. Mirii vor fi căsătoriți de o lună înainte de a se vedea la față. Dar ițele politice erau mai importante decât sentimentele lor, așa că s-au pus la cale ceremonii separate.

Îmi revenisem deja de multă vreme după ce Verity îmi sorbise din putere, dar încă nu înțelegeam pe deplin ce-mi făcuse Galen când îmi înțețosase mintea. Cred că i-aș fi cerut socoteală, în ciuda sfatului lui Verity, dacă nu ar fi plecat din Buckkeep către Jhaampe, oprindu-se la Farrow, unde avea rude pe care voia să le viziteze. Până când se întorcea, plecam eu la Jhaampe, deci nu aveam cum să-l întâlnesc.

Aveam din nou prea mult timp liber. Mă ocupam încă de Leon, dar asta nu-mi lua mai mult de o oră sau două pe zi. Nu descoperisem nimic legat de atacul împotriva lui Burrich și nici el

nu dădea semne de înduplecare. Am făcut o plimbare în oraș, dar când, din întâmplare, am trecut pe lângă prăvălia de lumânări, avea obloanele trase. M-am interesat la dugheana vecină și bărbatul de acolo mi-a zis că-i închisă de zece zile și, dacă nu vreau să cumpăr hamuri de piele, s-o șterg și să nu-l mai bat la cap. Mi-am amintit de tânărul cu care o văzusem pe Molly ultima oară și le-am urat, mâhnit, să n-aibă parte unul de celălalt.

De singurătate, nu din alte motive, m-am hotărât să-l caut pe bufon. Era prima dată când îl căutam eu. S-a dovedit mai greu de găsit decât credeam.

După ce am rătăcit câteva ore prin turn în speranța de a-l întâlni, mi-am făcut curaj și m-am dus în camera lui. Știam de ani de zile unde era, dar nu mai fusesem acolo și nu doar fiindcă se afla într-un loc unde nu prea mergeam. Bufonul nu era amator de prieteni decât dacă și când voia el. Locuia în vârful unui turn. Știam de la Fedwren că odaia lui fusese cândva destinată hărților și din ea se vedea foarte bine terenul din jurul Buckkeepului, dar clădirile ridicate în timp blocaseră vederea, iar alte turnuri îl înlocuiseră ca post de observație. Nu mai servea la nimic, decât ca adăpost pentru bufon.

Am urcat până la ea într-o zi înainte de vremea culesului. Era deja cald, se lipea transpirația de tine. Turnul era închis, avea numai deschizături pentru tras săgeți prin care intra lumină numai cât să văd cum ridicam în aer praful. La început mi s-a părut mai răcoare decât afară, dar, urcând, se făcea tot mai cald și mai înăbușitor. Când am ajuns la ultimul palier, nu mai puteam respira. Am ridicat obosit pumnul și am bătut în ușa solidă.

— Eu sunt, Fitz! am strigat, dar aerul stătut și încins îmi estompă vocea ca o pătură udă aruncată peste flăcări.

Oare asta să-mi fie scuza? Oare să-i spun că am crezut că nu m-a auzit și de aceea am intrat? Sau că îmi era atât de cald și de sete, încât am vrut să văd dacă nu cumva în odaia lui e mai mult aer și puțină apă? Bănuiesc că nu contează. Am pus mâna pe zăvor. S-a mișcat și am intrat.

— Bufonule? am strigat, dar am simțit că nu era acolo. Nu așa cum simțeam prezența sau absența altora, dar din cauza aerului încremenit. Cu toate astea, am rămas în ușă și ce-am văzut m-a lăsat cu gura căscată.

Risipă de lumină, flori și culori. Un război într-un colț; lângă el, coșuri cu ață fină colorată. Nu am văzusem niciodată cuverturi ca cele de pe pat și draperii ca cele de la ferestrele deschise, țesute în modele geometrice care te duceau cu gândul la un câmp de flori sub un cer senin. Într-un vas mare de ceramică pluteau flori, iar un peștișor argintiu înota printre tulpini și deasupra pietricelelor lucioase de pe fund. Am încercat să mi-l închipui pe bufonul palid și cinic în mijlocul aceluia univers de culori și bun gust. Am făcut un pas în față. Am crezut că-mi sare inima din piept.

Un bebeluș. Așa am crezut la început și, fără să mă gândesc prea mult, am mai făcut doi pași și-am îngenuncheat lângă leagăn. Nu era un copil adevărat, ci doar o păpușă, atât de bine lucrată, încât mă așteptam s-o văd respirând și mișcându-și pieptul. Am întins mâna spre fața palidă și delicată, dar n-am îndrăznit s-o ating. Curbura frunții, pleoapele închise, obrajii ușor îmbujorați, până și mânuța care se odihnea pe pătură erau perfecte cum nu credeam că poate fi un obiect creat. Din ce argilă fină fusese făcută nu știam, nici ce mână înnegrise sprâncenele firave de deasupra obrăjilor. Păturica avea broderie cu panseluțe, iar perna era din mătase. Nu știu cât am stat îngenuncheat acolo, fără zgomot, ca și cum m-aș fi uitat la un bebeluș adormit. Până la urmă m-am ridicat și am ieșit din cameră. Am închis ușa cât am putut de încet. Am coborât în liniște nenumăratele trepte, pe jumătate îngrozit că s-ar putea să mă întâlnesc cu bufonul urcând și pe jumătate împovărat de gândul că mai locuia cineva la fel de singur ca mine în turn.

În noaptea aceea m-a chemat Chade, dar, când m-am dus la el, am avut impresia că nu voia decât să mă vadă. Am stat tăcuți în fața căminului rece. Arăta mai bătrân ca niciodată. Așa cum Verity era ros pe dinăuntru, el era sleit. Degetele osoase i se uscaseră și avea ochii roșii. Deși trebuia să doarmă, preferase să mă cheme pe

mine. Stătea nemișcat și tăcut, ciugulind câteodată din mâncarea așezată în fața noastră. În cele din urmă, m-am hotărât să-l ajut.

— Ți-e teamă că n-o să reușesc? I-am întrebat cu glas scăzut.

— Ce să reușești? Întrebă la rândul lui, absent.

— Să-l omor pe prințul de la munte. Pe Rurisk.

Chade se întoarce ca să-mi vadă bine fața. Liniștea domni multă vreme.

— N-ai știut că regele Shrewd mi-a cerut-o, m-am bâlbâit eu.

Încet de tot, se răsuci spre cămin și-l studie ca și cum ar fi jucat flăcări în el și-ar fi citit în ele.

— Eu nu sunt decât făurarul de unelte. Altul e cel care le întrebuințează.

— Crezi că e o misiune... rea? Greșită? Am inspirat adânc. Din câte mi s-a spus, prințul oricum nu mai are mult de trăit. Poate că îi fac un bine dacă îi aduc moartea într-o noapte, în liniște, în loc să...

— Băiete, mă întrerupse Chade. Să nu pretinzi niciodată că suntem altceva decât ceea ce suntem. Asasini. Nu unelte miloase ale unui rege înțelept. Asasini politici care aduc moartea pentru perpetuarea monarhiei noastre. Asta suntem.

Veni rândul meu să studiez fantomele flăcărilor.

— Faci să-mi fie foarte greu. Mai greu decât îmi este deja. De ce? De ce m-ai făcut ce sunt, dacă încerci să-mi slăbești hotărârea...

N-am reușit să duc la capăt întrebarea.

— Cred că... Lasă. Poate că sunt gelos, băiete. Mă întreb de ce te folosește regele pe tine, și nu pe mine. Poate că am ajuns să trăiesc prea mult și nu-i mai sunt de folos. Poate că, acum, cunoscându-te pe tine, aș vrea să nu te fi făcut niciodată...

Nici el nu-și termină propoziția. În loc să vorbească, se lăsă dus de gânduri.

Am stat amândoi și-am cugetat la însărcinarea mea. De data asta, nu împărțeam dreptatea regelui. Nu era o sentință de condamnare la moarte a unui criminal. Pur și simplu înlăturam un bărbat care stătea în calea puterii mai mari. Atât am stat pe

gânduri, încât până la urmă m-am întrebat dacă îmi voi îndeplini misiunea. Apoi am ridicat ochii la cuțitul de argint înfipt adânc în polița căminului și am crezut că știam răspunsul.

— Verity s-a plâns în numele tău, rosti Chade.

— S-a plâns?

— Lui Shrewd. Mai întâi, că Galen s-a purtat urât cu tine și te-a înșelat. A fost o plângere formală. A spus că a privat regatul de Meșteșugul tău într-o perioadă în care ar fi fost deosebit de folositor. I-a sugerat lui Shrewd să rezolve problema cu Galen, până nu iei tu taurul de coarne.

Am citit pe chipul lui Chade că știa tot ce discutasem cu Verity. Nu știam ce să cred.

— N-aș face asta. Nu m-aș răzbuna singur pe Galen, mai ales după ce Verity mi-a cerut să n-o fac.

Chade mă privi aprobator.

— Așa i-am spus și eu lui Shrewd. Însă el m-a rugat să te anunț că se va ocupa el de asta. Va face dreptate chiar el. Trebuie să aștepți și să fii mulțumit.

— Cum va proceda?

— Nu știi. Nici Shrewd nu cred că știe încă. Omul ăla trebuie pedepsit. Dar să nu uităm că, dacă e să formeze și alte grupuri de inițiați, nu trebuie să sufere prea tare. Verity s-a mai plâns de ceva regelui, adăugă el după ce-și dresе glasul. Ne-a acuzat pe față, pe el și pe mine, că suntem gata să te sacrificăm de dragul regatului.

De asta mă chemase Chade de fapt. Acum am înțeleș. Am tăcut.

— Shrewd a pretins că nici prin cap nu i-a trecut așa ceva. Eu nici n-am crezut că e posibil. Oftă de parcă îi duresc să rostească vorbele. Shrewd e rege, băiete. Regatul e principala lui grijă.

Liniștea se lășă iar, prelungă.

— Zici că m-ar sacrifica. Fără nicio remușcare.

Chade nu-și luă ochii de la cămin.

— Pe tine. Pe mine. Chiar pe Verity, dacă așa ar supraviețui regatul. Să nu uiți niciodată, adăugă după ce se întoarse cu privirea la mine.

Cu o noapte înainte de plecarea alaiului de nuntă, a bătut Lacey la ușa mea. Era cam târziu. Când mi-a spus că Lady Patience vrea să mă vadă, am întrebat prosteste:

— Acum?

— Păi, mâine pleci, sublinie femeia.

Am ascultat-o cuminte, căci avea dreptate.

Am găsit-o pe Patience într-un scaun dosit pe sub perne, cu o mantie prea brodată peste cămașa de noapte. Părul îi aluneca până la umeri. M-am așezat unde mi-a arătat. Lacey se apucă s-o pieptene.

— Am așteptat să vii să-ți ceri iertare, zise Patience. Am deschis imediat gura ca s-o potopesc cu scuzele, dar mă opri cu un gest nervos.

— Însă, stând de vorbă cu Lacey în seara asta, am ajuns la concluzia că te-am iertat deja. Băieții, am tras eu concluzia, trebuie să-și manifeste impolitețea. Am hotărât că nu ai făcut nimic intenționat, deci nu e nevoie să-ți ceri iertare.

— Dar îmi pare rău, am protestat. Numai că n-am știut cum să...

— Acum e prea târziu, te-am iertat oricum. În plus, nu mai e timp. Sunt convinsă că ar fi trebuit să dormi deja. Însă, cum e prima oară când mergi la curtea altui rege, am vrut să-ți dau ceva înainte de plecare.

Am deschis gura și am închis-o imediat la loc. Dacă ea voia să creadă că asta era prima mea ieșire la curtea altui rege, de ce s-o contrazic?

— Stai aici, îmi porunci și-mi arată un loc de la picioarele ei.

M-am așezat cuminte. De-abia atunci am observat că avea o cutie mică în poală. Era din lemn închis, cu un căprior în basorelief pe capac. Când a deschis-o, am simțit aroma lemnului. Scoase un cercel și mi-l apropie de ureche.

— Prea mic, bombăni ea. Ce rost are să porți o bijuterie dacă nu o vede nimeni? Ridică alte bijuterii și le dădu deoparte, cu același comentariu. Până la urmă găsi una care semăna cu o bucată de plasă de argint. De ea era prinsă o piatră albastră. Se strâmbă la ea, apoi dădu din cap în silă. Bărbatul ăla are gusturi. Nu are altceva, dar are gusturi.

O apropie din nou de urechea mea și, fără să mă prevină, îmi înfipse acul în lob.

Am țipat și mi-am dus palma la ureche, dar ea mi-o îndepărtă.

— Nu fi copil. Trece imediat.

Cercelul avea un soi de încheietoare. Patience îmi îndoii nemiloasă urechea și o fixă.

— Îi stă bine. Ce zici, Lacey?

— Foarte bine, aprobă servitoarea, aplecată deasupra dantelei, ca întotdeauna.

Patience îmi făcu semn să plec. Când m-am ridicat, îmi spuse:

— Să nu uiți, Fitz. Că stăpânești sau nu Meșteșugul, că-i porți numele sau nu, ești fiul lui Chivalry. Ai grijă să te porți cu cinste. Acum du-te și culcă-te.

— Cu urechea asta? am întrebat și i-am arătat că aveam sânge în vârful degetelor.

— Nu m-am gândit. Iartă-mă...

— E prea târziu ca să vă cereți scuze, am întrerupt-o. V-am iertat deja. Vă mulțumesc.

Când am ieșit de la ea, Lacey încă râdea.

A doua zi m-am trezit devreme ca să-mi iau locul în alai. Pentru a pecetlui noua alianță dintre familii, trebuiau duse daruri bogate. Am văzut daruri pentru prințesa Kettricken: o iapă pursânge, giuvaieră, materiale pentru veșminte, servitori și parfumuri rare. Pe urmă am mai văzut daruri pentru familia ei: cai, șoimi și aur prelucrat pentru tatăl și fratele ei. Dar mai bogate erau darurile oferite regatului ei, pentru că, în tradiția Jhaampe, ea însemna mai mult pentru popor decât pentru familie. Așa că se ofereau vite, cai, mânji și păsări de casă, arcuri din lemn de tisă, care nu se găseau

pe la munte, unelte din metal prelucrat, din fier de la Forge, și altele, și altele care să-i îmbogățească pe munteni. Pe lângă ele, li se ofereau cunoștințe: cele mai frumos ilustrate manuale despre ierburi ale lui Fedwren, tăblițe despre leacuri și un pergament despre cum se prind insectele, o copie îngrijită făcută chiar de Hawker. Oficial, eu însoțeam alaiul ca să am grijă de acestea din urmă.

Pe lângă ele, am primit o provizie sănătoasă de plante și rădăcini dintre cele ilustrate în manual, plus semințe care să fie cultivate în caz că plantele nu puteau fi transportate. Nu era un dar obișnuit, așa că mi-am luat responsabilitatea în serios, cum mi-am luat și misiunea cealaltă. Au fost toate învelite și așezate într-un scrin din lemn de cedru. Le verificam pentru ultima oară înainte de a duce scrinul în curte, când l-am auzit pe bufon în spatele meu.

— Ți-am adus ceva.

Stătea în pragul ușii mele. Nu îl auzisem deschizând ușa. Îmi oferi un săculeț cu șiret.

— Ce este? l-am întrebat, încercând să nu mă dau de gol că-i văzusem florile și păpușa.

— Leacuri de mare pentru stomac.

Am ridicat din sprâncene.

— Purgative? Dar de nuntă? Păi, poate că unii l-ar considera potrivit, dar ierburile pe care le duc eu se pot cultiva la munte. Nu cred că...

— Nu e un dar de nuntă. E pentru tine.

Am luat săculețul, neștiind ce să cred. Era un purgativ foarte puternic.

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine. Dar, de obicei, nu sufăr cu stomacul când călătoresc și...

— De obicei, când călătorești, nu ești în pericol să fii otrăvit.

— Încerci să-mi spui ceva?

M-am străduit să fiu vesel și să-l tachinez. Îmi era dor de strâmbăturile și ironiile lui.

— Numai că ar fi înțelept să mănânci puțin sau deloc din mâncarea pe care nu ți-o pregătești singur.

— La toate ospețele care-o să fie acolo?

— Nu. Doar la cele după care vrei să supraviețuiești.

Vru să plece.

— Iartă-mă, am spus repede. N-am vrut să te deranjez, te-am căutat, era zăpușeală, ușa descuiată, așa că am intrat. N-am vrut să-mi bag nasul în treaba ta.

Vorbi, dar tot cu spatele la mine:

— Și te-ai distrat?

— Păi... păi...

Nu știam ce să-i spun, cum să-l asigur că nu voi spune nimănui ce-am văzut la el în odaie. Bufonul mai făcu doi pași și puse mâna pe zăvor.

— Aș vrea să am și eu un loc care să semene cu mine așa cum seamănă al tău cu tine, am zis repede. Un loc pe care să nu-l dezvălui nimănui.

Ușa rămase întredeschisă.

— Ascultă-mi sfatul și poate că vei supraviețui călătoriei. Când judeci motivele cuiva, nu uita că nu trebuie să-i masori grâul cu banița ta. Poate că banița lui are altă măsură decât a ta.

Și cu asta bufonul închise ușa după el, dar îmi adresase cuvinte suficient de încâlcite, încât să-mi dea impresia că mă iertase pentru necuviința mea.

Mi-am îndesat purgativele în vestă. Nu le voiam, dar mi-era frică să nu le iau. Am aruncat o privire prin cameră. Era, ca de obicei, mai mult goală și practică. Doamna Hasty se ocupase de bagajul meu, pentru că nu avusese încredere că-mi pun hainele noi. Căpriorul tăiat fusese înlocuit cu altul, care-și ținea coarnele gata de atac. „Verity a poruncit așa”, mi-a spus când am întreat-o ce-i cu el. „Îmi place mai mult decât celălalt. Ție nu?”. „Păi, ba da”, am zis, și cu asta se încheiase discuția. Un nume și un blazon. Am dat din cap pentru mine, am ridicat pe umeri scrinul cu ierburi și suluri și am coborât să mă alătur caravanei.

Pe trepte, m-am întâlnit cu Verity. La început nu mi-am dat seama cine e, pentru că le suia ca un bătrân. M-am dat la o parte ca să-i fac loc și, când a ridicat ochii la mine, l-am recunoscut. E ciudat să ți se pară străină o față cândva atât de familiară. Am observat că alunecau hainele de pe el și că în părul des, odată negru, avea fire cărunte. Îmi zâmbi absent și apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, mă opri.

— Pleci în Regatul Munților? Pentru ceremonia de nuntă?

— Da.

— Îmi faci o favoare, băiete?

— Bineînțeles, am zis, șocat de vocea lui răgușită,

— Vorbește frumos despre mine în fața ei. Să spui adevărul, atenție, nu-ți cer să minți. Dar să mă vorbești de bine. Întotdeauna am crezut că ai o părere bună despre mine.

— Am, l-am asigurat, în timp ce se îndepărta. Una foarte bună, domnule.

Nu mi-a răspuns. M-am simțit ca atunci când mă părăsise bufonul.

Curtea gema de oameni și de animale. De data asta nu se mergea cu căruțele; se știa că drumurile de munte sunt foarte proaste și s-a hotărât că vor fi folosiți măgarii, de dragul rapidității. Nu se face să întârzie alaiul la nuntă; și așa era destul de rău că mirele nu participa.

Turmele și cirezile fuseseră trimise cu câteva zile înainte. Călătoria era de așteptat să dureze două săptămâni, dar lumea se pregătea pentru trei. Am supravegheat legarea scrinului de cedru pe un măgar, pe urmă m-am dus lângă Cenușia și m-am pus pe așteptat. Praful se ridica repede chiar și în curtea cu dale. Deși fusese meticolos plănită, caravana părea haotică. L-am zărit scurt pe Sevens, valetul preferat al lui Regal. Regal îl trimisese înapoi la Buckkeep cu o lună în urmă, cu îndrumări speciale pentru niște straie pe care le voia cusute pentru el. Sevens umbla fără astâmpăr în spatele lui Hands și protesta, iar Hands nu părea foarte răbdător cu el. Când doamna Hasty mi-a spus cum să port noile

mele haine, mi-a dezvăluit că Sevrens căra atâtea veșminte și pălării pentru Regal, încât i se dăduseră trei măgari. Mi-am închipuit că Hands trebuia să se ocupe de ei, pentru că Sevrens era un valet desăvârșit, dar se speria de animalele mari. Rowd, sluga lui Regal, venea greoi în spatele lor, scos din pepeni și nerăbdător. Pe umerii lui lași căra un cufăr. Poate că din cauza asta se agita Sevrens. Unde să-l mai pună? În curând s-au pierdut toți trei în mulțime.

Am fost surprins să-l văd pe Burrich verificând căpăstrul cailor pursânge și al iepei pentru prințesă. Putea să le verifice persoana care se ocupa de animale. Pe urmă, când l-am văzut că încalecă, am înțeles că venea și el. M-am uitat să văd cine-l mai însoțește, dar n-am văzut pe nimeni cunoscut de la grajduri, în afară de Hands. Cob plecase de la Jhaampe, cu Regal. Așadar, Burrich se ocupa singur de toate. Nu m-am mirat prea tare.

L-am zărit și pe August, călare pe o iapă cenușie splendidă, așteptând plecarea nerăbdător, ca un animal. Timpul petrecut cu grupul de inițiați îl schimbaseră deja. Cândva fusese un tinerel dolofan, tăcut, dar simpatic. Avea părul stufos și negru, ca Verity, și am auzit că semăna cu verișorul lui în copilărie. Cu cât va întrebuința mai des Meșteșugul, cu atât va semăna mai mult cu el. Venea la nuntă pe post de fereastră pentru Verity, care să ia astfel și el parte la nunta în care Regal rostea jurămintele în locul lui. Glasul lui Regal, ochii lui August, mi-am zis. Eu ce rol jucam pentru Verity? Acela de pumnal?

Am încălecat pe Cenușia ca să scap de cei care-și luau rămas-bun de la gloată și dădeau instrucțiuni de ultim moment, dar și din alte motive. Mă rugam Edei să pornim odată. Am așteptat la nesfârșit să se formeze șirul dezlânat, să se strângă și ultimele curele. Dintr-odată se ridicară steagurile, se auzi cornul, iar șirul de cai, măgari încărcăți și oameni se urni. Am înălțat capul doar o dată și am văzut că Verity se urcase în vârful turnului ca să vadă cum plecăm. L-am făcut cu mâna, dar nu cred că m-a zărit în mulțime. Apoi am ieșit pe poartă și am început să urcăm pe cărarea

șerpuitoare de pe deal, care se depăna de Buckkeep, ducând spre apus.

Drumul ne conducea pe malurile râului Buck, pe care urma să îl traversăm prin locurile mai puțin adânci de la granița ducatelor Buck și Farrow, apoi urma să străbătem câmpiile întinse din Farrow, până ajungeam la Lacul Albastru. De acolo, planul era să urmăm cursul unui râu numit, simplu, Râul Rece, care izvora din Regatul Munților, după care începea drumul neguțătorilor, care străbătea munții și umbrele lor până sus, la Trecătoarea Furtunii; din acel loc trebuia să ne îndreptăm spre pădurile verzi și dese din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar nu ajungeam la ele, ci urma să oprim la Jhaampe, singurul loc din Regatul Munților care putea fi numit oraș.

A fost o călătorie obișnuită, lăsând la o parte micile evenimente nelipsite unei asemenea aventuri. După primele trei zile, totul a decurs monoton, numai peisajul se schimba. În fiecare sat ori cătun, localnicii ne întâmpinau și ne țineau în loc ca să-l felicite pe prinț și să-i ureze de bine cu ocazia căsătoriei.

Când am ajuns pe câmpiile din Tărâmul Ploilor Sălbatice, satele s-au rărit. Fermele bogate și orașele comerciale din Farrow se aflau la nord de drumul nostru, de-a lungul râului Vin. Am străbătut câmpiile și am întâlnit văcari nomazi, care formau orașe numai în lunile de iarnă, când se stabileau pe rutele comerciale pentru „sezonul verde”. Am trecut pe lângă turme de oi, capre și cai și, mai rar, pe lângă porcii grași și periculoși numiți haragar, dar nu am vorbit cu oamenii, ci am deslușit doar vârfurile corturilor conice în depărtare ori câte-un cioban răzleț stând trufaș în șa, ridicând bâta în semn de salut.

M-am reîmprietenit cu Hands. Împărțeam hrana și căldura focului în fiecare seară. Mă desfăta povestindu-mi cum Sevrens bodogănea întruna, îngrijorat că se umplu de praf straietele de mătase, că insectele devorează gulerele de blană și că se roade catifeaua de atâta drum. Și mai nemulțumit era de Rowd. Nici eu nu mă dădeam în vânt după el, iar lui Hands i se părea o tovărășie apăsătoare, pentru că îl bănuia pe băiat că încearcă să fure din

bagajele lui Regal. Într-o seară, Rowd chiar a venit la focul nostru și a început să amenințe, chiar dacă vag, că-i va veni el de hac oricărui hoț. În afară de aceste mici neplăceri, serile s-au scurs pașnice.

Am avut vreme frumoasă. Asudam ziua, dar noaptea era răcoare. Dormeam pe pătura mea și rareori îmi căutam adăpost. În fiecare noapte verificam conținutul scrinului, m-am străduit să nu las rădăcinile să se usuce și am avut grijă să nu se distrugă pergamentele și tăblițele de atâta mutat. O singură dată m-a trezit nechezatul puternic al Cenușiei și am crezut că scrinul fusese puțin deplasat de la locul lui. Dar i-am verificat imediat conținutul și l-am găsit în ordine. Când i-am pomenit de incident lui Hands, mi-a spus că m-am molipsit de la Rowd.

Cătunele și cirezile pe lângă care treceam ne ofereau adesea hrană proaspătă în cantități generoase, așa că nu ne-a mers prea rău în călătorie. Apa nu se găsea pretutindeni la îndemână în Farrow, dar în fiecare zi clădeam peste un izvor sau o fântână prăfuită, deci nici de sete nu pot zice că am răbdat.

Pe Burrich l-am văzut foarte rar. Se scula înaintea tuturor și o lua în fața caravanei, pentru ca animalele din grija lui să pască iarba cea mai bună și să bea apa cea mai proaspătă. Știam că voia ca, la sosirea în Jhaampe, caii lui să fie în cea mai buni stare. Și August era aproape invizibil. Deși, teoretic, el răspundea de expediția noastră, a lăsat-o pe mâinile căpitanului gărzii sale de onoare. Nu mi-am dat seama dacă a procedat așa din înțelepciune sau din lene. În orice caz, stătea mai mult izolat, decât îi permitea lui Sevrens să îl îngrijească și să mănânce cu el.

Pentru mine, călătoria a fost ca o întoarcere la un fel de copilărie. Aveam foarte puține responsabilități. Hands era un camarad extraordinar și n-a trebuit să-l încurajez prea mult să-și deschidă traista cu bârfe și povești. Uneori trecea și câte-o zi întregă fără să-mi aduc aminte că, la capătul călătoriei, trebuia să omor un prinț.

Asemenea gânduri mă copleșeau când mă trezeam în toiul nopții. În Farrow, cerul părea mai împânzit de stele decât la Buckkeep. Stăteam cu ochii la ele și repetam în minte cum îi voi lua viața lui Rurisk. Mai adusesem un scrin, micuț, împachetat cu grijă printre hainele și lucrurile mele personale. Îl pregătisem după multă cumpănire și spaimă, pentru că misiunea aceasta trebuia îndeplinită fără cusur. Curat, fără să se iște nicio bănuială. Trebuia să-mi plănuiesc bine mișcările în timp. Prințul nu trebuia să moară cât ne aflam noi la Jhaampe. Niciun norișor nu trebuia să umbrească nunta. Nu putea muri nici înainte de ceremonia de la Buckkeep și consumarea căsătoriei, pentru că ar fi fost semn rău pentru tânăra pereche. Nu era o misiune ușoară.

Câteodată mă întrebam de ce nu o primise Chade. Eram pus la încercare? Dacă nu reușeam, aș fi fost omorât? Era Chade prea bătrân pentru așa o provocare sau prea valoros ca să-și riște viața? Numai el se putea îngriji de sănătatea lui Verity? După ce îmi alungam din minte astfel de întrebări, începeam să mă gândesc dacă să folosesc un praf care să irite plămânii măcinați ai lui Rurisk și să-l facă să tușească până moare. Aș putea să-l împrăștiu pe pernele și-n patul lui. Să-i ofer un așa-zis leac împotriva durerii, de care să devină dependent treptat și să adoarmă în brațele morții? Aveam un tonic pentru subțierea sângelui. Dacă plămânii lui sângerau deja, ar fi destul să-l doboare. Aveam și o otravă fără gust, ca apa, care acționa rapid. Ar trebui să mă asigur că i-o dau la timpul potrivit. Asemenea gânduri nu îmbie la somn, dar aerul proaspăt și călăritul toată ziua reușeau să le alunge și mă trezeam deseori nerăbdător să pornesc iar la drum.

Când, într-un sfârșit, am deslușit Lacul Albastru, ne-a apărut ca o minune. Nu mai fusesem de ani de zile departe de mare pentru un timp îndelungat și m-am mirat ce bucuros am fost să văd apa. Fiecare animal din caravana noastră simțea – știam eu – mirosul curat al apei. Tărâmul era mai verde și mai ospitalier în apropierea marelui lac și cu greu am ținut caii să nu pască noaptea până să li se umfle burțile.

Corăbiile navigau regulat pe lac, iar după culoarea pânzelor știai nu numai ce mărfuri vindeau, ci și pentru ce familie. Așezările de pe mal erau construite pe stâlpi, la suprafața apei. Am fost întâmpinați foarte frumos și ospătați cu pește proaspăt, care avea un gust ciudat pentru mine, obișnuit cu cel marin. M-am simțit într-adevăr călător, iar Hands și cu mine ne-am umflat în pene când niște fete cu ochi verzi, dintr-o familie de negustori, au venit la focul nostru și-au chicotit toată seara. Au adus cu ele tobe mici și colorare, fiecare cu alt sunet, și ne-au cântat la ele și cu vocea până când mamele lor au venit să le certe și să le ducă acasă. A fost o experiență amețitoare și în noaptea aceea nu m-am gândit deloc la prințul Rurisk.

Am călătorit spre apus și spre miazănoapte pe Lacul Albastru, pe niște barje cu fund plat, care nu-mi inspirau deloc încredere. Când am ajuns iar pe uscat, ne-am pomenit într-o regiune împădurită, iar zilele fierbinți din Farrow au devenit o amintire dragă. Drumul nostru trecea prin păduri de cedri nemărginite, presărate cu crânguri de mesteceni albi și, în zone arse, cu arini și sălcii. Caii pocneau din copite pe solul închis la culoare. Ne înconjura parfumul dulce al toamnei. Am văzut păsări necunoscute și odată am zărit scurt un soi de cerb colorat cum nu știam că există. Pentru cai nu era bine să pască noaptea și le-am fost recunoscători oamenilor de pe malul lacului pentru grânelor date. Pe întuneric aprindeam focuri. Hands și cu mine stăteam în același cort.

Am început să urcăm. Cărarea șerpuia printre pante din cele mai abrupte, sigur ne apropiam de munți. Într-o după-masă ne-am întâlnit cu o solie din Jhaampe, trimisă pentru a ne saluta și călăuzi. Pe urmă parcă am înaintat mai repede și în fiecare seară ne distrau muzicanți, poeți și jongleri și ne ospătam cu delicatese. Gazdele s-au străduit mult să ne întâmpine frumos și să ne onoreze. Eu însă găseam diferențele dintre noi ciudate și aproape înfricoșătoare. Nu o dată am fost obligat să-mi amintesc de ce mă învățaseră Burrich

și Chade despre politețuri, în vreme ce bietul Hands se izola total de noii noștri tovarăși.

Aceștia erau, majoritatea, chyurda și arătau cum mă așteptasem: înalți, palizi, cu păr și ochi deschiși la culoare, unii cu plete roșcate ca vulpea, musculoși – și femeile, și bărbații. Toți cărau arcuri sau praștii și se descurcau mult mai bine pe jos decât călare. Se îmbrăcau în straie de lână și piele; chiar și cei mai săraci aveau blănuri fine, pentru că le făceau acasă. Noi mergeam călare, ei, pe lângă noi, pe jos, dar nu se plâneau că trebuie să țină ritmul cailor toată ziua. Cântau cântece lungi, într-o limbă care suna tânguitor, întrerupte însă de strigăte de victorie sau încântare. Mai târziu am aflat că ne cântau istoria lor, ca să știm mai bine cui se alătura prințul nostru. Am bănuț că era, în mare parte, menestreli și poeți, „ospitalierii”, cum se numeau pe limba lor, trimiși, conform tradiției, să întâmpine musafirii și să-i îndemne să se bucure că au venit, chiar înainte de a sosi la destinație.

În următoarele două zile, drumul s-a lărgit, pentru că i s-au adăugat cărări și drumeaguri în apropiere de Jhaampe. A devenit un mare drum comercial, pe alocuri pavat cu pietriș alb. Cu cât ne apropiam mai mult de oraș, cu atât creștea procesiunea noastră, pentru că ni s-au alăturat sate și triburi întregi din zone mai îndepărtate ale Regatului Munților, venite s-o vadă pe prințesa lor căsătorită cu puternicul prinț de la câmpie. În curând, însoțiți de câini și cai și un soi de capre pe care le foloseau drept animale de povară, cu căruțe încărcate de daruri și oameni de toate felurile grupați în cete și familii, am ajuns la Jhaampe.

20

JHAAMPE

„... Așa că lăsați-i să vină, sunt oamenii cărora le aparțin, iar când ajung în oraș, să poată spune oricând: «Acesta este orașul nostru și casa noastră, câtă vreme dorim să rămânem în ea.» Să fie întotdeauna loc liber pentru ei, să [cuvinte neclare] ale cirezilor și turmelor. Atunci nu vor mai fi străini în Jhaampe, ci numai vecini și prieteni care vin și pleacă după cum doresc.” Iar voința Sacrificiului s-a observat în acest lucru, ca în toate lucrurile.

Aceste rânduri le-am citit peste ani, într-un fragment dintr-o tăbliță sfântă a chyurda, și am ajuns, în sfârșit, să înțeleg orașul Jhaampe, dar prima oară când am călărit pe dealuri către el am fost și dezamăgit, și copleșit de cele văzute.

Templele, palatele și clădirile publice semănau cu niște lalele uriașe închise, și la culoare, și ca formă. Forma o împrumutaseră de la cândva tradiționalele adăposturi din piele ale nomazilor care întemeiaseră orașul; aspectul lor se datora dragostei muntenilor pentru culori. Fiecare clădire fusese revopsită recent, pentru sosirea noastră și pentru nuntă, așa că luceau toate în noi culori țipătoare. Dominau nuanțele de violet, îmblânzite de cele de galben, dar nu lipsea nicio culoare. Era ca și cum ai da peste un strat de șofran care străpunge zăpada și solul, pentru că stâncile negre ale munților și plantele perene închise la culoare făceau culorile clădirilor și mai impresionante. Pe lângă aceasta, orașul e construit într-o regiune la fel de abruptă ca Buckkeep, deci când te uiți la el de jos, culorile și nuanțele se așază în straturi, ca niște flori aranjate cu gust într-un coș.

Pe măsură ce înaintam, am observat că printre marile clădiri erau corturi și colibe provizorii și adăposturi mici de toate felurile. În Jhaampe, numai clădirile publice și casele familiei regale sunt permanente. Restul e un flux și reflux de oameni care vin să-și vadă capitala, să ceară judecata de la Sacrificiu, cum îl numesc pe

regele sau regina care domnește acolo, să viziteze muzeele de bogății și cunoștințe sau să facă negoț și să se întâlnească și cu alți nomazi. Triburile vin și pleacă, corturile sunt ridicate și locuite o lună, două și pe urmă, într-o dimineață, rămâne după ele numai pământul gol, până vine alt grup să le ia locul. Cu toate acestea, nu e un loc dezordonat, pentru că străzile sunt delimitate clar și în locurile abrupte sunt scări de piatră. Fântânile, băile și saunele sunt răspândite în tot orașul și există reguli stricte pentru aruncarea gunoiului și a rămășițelor. Jhaampe e și un oraș verde, pentru că la periferie se întind pășuni pentru cei care vin cu vitele și caii după ei și zone pentru corturi, la umbra copacilor și lângă fântânile de acolo. În oraș sunt grădini cu flori și arbori sculptați, îngrijite cu mai mult simț artistic decât la Buckkeep. Vizitatorii își lasă creațiile în ele: sculpturi în piatră, gravuri în lemn sau vase de ceramică multicolore. Într-un fel, mi-am adus aminte de camera Bufonului, pentru că în ambele locuri culorile și formele se aranjau numai pentru încântarea ochiului.

Călăuzele noastre ne-au oprit pe o pășune din afara orașului și ne-au spus că fusese rezervată pentru noi. După o vreme, ne-a fost limpede că se așteptau să ne lăsăm caii și măgarii acolo și să plecăm pe jos. August, conducătorul numit al caravanei noastre, nu a rezolvat problema foarte diplomat. M-am strâmbat când le-a explicat, aproape înfuriat, că noi am adus lucruri mult mai multe decât puteam căra în oraș și că mulți dintre noi sunt prea obosiți de călătorie ca să mai meargă și pe jos. Mi-am mușcat limba și m-am forțat să stau liniștit, martor la nedumerirea politicoasă a gazdelor noastre. Regal sigur cunoștea aceste obiceiuri; de ce nu ne-a prevenit, ca să nu ne începem vizita ca niște bătărași și niște mofturoși?

Dar localnicii ospitalieri s-au adaptat rapid la obiceiurile noastre ciudate. Ne-au lăsat să ne odihnim și ne-au rugat să fim răbdători cu ei. O vreme ne-am fâțâit încoace și încolo, încercând zadarnic să ne prefacem că ne e bine. Rowd și Sevens au venit la mine și la Hands. Hands mai avea niște vin pe care l-am împărțit, iar Rowd

ne-a dat, cam șovăitor, felii de carne afumată. Am stat de vorbă, dar mărturisesc că n-am fost atent la discuție. Aș fi vrut să am curajul să merg la August și să-l implor să fie mai adaptabil la obiceiurile locale. Eram musafirii lor. Și așa era rău că mirele nu venise în persoană ca să-și ia mireasa. Am privit de la distanță cum August se consulta cu niște nobili mai bătrâni care veniseră cu noi, dar din gesturile lor și după cum mișcau din cap am dedus că încuviințau ce spunea el.

Peste câteva minute, o mulțime de tineri solizi și de servitoare chyrda au apărut pe drum în fața noastră. Fuseseră chemați cărauși să ne ajute să ne ducem lucrurile în oraș și au fost ridicate corturi pestrițe pentru servitorii care aveau să rămână pe loc; ca să aibă grijă de cai și de măgari. Mi-a părut foarte rău că Hands era printre ei. I-am încredințat-o pe Cenușia. Apoi am luat pe un umăr scrinul de cedru și pe celălalt bocceaua cu haine. Mergând în procesiune prin oraș, am simțit miros de carne friptă și cartofi fierți și am văzut că gazdele noastre înălțau un pavilion numai cu acoperiș și aranjau mese în el. Hands n-o să moară de foame, mi-am zis și mi-am dorit să nu am altceva de făcut decât să îngrijesc animale și să rătăcesc prin oraș.

Nu avansasem prea mult pe străzile șerpuitoare care duceau spre oraș când ne-am întâlnit cu un grup de lectici purtate de femei chyrda înalte. Am fost invitați politicos să ne urcăm în ele, ca să fim duși în oraș. Ni s-au cerut mii de scuze că ne obosise călătoria.

August, Sevrens, ceilalți nobili și majoritatea doamnelor au fost foarte fericiți să se urce în lectici, dar eu m-am simțit umilit să fiu purtat așa. Însă n-ar fi fost frumos să le refuz invitația insistentă, așa că i-am dat cufărul unui băiat cu siguranță mai tânăr decât mine și m-am suit într-o lectică purtată de femei destul de bătrâne, încât să-mi poată fi bunici. Am roșit sub privirile curioase ale trecătorilor care se opreau să vorbească în șoaptă. Am mai văzut și alte lectici, dar pentru bătrâni și infirmi. Am scrâșnit din dinți și am încercat să nu mă gândesc ce părere ar fi avut Verity despre atâta ignoranță. M-am străduit să le arunc priviri politicoase trecătorilor și

să îmi las aprecierea pentru grădinile și clădirile grațioase să mi se vadă pe față.

Probabil că am reușit, pentru că lectica mea începuse să avanseze mai încet, ca să am mai mult timp să mă uit în jur, iar femeile se întreceau să-mi arate tot ceea ce li se părea că-mi scăpase. Îmi vorbeau în chyardă și au fost încântate să constate că înțelegeam câte ceva. Chade mă învățase câteva vorbe, dar nu-mi spusese cât de melodioasă era această limbă și în curând mi-am dat seama că înălțimea sunetului era la fel de importantă ca pronunția. Din fericire, aveam ureche pentru limbi străine, așa că am început să conversez curajos cu femeile, decis că, atunci când voi sta de vorbă cu mai-marii palatului, n-o să le par un străin netot. O femeie s-a angajat să-mi spună două-trei vorbe despre toate clădirile pe lângă care treceam. O chema Jonqui. Când i-am spus că mă cheamă FitzChivaliy, mi-a repetat numele de mai multe ori, ca să și-l fixeze în minte.

Cu mare greutate le-am convins pe femei să se oprească și să-mi dea voie să admir o anumită grădină. Nu florile strălucitoare m-au atras, ci un soi de salcie care creștea în spirale și bucle, nu drept, cum știam eu soiul. Am mângâiat coaja subțire a unei crengi. Eram sigur că aș fi putut tăia un butaș, dar n-am îndrăznit, ca să nu supăr pe cineva. O bătrână se aplecă lângă mine, zâmbi larg, apoi își plimbă degetele pe vârfulurile unui strat de plante scunde, cu frunze mici. Parfumul pe care îl emanau era uimitor. Femeia râse de încântarea de pe fața mea. Aș fi vrut să mai zăbovesc, dar femeile care mă purtau au insistat să trebuie să ne grăbim ca să-i prindem din urmă pe ceilalți înainte de a ajunge la palat. Am bănuț că urma o întâmpinare oficială, pe care nu aveam voie s-o ratez.

Procesiunea șerpua pe o stradă în terase, tot mai înaltă, până când lecticile noastre s-au oprit în fața palatului – un ciorchine de clădiri ca niște muguri. Structurile principale, pictate în violet pătat cu alb, îmi aminteau de lupinul de pe marginea drumului și de florile legumelor de la Buckkeep. Am stat lângă lectica mea și am contemplat palatul. Când m-am întors către femeile care mă

purtaseră, ca să-mi exprim încântarea, ele dispăruseră. Au apărut peste câteva minute, îmbrăcate în robe de culoarea șofranului îmbinată cu albastru, roz și culoarea piersicii, la fel ca ceilalți purtători de lecticii, și s-au plimbat printre noi cu lighenașe cu apă parfumată și cârpe moi, ca să ne spălăm de praf pe față și pe gât și să ne alungăm oboseala. Băieți și bărbați în tunici albastre, strânse cu cureaua, au adus vin de fructe și prăjituri cu miere. După ce toți musafirii s-au spălat și au gustat din vin și prăjituri, am fost rugați să intrăm în palat.

Interiorul palatului a fost pentru mine o noutate la fel de mare ca restul orașului Jhaampe. Un pilastru central imens sprijinea structura centrală. L-am cercetat atent și am observat că era trunchiul unui copac uriaș. Rădăcinile umflate împingeau pietrele de pavaj de la bază. Pereții grațios curbați se sprijineau tot pe copaci. Peste câteva zile, am aflat că palatul a avut nevoie de aproape o sută de ani ca să „crească”. Mai întâi a fost ales un copac central, s-a curățat zona, apoi s-a plantat în jurul lui un cerc de copaci. Copacii au fost tăiați și modelați ca să se încline toți spre cel din centru. La un moment dat, s-au tăiat toate ramurile în afară de cele din vârf, care s-au unit și au format o coroană. Apoi s-au ridicat zidurile: mai întâi un strat de țesătură subțire, lăcuită ca să se întărească, ce a fost acoperit de straturi peste straturi de pânză tare, din scoarță de copac. Peste ele s-a dat cu un clei local special, apoi cu vopsea lucioasă din rășină. Nu am reușit să aflu dacă toate clădirile din oraș erau construite în același stil laborios, dar modul în care fusese „crescut” palatul le permisesse constructorilor să-i dea o grație naturală pe care piatra nu poate s-o imite.

Interiorul imens era deschis, ca sala mare din Buckkeep, și avea tot atâtea căminuri. Erau întinse mese și prevăzute zone pentru gătit, țesut, tors și depozitat, precum și toate celelalte lucruri necesare într-o gospodărie întinsă. Camerele erau simple alcovuri separate de draperii, sau odăi de forma unor corturi mici, aliniat lângă peretele exterior. Erau încăperi și la etaj. Se ajungea la ele pe niște scări de lemn fără balustradă; îmi aminteam de

conurile atârinate pe platforme înălțate. Aceste camere se propteau pe trunchiuri de copaci. Am înghețat când mi-am dat seama că nu prea aveam cum să mă ascund ca să-mi duc la capăt misiunea „tăcută”.

Am fost condus neîntârziat la o cameră-cort. Înăuntru mi-am găsit cufărul și bocceaua cu haine, apă caldă și parfumată și un bol cu fructe. Mi-am schimbat repede hainele prăfuite de pe drum cu o robă brodată, cu mâneci crăpate, și pantaloni verzi asortați, cum mă sfătuisse doamna Hasty. M-am mirat din nou de căpriorul agresiv brodat pe ele, apoi mi l-am scos din minte. Poate că Verity considera blazonul ăsta mai puțin înjositor decât cel care-mi scotea în evidență însușirea de bastard. În orice caz, era destul de bun. Am auzit clopoței și tobe în Sala Mare și am plecat degrabă, ca să văd ce se pregătește.

Pe un podium așezat în fața copacului celui mare din mijloc și decorat cu flori și rămurele verzi, August și Regal stăteau în fața unui bătrân flancat de doi servitori în haine simple și albe. Mulțimea se adunase într-un cerc larg în jurul podiumului. M-am dus și eu acolo imediat. Una dintre femeile care mă purtase cu lectica, acum înveșmântată în straie trandafirii și purtând o coroniță de iederă, apăru lângă mine și-mi zâmbi.

— Ce se întâmplă? am îndrăznit s-o întreb.

— Sacrificiul... ăăă, regele nostru, Eyod, o să vă ureze bun venit. Și v-o va prezenta tuturor pe fiica lui, ca să fie Sacrificiul... ăăă... regina voastră. Și pe fiul lui, care va conduce aici în locul ei.

Reuși să mă lămurească printre multe pauze și multe încurajări din partea mea. Cu aceeași dificultate, mi-a explicat că femeia care stătea lângă regele Eyod era nepoata ei și am îngăimat un compliment, zicând că fata arată și sănătoasă, și voinică. În momentul acela mi s-a părut cel mai frumos lucru pe care puteam să-l spun despre femeia impresionantă care stătea atât de protectoare lângă regele ei. Avea o claie imensă de păr blond – am văzut multe în Jhaampe. O parte era împletit și îi înconjura capul, restul îi cădea pe spate. Avea o expresie solemnă și brațe

dezvelite, musculoase. Bărbatul aflat de cealaltă parte a regelui era mai bătrân, dar semăna cu ea de parcă ar fi fost gemeni. Numai părul îl avea tuns scurt, până la gât. Avea aceiași ochi de jad, nas drept și gură țeapănă. Când am reușit s-o întreb pe femeie dacă și el îi era rudă, mi-a zâmbit ca unui copil prost, zicându-mi că îi era, normal, nepot. Apoi mi-a făcut semn să tac, tot ca unui țânc, pentru că vorbea regele Eyod.

Acesta rostea cuvintele încet și cu intonație, dar și așa tot am fost recunoscător pentru conversație femeilor care mă purtaseră cu lectica, pentru că am înțeles aproape toată cuvântarea lui. Ne-a salutat formal, inclusiv pe Regal, spunând că înainte îl salutase numai ca sol al regelui Shrewd, pe când acum îl saluta ca simbol al prințului Verity. August a fost inclus și el în acest cuvânt de întâmpinare. El și Regal au primit amândoi daruri, niște pumnale încrustate cu bijuterii, uleiuri parfumate și blănuri. Când li s-au pus pe umăr blănurile, mi-am zis, întristat, că arată mai degrabă a podoabe decât a prinți. Asta pentru că, spre deosebire de regele Eyod și suita lui, Regal și August erau acoperiți cu brățări și inele, iar veșmintele lor erau făcute din materiale scumpe și croite fără zgârcenie sau spirit practic. Amândoi mi se păreau niște filfizoni și niște prostovani și am sperat ca gazdele noastre să creadă că tradiția noastră le cere să se îmbrace așa.

Apoi, spre amărăciunea mea, regele l-a chemat pe însoțitorul lui și l-a prezentat adunării drept prințul Rurisk. Femeia era, desigur, prințesa Kettricken, logodnica lui Verity.

Mi-am dat seama, în sfârșit, că cele care ne căraseră cu lectica și ne primiseră cu vin și prăjituri nu erau servitoare, ci femeile casei regale, bunici, mătuși și verișoare de-ale logodnicei lui Verity, toate urmând tradiția din Jhaampe, care le spunea să-și servească poporul. M-a apucat tremuratul când m-am gândit că le vorbisem atât de familiar și l-am blestemat din nou pe Regal că nu trimisese mai multe informații despre obiceiurile lor, în loc de liste lungi cu haine și bijuterii pentru el. Femeia în vârstă de lângă mine era așadar sora regelui. Cred că și-a dat seama de nedumerirea mea,

pentru că m-a bătut prietenește pe umăr și a zâmbit când m-a văzut că roșesc și mă bâlbâi a scuză.

— N-ai făcut nimic de care să-ți fie rușine, îmi spuse ea, și te rog să nu mai îmi spui „doamnă”, ci Jonqui.

August îi prezentă prințesei bijuteriile alese de Verity pentru ea: o plasă de păr țesută din fire de argint fin, cu pietre prețioase roșii, și un colier de argint cu pietre tot roșii, dar mai mari; un inel de argint, lucrat cu model de viță-de-vie, plin de chei sunătoare – cheile casei ei de la Buckkeep, când se va duce cu el acolo, explică August, și opt inele de argint pentru degetele ei. Fata stătu nemișcată cât o împopoțona Regal. Pietrele de argint și cele roșii i-ar fi stat mai bine unei brunete, dar încântarea lui Kettricken se vedea în zâmbetul ei. În jurul meu, oamenii se foiau și aprobau din cap și-și șopteau mulțumirea că prințesa lor era atât de înzorzonată. Până la urmă, mi-am zis, poate c-o să-i placă culorile și veșmintele noastre.

M-am bucurat că următoarea cuvântare a regelui Eyod a fost scurtă. Nu a adăugat decât că ne urează bun venit și că ne dorește să ne odihnim, să ne relaxăm și să ne simțim bine în oraș. Dacă avem nevoie de ceva, nu trebuie decât să cerem celor pe care-i întâlnim și ei ne vor servi imediat. Mâine, la prânz, va începe ceremonia de trei zile a Uniunii. Voia să fim toți odihniți și să ne bucurăm de ea. Apoi el și odraslele lui coborâră și se plimbară printre noi, de parcă eram ostași și făceam de strajă împreună.

Jonqui se atașase de mine și nu aveam o cale politicoasă ca să scap de compania ei, așa că m-am hotărât să aflu cât mai multe despre obiceiurile lor în cel mai scurt timp. Dar unul dintre primele lucruri pe care l-a făcut a fost să mă prezinte prințului și prințesei. Cei doi stăteau cu August, care îi lămuria cum, prin el, Verity va fi martor la ceremonie. Vorbea cu glas tare, de parcă așa s-ar fi făcut înțeleș mai ușor. Jonqui îl ascultă puțin, apoi hotărî că terminase de explicat. Vorbea de parcă eram toți niște țânci adunați să primim prăjituri cât stăteau de povești părinții noștri.

— Rurisk, Kettricken, acest tânăr e foarte interesat de grădinile noastre. Poate că mai târziu aranjăm să stea de vorbă cu cei ce le îngrijesc. I se adresa mai ales fetei. Îl cheamă FitzChivalry.

August se încruntă brusc și o corectă:

— Fitz. Bastardul.

Kettricken se arată uluită de poreclă, dar Rurisk se întunecă puțin la față. Se răsuca spre mine foarte încet, cu umărul către August. Un gest care nu avea nevoie de explicație în nicio limbă.

— Da, spuse el în chyrda, măsurându-mă. Tatăl tău mi-a vorbit de tine când l-am văzut ultima oară. Mi-a părut rău când am auzit că a murit. A făcut multe pentru stabilirea acestei legături dintre popoarele noastre.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? am întrebat, prostește.

Îmi zâmbi.

— Sigur că da. El și cu mine purtam negocieri pentru folosirea Pasului Bluerock la Moonseye, la nord-est de aici, când a aflat prima oară despre tine. După ce terminam de vorbit despre trecători și negoț, misiunea noastră ca mesageri oficiali, stăteam la masă împreună, mâncam și discutam despre ce trebuie să facă el mai departe - ca între prieteni. Mărturisesc că tot nu înțeleg de ce a simțit că nu trebuie să fie rege. Fiecare neam cu obiceiurile lui. Dar, prin căsătoria asta, poate vom face un pas înainte în a ne uni popoarele. Crezi că s-ar fi bucurat?

Rurisk mi se adresa numai mie. Cum nu vorbea chyrda, August era exclus din conversație. Kettricken părea fascinată. În spatele lui Rurisk, August se uita țeapăn. Apoi, după ce îmi aruncă un rânjet născut din ura cea mai pură, se întoarse și se alătură grupului din jurul lui Regal, care vorbea cu regele Eyod. Nu știu de ce, mă bucuram de întreaga atenție a lui Rurisk și a lui Kettricken.

— Nu l-am cunoscut pe tata prea bine, dar cred că s-ar fi bucurat într-adevăr să vadă că...

În clipa aceea, prințesa îmi zâmbi larg.

— Dar, bineînțeles, cum am putut fi atât de proastă? Ești cel numit Fitz. Nu călătorești de obicei cu Lady Thyme, asazina regelui Shrewd? Și nu ești ucenicul ei? Regal ne-a vorbit de tine.

— Ce drăguț din partea lui, am zis, prostește.

Habar nu am ce mi s-a spus mai departe, nici ce am răspuns. M-am bucurat că nu m-a luat cu amețeală. Pentru prima oară mi-am dat seama că ceea ce simțeam față de Regal nu era simplu dezgust. Rurisk se încruntă muștrător către sora sa, apoi se întoarse să vadă ce instrucțiuni urgente îi cerea un servitor. În jurul meu, lumea conversa jovial, printre culori și parfumuri văratice, dar eu am simțit fiori de gheață pe dinăuntru.

Mi-am revenit când Kettricken m-a tras de mânecă.

— S-au dus pe acolo, mă anunță ea. Sau ești prea obosit ca să te alături lor? Dacă vrei să te retragi, nu se supără nimeni. Am înțeles că mulți dintre voi au fost prea obosiți ca să vină pe jos în oraș.

— Dar mulți nu au fost și chiar le-ar fi plăcut să meargă pe jos prin Jhaampe. Am auzit de Fântânile Albastre și de-abia aștept să le văd.

Nu m-am bâlbâit decât puțin și am sperat că răspunsul meu are legătură cu ce îmi spusese. Măcar nu avea nimic de-a face cu otrăvurile.

— Mă ocup eu să fii condus la ele, poate chiar în seara asta. Deocamdată, vino pe-aici.

Fără prea multă ceremonie, Kettricken mă scoase din mulțime. August ne urmări cu privirea și l-am văzut pe Regal cum se răsucește și-i spune ceva lui Rowd. Regele Eyod se retrăsese și se uita la mulțime de pe o platformă înaltă. M-am întrebat de ce Rowd nu rămăsese la cai, cu servitorii ceilalți, dar Kettricken dădu la o parte un paravan pictat care masca o ușă. Am ieșit din Sala Mare a palatului.

Eram afară, pe o cărare pietruită, sub o arcadă de sălcii ale căror crengi se împletiseră, formând un paravan împotriva soarelui de amiază.

— Apără și cărarea de ploaie, spuse Kettricken. În mare parte, adăugă ea, când văzu că mă interesează. Poteca asta duce în grădina umbroasă. E preferata mea. Sau vrei să vezi grădina de plante mai întâi?

— Mă bucur să văd orice grădină, doamna mea, am răspuns și nu mințeam.

Aici, afară, departe de mulțime, aș fi avut mai multe șanse să-mi pun ordine în gânduri și să cuget ce să fac în situația mea imposibilă. Mi-am dat seama, cam târziu, că prințul Rurisk nu arăta deloc suferind sau bolnav, cum raportase Regal. Trebuia să mă retrag și să cumpănesc situația. Se întâmplau mult mai multe decât știam eu.

Am făcut un efort să uit de încurcătura mea și să mă concentrez asupra cuvintelor prințesei. Vorbea clar și-mi era mult mai ușor s-o urmăresc decât pe cei din Sala Mare. Știa multe despre grădini și mi-a dat de înțeles că nu e vorba doar de o pasiune de-a ei, ci de cunoștințe pe care o prințesă e obligată să le aibă.

În timp ce ne plimbam și povesteam, a trebuit să-mi amintesc întruna că era o prințesă, una logodită cu Verity. Nu mai întâlnisem o femeie ca ea. Avea o ținută demnă, rezervată, cu totul alta decât a persoanelor de neam mai ales decât mine, dar nu se ferea să zâmbească, să se entuziasmeze sau să se aplece și să scormonească pământul în jurul unei plante, ca să-mi arate rădăcina de care vorbea. Curăță rădăcina de pământ, apoi tăie o bucată din tubercul cu cuțitul de la centură și-mi dădu să-i gust aroma. Mi-a arătat niște ierburi picante pentru carne și a insistat să gust o frunză din trei varietăți, pentru că, deși plantele erau foarte asemănătoare, aveau arome foarte diferite. Într-un fel, semăna cu Patience, dar fără excentricitățile ei. În altul, cu Molly, dar fără asprimea de care avusese nevoie ca să supraviețuiască. Ca Molly, îmi vorbea sincer, deschis, ca și cum am fi fost egali. M-am pomenit gândind că o să fie mai mult pe placul lui Verity decât s-ar fi așteptat.

Cu toate acestea, mă îngrijora ce va crede el despre mireasa lui. Nu era un fustangiu, dar apropiații lui îi cunoșteau gusturile în ce privește femeile. Cele cărora le zâmbea erau, de obicei, scunde, rotunjoare și brunete, cu păr ondulat, râs de copile și mânuțe moi. Ce va zice de femeia asta înaltă și palidă, care se îmbrăca simplu, ca o servitoare, și spunea că îi place foarte mult să se ocupe de grădinile ei? Schimbând subiectul, am constatat că se pricepe la șoimi și creșterea cailor la fel de bine ca un grăjdar. Iar când am întrebat-o ce face pentru propria ei plăcere, mi-a vorbit de mica ei fierărie și de uneltele de prelucrat metalul. Și-a ridicat părul și mi-a arătat cerceii pe care și-i făcuse singură: petalele de argint delicate ale unei flori strângeau o gemă ca un strop de rouă. Îi spusese cândva lui Molly că Verity merita o soție destoinică și activă, dar acum mă întrebam dacă îl va atrage una ca ea. O va respecta, asta știam, dar era destul numai respectul între rege și regina lui?

M-am hotărât să nu mai caut necazul cu lumânarea, ci să-mi respect promisiunea față de Verity. Am întrebat-o pe Kettricken dacă Regal i-a povestit multe despre soțul ei. Dintr-odată, deveni tăcută. Am simțit cum se încordează ca să-mi răspundă. Știa despre el că avea să fie rege și că regatul lui se confrunta cu multe probleme. Regal o avertizase că Verity era mult mai bătrân și că era un bărbat direct, care nu se va interesa prea mult de ea. Dar el, Regal, îi promisese că îi va sta mereu alături, o va ajuta să se adapteze și se va strădui să nu se simtă singură la curte. Așa că era pregătită...

— Câți ani ai? am întrebat, impulsiv.

— Optsprezece, îmi răspuns ea, apoi zâmbi când mă văzu atât de mirat. Pentru că sunt mai înaltă, poporul tău pare a crede că sunt mult mai în vârstă.

— Păi, ești mai tânără ca Verity, atunci, însă diferența dintre voi nu e cu mult mai mare decât cea dintre alți soți. La primăvară împlinește treizeci și trei de ani.

— Am crezut că e mult mai bătrân, zise ea mirată. Regal mi-a spus că sunt frați numai după tată.

— E adevărat că Chivalry și Verity au fost fiii regelui Shrewd cu prima lui regină, dar nu e așa de mare diferența dintre ei. Iar Verity, când nu e împovărat de problemele regatului, nu e atât de posac și aspru cum pare. Știe și să râdă.

Kettricken se uită la mine pieziș, de parcă voia să verifice că nu exagerez cu laudele la adresa lui Verity.

— E adevărat, prințesă. L-am auzit râzând ca un copil la o piesă de teatru de păpuși la Festivalul Primăverii. Și când se adună toți la teasc, în semn de noroc, ca să stoarcă vinul, nu se dă în lături. Dar cel mai mult îi place să vâneze. Are un câine, Leon, pe care îl iubește cum își iubesc unii tați copiii.

— Sigur că așa a fost mai demult, mă întrerupse Kettricken, pentru că Regal spune că arată mai bătrân decât este, împovărat de grija față de poporul lui.

— Împovărat ca un copac plin de zăpadă, care se îndreaptă odată cu primăvara. Înainte de a pleca, ultimele lui cuvinte au fost să-l vorbesc de bine în fața ta.

Lăsă iute ochii în jos, parcă ascunzând de mine cât de ușurată se simțea.

— Când îmi vorbești de el, îmi închipui alt om. Nu mai spuse nimic, își lipi buzele, ca să nu rostească întrebarea pe care eu oricum o ghicisem.

— Eu întotdeauna l-am considerat un om bun. Cât se poate de bun, ținând seama de răspunderea pe care o are. Își ia îndatoririle în serios și nu se dă în lături de la nimic când poporul are nevoie de el. Din cauza asta nu a putut veni la tine. Dă o bătălie cu Pirații Corăbiilor Roșii și nu se poate lupta cu ei de aici. Renunță la interesele lui ca om, ca să-și facă datoria de prinț. Nu e un om rece, nici lipsit de poftă de viață.

Kettricken mă privi pieziș încă o dată. Încercă să-și ascundă zâmbetul, de parcă i-aș fi făcut un compliment pe care o prințesă nu trebuie să-l creadă.

— E mai înalt decât mine, dar nu cu mult. Are părul negru, la fel și barba, când o lasă să crească. Ochii lui sunt și mai negri, iar când

se entuziasmează, lucesc. Da, are câteva fire albe pe care anul trecut nu le-ai fi văzut pe capul lui. Da, muncind atât de mult, nu l-au mai bătut soarele și vântul, așa că hainele nu-i mai vin bine pe umeri. Totuși unchiul meu tot un bărbat adevărat rămâne și cred că, după ce va dispărea pericolul adus de Corăbiile Roșii, va călări, va striga și va vâna cu câinii lui din nou.

— Îmi dai curaj, șopti prințesa, apoi își îndreptă ținuta, de parcă și-ar fi recunoscut o slăbiciune. Se uită la mine serioasă și mă întrebă: De ce nu vorbește și Regal așa de fratele lui? Am crezut c-o să mă duc la un bătrân căruia îi tremură mâinile, prea copleșit de îndatoriri ca să vadă în soție altceva decât o sarcină în plus...

— Poate că...

M-am oprit, pentru că nu-mi venea în minte în ce fel să-i spun că Regal mințea deseori ca să-și atingă scopul. Nu înțelegeam în ce scop o făcuse pe Kettricken să se îngrozească de Verity.

— Poate că... a spus... neadevărul și despre alte lucruri, gândi pe neașteptate Kettricken cu voce tare. O tulbura ceva. Inspiră adânc și deveni mai sinceră: Într-o seară eram în camera mea, după cină, și Regal poate că a băut cam mult. A început să vorbească despre tine, zicând că mai demult ai fost un copil ursuz și răsfățat, prea ambițios pentru condiția ta, dar că de când regele te-a făcut asasinul lui, pari împăcat cu soarta. A spus că ți se potrivește ce faci, pentru că de mic ți-a plăcut să tragi cu urechea și să pândești și să te ocupi cu alte îndeletniciri asemănătoare. Nu-ți spun astea pentru că sunt rea, ci pentru că vreau să știi ce am crezut despre tine la început. A doua zi, Regal m-a implorat să cred că vorbise vinul din el și-mi spusese numai prostii, însă a fost un lucru care m-a îngrozit prea tare ca să-l trec cu vederea. Mi-a zis că, dacă regele vă trimite aici pe tine sau pe Lady Thyme, o face ca să-l otrăvești pe fratele meu, pentru ca eu să rămân singura moștenitoare a Regatului Munților.

— Vorbești prea repede, am muștrat-o eu cu blândețe, sperând ca zâmbetul să-mi ascundă senzația bruscă de greață și amețeală. N-am înțeles tot ce mi-ai spus. Disperat, nu mai știam ce să-i spun.

Până și un mincinos desăvârșit ca mine se clătina în fața unei asemenea confruntări directe.

— Îmi pare rău. Dar vorbești limba noastră atât de bine, de parcă te-ai fi născut aici. Parcă ai vorbit-o de mult, iar acum ți-o amintești, nu o înveți. O să vorbesc mai rar. Acum câteva săptămâni, nu, acum mai mult de o lună, Regal a venit la mine în cameră. Mă întrebese înainte dacă poate să ia cina cu mine ca să ne cunoaștem mai bine și...

— Kettricken! strigă Rurisk de pe alee, venind să ne caute. Regal îți cere să vii să-i cunoști pe nobilii și doamnele care au făcut atâta drum pentru căsătoria ta.

Jonqui era lângă prinț, la fel de grăbită. Când m-a lovit al doilea val de amețeală, inconfundabil, mi s-a părut că se uită la mine intenționat. Și m-am întrebat ce ar fi făcut Chade dacă cineva ar fi trimis un asasin la curtea lui Shrewd ca să-l omoare pe Verity. Răspunsul era clar.

— Poate că FitzChivalry vrea să vadă fântânile acum, sugeră Jonqui. Litress a spus că-l conduce bucuroasă.

— Poate mai târziu, după-amiază, am îngăimat. M-a cuprins brusc oboseala, nu știu de ce. Cred că mă duc în camera mea.

Niciunul dintre ei nu se arătă surprins.

— Să-ți trimit niște vin? se oferi Jonqui, amabilă. Sau niște supă? Ceilalți vor fi chemați imediat la masă. Dar, dacă ești obosit, nu e niciun deranj să ți se aducă mâncarea în odaie.

Anii de antrenament își spuneau cuvântul. M-am ținut drept, în ciuda focului din stomac.

— Sunteți deosebit de amabilă, am reușit să rostesc. Reverența pe care m-am forțat s-o fac a fost o adevărată tortură. Sunt sigur că voi veni și eu la masă imediat.

Am cerut voie să plec. N-am fugit, nu m-am îndoit ținându-mă de stomac, nu m-am strâmbat așa cum aș fi vrut. Am mers normal, prefăcându-mă că admir plantele, traversând grădina spre ușa ce se deschidea în Sala Mare. Cei trei s-au uitat cum mă îndepărtez și au vorbit în șoaptă despre ceea ce știm cu toții.

Nu aveam decât o singură șansă și o speranța vagă că voi avea noroc. Întors în cameră, am scotocit în bagaj după purgativele primite de la Bufon. Cât trecuse de când mâncasem prăjiturile cu miere? Și eu aș fi ales același mod de administrare a otravei. Era riscant, dar m-am hotărât să folosesc apa din ulcior. O parte din mine îmi spunea că e o prostie, dar cum mă treceau valuri de amețeală, n-am fost în stare să mă gândesc la altceva. Cu mâini tremurânde, am sfărâmat leacul în apă. Ierburile uscate au absorbit-o și s-au făcut un cocoloș verde și lipicios, pe care am reușit să-l înghit. Știam că o să-mi golească stomacul și mațele. Oare va acționa destul de repede sau otrava chyurdă se răspândise deja în mine?

Mi-a fost foarte rău toată seara. Nu mai insist cu amănuntele. Nu a venit nimeni să-mi aducă supă sau vin. În clipele de luciditate, mi-am zis că nu vor veni până când nu vor fi siguri că otrava și-a făcut efectul. Abia dimineață vor trimite un servitor să mă trezească și acela mă va găsi mort. Aveam timp până dimineață.

De-abia după miezul nopții am fost în stare să mă ridic. Am ieșit din cameră în cea mai mare liniște, cât mi-au permis picioarele care-mi tremurau, și m-am dus în grădină. Am găsit un bazin cu apă și am băut până când am crezut că pocnesc. M-am aventurat mai departe în grădină, mergând încet și prudent, pentru că mă dureau toate de parcă aș fi fost bătut și îmi plesnea capul cu fiecare pas. În cele din urmă, am ajuns într-o zonă cu pomi fructiferi aliniați grațios lângă un zid. Așa cum sperasem, se aplecau de rod. Am mâncat fructe și mi-am umplut și vesta cu ele. Voiam să le ascund în camera mea, ca să mănânc hrană sigură. Mi-am propus ca mâine, la un moment dat, să caut o scuză și să merg să văd ce făcea Cenușia. Mai aveam niște carne uscată și pâine tare în desagi. Speram să-mi ajungă cât ținea vizita asta.

În drum spre camera mea, m-am întrebat ce altceva vor încerca după ce vor vedea că otrava nu a avut efect.

21 PRINȚII

Despre iarba din Chyurda numită carryme se spun următoarele: „o frunză ca să dormi, două ca să-ți treacă durerea grea, trei ca să ai un mormânt milostiv”.

Am reușit să ațipesc de-abia înainte de a se crăpa de ziuă, numai ca să mă trezească prințul Rurisk. Împinse paravanul care ținea loc de ușă la camera mea și năvăli înăuntru agitând o carafă cu apă. După cum atârna de larg veșmântul pe el, sigur era cămașa lui de noapte. M-am rostogolit repede din pat și am reușit să stau în picioare. Patul se afla între noi. Eram încolțit, bolnav și nu aveam la mine decât cuțitul de la curea.

— Mai trăiești! exclamă prințul uimit, apoi veni spre mine cu carafa. Repede, bea asta.

— Mai bine nu, i-am spus, retrăgându-mă.

Văzând că sunt precaut, se opri.

— Ai înghițit otravă, îmi spuse prudent. Chranzuli a făcut o minune dacă mai trăiești. Țsta e un purgativ care va scoate otrava din tine. Bea-l și s-ar putea să nu mori.

— Nu mai e nimic de scos din mine, i-am replicat, apoi am început să tremur și m-am prins de masă. Am știut că am fost otrăvit încă de ieri, când m-am despărțit de voi.

— Și nu mi-ai spus nimic? Nu-i venea să creadă.

Se întoarse spre ușă. Din prag, Kettricken se uita timidă înăuntru. Avea cosițele încâlcite și ochii roșii de plâns.

— A scăpat, dar nu datorită ție, îi spuse fratele ei, aspru. Du-te și fă-i o supă sărată din carnea rămasă de aseară. Și adu și o plăcintă dulce. Destul pentru amândoi. Și ceai. Du-te odată, fată proastă!

Kettricken o șterse iute ca un copil. Rurisk arătă spre pat.

— Hai. Ai încredere în mine măcar cât să stai jos, înainte să dărâmi masa cu tremuratul tău. Cutine vorbesc. Tu și cu mine,

FitzChivalry, nu avem timp pentru neîncredere. Avem multe de discutat noi doi.

M-am așezat, nu atât pentru că aș fi avut încredere în el, ci pentru că altfel m-aș fi prăbușit. Fără să se formalizeze, Rurisk se așează pe marginea patului.

— Sora mea, zise el serios, e cam pripită. Bietul Verity o să se pomenească însurat cu o copilă în loc de o femeie, mă tem, și e numai vina mea, pentru că am răsfățat-o. Dar, deși asta explică afecțiunea ei față de mine, nu-i o scuză pentru faptul că a încercat să otrăvească un musafir. Mai ales în ajunul nunții cu unchiul lui.

— Cred că mie mi-ar fi fost totuna momentul, am replicat.

Rurisk dădu capul pe spate și râse.

— Semenii mult cu tatăl tău. Tot așa ceva ar fi spus și el, sunt sigur. Trebuie să-ți explic mai departe. Sora mea a venit la mine acum câteva zile ca să mă anunțe că de asta veneai aici, ca să-mi iei viața. I-am spus că nu e treaba ei și că mă ocup eu de tot. Dar, cum ți-am spus, e cam impulsivă. Ieri a prins un prilej și a profitat de el, fără să se gândească ce efect ar fi avut moartea unui musafir asupra unei nunți atât de meticolos planificate. Nu s-a gândit decât să scape de tine înainte să depună jurământul care s-o lege de cele Șase Ducate și să transforme o asemenea faptă în ceva de neimaginat. Ar fi trebuit s-o bănuiesc când te-a dus în grădină.

— Plantele pe care mi le-a dat?

Rurisk încuviință din cap. M-am simțit ca un idiot.

— Dar după ce le-ai mâncat, ai vorbit atât de deschis cu ea, încât a început să aibă îndoieli că ești ceea ce se spune că ești. Așa că te-a întrebat, dar ai evitat să-i răspunzi, pretinzând că n-ai înțeles cuvintele. Și iarăși s-a îndoit de tine. Totuși n-ar fi trebuit să lase să treacă noaptea până să vină la mine să-mi spună ce-a făcut, nesigură de înțelepciunea faptelor ei. Pentru asta, îmi cer iertare.

— Prea târziu. Te-am iertat deja, m-am auzit spunând.

— Și tatăl tău obișnuia să spună la fel.

Rurisk se uită la ușă cu o secundă înainte de a sosi Kettricken. Odată intrată în cameră, bărbatul trase paravanul și luă tava din mâinile ei.

— Așază-te, îi zise cu asprime. Și privește un al mod de a te purta cu un asasin. Luă o cană grea de pe tavă și bău zdravăn din ea, înainte de a mi-o întinde mie. Îi aruncă fetei încă o căutătură cruntă. Dacă a fost otrăvită, tocmai ți-ai omorât fratele. Rupse o plăcintă cu mere în trei bucăți. Alege una, îmi spuse, apoi luă bucata aleasă de mine pentru el și pe următoarea i-o dădu lui Kettricken. Asta ca să vezi că nu e nimic în mâncare.

— Nu văd de ce mi-ai da otravă acum, după ce ai venit să-mi spui că am fost otrăvit aseară, am recunoscut.

Cu toate acestea, simțurile mele erau în alertă, căutând cel mai slab gust ciudat. Nu am găsit niciunul. Era doar o plăcintă sățioasă și pufoasă cu mere coapte și condimente. Chiar dacă nu mi-ar fi fost atât de foame, tot mi s-ar fi părut delicioasă.

— Întocmai, rosti Rurisk cu gura plină, apoi înghiți. Și, dacă ai fi un asasin - se uită spre Kettricken ca să-i închidă gura ai fi în aceeași situație. Unele crime au rost numai dacă nu știe nimeni că sunt crime, în afară de asasin. De pildă, moartea mea. Dacă ar fi să mă înjunghii acum, dacă ar fi să mor în următoarele șase luni, Kettricken și Jonqui ar striga în gura mare că am fost asasinat. Halal temelie pentru o alianță între popoare! Ești de acord?

Am reușit să dau din cap. Supa caldă mă scăpase de tremurat, iar plăcinta avea un gust nemaipomenit.

— Bun. Suntem de acord că, dacă ai fi un asasin n-ar avea niciun rost să mă omori. Ai pierde mult prin moartea mea. Pentru că tatăl meu nu privește această alianță cu ochi buni, ca mine. A, știe că e înțelept s-o facă, deocamdată. Dar eu cred că e mai mult decât înțeleaptă. E necesară.

Spune-i asta regelui Shrewd. Populația noastră se înmulțește, dar avem puțin teren arabil. Animalele sălbatice nu ajung să-i hrănească pe toți. Vine o vreme când o țară trebuie să se apuce de negoț, mai ales una atât de stâncoasă și cu atâția munți ca a mea.

Ai auzit, poate, că în Jhaampe conducătorul e servitorul poporului său. Ei bine, în felul acesta îmi servesc eu poporul. O căsătoresc pe iubita mea soră la mare depărtare, sperând să câștig grâne și drumuri comerciale și bunuri de la câmpie și dreptul de a ne paște animalele acolo în perioada rece a anului, când pășunile noastre sunt acoperite de zăpadă. Pentru acestea sunt gata să mai ofer lemn, chiar buștenii aceia înalți și drepți de care va avea nevoie Verity să-și construiască navele de război. Pe munții noștri cresc niște stejari cum n-ai mai văzut. Tatăl meu ar refuza să-i dea. Are idei învechite despre tăierea copacilor vii. Ca Regal, consideră că țărnelul vostru e o pierdere, iar marea voastră un obstacol. Dar eu o văd cum o vedea tatăl tău: un drum foarte lat care duce în toate direcțiile, iar țărnelul vostru e accesul nostru la el. Și nu văd de ce să nu folosesc copaci dezrădăcinați de inundații și furtuni în fiecare an.

Mi-am ținut respirația o clipă. Era o concesie hotărâtoare. I-am aprobat spusele înclinând din cap.

— Așadar, vrei să-i transmiți aceste lucruri regelui Shrewd și să-i spui că e mai bine să aibă în mine un prieten viu?

Nu aveam motive să-l refuz.

— N-ai de gând să-l întrebi dacă voia să te otrăvească? Întrebă Kettricken.

— Dacă ar răspunde da, nu te-ai mai încrede în el niciodată. Dacă ar răspunde nu, probabil că nu l-ai crede, ci l-ai considera și mincinos pe lângă asasin. Și apoi, nu e destul să fie în camera asta o persoană care a otrăvit pe alta?

Kettricken lăsă ochii în pământ și se înroși în obraji.

— Haide, îi spuse Rurisk și-i întinse o mână împăciuitoare. Musafirul nostru trebuie să se odihnească; puținul timp rămas până la festivități, iar noi trebuie să ne întoarcem în camerele noastre înainte să se întrebe toată casa ce căutăm pe afară în cămașă de noapte,

M-au lăsat singur, să mă întind și să stau pe gânduri. Ce fel de oameni erau aceștia? Să cred că sunt cinstiți sau n-a fost totul

decât o prefăcătorie extraordinar pentru un scop pe care numai Eda îl cunoaște? Aș fi să fie Chade aici. Senzația că nimic nu era ce părea a fi mă apăsa tot mai greu. Nu îndrăzneam să ațipesc, știam că, dacă adorm, nu mă trezesc înainte de lăsarea nopții. În curând au venit servitorii cu ulcioare cu apă caldă și rece și un platou cu fructe și brânză. Amintindu-mi că „servitorii” ar putea fi mai de neam decât mine, i-am tratat cu toată politețea cuvenită, iar mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva acesta e secretul armoniei într-o gospodărie: să-i tratezi pe toți, slugi stăpâni, la fel de frumos.

A urmat o zi cu festivități ample. Ușile palatului fuseseră larg deschise. Oamenii veneau din toate colțurile Regatului Munților să vadă depunerea jurămintelor. Poeții și menestrelii dădeau spectacole, s-au făcut alte schimburi de daruri; am venit și eu, cu manualele și semințele. Animalele de prăsilă trimise de la Buckkeep au fost alinate și apoi date celor ce aveau mai multă nevoie de ele sau știau să le înmulțească mai bine. Un singur berbec sau taur, cu o femelă sau două, putea fi trimis ca dar comun unui întreg sat. Însă toate cadourile, păsări, animale, grâne sau metal, au fost aduse la palat ca să fie admirate.

L-am văzut și pe Burrich, după atâtea zile. Probabil că se sculase înainte de a se crăpa de ziuă, atât de frumos luceau animalele lui. Fiecare copită era proaspăt dată cu ulei, fiecare coamă și coadă împletită cu panglici albe și clopoței. Iapa lui Kettricken avea șaua și căpăstrul din pielea cea mai fină, iar coama și coada răsunau ca un cor de clopoței. Caii noștri arătau cu totul altfel decât cei mici și păroși de la munte și atrăgeau mulțimile. Burrich arăta obosit, dar se ținea mândru, iar caii stăteau potoliți, în ciuda zarvei. Kettricken își admiră iapa multă vreme. Reținerea lui Burrich se topi în fața politeții și a deferenței prințesei. Apropiindu-mă, am fost surprins să-l aud vorbind chyurda, chiar dacă mai ezitant.

Dar în după-amiaza acelei zile mă aștepta o surpriză și mai mare. Pe mesele întinse fusese adusă mâncarea. Toată lumea, locuitori ai palatului și invitați, a mâncat după pofta inimii. Multe

bucate veneau din bucătăria palatului, dar și mai multe de la muntenii veniți în vizită. Au adus, fără să șovăie, roți de brânză și pâine neagră, carne uscată și afumată, murături sau fructe. Mă lingeam pe buze, dar mă durea încă stomacul. M-a impresionat însă felul în care se servea mâncarea. Un cadou dezinteresat de la conducători pentru supuși și invers. Am mai observat că nu existau santinele sau gărzi la poartă. Oamenii mâncau și se plimbau de colo-colo.

Exact la ora amiezii, peste mulțime coborî liniștea. Prințesa Kettricken urcă singură pe podium. În cuvinte simple, ne anunță că de acum aparține celor Șase Ducate și spera să le servească așa cum se cuvine. Mulțumi regatului ei pentru ceea ce a făcut pentru ea, pentru că i-a dat hrană să crească, apă din zăpadă și râuri și aer din munți. Ne aminti că nu-și schimbă jurămintele pentru că nu-și iubește țara, ci în speranța că așa vor beneficia ambele popoare. Cât vorbi și până coborî de pe podium, mulțimea păstră liniștea. Apoi reîncepu veselia.

Rurisk a venit să mă caute, să vadă cum mă simt. M-am străduit să-l conving că-mi revenisem complet, deși, în realitate, muream de somn. Hainele de la doamna Hasty erau la modă, cu mâneci extrem de incomode și ciucuri care intrau în orice mâncare. În plus mă cam strângeau în talie. De-abia așteptam să scap de mulțime, să mai desfac niște șireturi și să scap de guler, dar știam că, dacă aș fi plecat acum, Chade s-ar fi încruntat și mi-ar fi pretins să știu tot ce s-a întâmplat în lipsa mea. Cred că Rurisk și-a dat seama că am nevoie de puțină liniște, pentru că mi-a propus pe neașteptate să ne plimbăm până la adăposturile câinilor lui.

Am ieșit din palat și am luat-o pe un drum scurt, spre o clădire scundă și lungă, din lemn. Aerul curat îmi limpezi capul și-mi readuse buna dispoziție. Înăuntru, prințul mi-a arătat un țarc în care o cățea împărățea peste puii ei roșcovani. Erau niște ființe sănătoase, cu blana lucioasă, care dădeau cu botul și se rostogoleau prin fân. Au venit spre noi imediat, fără nicio teamă.

— Se trag dintr-un neam de câini din Buckkeep și simt mirosului aceluia loc de la o poștă, îmi spuse Rurisk mândru.

Îmi arată și alte rase, printre ele și un cățel cu blană sârmoasă care era în stare să se urce și în pom după vânat.

Am ieșit din adăpost afară, în soare, unde un câine mai bătrân trândăvea pe o grămadă de fân.

— Odihnește-te, bătrâne. Ai făcut destui pui ca să nu mai trebuiască să vânezi, decât dacă așa vrei tu, îi vorbi Rurisk pe ton familiar.

Auzind vocea stăpânului, câinele se ridică și veni să se gudure. Ridică privirea spre mine. Era Curiosul.

M-am uitat lung la el. Ochii lui arămii îmi întoarseră privirea. L-am cercetat blând cu mintea. Nedumerit la început, în clipa următoare mă acoperi cu un val de căldură familiară. Era câinele lui Rurisk acum, fără îndoială; nu mai exista relația aceea strânsă dintre noi. Dar îmi oferii multă afecțiune și amintiri duiosede de pe vremea când eram pui amândoi. M-am lăsat într-un genunchi, am mângâiat blana roșcată, țepoasă după atâția ani, și m-am uitat adânc în ochii lui, care dădeau semne de bătrânețe. Grație atingerii fizice, am simțit, preț de-o clipă, aceeași legătură puternică dintre noi. Îi plăcea să moțâie în soare, dar putea fi convins imediat să vâneze, mai ales dacă venea și Rurisk. L-am bătut prietenește pe spate și m-am retras. Rurisk mă privea ciudat.

— L-am cunoscut când era pui, i-am explicat.

— Mi l-a trimis Burrich printr-un scrib rătăcitor, acum mulți ani. Mi-a adus multă bucurie, și ca prieten, și la vânătoare.

— L-ai crescut foarte bine.

Am plecat înapoi spre palat, dar imediat ce m-a părăsit Rurisk m-am dus direct la Burrich. Când am ajuns la el, tocmai primise voie să scoată caii la aer, căci un animal, oricât de pașnic, tot începe să se agite în locuri închise, înconjurat de atâția străini. Am văzut că era în încurcătură: cât scotea un cal afară, ceilalți rămâneau nepăziți. În timp ce mă apropiam de el, l-am văzut că se uită precaut spre mine.

— Cu voia ta, te ajut să-i muți, m-am oferit.

Mă privi impasibil, politicos. Dar, înainte să spună ceva, am auzi o voce în spatele meu:

— Te ajut eu, stăpâne. Să nu te murdărești pe mâneci sau să te obosești prea tare cu animalele.

M-am întors încet, șocat de veninul din glasul lui Cob. M-am uitat de la el la Burrich, dar acesta tăcea. L-am fixat cu privirea.

— Atunci voi merge pe lângă tine, dacă nu te superi, pentru că trebuie să-ți comunic ceva important.

I-am vorbit ceremonios intenționat. L-am văzut cum se holbează la mine.

— Adu iapa prințesei, zise într-un sfârșit, și mânza aceea murgă. Eu îi iau pe cei suri. Cob, ai grijă de restul. Nu stau mult.

Așa că am luat de căpăstru iapa și mânza și l-am urmat pe Burrich prin mulțime, apoi afară.

— E un padoc, hai pe-aici, zise, apoi tăcu iar.

O vreme am mers în liniște. Pe măsură ce ne îndepărtam de palat, rândurile de oameni se subțiau. Copitele răsunau plăcut pe pământ. Am ajuns la padoc. În fața lui se aflau un hambar mic și o odaie pentru hamuri. Nu mi s-a părut deloc neobișnuit să lucrez iar cot la cot cu Burrich. Am luat șaua de pe iapă și am șters animalul de transpirație, în vreme ce el le pregătea mâncarea. A venit lângă mine când am terminat cu iapa.

— E-o frumusețe, am spus admirativ. E de la ducele Ranger?

— Da, îmi reteză el pofta de conversație. Ai spus că vrei să vorbești cu mine.

Am inspirat adânc, apoi am rostit simplu:

— Tocmai l-am văzut pe Curiosul. O duce bine. A îmbătrânit, dar a dus o viață fericită. În toții anii ăștia, Burrich, am crezut că l-ai omorât atunci, noaptea. Că i-ai zburat creierii, i-ai tăiat gâtul, l-ai strâns de gât... Mi-am imaginat că l-ai omorât într-o groază de feluri, de nenumărate ori. Atâția ani.

Burrich mă privi neîncrezător.

— Ai crezut că-ai omorî un câine pentru ceea ce ai făcut tu?

— N-am știut decât că nu mai e. La altceva nu m-am gândit. Am crezut că așa m-ai pedepsit.

Se scurseră minute bune de tăcere. Când se uită iar la mine, am văzut cât suferea.

— Cred că m-ai urât.

— Și mi-a fost frică de tine.

— Atâția ani? Și n-ai avut alt gând mai bun despre mine, nu ți-ai zis niciodată: „N-ar face așa ceva”

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Of, Fitz, spuse el trist. Un cal veni și-l atinse cu botul. Îl mângâie distrat. Eu am crezut că ești încăpățânat și supărat. Tu ai crezut că-am făcut o mare greșală. Nu-i de mirare că nu ne-am înțeles.

— Putem drege lucrurile, m-am oferit. Mi-a fost dor de tine, să știi. Foarte tare, în ciuda certurilor.

Căzu pe gânduri. Am crezut că-o să-mi zâmbească, o să mă bată pe umăr și-o să mă trimită după ceilalți cai. Împietri, apoi se înăsări la chip.

— Dar tot nu te-ai oprit. M-ai crezut în stare să omor un animal pe care l-ai manevrat cu Harul. Și tot nu te-ai oprit.

— Eu nu văd Harul așa ca tine, am început să-i explic.

El însă scutură din cap.

— Mai bine stăm despărțiți, băiete. E mai bine pentru amândoi. N-avem cum să ne certăm, dacă nu există nici înțelegere între noi. Ce faci tu eu nu pot nici să încuviințez, nici să trec cu vederea. Niciodată. Vino la mine când poți să-mi spui că nu mai faci. O să te cred pe cuvânt, pentru că nu ți l-ai încălcat niciodată în fața mea. Până atunci, stăm departe unul de celălalt.

Mă lăsă lângă padoc și plecă după ceilalți cai. Am rămas acolo multă vreme, bolnav și vlăguit, nu doar de la otrava lui Kettricken. Apoi m-am întors în palat, m-am plimbat prin el, am stat de vorbă cu mai multă lume și am mâncat. Ba chiar am îndurat în tăcere rânjetele batjocoritoare și triumfătoare ale lui Cob.

Ziua s-a scurs mai greu decât două la un loc. Dacă nu m-ar fi durut stomacul și nu m-ar fi ars pe dinăuntru, mi s-ar fi părut interesantă și fascinantă. După-masă și seara au avut loc întreceri de tras cu arcul, lupte și alergare. Tineri și bătrâni, bărbați și femei au participat la ele. Tradiția muntenilor spune că oricine câștigă cu un asemenea prilej favorabil o să aibă noroc tot anul. Pe urmă s-a adus iar de mâncare, s-a cântat, s-a dansat și lumea s-a distrat la un fel de teatru, dar nu cu păpuși, ci cu umbre pe un paravan de mătase. Când oamenii au început să se retragă, mie de mult mi se închideau ochii. Am fost de-a dreptul ușurat când am tras paravanul la cameră și am rămas singur. Tocmai îmi scoteam cămașa enervantă și mă gândeam ce zi stranie fusese, când am auzit un ciocănit.

N-am apucat să deschid gura, că Sevrens trase paravanul și se strecură înăuntru.

— Te cheamă Regal.

— Acum? am întrebat prosteste.

— Altfel de ce m-ar fi trimis după tine acum? Vlăguit, am îmbrăcat iar cămașa și am ieșit după

Sevrens. Odaia lui Regal se afla la un nivel superior al palatului. Nu era propriu-zis un etaj, mai degrabă o terasă de lemn construită într-o parte a Sălii Mari.

Pereții erau niște paravane și exista și un balcon de unde se putea uita jos înainte de a coborî. Câteva dintre ornamente erau sigur de origine chyurdă, păsări viu colorate pe panouri de mătase și figurine de chihlimbar, însă Regal luase majoritatea tapiseriilor, statuetelor și draperiilor pentru propria plăcere. Am așteptat în anticameră până și-a terminat baia. Când a apărut, în cămașă de noapte, de-abia mai țineam ochii deschiși.

— Ei? mă întrebă.

L-am privit tâmp.

— M-ați chemat, i-am adus aminte.

— Da. Te-am chemat. Aș vrea să știi de ce a fost necesar. Credeam că ai primit ceva învățătură în sensul ăsta. Cât aveai de gând să mai aștepți până să-mi raportezi?

N-am știut ce să-i răspund. Nici prin cap nu-mi trecuse să-i raportez lui. Lui Shrewd și lui Chade, evident, și lui Verity. Dar lui Regal?

— Trebuie să-ți amintesc ce datorie ai? Raportează.

M-am adunat în grabă.

— Vreți să auziți părerile mele despre chyurda ca popor? Sau informații despre ce ierburi cultivă? Sau...

— Vreau să știi ce-ai de gând în legătură cu... misiunea ta. Ai trecut la fapte? Ți-ai făcut un plan? Când te aștepți la rezultate și la ce fel de rezultate? Nu vreau să mă pomenesc că-mi cade prințul la picioare ca secerat și eu să nu fiu pregătit.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Shrewd nu vorbise niciodată atât de direct și deschis despre treburile mele. Și când eram într-un loc sigur se învârtea în cerc, se plimba și mă lăsa să trag singur concluzia. Îl văzusem pe Sevrens intrând în cealaltă odaie, dar habar n-aveam ce știa și cât auzea de acolo. Iar Regal vorbea ca despre potcovitul cailor.

— Ești obraznic sau tâmpit?

— Nici una, nici alta, am răspuns cât am putut de politico. Sunt prudent. Prințe, am adăugat, sperând să aduc în conversație un ton mai ceremonios.

— Ești aiurea de prudent. Am încredere în valetul meu și nu mai e nimeni aici. Așa că raportează. Asasinul meu bastard.

Rosti ultimele cuvinte crezându-le de un sarcasm inteligent.

Am tras aer adânc în piept și mi-am adus aminte că sunt omul regelui. Acum și aici, Regal era regele, altul nu aveam. Mi-am ales vorbele cu grijă:

— Ieri, în grădină, prințesa Kettricken mi-a zis că i-ai spus că sunt un asasin și că ținta mea e fratele ei, Rurisk.

— Minte, ripostă el categoric. Nu i-am spus așa ceva. Fie te-ai dat de gol ca un tâmpit, fie te-a tras de limbă. Sper că nu te-ai dat de gol, să se ducă totul pe apa sâmbetei.

Știam să mint mult mai bine decât el. I-am ignorat remarcile și am continuat cu raportul. I-am povestit tot, cum am fost otrăvit, cum au venit la mine dimineață Rurisk și Kettricken. I-am repetat discuția noastră cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, Regal stătu să-și admire unghiile înainte de a vorbi.

— Și te-ai hotărât asupra metodei și a momentului?

Nu mi-am ascuns surprinderea.

— În aceste condiții, am crezut că e mai bine să nu-mi îndeplinesc misiunea.

— N-ai vână în tine, remarcă el scârbit. I-am zis tatei s-o trimită pe curviștina aia bătrână, Lady Thyme. Ea l-ar fi băgat deja în mormânt până acum.

— Prințe? am rostit, întrebător.

Faptul că vorbea de Chade ca despre Lady Thyme m-a asigurat că habar n-avea cum stătea treaba cu el. Sigur că avea bănuielile lui, dar nici prin cap nu-mi trecea să-i spun adevărul.

— Prințe? mă maimuțări Regal.

De-abia atunci mi-am dat seama că era beat. Nu se vedea pe el și nici nu duhnea, dar băutura îi scotea la iveală meschinăria. Oftă din străfunduri, parcă prea dezgustat ca să vorbească, apoi se aruncă pe o canapea acoperită cu pături și perne.

— Nu s-a schimbat nimic. Ai primit o misiune. Du-o la capăt. Dacă ești deștept, faci să pară un accident. Cum ai fost atât de naiv să discuți sincer cu Kettricken și Rurisk, niciunul dintre ei n-o să bănuiască nimic. Dar vreau să-ți îndeplinești misiunea. Până mâine-seară.

— Înainte de nuntă? am întrebat, uimit. Nu știți că moartea fratelui miresei poate duce la anularea ei?

— N-ar fi decât ceva temporar. O joc pe degete, băiete. E ușor de dus de nas. Asta e treaba mea. A ta e să ne scapi de fratele ei. Așadar, cum o vei face?

— Habar n-am.

Mai bine așa, decât să-i spun că nu am de gând s-o fac deloc. Mă voi întoarce la Buckkeep și le voi raporta lui Shrewd și lui Chade. Dacă ei vor spune că am făcut o alegere greșită, atunci să facă ce vor cu mine. Dar mi-am adus aminte vorbele lui Shrewd, citate de Regal cu multă vreme în urmă: *să nu faci ceva ce nu mai poți desface până când nu te-ai gândit adânc la lucrul pe care nu-l mai poți desface odată ce l-ai făcut.*

— Și când vei avea habar? se interesă el, sarcastic.

— Nu știu, m-am eschivat. Asemenea lucruri nu se fac nici în pripă, nici de mântuială. Trebuie să studiez omul și obiceiurile lui, să-i cercetez camera, să aflu ce obiceiuri au servitorii lui. Trebuie să găsesc o cale de a...

— Nunta e peste două zile, mă întrerupse Regal, concentrându-și privirea. Știu deja ce trebuie să aflu. Cu atât mai ușor, deci, să-ți fac un plan. Vino la mine mâine-seară, să-ți dau poruncile. Bagă bine la cap, bastardule. Nu vreau să acționezi fără să mă anunți înainte. Altfel, adio viață. Se uită la mine, dar nu văzu decât o privire goală. Ești liber, mă concedie el. Vino să-mi raportezi aici, mâine-seară, la aceeași oră. Să nu mă faci să-l trimit pe Sevrens după tine. Are treburi mai importante de rezolvat. Și să nu crezi că tatăl meu nu va afla cât ești de delăsător. Va afla. O să-i pară rău că n-a trimis-o pe scorpia aia de Thyme să se ocupe de trebușoara asta.

Se lăsă greu pe spate și căscă. Am simțit un damf de vin, dar și un miros discret de fum. Oare căpătase năravurile mamei sale?

M-am întors în camera mea, intenționând să-mi cumpănesc posibilitățile și să pun la cale un plan. Eram însă atât de frânt și de slăbit, încât am adormit imediat ce-am pus capul pe pernă.

În vis, bufonul stătea lângă patul meu. S-a uitat la mine și mi-a spus: „De ce nu pot vorbi limpede? Pentru că tu faci din toate un talmeș-balmeș. Văd o răscruce prin ceață, cine stă mereu la ea? Tu. Crezi că te țin în viață pentru că sunt fermecat de tine? Nu. Te țin pentru că tu crezi nenumărate posibilități. Cât mai ești în viață, dă-ne mai multe posibilități. Cu cât mai multe posibilități, cu atât mai multe șanse de a naviga spre ape liniștite. Deci nu pentru tine, ci pentru cele Șase Ducate te țin în viață. Iar datoria ta tot aceeași este. Să trăiești ca să continui să dai naștere la posibilități.”

M-am trezit exact cu aceeași dilemă cu care mă culcasem. Nu aveam idee ce voi face. Am zăcut în pat, ascultând zgomotele întâmplătoare ale palatului care se trezea. Aș fi vrut să mă consult cu Chade. Imposibil. Așa că am închis încet ochii și am încercat să gândesc cum mă învățase el. „Ce știi?” m-ar fi întrebat, apoi: „Ce bănuiești?” Așa. Acum să răspund.

Regal îi spusese regelui Shrewd numai minciuni despre sănătatea lui Rurisk și atitudinea lui față de cele Șase Ducate. Sau mă mințise regele pe mine. Sau mințise Rurisk. Am cugetat puțin și am hotărât să mă iau după prima presupunere. Shrewd nu mă mințise niciodată, știam sigur, iar Rurisk m-ar fi putut lăsa să mor în loc să dea năvală în camera mea. Mai departe.

Regal îl voia mort pe Rurisk. Sau nu? Dacă-l voia mort, de ce m-a dat de gol în fața lui Kettricken? Dacă nu cumva mă mințise și ea. Am stat pe gânduri. Puțin probabil. Poate că s-a întrebat dacă Shrewd a trimis un asasin sau nu, dar de ce să mă acuze imediat pe mine? Nu. Îmi știa numele. Și știa și de Lady Thyme.

Seara trecută, Regal îmi spusese de două ori că îi ceruse tatălui său s-o trimită pe Lady Thyme. Dar și pe ea o trădase în fața lui Kettricken. Pe cine voia mort Regal cu adevărat? Pe prințul Rurisk? Pe Lady Thyme sau pe mine, după ce se descoperea încercarea de

asasinat? Și ce folos i-ar fi adus asta lui și căsătoriei pe care o pusesse la cale? Și de ce insista să-l omor pe Rurisk, dacă acesta, rămas în viață, aducea atâtea avantaje politice?

Trebuia să mă consult cu Chade. Nu aveam cum. Trebuia să hotărâsc singur. Dacă nu cumva...

Servitorii mi-au adus din nou apă și fructe. M-am sculat din pat, m-am îmbrăcat cu hainele acelea incomode, am mâncat și am ieșit din cameră. Ziua nu s-a scurs altfel decât cea de ieri. Atmosfera de sărbătoare începea să mă obosească. Am încercat să folosesc timpul în avantajul meu, să aflu mai multe despre palat, despre obiceiuri și despre cum sunt dispuse încăperile. Am descoperit camerele lui Eyod, Kettricken și Rurisk. Am studiat atent scara și structurile de sprijin ale camerei lui Regal. Am aflat cum Cob dormea la grajduri, ca Burrich. Din partea lui Burrich, mă așteptam; n-ar fi lăsat caii din Buckkeep pe mâna altuia cât stătea în Jhaampe. Dar Cob de ce dormea acolo? Ca să-l impresioneze pe Burrich? Sau să-l spioneze? Sevrens și Rowd dormeau amândoi în anticamera lui Regal, deși palatul avea odăi libere berechet. Am încercat să stabilesc cum sunt așezate gărzile și ce program au, dar n-am reușit. În vremea asta, l-am tot căutat pe August. Mi-a luat aproape toată dimineața să-l găsesc și să-i spun ceva fără să fiu auzit de alții:

— Trebuie să discutăm. Între patru ochi.

Se enervă și se uită în jur, să verifice dacă nu se uită cineva la noi.

— Nu aici, Fitz. Poate când ne întoarcem la Buckkeep. Am îndatoriri oficiale și...

Mă pregătisem pentru un astfel de răspuns. Am deschis palma și i-am arătat acul primit de la rege cu mulți ani în urmă.

— Vezi acul ăsta? L-am primit de la regele Shrewd acum foarte mult timp și, odată cu el, promisiunea că, dacă vreodată trebuie să-i vorbesc, nu trebuie decât să-l arăt și voi fi lăsat să intru în camera lui.

— Sunt foarte mișcat, remarcă August cinic. Ai și un motiv să-mi spui povestea asta? Să mă impresionezi, poate, cu importanța ta?

— Trebuie să vorbesc cu regele. Acum.

— Nu e aici, rosti el scurt, apoi vru să plece.

L-am prins de braț.

— Poți să comunici cu el cu ajutorul Meșteșugului.

Scutură brațul și se uită iar în jur.

— În niciun caz nu pot. Și nici n-aș vrea, chiar dacă aș putea. Crezi că orice om care stăpânește Meșteșugul are voie să-l deranjeze pe rege?

— Ți-am arătat acul. Îți promit că nu va considera că-l întrerupi.

— Nu pot.

— Atunci cheamă-l pe Verity.

— Nu-l chem pe Verity până nu mă cheamă el. Bastardule, nu înțelegi. Ai fost la lecții, ai căzut testul și habar nu ai ce înseamnă Meșteșugul. Nu-i ca și cum ai striga după un prieten peste dealuri. E un lucru serios, întrebuițat numai cu scop precis.

Vru să plece a doua oară.

— Întoarce-te, August, altfel o să-ți pară foarte rău. M-am străduit să fiu cât mai amenințător. Era o amenințare gratuită, nu aveam cum să-l fac să regrete; nu puteam decât să-i spun că-l voi pâri regelui. Shrewd nu se va bucura deloc că i-ai ignorat însemnul.

Se răsuci ușor spre mine și mă sfredeli din priviri.

— Bine. O fac, dar trebuie să-mi promiți că vei lua toată vina asupra ta.

— Promit. Acum vrei să vii la mine în cameră și să-l chemi pe rege?

— Nu există alt loc?

— Camera ta? i-am propus.

— Nu, ar fi și mai rău. Nu mă înțelege greșit, bastardule, dar nu vreau să zică lumea că suntem prieteni.

— Nu mă înțelege greșit, prințisorule, dar nici eu nu vreau.

În cele din urmă, pe o bancă de piatră, într-un loc ferit al grădinii de ierburi a lui Kettricken, August se așeză și închise ochii.

— Ce mesaj să-i transmit lui Shrewd?

Am cugetat o clipă. Va trebui să compun un soi de ghicitoare, dacă nu voiam ca August să-mi afle problemele.

— Spune-i că prințul Rurisk e sănătos tun și că sperăm cu toții să trăiască fericit până la adânci bătrâneți. Regal tot mai vrea să-i ofere darul, dar eu nu cred că e bine.

August deschise ochii.

— Meșteșugul e un mijloc de a...

— Știu. Spune-i.

August trase de câteva ori aer în piept și închise ochii. Îi deschise după câteva minute.

— Zice să-l ascuți pe Regal.

— Atât?

— E ocupat. Și foarte supărat. Acum lasă-mă în pace. Mă tem că m-am făcut de râs în fața regelui din cauza ta.

Aș fi putut să-i dau zeci de replici spirituale, dar l-am lăsat să plece. Oare chiar îl chemase pe rege? M-am așezat pe banca de piatră și am tras concluzia că nu câștigasem nimic, ci doar pierdusem timp prețios. Am cedat ispitei și am încercat și eu. Am închis ochii, am inspirat adânc, m-am concentrat, mi-am deschis mintea. *Shrewd, regele meu.*

Nimic. Niciun răspuns. Sigur nu-i transmisesem niciun gând. M-am ridicat și m-am întors în palat.

La prânz, Kettricken se urcă din nou singură pe podium. Ne anunță, în cuvinte simple, că se lega de poporul celor Șase Ducate. Din acest moment era Sacrificiul lor în toate privințele și în orice fel îi porunca el. Apoi a mulțumit poporului ei, celor de același sânge cu ea, care o crescuseră și o învățaseră bine, și le-a reamintit că nu-și schimbă jurămintele pentru că nu-i iubește, ci în speranța că așa vor beneficia ambele popoare. Mulțimea păstră liniștea până când prințesa coborî de pe podium. Mâine era ziua în care urma să depună jurământul în fața lui Verity ca o femeie în fața unui bărbat.

Din câte am înțeles, Regal și August urmau să stea lângă ea în locul lui Verity și, cu ajutorul Meșteșugului, acesta urma să-și vadă mireasa depunând jurământul.

Timpul de-abia se târa. Jonqui a venit și m-a condus la Fântânile Albastre. M-am străduit să par interesat și încântat. Ne-am întors la palat să ascultăm alți menestrelți, să ne ospătăm și să ne amuzăm la spectacolele oamenilor de la munte: numere cu jongleri și acrobați, câini dresați și spadasi care-și demonstau îndemânarea în așa-zise dueluri. Pretutindeni se înălța fumul albastru și mulți îl inspirau cu nesăț, scuturând din vasele mici în timp ce se învârteau de colo-colo și stăteau de povești. Am înțeles că fumul era pentru ei ca prăjitura cu semințe de carris pentru noi, un răsfăț la sărbători, dar eu am evitat fuioarele de fum. Trebuia să am capul limpede. Chade îmi dăduse o poțiune care să alunge aburii de vin din cap, dar nu și fumul. Cu el nici nu eram obișnuit. M-am ascuns într-un colț mai izolat și m-am prefăcut fermecat de cântecul unui menestrel, dar îl urmăream pe Regal peste umărul artistului.

Stătea la masă, între două vase fierbinți de alamă. August, foarte reținut, se așezase puțin mai departe. Din când în când vorbeau - August, serios, prințul, nepăsător. Nu eram destul de aproape ca să aud ce-și spun, dar am citit pe buzele lui August numele meu și cuvântul „Meșteșug.” Kettricken se apropie de Regal. Am văzut că se ferește să inspire fumul direct. Regal o ținu mult de vorbă, zâmbitor și libidinos, și o dată se întinse s-o mângâie pe mână și pe inelul de argint. Fumul îl făcea limbut și lăudăros. Ea ciripea ca o pasăre pe creangă, ba apropiindu-se de el, ba trăgându-se înapoi, mai reținută. Rurisk apăru în spatele ei. Îi vorbi scurt lui Regal, o luă pe Kettricken de braț și plecă amândoi. Sevrens veni să umple vasele de alamă. Regal îi zâmbi tâmp pe post de mulțumire și spuse ceva, apoi cuprinse toată sala într-un gest. Valetul răs și dispăru. La scurtă vreme, Cob și Rowd veniră să discute cu Regal. August se ridică și plecă indignat. Regal îi aruncă priviri crunte și-l trimise pe Cob să-l aducă înapoi. August se întoarse, deloc încântat. Regal îl mustră, August îi aruncă priviri

fioroase, apoi lăsă ochii în jos și cedă. Cât mi-aș fi dorit să fiu mai aproape și să aud ce vorbesc... Sigur puneau ceva la cale. Poate nu avea nimic de-a face cu mine și cu misiunea mea, dar mă îndoiam.

Am trecut în revistă puținele informații pe care le aveam, convins că-mi scăpa esențialul. Dar oare nu mă înșelam singur? Dacă făceam din țânțar armăsar. Poate că cel mai sigur lucru era să fac ce-mi spune Regal și să las responsabilitatea pe umerii lui. Poate că era mai simplu să-mi iau singur gâtul.

Bineînțeles, aș putea să merg direct la Rurisk, să-i spun că, în ciuda eforturilor mele, Regal tot îl voia mort și să-l implor să mă primească la el. La urma urmei, cine ar refuza un asasin priceput care s-a întors împotriva propriului stăpân?

I-aș putea spune lui Regal că-l voi omorî pe Rurisk și pe urmă pur și simplu nu m-aș ține de cuvânt.

I-aș putea spune lui Regal că-l voi omorî pe Rurisk și pe urmă să-l omor chiar pe Regal. Fumul, mi-am zis. Numai din cauza fumului mi se părea că sunt înțelept.

Aș putea să merg la Burrich, să-i spun că sunt de fapt un asasin și să-i cer sfatul.

Aș putea să fur iapa prințesei și să fug în munți.

— Te distrezi bine? mă întrebă Jonqui și mă luă de braț.

Mi-am dat seama că mă holbam la un jongler care azvârlea cuțite și torțe.

— Nu voi uita multă vreme această experiență, i-am răspuns, apoi i-am sugerat să ne plimbăm prin grădinile răcoroase. Știam că mă tulbură fumul.

Seara târziu m-am prezentat în camera lui Regal. Mă întâmpină Rowd, cu un zâmbet plăcut.

— Bună seara, mă salută el.

Am intrat ca în vizuina unui jder. În odaie plutea fum, iată de ce era Rowd atât de vesel. Regal mă făcu iar să aștept și, deși țineam bărbia în piept și respiram cât puteam de puțin, fumul tot mă afecta. Controlează-te, mi-am zis, încercând să-mi alung amețeala.

M-am foit în scaun de câteva ori și, în final, mi-am acoperit gura și nasul cu mâna. Nici așa n-am scăpat de fum.

Paravanul odăii interioare alunecă într-o parte. Era Sevens. Se uită la Rowd, apoi se așează lângă mine. Văzând că tace, l-am întrebat:

— Mă poate primi Regal acum?

Sevens scutură din cap.

— E cu... un prieten. Dar mi-a spus mie tot ce trebuie să știi.

Desfăcu palma și puse pe bancă, între noi, un săculeț alb.

— A obținut asta pentru tine. Speră că vei fi de acord. Puțin din ea, cu vin, va aduce moartea, dar nu prea repede. N-o să dea niciun semn că va muri câteva săptămâni, pe urmă o să cadă într-o letargie tot mai intensă. Nu va suferi, adăugă, de parcă asta m-ar fi interesat mai tare.

Mi-am frământat creierii.

— E gumă de Kex?

Auzisem de otravă, dar n-o văzusem. Dacă Regal avea o sursă, Chade ar fi vrut s-o cunoască și el.

— Nu știu cum se cheamă și nici nu contează. Altceva e important. Prințul Regal zice că vei avea nevoie de ea diseară. Va trebui să găsești momentul potrivit.

— Ce așteaptă de la mine? Să merg pur și simplu la el, să bat la ușă și să-i duc un pahar cu vin otrăvit? Nu-i prea evident?

— În felul ăsta, sigur că da. Dar sigur că ai învățat destule ca să te porți cu mai multă discreție.

— Am învățat că asemenea lucruri nu se discută cu valeții. Trebuie să-l aud din gura lui Regal, altfel nu fac nimic.

Sevens oftă.

— Stăpânul meu a prevăzut asta. Îți transmite mesajul următor: porți acul regelui și emblema lui pe piept, așa că îți poruncește să faci ce ți-am spus eu. Refuză, și-l vei refuza pe rege. Vei fi trădător și se va îngriji să fii spânzurat.

— Dar eu...

— la sacul și du-te. Cu cât aștepți mai mult, cu atât se face mai târziu și cu atât va fi mai nepotrivit să-l vizitezi în camera lui.

Sevrens se ridică imediat și plecă. Rowd stătea ca un imbecil într-un colț și se uita la mine râzând. Trebuia să-i omor pe amândoi înainte de a ne întoarce la Buckkeep, altfel n-aș mai fi fost de folos ca asasin. Oare ei știau lucrul ăsta? I-am zâmbit înapoi lui Rowd, simțind fumul cum îmi coboară pe gât. Am luat otrava și am ieșit.

Când am ajuns la baza scărilor care duceau la odaia lui Regal, m-am lipit de perete unde era mai multă umbră și m-am cățărat cât de repede am putut pe unul dintre suporturile camerei. M-am agățat de el ca o pisică și m-am lipit de podea. M-am pus pe așteptat, și am așteptat până când, afectat de fumul care mă amețea, de oboseala și de efectele prelungite ale ierburilor de la Kettricken, m-am întrebat dacă nu cumva visam totul. Oare capcana mea stângace îmi va aduce rezultate? Apoi mi-am adus aminte că Regal îmi spusese că o ceruse în mod special pe Lady Thyme, însă Shrewd mă trimisese pe mine, iar Chade se arătase destul de mirat. Într-un sfârșit, mi-am amintit cuvintele lui. Mă sacrificase regele meu pentru Regal? Dacă așa era, ce le mai datoram? Până la urmă, l-am văzut pe Rowd plecând și, după un timp care mi s-a părut o veșnicie, întorcându-se cu Cob.

Nu auzeam mare lucru prin podea, dar era destul cât să recunosc vocea lui Regal. Îi dezvăluia lui Cob ce trebuia să fac eu în noaptea aceea. După ce m-am asigurat că am auzit bine, m-am strecurat din ascunziș, am coborât și m-am dus în camera mea. Mi-am luat niște lucruri special trebuincioase. Mi-am reamintit, ferm, că sunt omul regelui. Așa îi spusese lui Verity. Am ieșit din cameră și am mers repede prin palat. În Sala Mare, lumea de rând dormea pe rogojini, pe podea, în cercuri concentrice în jurul podiumului, ca să-și păstreze locul de unde se vedea cel mai bine cum depune prințesa jurământul. Am trecut printre adormiți fără să-i trezesc. Atâta încredere în cine nu trebuia...

Odăile familiei regale erau în capătul îndepărtat al palatului, departe de intrarea principală. Nu existau gărzi. Am trecut pe lângă

ușa regelui, pe lângă cea a lui Rurisk și a lui Kettricken. Pe a ei erau desenate colibri și caprifoi. Bufonului i-ar fi plăcut foarte mult. Am bătut încet și am așteptat. S-au scurs greu câteva minute. Am mai bătut o dată.

Am auzit târșăit de picioare desculțe pe lemn. Paravanul alunecă. Părul lui Kettricken fusese împletit nu demult, dar deja îi ieșeau șuvițe din cozi. Cămașa de noapte lungă și albă îi accentua pielea deschisă la culoare, încât arăta palidă ca bufonul.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă somnoroasă

— Numai să-mi răspunzi la o întrebare. Mi se încâlceau gândurile din cauza fumului. Am vrut să zâmbesc, să-i par spiritual și inteligent. Frumusețe palidă, mi-am zis. Am alungat imediat gândul. Prințesa aștepta.

— Dacă l-aș omorî pe fratele tău în noaptea asta, ce-ai face?

Nici măcar nu se dădu înapoi.

— Te-aș omorî, bineînțeles. Cel puțin aș cere să fii omorât, ca să se facă dreptate. Întrucât acum sunt jurată familiei tale, nu-ți pot lua viața cu mâna mea.

— Dar te-ai mai căsătorit? Te-ai mai mărita cu Verity?

— Nu vrei să intri?

— N-am timp. Te-ai mai mărita cu Verity?

— Sunt făgăduită celor Șase Ducate, ca să ajung regina lor. Sunt făgăduită poporului lor. Mâine depun jurămintele în fața viitorului rege. Nu a unui bărbat numit Verity. Dar, chiar dacă nu ar fi așa, întrebă-te ce mă leagă mai tare. Deja sunt făgăduită. Nu e doar cuvântul meu, ci și al tatălui meu. Și al fratelui meu. N-aș vrea să mă căsătoresc cu bărbatul care a poruncit moartea fratelui meu. Numai că nu de el sunt legată prin jurământ, ci de cele Șase Ducate. Acolo voi fi trimisă, pentru a fi în câștig ambele popoare. Acolo trebuie să merg.

Am încuviințat din cap.

— Mulțumesc, doamnă. Iartă-mă că ți-am stricat odihna.

— Unde te duci acum?

— La fratele tău.

Kettricken rămase în ușa. Eu m-am întors și am pornit spre camera fratelui ei. Am bătut și am așteptat. Probabil că Rurisk era treaz, pentru că mi-a deschis mult mai repede.

— Pot să intru?

— Desigur.

Drăguț, cum mă așteptam. În ciuda neclintirii mele, îmi venea să râd. Chade n-ar fi mândru de tine, mi-am zis, așa că mi-am reținut zâmbetul. Am intrat și a tras paravanul.

— Vrei să bem vin? mă întrebă.

— Dacă dorești, am zis, nedumerit, dar politicos.

M-am așezat pe un scaun. El destupă o carafă și ne turnă vin. Pe masă era un vas de ars, cald încă. Nu-l văzusem să inspire fum voit, înainte. Poate credea că e mai înțelept s-o facă în odaia lui, dar nu știi niciodată când vine asasinul cu buzunarele pline de mesagerii morții. Mi-am reținut un alt zâmbet prostesc. Rurisk umplu două pahare. M-am aplecat și i-am arătat plicul de hârtie. L-am golit meticolos în paharul lui, am ridicat paharul și l-am agitat, ca să se dizolve otrava. Apoi i l-am dat înapoi.

— Știi, am venit să te otrăvesc. Mori. Pe urmă Kettricken mă omoară pe mine. Pe urmă se mărită cu Verity. Am luat paharul meu și am băut. Vin cu mere. Din Farrow, mi-am zis. Poate dar de nuntă. Ce câștigă Regal?

Rurisk se uită scârbit la vinul din pahar și-l puse deoparte. Îmi luă paharul și bău dintr-al meu. Rosti simplu, fără să se arate uimit:

— Scapă de tine. Socotesc că nu-i ești prea drag. S-a purtat foarte galant cu mine și cu regatul meu, dar dacă aș fi mort, Kettricken ar fi singura moștenitoare a Regatului Munților. Asta ar fi un câștig pentru cele Șase Ducate, nu crezi?

— Nu ne putem apăra pământul pe care deja îl avem. Și cred că Regal l-ar considera un câștig pentru Verity, nu pentru regat. Am auzit zgomot afară. Asta e Cob, am zis, a venit să mă prindă asupra faptului am presupus eu cu glas tare.

M-am ridicat, m-am dus la paravan și am deschis-o. Kettricken mă împinse și intră în cameră. Am tras paravanul repede la loc.

— A venit să te otrăvească, îl preveni ea pe Rurisk.

— Știu, spuse fratele ei serios. Mi-a turnat otravă în vin. De-asta beau din paharul lui. Umplu paharul din carafă și i-l oferi. E de mere, o ispiti el când ea îl refuză.

— Nu văd nimic amuzant, se răsti Kettricken.

Rurisk și cu mine ne-am uitat unul la altul și am rânjit ca doi imbecili. Fumul. Prințul surâse blând către sora lui.

— Uite cum stau lucrurile. FitzChivalry și-a dat seama în seara asta că e un om mort. Prea mulți oameni au aflat că e asasin. Dacă mă omoară pe mine, tu îl omori pe el. Dacă nu mă omoară, cum să meargă acasă, în fața regelui său? Chiar dacă acesta îl iartă, jumătate de curte va ști că e asasin. Asta îl face inutil. Bastarzii inutili sunt o primejdie pentru regalitate.

Rurisk își termină cuvântarea și bău restul vinului.

— Kettricken mi-a spus că, și dacă te omor în seara asta, tot ar depune jurămintele față de Verity mâine.

Prințul nu se arată nici acum surprins.

— Ce-ar câștiga dacă n-ar face-o? Numai dușmănia celor Șase Ducate. În ochii poporului tău, ar însemna că a judecat strâmb, iar în fața poporului meu s-ar face de rușine. Ar ajunge o proscrisă, nimeni n-ar avea nevoie de ea. Nu m-ar aduce pe mine înapoi.

— Și poporul tău nu s-ar răzvrăti să fie dată unui astfel de om?

— L-am proteja de asemenea cunoștințe. Cel puțin Eyod și sora mea. Să se răzvrătească un regat întreg pentru moartea unui singur om? Nu uita, eu sunt Sacrificiul aici.

Am început să înțeleg ce voia să spună.

— În curând o să te stânjenească prezența mea, l-am prevenit. Mi s-a spus că e o otravă lentă. Dar am studiat-o. Nu-i așa. E un simplu extract de rădăcina-morții, foarte rapid, dacă-l bei în cantitate suficientă. Mai întâi te apucă tremuraturul. Rurisk întinse mâinile pe masă. Tremurau. Kettricken era foarte supărată pe noi, amândoi. Moartea vine îndată. Și mă aștept să fiu prins asupra faptului și să scape de mine odată cu tine

Rurisk duse mâna la gât, apoi lăsă capul în piept.

— Am fost otrăvit! exclamă el prefăcut.

— M-am săturat de voi, se răsti Kettricken tocmai când Cob sparse paravanul.

— Trădare! țipă el. Se albi când o văzu pe Kettricken. Prințesă, doamnă, sper că n-ai băut vinul! Bastardul ăsta trădător l-a otrăvit.

Cred că piesa a avut de suferit din lipsă de reacții la ea. Kettricken și cu mine am schimbat priviri. Rurisk se rostogoli de pe scaun pe podea.

— Termină, șuieră nervoasă prințesa.

— Am pus otrava în vin, i-am spus jovial lui Cob. Așa cum mi s-a poruncit.

Spatele lui Rurisk se arcui în prima convulsie.

Nu mi-a trebuit decât o clipă să-mi dau seama că fusesem păcălit. Vin otrăvit. Vin de mere otrăvit, primit în dar probabil chiar în seara aceea. Regal nu avusese încredere în mine că-l voi otrăvi, dar i-a fost ușor s-o facă el, în locul acesta nepăzit. Rurisk se arcui din nou. Nu mai aveam ce-i face. Simțeam că-mi amorteste gura. Cât de puternică fusese doza? Nu sorbisem decât o dată. O să mor acum sau pe eșafod?

În clipa următoare, Kettricken înțelese și ea că fratele ei era pe moarte.

— Gunoii fără suflet! mă ocărăi, apoi se lăsă lângă Rurisk. L-ai amețit cu glume și fum, ai râs împreună cu el, iar el murea! Își aruncă ochii spre Cob. Cer să fie omorât. Spune-i lui Regal să vină aici chiar acum!

M-am îndreptat spre ușă, dar Cob fu mai rapid. Bineînțeles. Nu aspirase niciun pic de fum. Era mai rapid și mai musculos decât mine, cu capul mai limpede. Mă prinse în brațe și mă trânti la podea. Veni cu fața aproape de obrazul meu și-mi trase un pumn în stomac. I-am recunoscut respirația, am recunoscut și mirosul transpirației lui. Îl simțise Faur înainte de a muri. Dar de data asta cuțitul era la mine în mână, foarte ascuțit și mânjit cu cea mai rapidă otrăvă pe care o avea Chade. După ce l-am înjunghiat, a reușit să mă lovească de două ori, să-mi tragă doi pumni zdraveni,

apoi a căzut pe spate și a murit. Adio, Cob. Am văzut un băiat pistruiat de la grajduri care zicea: „Haidеți, ia uite ce oameni de treabă.” Ar fi putut să fie cu totul altfel. L-am cunoscut pe omul acesta; omorându-l, am omorât o parte din viața mea.

Burrich va fi foarte supărat pe mine.

Toate astea mi-au trecut prin cap într-o fracțiune de secundă. Mâna lui Cob nici nu atinsese pământul, că eu m-am și avântat spre ușă.

Kettricken însă a fost și mai rapidă. Cred că m-a pocnit cu un ulcior de alamă. N-am mai văzut decât stele verzi.

Când mi-am revenit, mă dureau toate. Cel mai tare mă usturau încheieturile, pentru că funia cu care îmi fuseseră legate la spate era foarte strânsă. Eram cărat, dacă pot spune așa. Nici lui Rowd, nici lui Sevrens nu le păsa care parte a corpului meu se târa pe jos. Era și Regal acolo, cu o torță în mână, și un bărbat chyrda pe care nu-l știam, dar care mergea alături de el, în față. Nu știam unde sunt, decât că mă aflam undeva afară.

— Nu putem să-l ducem în altă parte? Un loc sigur? întrebă Regal. Se auzi un bombănit, apoi din nou Regal. Nu, ai dreptate. Nu vrem să stârnim o răscoală chiar acum. Mâine e destul de repede. Nu c-aș crede c-o să reziste atâta.

Se deschise o ușă. Am fost aruncat cu capul înainte pe o podea de pământ acoperită cu un strat foarte subțire de paie. Am inspirat praf și pleavă. Nu puteam tuși. Regal făcu semn cu torța.

— Du-te la prințesă, îl instrui pe Sevrens. Spune-i că vin imediat. Vezi ce putem face să-i fie prințului mai bine. Tu, Rowd, cheamă-l pe August din camera lui. Avem nevoie de el ca să-i transmită regelui Shrewd ce șarpe a crescut la sân. Am nevoie de încuviințarea lui înainte să moară bastardul. Dacă mai apucă să fie condamnat. Du-te acum. Hai, du-te.

Și au plecat. Bărbatul chyrda le luminează drumul. Regal rămase pe loc. Se uită la mine. Așteptă până se stinseră zgomotele de pași, apoi mă lovi sălbatic în coaste. Am scos un strigăt mut, pentru că gura și gâtul îmi erau amortite.

— Mi se pare că am mai fost în situația asta, nu-i așa? Tu tăvălindu-te prin fân, eu privindu-te de sus, întrebându-mă ce nenorocire te-a adus în viața mea. Ciudat câte lucruri se termină așa cum au început. Și dreptatea tot în cerc se învâрте. Gândește-te cum ai căzut victimă otrăvii și trădării. Ca mama mea. Aha, tresari. Credeai că nu știi? Ba știi. Știi mult mai multe decât crezi tu. De la duhoarea lui Lady Thyme și până la felul în care ți-ai pierdut Meșteșugul când Burrich nu te-a mai lăsat să sorbi putere de la el. Te-a părăsit foarte repede când a văzut că altfel își pierde viața.

Mă zgudui un fior. Regal își dădu capul pe spate și râse. Apoi scoase un oftat și se întoarse.

— Păcat că nu pot să stau și să privesc. Dar am o prințesă de consolată. Biata de ea, jurată unui bărbat pe care deja îl urăște.

Ori a plecat Regal, ori am leșinat eu, nu știu sigur. Parcă s-a deschis cerul și eu am plutit în sus, către el. „A avea mintea deschisă”, îmi spuse Verity, „Înseamnă, pur și simplu, a nu o ține închisă.” Pe urmă cred că l-am visat pe Bufon. Și pe Verity, dormind cu brațele în jurul capului, vrând parcă să-și țină gândurile acolo. Am auzit vocea lui Galen răsunând într-o cameră friguroasă și întunecată:

— Mâine e mai bine. Când folosește Meșteșugul acum, habar n-are în ce cameră se află. Legătura nu e destul de puternică pentru mine ca să fac lucrul ăsta de la distanță. E nevoie de atingere.

Se auzi un chițait în beznă, o minte de șoarece abject, pe care nu o cunoșteam.

— Fă-o acum, insistă ea.

— Nu fi prost, se răsti Galen la vocea de șoarece. Vrei să pierdem tot din cauza grabei? Mâine e suficient de curând. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez. Tu trebuie să pui lucrurile în ordine acolo. Rowd și Sevrens știu prea multe. Iar șeful grajdurilor ne calcă pe nervi de prea multă vreme.

— Mă lași într-o baie de sânge, chițai rozătoarea supărată.

— Înnoată prin ea spre tron, îi sugerează Galen.

— Cob e mort. Cine o să se îngrijească de caii mei în drum spre casă?

— Atunci cruță-l pe grăjdar, zise Galen dezgustat. Se gândi puțin și adăugă: O să mă ocup eu însumi de el când ajungeți acasă. Nu mă deranjează. Dar de ceilalți fă bine și scapă repede. Poate că bastardul a otrăvit și vinul altora, în camera ta. Ce păcat că au gustat din el și servitorii tăi...

— Așa zic și eu. Îmi trebuie un valet nou.

— O să se ocupe soția ta de asta. Ar trebui să fii cu ea acum. Tocmai și-a pierdut fratele. Trebuie să te arăți îngrozit de ce s-a întâmplat. Încearcă să dai vina pe bastard, nu pe Verity. Dar nu fi prea convingător. Și mâine, când vei fi la fel de întristat ca ea, vom vedea la ce duce compătimirea reciprocă.

— E mare cât o vacă și palidă ca moartea.

— Însă cu terenurile de la munte, vei avea un regat interior care poate fi apărat. Știi că ducatele de coastă nu te vor susține, iar Farrow și Tilth nu pot rezista singure între munți și ducatele de coastă. Pe lângă asta, ea nu trebuie neapărat să trăiască după ce naște un copil.

— FitzChivalry Farseer, zise Verity în somn. Regele Shrewd și Chade jucau zaruri din oase împreună. Patience se foi în somn.

— Chivalry? Întrebă ea în șoaptă. Tu ești?

— Nu, i-am răspuns. Nu e nimeni. Absolut nimeni.

Ea încuviință din cap și dormi mai departe.

Când am reușit să-mi concentrez privirea, eram singur pe întuneric. Îmi tremurau fălcile, bărbia și piepții cămășii erau uzi de salivă. Începeam să mă dezmoțesc. Oare otrava nu mă va omorî? Ce mai contează... Slabe șanse să mă pot apăra. Nu-mi simțeam mâinile. Măcar nu mă mai dureau. Îmi era teribil de sete. Oare Rurisk mai trăia? Băuse mult mai mult vin decât mine. Iar Chade spusese că otrava acționează repede.

Vrând parcă să-mi răspundă la întrebare, un urlat de durere se ridică spre lună. Rămase atârnat în aer, smulgându-mi inima și înălțându-o odată cu el. Murise stăpânul Curiosului.

M-am aruncat spre Curiosul, l-am învelit cu Harul. *Știu, știu.* Am tremurat împreună când cel pe care l-a iubit s-a dus într-un loc unde noi nu puteam ajunge. Mantia apăsătoare a singurătății ne învelea pe amândoi.

Băiat? Firav, dar adevărat. O labă și un nas, o ușă deschisă. Veni tiptil la mine. Nasul lui îmi spuse cât de urât miroseam. Fumul, sângele și teama miros urât. Când ajunsese lângă mine, se așeză și se propti cu capul de spatele meu. Odată cu atingerea, s-a trezit și legătura dintre noi. Mai puternică acum, după moartea lui Rurisk.

M-a părăsit. Doare.

Știu. Tăcerea se prelungi. *Mă eliberezi?* Câinele cel bătrân ridică botul. Omul nu poate să sufere cum suferă câinele. Ar trebui să fim recunoscători pentru asta. Cu toată durerea lui profundă, se ridică și începu să roadă curelele cu dinții lui puțini. Am simțit cum se dezleagă una câte una, dar Curiosul nu avu puterea să le dea la o parte. Întoarse capul, să le prindă cu dinții din spate.

În cele din urmă, curelele cedară. Mi-am tras brațele în față. Imediat m-au săgetat alte dureri. Tot nu-mi simțeam mâinile, dar m-am rostogolit pe spate, ca nu mai stau cu fața în praf. Câinele se propti cu cap de pieptul meu, iar eu l-am cuprins cu brațul amortit. Mă zgudui un fior. Mușchii mi se contractară și relaxară atât de violent, încât am văzut stele verzi. Dar am supraviețuit.

Am deschis ochii. Mă orbi o lumină. Era adevărată. Lângă mine, coada Curiosului începu să bată paisele. Burrich se ghemui încet lângă noi. Puse o mână ușoară pe spatele câinelui. Când mi s-au obișnuit ochii cu lumina, am citit durere pe chipul lui.

— Ești pe moarte? mă întrebă. Un glas nepăsător de parcă vorbea o piatră.

— Nu sunt sigur.

Asta am încercat să spun. Gura nu mă prea ajuta. Se ridică și plecă, luând lampa cu el. Am rămas pe întuneric.

Pe urmă lumina se întoarse. Burrich aduse o găleată cu apă, îmi înălță capul și-mă vărsă puțin lichid în gură.

— Să nu înghiți, mă preveni. Oricum nu m-ar fi ajutat mușchii. Mi-a clătit gura de două ori, mai-mai să mă înece vrând să mă convingă să beau a treia oară. Am împins găleata cu brațul meu de lemn.

— Nu, am îngăimat.

După o vreme, am început să mă trezesc. Mi-am plimbat limba pe dinți și i-am simțit.

— L-am omorât pe Cob, i-am spus.

— Știu. I-au adus cadavrul la grajduri. Nimeni nu a vrut să-mi spună nimic.

— Cum de-ai știut unde sunt?

Oftă.

— Am avut așa, un sentiment.

— L-ai auzit pe Curiosul.

— Da. Urlând.

— Nu la asta m-am referit.

Un timp, nu mai spuse nimic.

— Una e să simți un lucru și alta e să te folosești de el.

N-am știut ce să-i răspund la asta.

— Cob e cel care te-a înjunghiat pe scări.

— El a fost? Burrich stătu pe gânduri. M-am mirat eu de ce n-au lătrat câinii. Îl cunoșteau. Numai Faur a reacționat.

Mâinile mele se treziră brusc la viață. Le-am dus la piept și am început să mă clatin. Curiosul scheună.

— Termină, rosti Burrich printre dinți.

— În clipa asta, nu pot, am ripostat. Mă doare atât de tare, că o să mă împrăști peste tot.

Burrich tăcu.

— N-ai de gând să mă ajuți? I-am întrebat eu, până la urmă.

— Nu știu, șopti el. Apoi, aproape rugător: Fitz, ce ești tu? Ce s-a ales de tine?

— Sunt ceea ce ești și tu, i-am spus cu sinceritate. Omul regelui. Burrich, vor să-l omoare pe Verity. Dacă vor reuși, Regal va fi rege.

- Ce tot spui acolo?
- Dacă stau să-ți explic, sigur vor reuși. Ajută-mă ies de-aici.

23

NUNTA

Arta diplomației este norocul de a cunoaște mai multe dintre secretele dușmanului tău decât cunoaște el dintr-ale tale. Fii întotdeauna pe poziții de forță. Acestea erau maximele lui Shrewd. Și Verity le respecta.

— Trebuie să te duci după August. E singura speranță a lui Verity.

Stăteam pe o pantă de deal în atmosfera cenușie dinaintea zorilor, în vecinătatea palatului. Nu mersesem prea departe. Terenul era abrupt, iar eu nu eram în stare să călătoresc. Am început să bănuiesc că lovitura primită de la Regal în coaste îmi scutura vechea rană, cea de la Galen. Durerea mă săgeta la fiecare respirație, încă tremuram din cauza otrăvii lui Regal, iar picioarele mă lăsau deseori și pe neașteptate. Singur nu mă puteam ține pe picioare. Nu eram capabil nici să mă agăț de un copac și să stau drept; nu mă ajutau mâinile. În jurul nostru, păsările anunțau zorile, veverițele își făceau provizii pentru iarnă, iar insectele țistuiau. Era greu, când în jurul meu domnea atâta viață, să mă întreb în ce măsură îmi voi reveni. Oare zilele mele de tinerețe și putere trecuseră și rămâneau doar cele de tremurat și slăbiciune? Am încercat să-mi scot întrebarea din minte, să mă concentrez pe greutățile cu care se confruntau cele Șase Ducate. M-am liniștit, așa cum mă învățase Chade. Ne înconjurau arbori imenși, pașnici. Am înțeles de ce Eyod nu voia să-i taie pentru cherestea. Acele lor cădeau moi sub picioarele noastre, parfumul lor ne alina. Aș fi vrut să mă întind și să dorm, alături de Curiosul. Încă ne împlTEAM suferința, dar măcar câinele evada din ghearele ei în somn.

— Ce te face să crezi că August ne va ajuta? vru să știe Burrich. În caz că reușesc să-l aduc aici.

M-am concentrat pe încurcătura noastră.

— Nu cred că e implicat alături de ceilalți. Cred că îi e încă devotat regelui. Îi spusese lui Burrich ce aflatam, pretinzând că erau concluziile mele. Nu era genul de bărbat care să creadă ce spun niște voci-fantomă din capul meu. Nu aveam cum să-i spun că Galen nu sugerase uciderea lui August, așa că probabil habar n-avea de complot. Nu știam sigur prin ce fel de experiență trecusem. Regal nu cunoștea Meșteșugul. Chiar dacă l-ar fi cunoscut, cum aș fi putut auzi eu doi oameni care comunicau între ei cu gândul? Nu, altceva trebuie să fi fost la mijloc, altă magie. Una de-a lui Galen? Era el capabil de vrăji atât de puternice? Nu știam. Atât de multe nu știam! M-am forțat să nu mă mai gândesc la asta. Deocamdată, ideea nevinovăției lui August se potrivea cu faptele mai bine decar orice altă bănuială.

— Dacă e credincios regelui și nu îl bănuiește pe Regal, atunci îi e credincios și lui, îmi sublinie Burrich, de parcă aș fi fost un nătâng.

— Atunci va trebui să-l obligăm. Verity trebuie avertizat repede.

— Bineînțeles. Merg la August, îi pun cuțitul la spate și mășăluiesc cu el până aici. N-o să ne întrebe nimeni de sănătate.

M-am frământat după o idee salvatoare.

— Mituiește pe cineva să-l momească până aici. Pe urmă sari pe el.

— Și dacă aș ști pe cine să mituiesc, cu ce l-am mitui?

— Cu asta. I-am arătat cerceul din ureche.

Burrich sări ca ars.

— De unde-l ai?

— Mi l-a dat Patience. Chiar înainte de a pleca.

— N-avea niciun drept! Am crezut că l-a dus în mormânt cu el, adăugă, ceva mai domolit.

Am tăcut, așteptând. Burrich privi într-o parte.

— A fost al tatălui tău. Eu i l-am dat, murmură.

— De ce?

— Pentru că am vrut, normal.

Încheie subiectul. Eu am început să desfac cerceul.

— Nu, lasă-l acolo, îmi spuse el țâfnos. Nu e un lucru de irosit pe mită. Oricum, pe chyurda nu-i poți mitui.

Avea dreptate. Am încercat să plănuiesc altceva. Răsărea soarele. Venea dimineața și Galen va acționa. Poate că o făcuse deja. Aș fi vrut să știu ce se întâmpla jos, în palat. Știau că dispărușem? Se pregătea Kettricken să depună jurământul în fața unui bărbat pe care îl ura? Fuseseră Sevrens și Rowd omorâți deja? Dacă nu, îi puteam întoarce împotriva lui Regal dacă-i preveneam?

— Vine cineva!

Burrich se făcu una cu pământul. Eu zăceam pe spate, resemnat cu orice s-ar întâmpla. Nu mai aveam putere în corp să lupt.

— O cunoști? mă întrebă Burrich în șoaptă.

Am întors capul. Jonqui venea în spatele unui câine care nu se va mai urca niciodată în copaci pentru Rurisk.

— E sora regelui.

N-avea rost să vorbesc în șoaptă. Femeia căra una dintre cămășile mele de noapte. În clipa următoare, câinele începu să zburde vesel în jurul nostru. Țopăi îmbietor spre Curiosul, dar el nu făcu decât să-l privească întristat. Jonqui apăru lângă noi.

— Trebuie să te întorci, îmi spuse ea fără introducere. Cât mai repede.

— Nu-mi vine să mă grăbesc spre moarte.

M-am uitat dacă mai venea cineva după ea. Burrich se ridicase și se postă lângă mine ca un paznic.

— Nu spre moarte, îmi promise Jonqui calmă. Kettricken te-a iertat. Am stat cu ea de vorbă toată noaptea și am sfătuit-o, dar numai spre dimineață am reușit s-o conving. A invocat dreptul de a ierta o rudă care i-a ucis o altă rudă. Conform legilor noastre, dacă te iartă o rudă, nimeni nu te poate condamna. Regal al vostru a încercat să-i schimbe hotărârea, dar n-a făcut decât s-o supere. „Cât mai stau în acest palat, am dreptul să aplic legea locuitorilor de la munte”, i-a spus ea. Regele Eyod a fost de acord. Nu pentru

că nu-l plânge pe Rurisk, ci pentru că toți trebuie să respecte forța și înțelepciunea legii din Jhaampe. Așa că trebuie să te întorci.

Am stat pe gânduri.

— Și tu m-ai iertat?

— Nu, se supără ea. Nu-l iert pe ucigașul nepotului meu. Dar pe tine nu pot să te iert pentru ceea ce nu ai făcut. Nu cred că ai bea din vinul pe care l-ai otrăvit. Nici măcar o înghițitură. Cei ca noi, care cunoaștem cel mai bine pericolul otrăvurilor, nu ne jucăm cu ele. Tu te-ai fi prefăcut că bei și nici n-ai fi pomenit de otravă. Nu. Rurisk a fost ucis de cineva care se consideră foarte inteligent, iar pe ceilalți îi crede niște proști.

Am simțit mai mult decât am văzut că Burrich lăsa garda jos. Eu însă nu mă puteam relaxa de tot.

— De ce nu poate Kettricken să mă ierte și să mă lase să plec? De ce trebuie să mă întorc?

— Nu avem timp pentru asta! rosti Jonqui printre dinți. Nu văzusem până acum un chyrda care să se apropie atât de mult de mânie. Vrei să pierd luni și ani de zile să te învăț ce înseamnă a reface echilibrul? Să tragi, să împingi, să respiri, să oftezi? Crezi că nu vede nimeni cum se învârte și se clatină puterea acum? O prințesă trebuie să îndure să fie dată la schimb ca o vită. Dar nepoata mea nu e un bun pe care să-l câștigi la zaruri. Oricine mi-a ucis nepotul a vrut, în mod evident, să te omoare și pe tine. Să-l las să câștige mâna asta? Nu prea cred. Nu știu cine vreau să câștige; până când aflu, nu voi permite să fie eliminat niciun jucător.

— Logica asta o pricep și eu, o aprobă Burrich.

Se aplecă și mă ridică brusc în picioare. Lumea se clatină periculos. Mi-am proptit un braț pe umărul oferit de Jonqui. Cei doi mergeau, eu îmi târâam picioarele ca o marionetă între ei. Curiosul se sculă și veni după noi. Așa ne-am întors la palatul din Jhaampe.

Burrich și Jonqui m-au târât chiar prin mulțimea răspândită împrejurul palatului și înăuntrul lui, până în camera mea. N-am stârnit prea mult interes. Eram doar un străin care a băut prea mult vin și a tras prea mult fum pe nas în noaptea dinainte. Oamenii

erau prea preocupați să găsească locuri din care să vadă bine podiumul ca să se uite la mine. Nu era nimeni îndoliat, deci am presupus că nu se anunțase moartea lui Rurisk. Când am ajuns, în sfârșit, în camera mea, Jonqui se întunecă la față.

— Nu eu am făcut asta! N-am luat decât o cămașă de noapte ca să i-o dau Rutei pentru adulmecat.

„Asta” era dezastrul din camera mea. Fusese răscolită temeinic, nu discret. Jonqui începu imediat să pună lucrurile la loc, iar Burrich o ajută și el. Eu stăteam pe un scaun și încercam să pun lucrurile cap la cap. Curiosul, nebăgat în seamă, se încolăci într-un colț. Involuntar, i-am trimis o mângâiere. Burrich se uită imediat la mine, apoi la câinele copleșit de durere. Când Jonqui plecă să-mi aducă apă de spălat și mâncare, l-am întrebat pe Burrich:

— Ai găsit un scrin mic de cedru? Gravat cu alune?

Îmi răspunse scuturând din cap. Așadar îmi luaseră ascunzătoarea cu otrăvuri. Aș fi vrut să prepar o combinație rapidă sau măcar un praf. Burrich nu putea sta tot timpul lângă mine să mă apere, iar eu cu siguranță nu eram în stare nici să pun pe fugă un agresor, nici s-o iau la sănătoasa. Dar nu mai aveam cu ce. Îmi rămânea doar să sper că nu voi avea nevoie de ele. Bănuiam că Rowd fusese cel care-mi răscolise prin cameră și mă întrebam dacă asta fusese ultima lui activitate pe lume. Jonqui veni cu apă și mâncare, apoi se scuză și plecă. Burrich și cu mine ne-am spălat, apoi m-a ajutat să mă schimb în haine curate, chiar dacă mai simple. Burrich mănă un măr. Stomacul meu se revolta numai la gândul mâncării, dar am băut apa rece adusă din fântână de Jonqui. Am depus ceva efort ca să-mi pun la treabă mușchii gâtului și să înghit și am simțit cum apa se împrăștie prin mine, dar bănuiam că era semn de însănătoșire.

Simțeam cum se scurge fiecare clipă și mă întrebam când va face Galen prima mișcare.

Paravanul se dădu la o parte. Am crezut că e Jonqui, dar era August, care aduse cu el un val de dispreț. Începu să vorbească imediat, nerăbdător să-și rezolve treaba și să plece:

— Am venit la cererea viitorului rege, Verity, să-ți transmit vorbele lui. Iată mesajul lui întocmai. E nespun de îndurerat...

— Te-ai folosit de Meșteșug să-l contactezi? Astăzi? Era bine? August clocoti de mânie.

— În niciun caz nu era bine. Nu găsește cuvinte să spună cât e de supărat că a murit Rurisk și că l-ai trădat. Te sfătuiește să sorbi putere de la cei ce-ți sunt devotați, pentru că vei avea nevoie de ea când vei da ochii cu el.

— Atât? am întrebat.

— Din partea viitorului rege, Verity, da. Prințul Regal te cheamă la el imediat, pentru că până la ceremonie nu mai sunt decât câteva ore și trebuie să se îmbrace pentru ea. Iar otrava ta, fără îndoială pregătită pentru Regal, i-a omorât pe sărmanii Sevrens și Rowd. Acum Regal trebuie să se descurce cu un valet neinstruit. O să-i ia mai mult să se îmbrace. Așa că nu-l lăsa să aștepte. E la baia de aburi, încearcă să-și revină. Îl găsești acolo.

— Ce tragic... Un valet neinstruit, remarcă Burrich cu ironie. August pufni ca un țânc.

— Nu-i nimic de râs. Nu l-ai pierdut și tu pe Cob ucis de mâna acestui ticălos? Cum de suportă să-l ajuți.

— Dacă n-aș ști că n-ai altă apărare decât ignoranța, ți-aș risipi-o imediat. Burrich adoptă o ținută amenințătoare.

— Și tu vei fi acuzat, îl avertiză August, retrăgându-se. Mi s-a spus să-ți transmit că viitorul rege, Verity, știe că ai încercat să-l ajuți pe bastard să evadeze, servindu-l ca și cum el ți-ar fi rege în locul lui Verity. Vei fi judecat.

— Verity a spus așa? făcu Burrich pe curiosul.

— Da. A zis că, odată, ai fost cel mai bun om al regelui pentru Chivalry, dar se pare că ai uitat să-i ajuți pe cei care îl slujesc cu adevărat pe rege. Nu uita, te îndeamnă, și te asigură că se va mânia foarte tare dacă nu vei veni în fața lui ca să-ți primești răsplata pentru faptele tale.

— Îmi aduc aminte întocmai. Îl voi aduce pe Fitz la Regal.

— Acum?

— După ce mănâncă.

August îl sfredeli din priviri și plecă. Paravanele nu prea pot fi trântite, dar el încercă oricum.

— Nu mă lasă stomacul să mănânc, Burrich, am protestat eu.

— Știu, numai că avem nevoie de timp. Am ascultat atent vorbele lui Verity și am înțeles din ele mai multe decât August. Tu nu?

I-am făcut semn afirmativ din cap, simțindu-mă cu adevărat înfrânt.

— Ba da. Dar e peste puterile mele.

— Ești sigur? Verity e de altă părere și se pricepe la asemenea lucruri. Mi-ai spus că de asta a încercat Cob să mă omoare, pentru că suspectau că-ți tragi puterea de la mine. Deci Galen crede că poți s-o faci.

Burrich veni la mine, se lăsă într-un genunchi și întinse stângaci piciorul bolnav în spate. Îmi luă mâna moale și mi-o așeză pe umărul lui.

— Am fost om al regelui pentru Chivalry, murmură. Verity știa. Nu stăpânesc Meșteșugul, înțelegeți asta, dar Chivalry mi-a dat de înțeles că pentru o asemenea îndatorire era mai importantă prietenia dintre noi decât Meșteșugul. Am putere și au fost câteva ocazii când a avut nevoie de ea; i-am oferit-o bucuros. Așa că am mai făcut față și altă dată, în situații mai rele. Încearcă, băiete. Dacă dăm greș, dăm greș, dar măcar am încercat.

— Nu știu cum. Nu știu cum să folosesc Meșteșugul și sigur habar n-am cum să sug puterea cuiva ca s-o fac. Chiar dacă aș ști, chiar dacă am reuși, ar putea să te omoare.

— Dacă reușești, am putea salva viața regelui nostru. Asta am jurat să fac. Tu?

Făcea lucrurile să pară atât de simple...

Așa că am încercat. Mi-am deschis mintea și l-am căutat pe Verity. Am încercat, nici eu nu știu cum, să sug putere de la Burrich. Dar nu am auzit decât ciripitul păsărilor de dincolo de zidurile palatului, iar umărul lui Burrich n-a fost decât locul pe care

mi-am proptit mâna. Am deschis ochii. N-a fost nevoie să-i spun că dădusem greș; și-a dat seama singur. Oftă din străfunduri.

— Păi, atunci cred că trebuie să te duc la Regal.

— Dacă nu ne-am duce, toată viața m-aș întreba ce-a vrut.

Burrich nu zâmbi.

— Ți-au luat-o mințile razna. Parcă vorbește bufonul, nu tu.

— Bufonul stă de vorbă cu tine? l-am întrebat curios.

— Câteodată, răspunse și mă luă de braț ca să mă ajute să mă ridic.

— Cu cât mă apropii mai mult de moarte, cu atât totul pare mai caraghios.

— Numai ție ți se pare, mă certă el. Mă întreb ce-o fi vrând.

— Să ne târguim. N-are ce să vrea altceva. Și dacă vrea să ne târguim, poate câștigăm ceva.

— Vorbești de parcă Regal respectă regulile bunului simț, ca noi. Nu știu să fi procedat vreodată așa. Și nici nu mi-au plăcut vreodată intrigile de la curte, se plânse Burrich. Prefer să curăț grajduri. Mă ridică în picioare.

Dacă m-am întrebat vreodată ce simte cineva care a băut rădăcina morții, acum am aflat răspunsul. Nu credeam că o să mor, dar nici nu știam cât de normal o să mai fiu după ce o scot din mine. Îmi tremurau picioarele și nu puteam să apuc nimic cu putere. Mușchii mi se contractau la întâmplare. Nici respirația, nici bătăile inimii nu erau regulate. Aș fi vrut să stau nemișcat, ca să-mi ascult corpul și să hotărâsc ce se întâmplase cu el. Dar Burrich îmi ghida pașii răbdător și Curiosul se târa în spatele nostru.

Eu nu mai fusesem la baia de aburi, dar Burrich da. Un bulb de lalea separat înconjura un izvor care clocotea și în care se putea face baie. În fața lui stătea un chyrda. L-am recunoscut în el pe purtătorul de torță de noaptea trecută. Dacă i s-a părut ciudat să mă vadă viu, n-a schițat niciun gest. S-a dat la o parte, de parcă ne aștepta, iar Burrich m-a târât pe treptele de la intrare.

Am pătruns într-o pădure de aburi cu miros de minerale. Am trecut pe lângă una sau două bănci de piatră. Burrich pășea atent

pe podeaua de gresie lunecoasă, în vreme ce ne apropiam de sursa aburilor. Apa se ridica într-un izvor central, protejat de un zid de cărămidă. De acolo era canalizată prin jgheaburi către alte băi mai mici. Temperatura varia în funcție de lungimea și adâncimea bazinului. Nu se auzea nimic din cauza aburilor și a apei care cădea. Nu-mi plăcea locul; de-abia puteam să respir. Când m-am obișnuit cu semiîntinericul, l-am văzut pe Regal bălăcindu-se într-unul dintre bazinele mai mari. Ridică privirea când ne văzu apropiindu-ne.

— Aha, făcu el, ca și cum s-ar fi bucurat. Mi-a spus August c-o să te aducă Burrich. Bun. Bănuiesc că ai aflat că prințesa te-a iertat că i-ai ucis fratele. Și, cel puțin în locul ăsta, procedând așa scapi de judecată. Eu cred că e o pierdere de timp, dar trebuie să respectăm obiceiurile localnicilor. Ea zice că acum te consideră ruda ei, deci trebuie să te tratez și eu ca pe-o rudă. Nu înțelege că te-ai născut dintr-o uniune în afara legii, deci nu-i poți fi rudă. Ei, asta e. Vrei să-l trimiți pe Burrich de aici și să intri în apă? Te-ar putea ajuta. Arăți foarte bolnav, parcă ești o rufă pusă la uscat.

Vorbea cu bunăvoință, prietenos, de parcă n-ar fi știut cât îl urăsc.

— Ce vrei să-mi spui, Regal? Am reușit să păstrez un ton neutru.

— Nu vrei să-l trimiți pe Burrich de aici? mă întrebă încă o dată.

— Nu sunt prost.

— Aș putea să te contrazic, dar să zicem... Atunci trebuie să-l trimit eu.

Aburii și zgomotul apei îl ascunseseră bine pe bărbatul chyrda. Era mai înalt decât Burrich, iar bâta lui era deja în mișcare când Burrich se răsuci. Dacă nu m-ar fi sprijinit pe mine, s-ar fi putut feri. Întoarse capul, dar bâta îl lovi cu un pocnet ascuțit, ca un topor care mușcă din lemn. Căzu, trăgându-mă după el. Am aterizat pe jumătate într-un bazin mic. Apa era aproape clocotită. Am reușit să mă rostogolesc afară din el, dar nu și să mă ridic. Nu mă ascultau

picioarele. Lângă mine, Burrich zăcea nemișcat. Am întins mâna spre el, dar nu l-am putut atinge.

Regal se ridică și-i făcu semn bărbatului.

— Mort?

Acesta îi trase lui Burrich un picior, apoi mișcă scurt din cap.

— Bine. Regal se arată mulțumit o clipă. Tărăște-l în spatele rezervorului ăluia adânc din colț. Pe urmă poți să pleci. Apoi mi se adresează mie. E foarte puțin probabil să vină cineva aici înainte de ceremonie. Toți se agită să-și găsească un loc bun. Iar în colțul ăla... mă îndoiesc c-o să fie găsit înaintea ta.

N-am fost în stare să-i răspund. Bărbatul se aplecă și-l prinse pe Burrich de glezne. În timp ce-l târa, claia neagră și stufoasă lăsa o urmă de sânge pe gresie. Un amestec amețitor de ură și disperare îmi tulbura stomacul otrăvit. În mine se născu un singur scop rece. Nu mai speram să trăiesc, dar nu conta. Conta să-l previn pe Verity. Și să-l răzbun pe Burrich. Nu aveam planuri, arme sau alternative. Trage de timp, m-ar fi sfătuit Chade. Cu cât câștigi mai mult timp, cit atât ai mai multe șanse să se întâmple ceva. Întârzie-l. Poate vine cineva să vadă de ce prințul nu e îmbrăcat pentru nuntă. Poate mai vrea și altcineva să folosească baia înainte de ceremonie. Atrage-i atenția cumva.

— Prințesa... am bâiguit.

—... nu e o problemă, termină Regal propoziția începută de mine. Prințesa nu l-a iertat pe Burrich. Numai pe tine. Am tot dreptul să fac ce i-am făcut. E un trădător. Trebuie să plătească. Iar omul care i-a venit de hac a ținut foarte mult la prințul lui, Rurisk. Nu are nimic împotriva.

Bărbatul plecă fără să se uite înapoi. Am râcâit podeaua de gresie cu degetele de la mâini, dar nu am găsit nimic de care să mă agăț. Între timp, Regal se ștergea de apă. După plecarea bărbatului, veni lângă mine și mă privi de sus.

— N-ai de gând să strigi după ajutor? mă întrebă el candid.

Am tras aer în piept, mi-am înăbușit frica. Am adunat în mine tot disprețul din lume.

— După al cui ajutor? Cine m-ar auzi, când apa face atâta zgomot?

— Deci nu-ți irosești puterile. Un lucru înțelept. Zadarnic, dar înțelept.

— Crezi că Kettricken nu va ști ce s-a întâmplat?

— Va ști că ai venit la baia de aburi, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci în starea ta. Ai alunecat sub apa fierbinte, fierbinte. Mare păcat.

— Regal, e-o nebunie. Câte cadavre crezi că poți lăsa în urma ta? Cum vei explica moartea lui Burrich?

— La prima întrebare: destul de multe, câtă vreme nu sunt oameni însemnați. Se aplecă și mă apucă de cămașă. Mă târa, iar eu mă zvârcoleam cu ultimele puteri, ca peștele pe uscat. La a doua, păi, tot cam așa. Cine crezi c-o să facă scandal pentru un grăjdar mort? Ești atât de obsedat de importanța ta de plebeu, încât ai impresia că până și servitorii tăi contează.

Mă trânti peste Burrich. Cald încă, acesta stătea cu fața la podea. Pe dalele din jurul feței lui se coagula sângele care-i curgea din nas. La gură făcea baloane roșii, sparte de respirația lui slabă. Trăia. M-am mișcat în așa fel încât Regal să nu-și dea seama. Dacă reușeam să scap, poate că și Burrich ar fi avut o șansă.

Regal nu observă nimic îmi scoase bocancii și-i puse deoparte.

— Vezi tu, bastardule, zise când se opri să-și tragă respirația. Cruzimea își scrie propriile legi. Mama m-a învățat așa. Oamenii sunt intimidati de un bărbat care acționează fără să-i pese de consecințe. Poartă-te ca și când nu poți fi atins și nimeni nu va îndrăzni să se atingă de tine. Privește lucrurile în ansamblu. Moartea ta îi va supăra pe unii, da. Dar crezi că vor lua măsuri care să afecteze siguranța celor Șase Ducate? Nu prea cred. Pe lângă asta, va fi lăsată în umbră de alte întâmplări. Aș fi un prost să nu profit de prilejul ăsta ca să scap de tine.

Era atât de afurisit de calm și de îngâmfat. M-am luptat cu el, dar era surprinzător de voinic pentru traiul leneș pe care îl ducea.

M-am simțit ca un piseu când m-a scuturat din cămașă. Îmi împături hainele și le puse la o parte.

— Un alibi oarecare e suficient. Dacă aș face eforturi prea mari ca să par nevinovat, lumea ar crede că îmi pasă. Ar începe să caute atent. Așa că eu pur și simplu nu știu nimic. Servitorul meu te-a văzut intrând cu Burrich după ce am plecat. Acum o să mă duc la August să mă plâng că nu ai venit să vorbești cu mine ca să te iert, așa cum i-am promis prințesei Kettricken. Îl voi muștra foarte aspru că nu te-a adus chiar el. Se uită în jur. Să vedem. Unul adânc și fierbinte. Aici.

L-am prins de gât când mă ridică peste marginea bazinului, dar îmi dădu mâinile la o parte cu foarte multă ușurință.

— Adio, bastardule, rosti pe ton calm. Nu te supăra că mă grăbesc, dar am cam întârziat. Trebuie să fug să mă îmbrac, altfel întârziu la nuntă.

Și mă azvârli înăuntru.

Bazinul avea mai mult în adâncime decât eu înălțime și era construit în așa fel încât să ajungă până la gâtul unui chyrda înalt. Îmi frigea corpul rece. N-am mai primit aer și m-am scufundat. M-am împins cu picioarele de fundul bazinului și am reușit să mă ridic la suprafață. „Burrich!” Mi-am irosit respirația strigând pe cineva care nu mă putea ajuta. M-am scufundat din nou. Nu-mi puteam coordona mâinile și picioarele. M-am avântat spre un perete și m-am împins pe sub apă până când am reușit să mă ridic iar la suprafață și să trag o gură de aer. Apa fierbinte îmi relaxa mușchii deja flasci. Cred că aș fi alunecat sub ea și dacă mi-ar fi ajuns numai până la genunchi.

Nu mai știu de câte ori m-am luptat să mă ridic la suprafață, să respir. Nu mă puteam apuca de piatra fin lucrată a pereților bazinului din cauza degetelor amorțite, iar coastele mă dureau de câte ori încercam să trag aer mai adânc în piept. Puterea se scurgea din mine și-i lua locul moleșeala. Atât de cald, atât de adânc. Înecat ca un cățel, mi-am zis, în vreme ce se făcea întuneric. *Băiete?* mă chemă cineva. N-am mai văzut nimic.

Atâta apă, atât de fierbinte și atât de adâncă. Nu mai ajungeam la fund, darămite la perete. M-am zvârcolit neputincios, dar n-am rezolvat nimic. N-am urcat, n-am coborât. N-avea rost să lupt să trăiesc pe dinăuntru meu. Nu mai aveam ce apăra, așa că lasă pereții și vezi dacă nu-l poți servi pe regele tău pentru ultima oară. Zidurile din jurul lumii mele se dărâmară. Am țâșnit dintre ele ca o săgeată, în sfârșit eliberat. Galen avusese dreptate. Distanța nu însemna nimic, absolut nimic. Mă aflam la Buckkeep. *Shrewd*, am strigat disperat, dar regele avea alte treburi.

Era un zid între el și mine, oricât m-am agitat. Nu mă va ajuta.

Nu mai aveam vlagă. Undeva, mă înecam. Nu-mi mai controlam corpul, legătura cu el era foarte slabă. Ultima șansă. *Verity, Verity*, am strigat. L-am găsit, i-am făcut semn, dar nu m-am putut agăța de el. Era altundeva, se deschisese în fața altcuiva, se închisese pentru mine. *Verity!* M-am tânguit, cuprins de disperare. Dintr-odată, parcă m-ar fi apucat două brațe puternice în timp ce mă târâm pe o stâncă lunecoasă. Mă țineau zdravăn și mă trăgeau înapoi când alunecam.

Chivalry! Nu, imposibil, e băiatul. Fitz?

Ți se pare, prințul meu. Nu e nimeni acolo. Fii atent la ce facem acum. Galen, calm și perfid ca otrava, încercând să mă dea la o parte. Nu-i puteam rezista, era prea puternic.

Fitz? Verity - nesigur din cauza lipsei mele de vlagă.

Nu știi de unde, am sorbit putere. Ceva a cedat în fața mea și m-am trezit cu forțe noi. M-am agățat de *Verity* ca șoimul de încheietura lui. Eram lângă el, cu el. Vedeam cu ochii lui: sala tronului proaspăt împodobită, Cartea Întâmplărilor pe masa mare din fața lui, deschisă pentru a trece în ea căsătoria lui *Verity*. În jurul lui, îmbrăcați în cele mai frumoase straie și purtând cele mai scumpe giuvaiere, câteva cinstite fețe, invitate să ia parte la jurământul miresei, prin ochii lui August. Galen, care trebuia să-și ofere puterea ca om al regelui, stătea lângă *Verity*, puțin mai în spate, așteptând ca prințul să rămână sleit de vlagă. *Shrewd*, cu coroana și roba de rege, așezat pe tron, nu știa nimic, pentru că

întrebuințase Meșteșugul greșit și-și pierduse deprinderea, dar era prea mândru s-o recunoască.

Ca un ecou, am văzut-o, prin ochii lui August, pe Kettricken, palidă ca ceara, pe un podium din fața mulțimii. Le spunea oamenilor, în cuvinte simple și blânde, că noaptea trecută fratele ei s-a stins din cauza săgeții primite pe Câmpiile de Gheață. Spera să-i cinstească memoria căsătorindu-se așa cum a aranjat el, cu viitorul rege al celor Șase Ducate. Se întoarse cu fața la Regal.

La Buckkeep, Galen puse pe umărul lui Verity mâna lui ca o gheară.

I-am rupt legătura cu Verity, l-am împins la o parte. *Ferește-te de Galen, Verity. Ferește-te de un trădător venit să te sece de puteri. Nu-l atinge.*

Mâna lui Galen înteți strânsoarea. Un vârtej se formă de nicăieri și sugea, sorbea vloga lui Verity. Nu prea mai avea ce sorbi. Se descurca așa de bine cu Meșteșugul pentru că îl lăsase să-l secătuiască atât de repede. Instinctul de conservare l-ar fi mânat pe altul să-și păstreze o parte din forță, dar Verity și-o folosisese nesăbuit, zi de zi, ca să-i țină pe Pirații Corăbiilor Roșii departe de țărurile sale. Mai avea doar o fărâma de vlogă pentru ceremonie și i-o fura Galen. Care câștiga astfel putere. M-am agățat de Verity, luptând cu disperare să-l împiedic. *Verity!* am strigat. *Prințul meu.* Își reveni, dar foarte scurt, și-l cuprinse amețea. I-am auzit pe cei din jur cum se agită când se clatină și încearcă să se prindă de masă. Galen cel necredincios nu-i dădu drumul, se lăsă într-un genunchi deasupra lui și murmură plin de bunăvoință:

— Prințe? Te simți bine?

I-am transmis lui Verity o vigoare pe care nu știam c-o am în mine. Mi-am deschis pentru el toate rezervele, cum făcea și el când întrebuița Meșteșugul. De unde aveam atâta putere pentru el? „Ia-o pe toată. Eu mor oricum. Și tu ai fost întotdeauna bun cu mine când am fost mic.” Am auzit cuvintele de parcă le-aș fi rostit și am simțit cum se rupe o legătură muritoare în vreme ce tăria se

scurgea prin mine în el. Își recăpătă dintr-odată forța, o forță de animal sălbatic și furios. Îl apucă pe Galen de mână. Deschise ochii.

— O să-mi revin, îi spuse cu glas tare. Se uită în jur și se ridică în picioare. M-am îngrijorat. Tremuram. Ești sigur că ai destulă vlagă pentru asta? Nu trebuie să te lupti cu o provocare peste puterile tale. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla.

Ca un grădinar care smulge o buruiană din pământ, Verity surâse și sorbi din trădător tot ce mai avea în el. Galen se prăbuși cu mâinile la piept, o formă goală cu chip de om. Ceilalți se grăbiră să-i vină în ajutor, dar Verity, acum plin de vigoare, ridică ochii spre fereastră și-și trimise gândurile departe.

August. Ascultă-mă cu atenție. Spune-i lui Regal că fratele lui vitreg e mort. Verity clocotea ca marea înfuriată și am simțit cum August se cutremură în fața minții lui zdrobitoare. Galen a fost prea ambițios. A încercat să folosească Meșteșugul peste puterile lui. Păcat că bastardul reginei nu s-a mulțumit cu poziția pe care i-a dat-o. Păcat că fratele meu mai tânăr nu l-a convins să renunțe la ambițiile lui deplasate. Galen a depășit limitele poziției sale. Fratele meu mai tânăr ar trebui să fie atent unde duce asemenea nechibzuință. Și, August, fii sigur că vorbești cu Regal între patru ochi. Foarte puțini știu că Galen era bastardul reginei și fratele lui vitreg. Sunt convins că n-ar vrea ca scandalul să mânjească numele mamei sale sau pe al lui. Asemenea secrete de familie trebuie să fie bine păzite.

Apoi, cu o forță care-l îngenunche pe August, Verity își făcu loc în mintea lui Kettricken. Am simțit cât de blând se străduia să fie cu ea. Te aștept, regina mea. Pe numele meu, îți jur că nu am avut nimic de-a face cu moartea fratelui tău. Nu am știut că se pune la cale și îți înțeleg suferința. N-aș vrea să vii la mine crezând că am mâinile pătate de sânge. Ca un giuvaier sclipitor se deschise inima lui Verity când îi dezvălui prințesei că nu fusese făgăduită unui ucigaș. Fără teamă, se lăsă să devină vulnerabil în fața fetei, oferind încredere pentru a dobândi încredere. Kettricken se clătină, dar rămase în picioare. August leșină. Legătura se stinse.

Apoi Verity începu să mă respingă. *Înapoi, retrage-te, Fitz. E prea mult, o să mori. Înapoi, desprinde-te!* Mă împinse cu forța unui urs și m-am trezit în trupul meu schilodit, în întuneric.

În Marea Bibliotecă de la Jhaampe există o tapiserie despre care se spune că reprezintă harta drumului prin munți către Tărâmul Ploilor Sălbaticе. Ca multe hărți și cărți din Jhaampe, informațiile din ea au fost considerate atât de valoroase, încât li s-a dat formă de ghicitori și jocuri. Pe tapiserie, printre nenumărate imagini, apare un bărbat cu păr negru și pielea obrazului închisă, solid și musculos, purtând un scut roșu. În colțul opus lui se află o creatură cu piele aurie. Aceasta a fost roasă de molii și de vreme, dar în imaginea de ansamblu tot se mai deslușește că e mult mai mare decât un om și, probabil, e înzestrată cu aripi. O legendă din Buckkeep spune că regele Wisdom a căutat și a găsit tărâmul Străbunilor, mergând pe o cărare secretă prin Regatul Munților. Să fie cele două figuri un Străbun și regele Wisdom? Să fie desenat pe tapiserie drumul prin Regatul Munților spre tărâmul Străbunilor din Tărâmul Ploilor Sălbaticе?

Mult mai târziu, am aflat că fusesem găsit proptit de trupul lui Burrich, pe podeaua din baia cu aburi. Tremuram ca scuturat de friguri și nu mă puteam trezi. Ne-a găsit Jonqui. Nu voi ști niciodată cum de i-a dat prin cap să ne caute acolo. Bănuiesc că era pentru Eyod ceea ce era Chade pentru Shrewd – poate nu chiar asasină, ci iscoadă care știe tot ce se întâmplă în palat. Indiferent de asta, a luat imediat frâiele în mână. Burrich și cu mine am fost izolați într-o cameră separată de palat. Cred că, o vreme, nimeni din Buckkeep n-a știut unde suntem și dacă mai trăim. Ne-a îngrijit chiar ea, ajutată de un servitor.

M-am trezit la câteva zile după nuntă. Au urmat patru dintre cele mai nefericite zile din viața mea, culcat în pat, cu membrele zvâcnind, fără să mă asculte. Dormitam deseori, cădeam într-o stare cumplită de semimoarte și fie aveam vise foarte vii cu Verity, fie simțeam că mă cheamă. Nu înțelegeam nimic din visele acelea

meșteșugite, decât că era îngrijorat de soarta mea. Prindeam numai frânturi din jurul lui – ce culoare aveau draperiile atârinate în camera din care mă chema sau senzația inelului răsucit pe deget în vreme ce încerca să mă găsească. Un mușchi de-al meu începea să se zbată și mă trezea, iar spasmele mă chinuiau până când, istovit, adormeam din nou.

Nici în clipele de luciditate nu mă simțeam mai bine, pentru că Burrich zăcea pe o saltea în aceeași odaie și nu făcea altceva decât să respire cu horcăituri. Era umflat la față și avea o culoare stranie. Cu greu îl puteai recunoaște. De la bun început, Jonqui mi-a spus să nu-mi fac speranțe că va trăi și că, dacă supraviețuia, nu era sigur că va mai fi ca înainte.

Dar Burrich mai înșelase moartea și altă dată. Fața i s-a dezumflat, nu mai era vineție. Odată trezit, și-a revenit foarte repede. Nu mai știa nimic din cele întâmplate după ce mă scosese din grajd și nu i-am spus decât ce trebuia să afle. Și așa era prea mult pentru siguranța lui, însă măcar atât îi datoram. S-a sculat din pat înaintea mea, deși mai avea momente de amețală și dureri de cap câteodată. În scurtă vreme, s-a obișnuit cu grajdurile din Jhaampe și-a bătut orașul pe jos cât a poftit. Seara se întorcea și povesteam pe îndelete. Evitam amândoi subiectele pe care ne-am fi contrazis, iar despre anumite lucruri, cum ar fi învățătura primită de la Chade, nu-i pomeneam deloc. Cel mai mult vorbeam despre câinii și caii pe care îi dresase. Uneori îmi povestea despre Chivalry. Într-o seară i-am povestit despre Molly. O vreme a rămas tăcut, iar pe urmă mi-a spus că auzise că proprietarul prăvăliei de lumânări Balsamul Albinei murise plin de datorii. Fiica lui, care se așteptase să-l moștenească, plecase să locuiască la niște rude, într-un sat. Uitase cum se numește satul, dar cunoștea pe cineva care știa. Nu m-a luat în zeflemea, dar mi-a atras atenția să mă gândesc foarte bine ce vreau înainte s-o văd încă o dată.

August nu a mai folosit niciodată Meșteșugul. A fost luat de pe podium în ziua nunții, dar imediat ce și-a revenit din leșin a cerut să vorbească cu Regal. Bănuiesc că i-a transmis mesajul lui Verity.

Regal nu a venit să ne viziteze cât am fost bolnavi, dar a venit Kettricken. Ne-a spus că Regal spera să ne însănătoșim degrabă pentru că, așa cum promisesese, mă iertase întru totul. Prințesa mi-a povestit că Burrich a alunecat și s-a lovit la cap când a încercat să mă scoată din bazinul în care am căzut din cauză că mă apucase o criză. Nu știu cine a născocit minciuna asta. Poate chiar Jonqui. Nici Chade n-ar fi ticluit una mai reușită. După mesajul de la Verity, August n-a mai fost conducătorul grupului de inițiați și nici de Meșteșug nu s-a mai apropiat. Nu știu dacă a renunțat de frică ori din cauză că-și pierduse îndemânarea când Verity îi izbise mintea cu atâta forță în ziua nunții. A părăsit curtea și s-a dus la Withywoods, unde domniseră odată Patience și Chivalry. Cred că a ajuns un mare înțelept.

După nuntă, Kettricken și tot orașul Jhaampe au ținut o lună de doliu după fratele ei. Eu, din pat, am auzit clopoței și cântece de jale și mi-a pătruns în nări miros de tămâie arsă. Toate bunurile lui Rurisk au fost date. Eyod însuși a venit la mine și mi-a dat un inel de argint purtat de fiul lui și capul săgeții care-i străpunsese pieptul. Nu s-a lungit la vorbă, mi-a spus povestea celor două daruri și să prețuiesc amintirea unui om excepțional. Nu mi-a spus de ce fuseseră alese pentru mine.

La sfârșitul lunii, Kettricken a lăsat doliul la o parte. A venit să-mi ureze mie și lui Burrich însănătoșire grabnică și să-și ia la revedere. Aveam să ne întâlnim din nou la Buckkeep. Scurtele clipe când Verity îi pătrunsese în minte îi alungaseră orice rețineri față de el. Vorbea de soțul ei cu mândrie reținută. A plecat la Buckkeep de bună voie, știind că aparține unui om de onoare.

Nu eu am fost acela care a călărit alături de ea în fața alaiului în drumul spre casă și care a intrat în Buckkeep anunțat de sunete de corn, saltimbanci și copii cu clopoței. Lui Regal i-a revenit această onoare, iar el și-a pus o mască binevoitoare pe chip. Se pare că a luat în serios avertismentul lui Verity. Nu cred că Verity l-a iertat vreodată, dar i-a trecut cu vederea urzelile ca pe niște șiretlicuri puse la cale de un copil rău și asta cred că l-a umilit pe

Regal mai mult decât oprobriul public. Vina de a-l fi otrăvit pe Rurisk a căzut pe umerii lui Rowd și ai lui Sevens. La urma urmei, Sevens făcuse rost de otravă, iar Rowd îi adusesse prințului vinul de mere. Kettricken s-a prefăcut convinsă că n-a fost la mijloc decât ambiția deplasată a servitorilor unui stăpân care nu știa nimic despre otravă. Oricum, nu se spunea pe față că Rurisk fusese otrăvit și nici eu nu am ajuns să fiu cunoscut drept asasin. Indiferent ce credea el în adâncul sufletului, Regal s-a purtat ca un prinț mai tânăr care îi aduce fratelui său mireasa acasă.

Am avut o convalescență prelungită. Jonqui mi-a dat ierburi despre care mi-a spus c-o să-mi lecuiască rănilor. Ar fi trebuit să învăț și eu ierburile și metodele ei, dar nu puteam să țin minte prea mult, așa cum nici în mână nu puteam ține prea multe. De fapt, nici nu-mi amintesc mare lucru din perioada aceea. Recuperarea a fost foarte lentă. Jonqui a încercat să-mi alunge apăsarea aranjând să petrec timp în Marea Bibliotecă, dar ochii mei oboseau repede și tremurau odată cu mâinile. Mi-am petrecut mare parte a zilelor în pat, gândindu-mă. O vreme m-am întrebat dacă vreau să mă întorc la Buckkeep. Mai puteam fi asasinul lui Shrewd? Știam că, dacă mă întorceam, ar fi trebuit să stau la masă pe un loc mai neînsemnat decât Regal și, când ridic ochii, să-l văd în stânga regelui. Ar trebui să mă port cu el ca și când nu ar fi încercat să mă omoare niciodată, nici nu m-ar fi pus să otrăvesc un om pe care-l admiram. Am vorbit despre asta cu Burch. A stat și m-a ascultat în liniște, apoi mi-a spus:

— Nu-mi închipui că va fi mai ușor pentru Kettricken decât pentru tine. Nu va fi nici pentru mine totuna să mă uit la un om care a încercat să mă omoare de două ori și să-i spun „prințul meu”. Tu ești cel care trebuie să hotărască. N-aș vrea deloc să creadă că ne-am îndepărtat de el de frică. Dar, dacă vrei să mergem în altă parte, atunci acolo vom merge.

Cred că atunci am înțeles, în sfârșit, ce însemnătate avea cercelul din urechea mea.

Când am plecat din munți, iarna nu ne mai amenința. Venise deja. Burrich, Hands și cu mine ne-am întors la Buckkeep mult mai târziu decât ceilalți, pentru că nu ne-am grăbit deloc. Eu oboseam repede și mă lăsașu puterile când nu mă așteptam. Din când în când, mă ghemuiam și cădeam din șa ca un sac de tărâțe. Ei se opreau ca să mă ajute să încălesc la loc, eu mă obligam să merg mai departe. Noaptea mă trezeam tremurând și nu puteam nici să strig. Crizele îmi treceau greu. Cel mai rău era când nu mă puteam trezi, ci visam la nesfârșit că mă înec. Dintr-un asemenea vis m-am trezit cu Verity lângă mine.

Scolii și morții din somn, mi-a spus el prietenește. Trebuie să găsim un maestru care să te învețe să te controlezi, dacă nu și altceva. Lui Kettricken i se pare ciudat că tot visezi cu înecați. Probabil ar trebui să-ți fiu recunoscător că ai dormit bine măcar în noaptea nunții.

Verity? am întrebat, buimac.

Culcă-te la loc. Galen a murit, iar pe Regal îl țin din scurt. Nu ai de ce să te temi. Culcă-te și nu mai visa atât de tare!

Verity, așteaptă!

Am început să bâjbâi după el și am rupt fără să vreau firul subțire cu care ne lega Meșteșugul. N-am avut de ales și i-am ascultat sfatul.

Am călătorit mai departe, pe o vreme tot mai neîndurătoare. De-abia așteptam să ajungem acasă. Burrich a aflat abia în călătoria aceea cât de priceput era Hands. Băiatul dădea dovadă de o iscusință care le aducea încredere și cailor, și câinilor. În cele din urmă, ne-a înlocuit și pe mine, și pe Cob la grajdurile din Buckkeep, iar prietenia născută între el și Burrich mi-a sporit singurătatea mai mult decât sunt gata să recunosc.

Moartea lui Galen a fost considerată un eveniment tragic la Buckkeep. Cei care îl cunoscuseră foarte puțin au vorbit frumos despre el. Era clar că bietul om se suprasolicitase, de îi cedase inima așa de tânăr. Unii sugerau să se boteze o navă de război cu numele lui, de parcă ar fi fost un erou căzut la datorie, dar Verity n-

a fost de acord, așa că faptul nu s-a petrecut. Trupul lui a fost trimis la Farrow pentru a fi înmormântat cu toate onorurile. Dacă Shrewd bănuia că se petrecuse ceva între Verity și Galen, își ținea bănuiala pentru el. Nici el, nici Chade n-au pomenit de asta în fața mea. Moartea Maestrului Meșteșugului, care nici măcar nu avea un ucenic să-i urmeze, nu era o întâmplare oarecare, mai ales cu amenințarea Corăbiilor Roșii la orizont. Acesta era subiectul despre care se discuta deschis, dar Verity a refuzat categoric să-l înlocuiască pe Galen cu Serene sau cu alți inițiați propuși.

Nu am descoperit niciodată dacă Shrewd îi dăduse lui Regal mână liberă ca să facă ce vrea cu mine. Nu l-am întrebat și nici lui Chade nu i-am pomenit de suspiciunile mele. Cred că nu voiam să aflu adevărul. Am încercat ca acest fapt să nu-mi afecteze devotamentul față de el, dar în adâncul sufletului, când spuneam „regele meu”, mă gândeam la Verity.

Buștenii promiși de Rurisk au ajuns la noi. A trebuit să fie târâți până la râul Vin, apoi transportați cu pluta la Turlake și de acolo pe râul Buck, până la Buckkeep. Au venit la mijlocul iernii și erau exact așa cum spusese Rurisk. Prima navă de război construită din ei a fost botezată cu numele său. Cred că ar fi înțeles gestul, dar nu l-ar fi aprobat.

Planul regelui Shrewd reușise. Buckkeep nu mai avusese o regină de foarte mulți ani, iar sosirea lui Kettricken a înviorat viața de la curte. Moartea tragică a fratelui ei, în ajunul nunții, și curajul cu care ea a mers mai departe i-a captivat pe localnici. Admirația sinceră pentru soțul ei l-a transformat pe Verity într-un erou chiar și în ochii poporului său. Alcătuiau un cuplu strălucitor, tinerețea și frumusețea ei palidă contrastând cu forța lui demnă. Shrewd îi prezenta la baluri care-i atrăgeau și pe cei mai mărunți nobili din ducate, iar Kettricken le vorbea cât se poate de convingător despre necesitatea de a fi uniți împotriva Piraților de pe Corăbiile Roșii. Așadar Shrewd a strâns banii, iar munca de întărire a celor Șase Ducate a început chiar când mușca viscolul mai tare. S-au înălțat mai multe turnuri și localnicii s-au oferit să stea de pază în ele.

Meșterii se întreceau care să aibă onoarea să construiască nave de război, iar Buckkeep gema de voluntari pentru echipaje. În iarna aceea, oamenii au crezut, pentru scurtă vreme, în legendele născocite de ei. Li se părea că pirații pot fi înfrânți prin simpla lor voință. Eu nu prea aveam încredere în starea lor sufletească, dar am urmărit cum o susținea Shrewd și m-am întrebat ce-o să se facă atunci când o să apară iarăși neoamenii printre noi.

Mai trebuie să vă povestesc despre cineva. Un suflet târât printre conflicte și intrigi numai din devotament față de mine. Voi purta cicatricile până la sfârșitul zilelor mele. Și-a înfipt colții bătrâni în mâna mea de mai multe ori, până când a reușit să mă tragă din bazin. Dar a fost găsit cu capul pe pieptul meu; legăturile lui cu lumea se pierduseră. Curiosul murise. Cred că s-a sacrificat de bună voie, amintindu-și de prietenia care ne-a legat când eram amândoi pui. Omul nu poate să sufere cum suferă câinele. Dar suferă mulți ani la rând.

EPILOG

„Ești obosit”, îmi spune băiatul meu. Nu știu de câtă vreme stă lângă mine. Întinde mâna încet, ca să-mi ia condeiul dintre degetele moi. Privesc istovit dâra tot mai subțire de cerneală lăsată pe coală. Am mai văzut forma aceea, cred, dar nu trasă cu cerneală. O șuviță de sânge, pe puntea unei Corăbii Roșii. Mâna mea a făcut rana? Sau e-un vălătuc de fum negru ridicându-se spre cerul senin, în timp ce eu aduc un avertisment întârziat unui sat pustiit de pirați? Sau un vârtej de otravă gălbuie risipită într-un pahar cu apă pe care i-l ofer cuiva, zâmbindu-i? Cârliionțul din părul unei femei, rămas pe perna mea? Urma lăsată pe nisip de călcâiele unui bărbat, când târâm cadavrele din turnul de la Sealbay, care arde mocnit? Dâra lăsată de-o lacrimă pe obrazul mamei care-și strânge la piept copilul neom, în ciuda țipetelor lui sălbatice? Asemenea Corăbiilor Roșii, amintirile vin pe neașteptate, necruțătoare. „Ar trebui să te odihnești”, îmi spune băiatul. Îmi dau seama că stau pe scaun și mă uit la o dâră de cerneală pe o pagină. Nu are sens. Încă o pagină distrusă, încă un efort zadarnic.

„Pune-le deoparte” îi spun băiatului și nu mă opun când el adună hârtiile și le pune unele peste altele, la grămadă. Manuale despre plante și istorie, hărți și cugetări, toate de-a valma în mâna lui, ca în mintea mea. Nu-mi mai aduc aminte la ce anume am început să lucrez. A revenit durerea. Ce ușor ar fi s-o potolesc... Dar ar fi o nebunie, așa cum s-a dovedit de atâtea ori. Așa că, în schimb, îl trimit pe băiat după două frunze de carryme și rădăcini de ghimbir și izmă, ca să-mi facă un ceai. Oare într-o zi o să-l trimit după trei frunze din iarba aceea din Chyurda?

De undeva, un prieten îmi șoptește: „Nu”.